#1 BESTSELLER INTERNAȚIONAL

SYLVIA DAY

Revelația

Al doilea roman din seria
CROSSFIRE

SYLVIA DAY

Revelația

SYLVIA DAY

Revelația

Traducere din limba engleză
Florența Simion

LITERA®

Reflected in You
Sylvia Day
Copyright © 2012 Sylvia Day

Editura Litera
O. P. 53; C. P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 3196390; 031 4251619; 0752 548372;
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe

Revelaţia
Sylvia Day

Copyright © 2013 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Maria Popescu
Design copertă: Sarah Oberrender
Fotografie copertă: Edwin Tse
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza

ISBN ePUB: 978-606-686-287-5
ISBN PDF: 978-606-686-288-2
ISBN Print: 978-606-686-148-9

Această carte îi este dedicată Norei Roberts,
o adevărată inspirație și un model de excelență.

Capitolul 1

Iubeam New Yorkul cu pasiunea nebunească pe care n-o mai nutream decât pentru un singur alt lucru în viața mea. Orașul era un microcosmos al ocaziilor tipice pentru lumea nouă și al tradițiilor provenite din lumea veche. Conservatorii și boemii se așezau la aceeași masă. Ciudățeniile coexistau la un loc cu lucrurile rare și neprețuite. Energia vibrantă a orașului umplea cu foc arterele comerțului internațional și atrăgea ca un magnet oameni de pe tot globul.

Iar întruchiparea acestei ambiții vibrante, de neoprit, a acestei puteri celebre în toată lumea abia făcuse dragoste cu mine până mă adusese la două orgasme răscolitoare.

În timp ce scotoceam prin dressingul lui imens, am aruncat o privire spre patul lui Gideon Cross, răvășit în urma partidei de sex, înfiorându-mă la amintirea plăcerii simțite. Aveam părul încă ud de la duș și drept unică îmbrăcăminte prosopul de baie în care mă înfășurasem. Mai aveam o oră și jumătate până când trebuia să fiu la slujbă, ceea ce era cam prea puțin ca să mă simt în largul meu. Era clar că trebuia să fac loc

pentru sex în programul meu matinal, altfel aveam să fiu mereu în întârziere. Gideon se trezea gata să cucerească lumea și îi plăcea să înceapă dominarea ei cu mine.

Eram incredibil de norocoasă.

În New York venise deja luna iulie și începea să se facă tot mai cald, așa că m-am hotărât pentru niște pantaloni subțiri de in și o bluză fără mâneci din poplin, de un gri-deschis, care se potrivea cu ochii mei. Cum nu mă pricep deloc să mă coafez, mi-am strâns părul lung și blond într-o coadă de cal, după care m-am machiat. Apoi, de-acum cu o înfățișare prezentabilă, am ieșit din dormitor.

Încă de când am ieșit pe hol, am auzit vocea lui Gideon. M-a străbătut un fior ușor, căci, după tonul jos și dur din glasul lui, mi-am dat seama că era furios. Nu ridica ușor vocea... cu excepția momentelor în care era supărat pe mine. Aveam puterea să-l fac să ridice glasul și să înjure, ba chiar să-și treacă mâna prin coama-i minunată de păr negru care-i ajungea până la umeri.

Totuși, în majoritatea timpului, Gideon era un adevărat monument al puterii ținute în frâu. N-avea deloc nevoie să strige, din moment ce putea să-i facă pe oameni să tremure doar cu o privire sau cu un cuvânt tăios.

L-am găsit în birou. Stătea cu spatele la ușă, cu un dispozitiv Bluetooth la ureche. Avea brațele încrucișate și se uita pe fereastra apartamentului tip penthouse de pe Fifth Avenue care era proprietatea lui, dându-mi impresia unui bărbat foarte solitar, un individ care nu făcea parte din lumea din jur, dar pe care era perfect capabil s-o conducă.

M-am sprijinit de canatul ușii, sorbindu-l din priviri. Era clar, pentru mine, că priveliștea pe care o aveam eu asupra cerului era mult mai minunată decât a lui. Avantajul meu era că imaginea lui Gideon se suprapunea peste zgârie-norii imenși, o prezență la fel de puternică și de impresionantă. El își terminase dușul înainte să reușesc eu să mă târăsc din pat. Iar trupul lui, care-mi dăduse o dependență gravă, etala acum pantalonii și vesta unui costum de haine scump, făcut la comandă – ceea ce recunosc că mă excită mereu. Văzut de la spate, îmi arăta privirilor un fund perfect și spatele puternic, strâns în vestă.

Pe perete trona un imens colaj de fotografii cu noi împreună și una a mea într-o postură foarte intimă, pe care mi-o făcuse el în timp ce dormeam. Majoritatea fuseseră făcute de paparazzi care îi urmăreau până și cea mai mică mișcare. Era Gideon Cross, de la Cross Industries, și la ridicola vârstă de douăzeci și opt de ani se afla pe lista celor mai bogați cincizeci de oameni din lume. Puteam să pun pariu că e proprietarul unei mari părți din Manhattan; și băgam mâna-n foc că e cel mai sexy bărbat de pe tot globul. Iar el avea poze cu mine peste tot, ca și cum ar fi fost posibil ca eu să arăt la fel de bine ca el.

Se întoarse spre mine, cu o mișcare plină de grație, pironindu-mă cu privirea sa albastră ca de gheață. Evident că-și dăduse seama că sunt înăuntru, privindu-l. Aerul se umplea de un fel de scântei electrice când ne aflam unul în prezența celuilalt, era un fel de așteptare tensionată, ca liniștea zumzăitoare dinaintea bubuitului tunetului. Probabil că în mod voit așteptase o clipă, înainte să se întoarcă spre mine, lăsându-mă

să-l examinez, pentru că știa cât de mult îmi place să-l privesc.

Întunecat și Primejdios. Și cu totul al meu. Doamne... n-aveam să mă obișnuiesc vreodată cu impactul chipului său. Pomeții ca sculptați și sprâncenele ca niște aripi negre, ochii albaștri, umbriți de genele dese, și buzele acelea... perfect desenate, astfel încât să fie senzuale și dure. Îmi plăcea la nebunie când zâmbeau, pline de chemare pătimașă, și mă scuturau fiorii când se subțiau, într-o linie strânsă. Iar când îmi atingea trupul cu buzele, eram toată în flăcări pentru el.

„Doamne Dumnezeule, i-auzi ce spui!" Mi-am arcuit gura disprețuitor, aducându-mi aminte cât de mult mă enervau indivizii care delirau poetic despre cât de bine le arată iubiții sau iubitele. Numai că și eu ajunsesem tot aici, într-o venerație neîncetată față de cât de minunat arăta bărbatul complicat, frustrant, chinuit și atrăgător ca păcatul de care mă îndrăgosteam tot mai mult, cu fiecare zi ce trecea.

În timp ce ne uitam unul la celălalt, el rămase încruntat, continuând să i se adreseze amărâtului care îl asculta la celălalt capăt al firului, dar privirea i se încălzi, furia înghețată lăsând loc unei patimi arzătoare.

Ar fi trebuit să fiu deja obișnuită cu schimbarea care se petrecea în el atunci când mă privea, dar tot mă ameți, cu o forță atât de mare, încât mă făcu să mă clatin pe picioare. Privirea aceea îmi destăinuia cât de mult, cât de profund voia să facă dragoste cu mine – ceea ce și făcea de fiecare dată când se ivea ocazia – și, în același timp, mă lăsa să întrezăresc o părticică din voința lui sălbatică, neînduplecată. Un nod de putere și de voință de a comanda își punea amprenta peste tot ceea ce făcea Gideon în viață.

–Ne vedem duminică la opt, puse el capăt convorbirii, scoțându-și cu o smucitură receptorul Bluetooth de la ureche și aruncându-l pe birou. Vino-încoace, Eva, te rog!

Trupul îmi fu scuturat de încă un fior, la auzul modului în care îmi rostise numele, cu aceeași inflexiune autoritară pe care o avea atunci când îmi spunea „Dă-ți drumul, Eva", atunci când eram sub el… plină de el… disperată să ajung la orgasm pentru el…

–N-avem timp pentru așa ceva, campionule.

Și am luat-o la picior pe hol, pentru că n-avem deloc puterea să-i rezist. Glasul lui blând, foarte rafinat și ușor răgușit era în stare să mă facă să ajung la orgasm numai la auzul lui. Și, de fiecare dată când mă atingea, mă prăbușeam în brațele lui. M-am îndreptat cu pași grăbiți spre bucătărie, ca să pregătesc cafeaua.

El a mormăit ceva și s-a luat după mine, ajungându-mă din doi pași, astfel încât m-am trezit țintuită de perete de un bărbat de peste un metru optzeci și cinci, care mai era și excitat și foarte sexy.

–Știi ce se întâmplă când o iei la fugă, îngeraș, zise Gideon, mușcându-mă de buza de jos, după care trecându-și limba peste ea, ca să compenseze durerea. Te prind.

În străfundul ființei mele, ceva suspină într-un abandon plin de fericire, iar trupul mi se făcu moale de plăcerea de a fi atât de aproape de el. Tânjeam după el neîncetat și atât de tare, încât mă durea fizic. Evident, eram cuprinsă de patimă sexuală, însă era, de fapt, mult mai mult decât atât. Era ceva atât de neprețuit, de profund, că pofta pe care o simțea Gideon pentru mine n-ar fi declanșat nimic în mine dacă aș fi fost cu un alt bărbat. Dacă oricine altcineva ar fi încercat

să mă țintuiască sub greutatea corpului său, m-aș fi speriat de moarte. Însă asta nu fusese niciodată o problemă cu Gideon. El știa de ce am nevoie și cât de mult pot să suport.

Zâmbetul strălucitor care-i apăru brusc pe față îmi făcu inima să se oprească în loc. În fața chipului care-mi tăia respirația, încadrat de șuvițele bogate de păr negru, am simțit cum mi se înmoaie genunchii. Era atât de elegant, de rafinat, cu excepția lungimii decadente a acelor șuvițe negre și mătăsoase!

El își frecă ușor nasul de al meu.

—Nu poți să-mi zâmbești așa și pe urmă s-o ștergi. Spune-mi la ce te gândeai în timp ce vorbeam la telefon!

—Cât poți să fii de minunat, am răspuns, strâmbând din buze. E de-a dreptul bolnăvicios că mă gândesc așa de mult la tine. Trebuie să scap o dată de asta.

—Să fiu al naibii dacă o să te las, replică el, cuprinzându-mă de coapse, făcându-mă să mă lipesc și mai strâns de el, excitându-mă cu o mișcare de cunoscător a șoldurilor spre ale mele. Era revoltător de bun la pat. Și o mai și știa foarte bine.

—Serios? Simțeam cum îmi toarnă foc în vene, în trupul ce tânjea lacom să-l simtă pe al lui. Doar n-o să-mi spui că mai vrei încă o femeie romantică și naivă care să-ți stea agățată de gât, domnule-care-urăști-speranțele-exagerate.

—Ceea ce vreau eu, murmură el, luându-mi bărbia în palmă și mângâindu-mi buza de jos cu degetul mare, este să fii mult prea ocupată să te gândești la mine, încât să nu-ți mai fie mintea la nimeni altcineva.

Am tras aer în piept, adânc, aproape tremurând. Eram cu totul și cu totul cucerită de flacăra din privirea

lui, de tonul provocator al glasului său, de căldura corpului său și de parfumul pielii lui, care mă făcea să-mi lase gura apă. Era drogul meu și n-aveam nici urmă de dorință să mă las de el.

– Gideon, am gâfâit, ca în transă.

Gemând ușor, mi-a pecetluit buzele cu gura lui perfectă, alungând cu sărutu-i profund și pătimaș până și umbra gândului la cât era de târziu… iar sărutul aproape că reușise să-mi distragă atenția de la sentimentul de nesiguranță pe care-l dezvăluise.

Mi-am înfipt degetele în părul lui, ca să-l țin nemișcat, și i-am răspuns la sărut, împletindu-mi limba cu a lui. Eram împreună de atât de puțin timp! Încă nu se împlinise o lună. Și, mai rău decât atât, nici unul dintre noi nu știa cum să aibă o relație cum era cea pe care încercam s-o clădim – o relație în care amândoi refuzam să ne prefacem că nu aveam probleme extrem de grave. Gideon își înfășurase brațele în jurul meu, strângându-mă plin de posesivitate.

– Voiam să petrec weekendul cu tine la Florida Keys – goi.

– Mmmm, sună bine. Chiar mai mult decât bine. Oricât mi-ar fi plăcut să-l văd în costumul trei piese, îl preferam, fără discuție, gol-pușcă. Evitasem să-i mărturisesc că n-aveam să fiu disponibilă în timpul weekendului.

– Iar acum va trebui să-mi bat capul cu afacerile în weekend, mormăi el, cu buzele lipite de ale mele.

– Afacerile pe care le-ai dat uitării, ca să fii cu mine?

Pleca mai devreme de la birou, ca să fie cu mine. Știusem că asta avea să-l coste. Mama era la a treia căsătorie, și toți soții ei fuseseră adevărați moguli,

oameni de afaceri de mare succes. Iar eu știam că prețul plătit de cei cu ambiție era că ajungeau foarte târziu acasă.

–Le plătesc altora niște salarii foarte generoase ca să fiu cu tine.

Bună șmecherie, însă îi observasem enervarea din privire, așa că i-am atras atenția spre altceva.

–Îți mulțumesc. Hai să facem cafeaua, până nu intrăm în criză de timp!

Gideon își mai plimbă o dată limba peste buza mea de jos, după care mă eliberă.

–Aș vrea să decolăm mâine-seară la ora opt. Ia-ți doar câteva lucruri, cât mai ușoare. În Arizona e căldură uscată.

–Ce? am clipit eu, în timp ce el îmi întorcea spatele, intrând în biroul lui. În Arizona ai afaceri?

–Din nefericire.

Uf! Ca să nu risc să nu-mi iau doza de cafea din pricina discuției în contradictoriu, am lăsat-o pe mai târziu și mi-am continuat drumul spre bucătărie. Am străbătut apartamentul spațios al lui Gideon, cu arhitectura lui antebelică uluitoare și ferestrele cu arcade elegante. Tocurile mele răsunau sonor când loveau parchetul strălucitor din lemn masiv sau erau înăbușite de covoarele moi și grele Aubusson. Spațiul foarte luxos, decorat cu mobilă din lemn masiv și materiale în culori neutre, era luminat de sclipiri de giuvaer. Chiar dacă locul acesta emana o mare bunăstare, reușea să rămână cald și primitor, să fie un spațiu confortabil, unde te simțeai răsfățat.

Ajunsă în bucătărie, am pus de îndată o cană termoizolantă în aparatul de cafea. Gideon veni după mine, cu sacoul pe o mână și telefonul în alta. Am mai pus

o cană și pentru el în aparat, după care m-am îndreptat spre frigider, ca să iau niște lapte.

– La urma urmelor, s-ar putea să fie un lucru bun, i-am spus, întorcându-mă spre el, ca să-i amintesc de problema colegului meu de apartament: Trebuie să stau serios de vorbă cu Cary în weekendul ăsta.

Gideon își băgă telefonul în buzunarul interior al sacoului, după care îl atârnă de spătarul unuia dintre scaunele de bar din bucătărie.

– Vii cu mine, Eva.

Am pufnit, în timp ce-mi turnam lapte în cafea.

– Și ce-o să fac? O să zac goală în pat, așteptând să-ți termini treburile ca să mi-o tragi?

El îmi susținu privirea, în timp ce-și lua cana, sorbind din cafeaua aburindă cu un calm deliberat.

– Vrei să ne certăm?

– Ai de gând să faci mutre? Doar am discutat despre asta. Știi că nu-l pot lăsa singur pe Cary, după tot ce s-a întâmplat în noaptea trecută.

Încâlceala de trupuri pe care o găsisem în livingul meu dăduse noi sensuri termenului „orgie".

Am pus cutia de lapte în frigider, cuprinsă de senzația că Gideon mă atrage spre el în mod inexorabil, doar cu puterea voinței. Așa fusese încă de la început. Când voia, putea să mă facă să-i simt ordinele. Și era tare, tare greu să ignor acea parte din mine care implora să-i dea orice și-ar fi dorit.

– Tu o să te ocupi de afaceri, iar eu o să mă ocup de prietenul meu cel mai bun, iar pe urmă o să ne întoarcem ca să avem grijă unul de altul.

– Mă întorc abia duminică seară, Eva.

Oh… Am simțit un cuțit în stomac, la auzul veștii că aveam să fim departe unul de altul așa de mult.

Majoritatea cuplurilor nu petreceau fiecare secundă împreună, numai că noi nu eram un cuplu obișnuit. Amândoi aveam probleme, nesiguranțe și o dependență de celălalt care avea nevoie de contact continuu ca să putem funcționa cum trebuie. Uram gândul de a fi despărțită de el. Și rar se întâmpla să treacă mai mult de două ore fără să mă gândesc la el.

–Nici tu nu poți să suporți gândul ăsta, remarcă el încetișor, studiindu-mă într-un fel care spunea tot. Duminică, nici unul dintre noi n-o să mai fie bun de nimic.

Am suflat ușor peste cafea, înainte să iau o gură. Simțeam că n-am nici un rost la gândul că o să-mi petrec tot weekendul fără el. Și, mai rău decât atât, uram gândul că el avea să petreacă atâta timp fără mine. În fața lui se deschidea un întreg univers de posibilități, de alegeri, de femei care nu erau la fel de scrântite și de greu de suportat cum eram eu. Cu toate acestea, în cele din urmă am reușit să-i spun:

–Amândoi știm că nu-i prea sănătos, Gideon.

–Cine spune asta? Nimeni nu știe cum este să fii ca noi.

Ei bine, aici eram de acord cu el.

–Trebuie să plecăm la serviciu, am zis, știind că fundătura în care ajunseserăm avea să ne înnebunească toată ziua. Aveam să-i dăm de capăt, până la urmă, dar, pe moment, eram blocați.

El se rezemă de blat, încrucișându-și gleznele, înfigându-se încăpățânat în loc:

–Ceea ce ne trebuie este să vii cu mine.

–Gideon! am exclamat, începând să bat cu piciorul în gresia de travertin. Nu pot să-mi anulez viața pentru tine. Dacă o să mă transform într-o frumușică agățată

de brațul tău, o să te plictisești de mine cu viteza vântului. Fir-ar să fie, o să mi se facă silă de mine. N-ar trebui să fie un capăt de țară dacă petrecem câteva zile ocupându-ne de alte aspecte ale vieților noastre, chiar dacă nici măcar nu suportăm gândul ăsta.

– Îmi dai prea multă bătaie de cap, ca să fii doar o frumușică la brațul meu, replică el, pironindu-mă cu privirea.

– Păi normal, cine știe cunoaște.

Gideon se îndreptă, scuturându-se de senzualitatea-i meditativă și privindu-mă dintr-odată cu o intensitate plină de severitate. Era atât de pasional – exact ca mine.

– Eva, ai avut parte de multă publicitate în ultimul timp. Nu-i nici un secret că locuiești în New York. Nu pot să te las aici cât timp sunt plecat. Ia-l pe Cary cu noi, dacă e absolut necesar. Poți să te dai cap în cap cu el în timp ce mă aștepți să termin treaba și să ți-o trag.

– Ha!

Cu toate că am apreciat încercarea lui de a mai detensiona atmosfera cu ajutorul umorului, mi-am dat seama că adevărata lui obiecție în privința despărțirii noastre era... Nathan. Fostul meu frate vitreg era un coșmar din trecutul meu, de care Gideon părea să se teamă că putea oricând să reapară în viața mea. Și mă înspăimânta să recunosc că nu se înșela în totalitate. Scutul anonimatului care mă apărase atâția ani de zile fusese aruncat în aer de relația noastră, petrecută atât de mult în fața reflectoarelor.

Doamne... pur și simplu nu aveam timp să intrăm în toată demența *asta*, dar știam că nu e un lucru asupra căruia Gideon să cedeze. Era un bărbat obișnuit

să revendice cu tărie ceea ce poseda, își desființa competitorii cu o precizie nemiloasă și n-avea să permită niciodată să mi se întâmple ceva rău. Eram oaza lui de liniște, ceea ce mă făcea infinit de valoroasă pentru el.

– E timpul să plecăm, îngeraș, remarcă, uitându-se la ceas.

Își puse sacoul, după care îmi făcu semn s-o iau înainte spre livingul luxos, de unde mi-am luat poșeta și geanta în care-mi țineam pantofii de serviciu și alte câteva lucruri necesare. Peste câteva minute, coborâserăm la parter cu liftul lui particular și urcam în spatele Bentley-ului său negru.

– Bună, Angus! l-am salutat pe șofer, care-și duse mâna la cozorocul șepcii sale de șofer de modă veche.

– Bună dimineața, domnișoară Tramell, replică el, zâmbind.

Era un domn mai în vârstă, al cărui păr roșcat era vârstat cu fire albe. Îmi plăcea de el din multe motive, nu în ultimul rând pentru că era șoferul lui Gideon încă de când el era în clasa a șasea și chiar ținea la el cu adevărat.

O privire rapidă spre Rolexul pe care mi-l făcuseră cadou mama și tatăl meu vitreg mă anunță că aveam să ajung la timp la serviciu... dacă nu rămâneam blocați în trafic. Chiar în clipa când gândul ăsta îmi trecu prin minte, Angus se strecură abil în marea de taxiuri și mașini de pe stradă. După liniștea tensionată din apartamentul lui Gideon, zgomotul Manhattanului mă trezi cu totul, ca și cum aș fi luat o supradoză de cafeină. Sunetul claxoanelor și scrâșnetul cauciucurilor peste capacele gurilor de canal mă înviorau de-a dreptul. Râuri de oameni, curgând cu repeziciune, flancau ambele trotuare ale străzii supraaglomerate, de-a lungul căreia

clădirile se înălțau cu semeție spre cer, cufundându-ne în umbră, deși soarele urca pe cer.

Doamne, New Yorkul îmi plăcea la nebunie. În fiecare zi îmi făceam timp să-i respir atmosfera, să-l absorb cu nesaț. M-am așezat confortabil pe canapeaua de piele și mi-am întins mâna spre cea a lui Gideon, strângându-i-o ușor.

– Te-ai simți mai bine dacă aș pleca din oraș în weekend împreună cu Cary? Poate dacă am da o fugă până la Las Vegas?

Gideon își îngustă ochii.

– Sunt cumva o amenințare pentru Cary? De-asta nu vrei să mergi în Arizona?

– Cum? Nu. N-aș crede, am răspuns, schimbându-mi poziția, ca să-l pot privi în ochi. Dar de multe ori am nevoie de o noapte întreagă ca să-l fac să-și deschidă sufletul.

– N-ai crede? repetă el răspunsul meu, ignorând total celelalte cuvine pe care le rostisem.

– Poate că are impresia că nu poate să comunice cu mine atunci când simte nevoia să vorbească, din moment ce sunt mereu cu tine, am replicat eu, ținându-mi strâns cana termoizolantă cu cafea, căci tocmai trecuserăm peste o groapă în asfalt. Și uite ce e, va trebui să lași deoparte orice urmă de gelozie în privința lui Cary. Gideon, să știi că atunci când spun că e ca un frate pentru mine nu glumesc deloc. Nu ești obligat să-ți placă de el, dar trebuie să pricepi că e o parte de neînlăturat din viața mea.

– Lui îi spui același lucru despre mine?

– Nu-i nevoie. Știe. Mă străduiesc să ajung la un compromis...

– Eu nu fac niciodată compromisuri.

Am ridicat din sprâncene.

– În afaceri, sunt sigură că nu. Dar asta e o relație, Gideon. Îți cere să dai și...

Gideon mă opri, bodogănind:

– Avionul meu, hotelul meu și, dacă ieșiți din el, luați o echipă de securitate cu voi.

Capitularea lui bruscă și îmbufnată m-a uluit și m-a lăsat fără glas câteva minute. Destul timp pentru ca el să-și arcuiască sprâncenele peste ochii albaștri scrutători, într-o privire care spunea: „Dacă vrei, bine, dacă nu, altceva n-ai să primești".

– Nu ți se pare puțin cam exagerat? mi-am încercat eu totuși norocul. Cary o să fie cu mine.

– Te rog să mă ierți, dar n-am deloc încredere în el pentru a i te lăsa pe mână, după cele întâmplate noaptea trecută.

Și, bându-și cafeaua, se așeză într-o poziție care arăta foarte clar că, în mintea lui, discuția se terminase. Îmi prezentase toate opțiunile pe care le putea accepta.

Aș fi putut să protestez față de atitudinea implacabilă care tocmai o manifestase față de mine, dacă nu mi-aș fi dat seama că totul pornise din dorința lui de a mă proteja. În trecutul meu pândeau demoni malefici, iar faptul că eram iubita lui Gideon mă aruncase în lumina reflectoarelor, ceea ce îl putea aduce pe Nathan drept la ușa mea. În plus, a controla totul în jurul lui era cât se poate de tipic pentru Gideon. Așa era el și trebuia să mă obișnuiesc cu asta.

– În regulă, am acceptat eu. Care e hotelul tău?

– Am mai multe. Poți să alegi, zise el, întorcând capul spre geam. Scott o să-ți trimită lista pe e-mail. Când te hotărăști, spune-i lui și o să se ocupe de tot. O să zburăm împreună și ne întoarcem împreună.

M-am sprijinit de spătar și, pe când luam o gură de cafea, am observat cum își ținea mâna strânsă pumn pe coapsă. Chipul oglindit de sticla întunecată a geamului era impasibil, dar puteam să-i simt bosumflarea.

– Îți mulțumesc, am murmurat.

– Nu-i nevoie. Nu mă bucur deloc de asta, Eva, replică el, cu un mușchi zvâcnindu-i pe maxilar. Colegul tău de apartament face o ditamai tâmpenia, iar eu trebuie să-mi petrec tot weekendul fără tine.

Nu-mi plăcea deloc să-l văd nefericit. I-am luat cafeaua din mână și am pus ambele căni în suporturile speciale, după care m-am așezat călare în poala lui și l-am încolăcit cu brațele.

– Îți sunt recunoscătoare că ai lăsat de la tine în situația asta, Gideon. Înseamnă enorm pentru mine.

El mă învălui în privirea-i albastră.

– Mi-am dat seama că o să mă scoți din minți încă din clipa în care te-am văzut.

Am zâmbit, la amintirea felului în care ne cunoscuserăm cu ceva timp în urmă.

– Căzută în fund, pe jos, în holul clădirii Crossfire?

– Înainte de asta. Afară.

– Unde, afară? am întrebat, nelămurită.

– Pe trotuar, răspunse Gideon, strângându-mi pulpele, într-un fel posesiv, autoritar, care mă umplea de o dorință dureroasă pentru el. Plecam la o întâlnire. Un minut să fi întârziat, și te pierdeam. Nici nu mă urcasem bine în mașină, când ai apărut de după colț.

Mi-am adus aminte de Bentley-ul care aștepta lângă trotuar în ziua aceea. Fusesem mult prea prinsă de admirație în fața clădirii ca să observ vehiculul elegant când venisem, însă îl remarcasem la plecare.

– M-ai năucit încă de când mi-a căzut privirea spre tine, explică Gideon, păstrând încă o undă de supărare în glas. Nu mi-am mai putut lua ochii de la tine. Te-am vrut de îndată. Cu disperare, aproape violent.

Cum de nu-mi dădusem seama că prima noastră întâlnire fusese ceva mai mult decât am avut impresia atunci? Crezusem că ne-am ciocnit din greșeală unul de altul. Numai că el plecase deja... ceea ce înseamnă că se întorsese înadins. Pentru mine.

– Te-ai oprit chiar lângă mașină, continuă el, și ți-ai dat capul pe spate. Te uitai la clădire și mi te-am închipuit în genunchi, uitându-te la fel la mine.

Tonul lui răgușit mă făcu să mă foiesc în poala lui.

– În ce fel? am șoptit, fascinată de flacăra care-i ardea în ochi.

El mă trase mai aproape, cuprinzându-mi fundul cu palmele.

– Cu încântare. Un pic de venerație... un pic de timiditate. M-era imposibil să nu te urmăresc înăuntru. Și uite așa am dat de tine, exact unde voiam să fii, aproape îngenunchind în fața mea. În clipele alea cred că am avut o duzină de fantezii în legătură cu ce aveam să-ți fac când urma să fii goală cu mine.

Am înghițit în sec, amintindu-mă că și eu avusesem aceeași reacție în ceea ce-l privea.

– Când m-am uitat la tine pentru prima oară, gândul mi-a fugit imediat la sex. La un amor nebun, cu țipete și cu cearșafuri sfâșiate cu unghiile.

– Am văzut, spuse el, plimbându-și ușor degetele pe coloana mea vertebrală. Și știam că și tu ai văzut asta la mine. Ai văzut ce sunt... ce mă macină pe dinăuntru. Ai văzut prin mine.

Și asta mă și făcuse să cad în fund, literalmente. Mă uitasem în ochii lui și-mi dădusem seama cât de mult se controla, ce suflet plin de umbre avea. Văzusem în el putere, poftă, control și dorință aprigă. Undeva, în străfundul sufletului, știusem că avea să pună stăpânire pe mine. Și mă simțeam ușurată că și el se simțise la fel de atras de mine.

Mâinile lui Gideon mi se cuibăriseră acum pe omoplați, trăgându-mă și mai aproape, până când am ajuns să ne rezemăm frunțile una de alta.

– Nimeni n-a mai văzut așa ceva până acum, Eva. Tu ești singura din lume.

Mi s-a pus un nod dureros în gât. În atât de multe privințe, Gideon era un tip foarte dur, dar, cu toate acestea, putea fi atât de blând cu mine, într-un fel aproape copilăresc, iar asta îmi plăcea la nebunie, pentru că era ceva pur și necontrolat. Dacă nimeni nu-și bătuse capul să vadă dincolo de chipul lui minunat și de contul impresionant din bancă, atunci nici nu merita să-l cunoască.

– Habar n-am avut. Erai atât de... rece. Nu păreai deloc impresionat de mine.

– Rece? pufni el. Ardeam de dorință pentru tine. M-ai dat total peste cap după asta.

– Uau! Mersi.

– Tu m-ai făcut să te doresc, mârâi el. Iar acum nu suport gândul că o să stau două zile fără tine.

I-am cuprins fața în mâini și l-am sărutat prelung, cu buze care cereau iertare.

– Și eu te iubesc, i-am șoptit, cu gura lipită de gura-i minunată, nici eu nu pot suporta gândul că o să fiu departe de tine.

Sărutul cu care îmi răspunse era lacom, devorator, dar, cu toate acestea, felul în care mă lipea de el era delicat și plin de respect. Ca și cum aș fi fost un obiect prețios. Iar când ne-am oprit, amândoi ne-am tras cu greu răsuflarea.

– Nici măcar nu sunt genul tău, l-am tachinat, încercând să înveselesc atmosfera, înainte să ne apucăm de lucru. Preferința lui Gideon pentru brunete era bine-cunoscută și bine documentată.

Am simțit că Bentley-ul trage pe dreapta și se oprește. Angus ieși din mașină, ca să ne ofere intimitate, dar lăsă aerul condiționat și motorul mergând. M-am uitat pe fereastră și am văzut că suntem lângă clădirea Crossfire.

– Dacă tot veni vorba de chestia cu genul, zise Gideon, inspirând adânc și lăsându-și capul pe spatele spătarului, Corinne a fost surprinsă de tine. Nu erai cum se aștepta ea.

La auzul numelui fostei logodnice a lui Gideon, mi-am încleștat fălcile. Chiar dacă știam că relația lor fusese, din partea lui, doar una pornită din prietenie și singurătate, nu din dragoste, tot nu mă puteam împiedica să mă simt sfâșiată de ghearele invidiei. Gelozia era unul dintre cele mai mari defecte ale mele.

– Fiindcă sunt blondă?

– Fiindcă... nu semeni cu ea.

Am simțit că mi se taie răsuflarea. Nu mă gândisem că Corinne reprezentase un etalon pentru el. Până și Magdalene Perez – una dintre prietenele lui Gideon, care aspirase să fie mai mult – spusese că-și lăsase lung părul negru ca s-o imite pe Corinne. Numai că nu-mi dădusem seama de complexitatea acelei observații. Dumnezeule... dacă era adevărat, atunci Corinne avea

o putere înfricoșătoare asupra lui Gideon, mult mai mare decât aș fi putut suporta. Inima a început să-mi bată tot mai tare; simțeam cum îmi zvâcnește stomacul. O uram cu o furie irațională. Uram toate femeile care-i cunoscuseră atingerea... pasiunea... trupul uluitor.

Am început să-i alunec din brațe.

– Eva! m-a oprit el, strângându-mă și mai puternic de coapse. Nu știu dacă are dreptate.

Am privit în jos, înspre locul de unde mă apucase, iar vederea pe degetul de la mâna lui dreaptă a inelului pe care i-l dăruisem ca o promisiune – marcând faptul că era al meu – m-a liniștit, la fel ca și confuzia ce i se citea în ochi când i-am întâlnit privirea.

– Nu știi?

– Dacă e așa, nici măcar nu mi-am dat seama. N-o căutam pe ea în alte femei. Nici măcar n-am știut că sunt în căutarea cuiva, până când te-am întâlnit.

Cuprinsă de ușurare, i-am netezit reverele sacoului cu mâna. Poate că el nu fusese conștient că pe ea o caută, însă, chiar dacă ar fi fost, eu eram cum nu se poate mai diferită de Corinne, atât ca aspect, cât și ca temperament. Eram unică pentru el; o femeie care se deosebea de toate celelalte, în toate privințele. Aș fi vrut ca asta să fie de ajuns ca să-mi înăbușe gelozia.

– Poate că nu era atât o preferință, cât un model, am zis, netezindu-i cuta de încruntare de pe frunte cu vârful degetului. Ar trebui să-l întrebi pe doctorul Petersen diseară, când te întâlnești cu el. Mi-ar fi plăcut să am mai multe răspunsuri după toți anii de terapie, dar n-am. Sunt multe lucruri inexplicabile între noi, nu-i așa? Eu tot n-am priceput ce anume ai văzut în mine, de te-ai prins așa.

–Ceea ce-ai văzut *tu* în *mine*, îngeraș, răspunse el încet, cu fața îmblânzită. Faptul că ai văzut ce port în mine, dar tot mă vrei la fel de mult pe cât te vreau eu. În fiecare noapte, mă culc înspăimântat la gândul c-o să mă trezesc și tu vei fi plecat. Sau că te-am înspăimântat... că am visat că tu...

–Nu, Gideon! O, Doamne, îmi rupea sufletul în fiecare zi. Mă sfâșia.

–Știu că nu-ți spun ce simt pentru tine în același fel în care îmi spui tu, dar sunt al tău. Știi asta.

–Da, Gideon, știu că mă iubești.

Nebunește. Cu nerușinare. Obsesiv. Așa cum erau și sentimentele mele pentru el.

–Sunt total prins de tine, Eva. Dându-și capul pe spate, Gideon mă trase în jos, sărutându-mă nespus de dulce, cu buzele mișcându-se cu blândețe sub ale mele. Aș ucide pentru tine, șopti, aș da tot ce am pentru tine... dar n-o să renunț niciodată la tine. Două zile este limita mea. Nu-mi cere mai mult, că nu pot să-ți dau.

N-am luat în glumă cuvintele lui. Bogăția lui îl izola, îi dădea puterea și controlul care îi fuseseră răpite într-un anumit moment al vieții sale. Suferise brutalități, violuri, la fel ca mine. Faptul că acum considera că merită să-și piardă liniștea sufletească numai ca să mă păstreze, dovedea mai mult decât un simplu *te iubesc*.

–Am nevoie doar de două zile, iubitule, și pe urmă o să fac să merite așteptarea.

Rigiditatea din privirea lui fu de îndată înlocuită de o flacără pătimașă.

–O? Te gândești să mă îmbunezi cu ceva sex, îngeraș?

– Da, am recunoscut fără pic de rușine. Cu mult sex. La urma urmelor, tactica asta pare să funcționeze bine cu tine.

Buzele i se arcuiră, însă în ochi îi strălucea o lumină rece, care mă făcea să-mi pierd răsuflarea. Privirea întunecată pe care mi-o aruncă îmi aminti – ca și cum aș fi putut să uit – că Gideon nu era un bărbat care putea fi condus sau îmblânzit.

– O, Eva, murmură el, tolănindu-se pe banchetă cu nepăsarea de prădător a unei pantere agile care a prins un șoricel în vizuină.

Fiori de încântare mă străbăteau. Dacă era vorba de Gideon, eram mai mult decât pregătită să fiu devorată.

Capitolul 2

Chiar înainte să ies din lift, în holul de la Waters Field & Leaman, firma de publicitate unde lucram, la etajul douăzeci, Gideon îmi murmură în ureche:

– Să te gândești toată ziua la mine!

– Mereu fac asta, i-am răspuns, strângându-i mâna pe ascuns în liftul aglomerat.

El și-a continuat drumul până la ultimul etaj, unde se afla sediul central al firmei Cross Industries. Clădirea Crossfire era a lui, era una dintre multele proprietăți pe care le avea prin tot orașul, printre care se număra și complexul de apartamente în care locuiam eu.

Încercam să nu dau prea multă atenție acestui lucru. Mama mea era o soție-trofeu, care încununa o carieră. Renunțase la iubirea tatălui meu pentru un stil de viață opulent, cu care eu nu mă împăcam deloc. Aș fi preferat oricând iubirea în locul avuției, dar cred că mi-era ușor să spun asta, pentru că aveam banii mei – un portofoliu de investiții consistent. Deși nu mă atinsesem niciodată de el. Nici n-aveam s-o fac. Plătisem un preț

prea mare pentru ei și nu-mi închipuiam nimic care să merite.

Megumi, fata de la recepție, îmi deschise ușa securizată de sticlă și mă salută cu un zâmbet generos. Era o fată frumoasă, de aceeași vârstă cu mine, al cărei păr negru și lucios, tuns bob, încadra niște trăsături asiatice uluitoare.

–Salut! i-am zis, oprindu-mă la biroul ei. Ai ceva planuri pentru prânz?

–Am acum.

–Perfect!

I-am adresat un zâmbet larg, plin de sinceritate. Oricât de mult țineam la Cary, oricât mi-ar fi plăcut să-mi petrec timpul cu el, aveam nevoie și de prietene. Cary începuse deja să-și formeze un cerc de cunoștințe și de prieteni în orașul nostru de adopție, însă eu fusesem prinsă în povestea cu Gideon aproape de îndată ce ajunsesem aici. Oricât de mult aș fi preferat să-mi petrec fiecare clipă cu el, știam că nu e ceva sănătos. Prietenele ar fi putut să-mi ofere sprijin atunci când aveam nevoie și, dacă voiam să am prietene, trebuia să și cultiv relațiile pe care mi le făceam.

Mi-am continuat drumul pe coridorul destul de lung, până la postul meu de lucru. M-am așezat la birou și mi-am pus geanta și punga în sertarul de sub el, dar mi-am scos telefonul, ca să-l pun pe silențios. Atunci am remarcat un SMS de la Cary: „Îmi pare rău, fetițo".

–Cary Taylor... am oftat. Te iubesc... chiar și când mă umpli de nervi.

Și reușise din plin asta. Nici o femeie n-ar vrea, când ajunge acasă, să dea peste o partidă de sex în grup

pe podeaua livingului ei. Și cu atât mai mult, nu atunci când tocmai se ceartă cu noul iubit.

I-am răspuns: „Rezervă wkndul pt mine dak poți."

A urmat o pauză destul de lungă, în care mi l-am închipuit cântărindu-mi cererea. „Of", a venit în cele din urmă răspunsul lui. „Cred k ai în plan o bătaie la fund."

– Poate, un pic, am murmurat, scuturându-mă la amintirea... *orgiei* în mijlocul căreia nimerisem. Dar, în primul și în primul rând, mă gândeam că eu și Cary aveam nevoie să ne petrecem timpul în mod plăcut împreună. Eram nou-veniți în Manhattan. Pentru noi, era un oraș nou, un apartament nou, erau slujbe și experiențe noi, amândoi aveam iubiți noi. Nu eram în elementul nostru și ne tot zbăteam și, cum amândoi purtam în spate poverile imense ale trecutului, nu reușiserăm să ne descurcăm prea bine. De obicei, ne sprijineam unul pe altul, ca să ne regăsim echilibrul, dar în ultima vreme nu prea avuseserăm mult timp la dispoziție pentru asta. Chiar aveam nevoie să ne facem timp. „Ai chef de un drum la Las Vegas? Doar noi doi?"

„Cum să nu!"

„K... amănunte mai încolo."

Mi-am pus telefonul pe silențios și l-am dat deoparte, iar ochii mi-au alunecat o clipă spre cele două rame cu colaje de poze pe care le țineam lângă monitor, una cu fotografii ale părinților mei și cu Cary, iar cealaltă cu fotografii ale mele cu Gideon. Chiar el făcuse cel din urmă colaj, pentru că voia să am ceva care să-mi amintească de el, așa cum și el avea pe birou o fotografie-amintire de la mine. De parcă aș fi avut nevoie de așa ceva...

Îmi plăcea foarte mult să țin aproape de mine chipurile celor pe care îi iubeam: mama, cu coama ei de bucle blonde și cu zâmbetul de vampă, cu trupul ale cărui rotunjimi perfecte nu erau mai deloc ascunse de un bikini mic, în timp ce se bucura de priveliștea Rivierei franceze, pe iahtul tatălui meu vitreg; tatăl meu vitreg, Richard Stanton, arătând foarte nobil și distins, cu părul argintiu, măgulitor pentru soția-i mult mai tânără; și Cary, care fusese pozat în toată splendoarea lui fotogenică, afișând un zâmbet larg și strengăresc, părul șaten minunat și ochii verzi scânteietori. Chipul acela, valorând un milion de dolari, începea să se ivească din paginile tuturor revistelor, iar în curând urma să împodobească panourile publicitare și stațiile de autobuz cu reclame la îmbrăcămintea Grey Isle.

Mi-am aruncat privirea spre cealaltă parte a culoarului, prin peretele de sticlă ce izola birouașul lui Mark Garrity, și i-am văzut sacoul pe speteaza scaunului ergonomic, cu toate că posesorul lui nu se vedea. N-am fost deloc mirată să dau peste el în oficiu, privind supărat ceașca de cafea; amândoi aveam aceeași dependență de cafeaua Java.

– Credeam că ai învățat cum să-l folosești, i-am zis, referindu-mă la problemele pe care le avusese cu automatul de cafea.

– Da, știu cum, datorită ție.

Și, ridicându-și capul, Mark îmi adresă zâmbetul lui fermecător, strengăresc. Era un bărbat de culoare cu un ten strălucitor, un barbișon cochet și ochi căprui și blânzi. Și, pe lângă că avea ochi frumoși, mai era și un șef pe cinste, foarte doritor să mă învețe totul despre afacere și cu siguranță că n-avea nevoie să-mi arate de două ori cum să fac un lucru sau altul. Lucram bine

împreună și speram că așa avea să fie mult timp de acum înainte.

–Gustă! îmi ceru el, luând o cană aburindă care aștepta pe blat. Mi-o dădu, iar eu am luat-o mulțumindu-i, încântată că se gândise să pună frișcă și îndulcitor, exact cum îmi plăcea mie.

Am luat o înghițitură mică, pentru că era fierbinte, dar m-a apucat instant tusea, căci simțisem o aromă neașteptată și neplăcută.

–Ce mai e și asta?

–Cafea cu aromă de afine.

Era rândul meu să bodogănesc.

–Cine dracu' ar vrea să bea așa ceva?

–E, asta e... e treaba noastră să ne prindem cine și pe urmă să le-o vindem, zise el, apoi își înălță cana. Să urăm succes următorului nostru cont!

M-am strâmbat, mi-am îndreptat spinarea și am mai luat o înghițitură.

Peste două ore, eram sigură că gustul scârbos de afine artificiale încă îmi mai stăruia pe limbă. Aveam pauză, așa că m-am apucat să dau o căutare pe net după doctorul Terence Lucas, un individ care cu siguranță îl călcase pe nervi pe Gideon atunci când îi văzusem împreună la un dineu, în urmă cu câteva seri. Abia scrisesem numele doctorului în caseta de căutare, când telefonul de pe biroul meu s-a trezit la viață.

–Biroul lui Mark Garrity, am zis. Eva Tramell la telefon.

–E pe bune, cu Vegasul? mi s-a adresat Cary, fără nici un preambul.

–Întru totul.

Urmă o pauză, apoi:

– A venit vremea să-mi spui că te muți cu prietenul tău miliardar și că e cazul ca eu s-o șterg?

– Ce? NU! Ai luat-o razna?

Am clipit din ochi, ametită, dându-mi seama cât de nesigur se simțea Cary, deși mă gândeam că prietenia noastră este mult prea profundă ca să mai fie roasă de asemenea bănuieli.

– Te-ai procopsit cu mine pe viață, știi prea bine.

– Așa că te-ai trezit cu gândul să mergem la Vegas?

– Cam așa. M-am gândit că am putea să savurăm mojitos la piscină și să ne delectăm vreo două zile cu ce comandăm la room-service.

– Nu prea știu câți bani pot să bag în asta.

– Nu-ți face griji, face cinste Gideon. Luăm avionul lui, stăm la hotelul lui. O să ne plătim doar mâncarea și băutura.

Era o minciună, pentru că-mi pusesem în cap să plătesc eu totul, cu excepția avionului, însă Cary nu trebuia să știe asta.

– Și vine și el cu noi?

M-am lăsat pe speteaza scaunului, mângâind cu privirea una dintre pozele cu Gideon. Deja îmi era dor de el, deși ne despărțiserăm abia de vreo două ore.

– Are niște afaceri în Arizona, așa că plecăm și ne întoarcem cu el în avion, dar la Vegas n-o să fim decât noi doi. Cred că avem nevoie de asta.

– Mda, pufni el. Aș putea suporta o schimbare de peisaj și un timp plăcut, împreună cu cea mai tare fată a mea.

– Atunci, așa rămâne. El vrea să plecăm mâine seară, la opt.

– O să-mi fac bagajul. Vrei să-ți pregătesc și ție o geantă?

– Pe bune? Ar fi perfect.

Cary ar fi putut să fie stilist sau *personal shopper,* căci se pricepea de minune la haine.

– Eva?

– Da?

Se auzi un oftat, apoi:

– Îți mulțumesc că-mi suporți mizeriile.

– Mai taci!

După ce am închis, am rămas câteva clipe nemișcată, cu ochii ațintiți spre telefon, urând faptul că prietenul meu Cary se simțea atât de nefericit tocmai acum când în viața lui totul mergea atât de bine. Era expert în autosabotare, căci nu credea niciodată că are dreptul la fericire.

Mi-am îndreptat apoi atenția către muncă, iar căutarea pe Google de pe monitorul meu mi-a adus aminte că mă interesam de doctorul Terry Lucas. Am găsit câteva articole despre el, împreună cu câteva fotografii care dovedeau că găsisem persoana pe care o căutam.

Pediatru. Patruzeci și cinci de ani. Căsătorit de douăzeci de ani. Agitată, am căutat „doctorul Terrence Lucas și soția", cu inima strânsă la gândul că aveam să văd o brunetă cu părul negru și cu ten luminos. Am oftat de ușurare când în fața ochilor mi-a apărut o femeie cu pielea palidă și părul scurt, roșcat.

Numai că asta n-a făcut decât să-mi sporească nelămuririle. Eu îmi închipuisem că animozitatea dintre cei doi bărbați fusese provocată de o femeie.

De fapt, eu și Gideon pur și simplu nu prea cunoșteam mare lucru unul despre altul. Știam lucrurile cele mai urâte – sau cel puțin el le știa pe ale mele; în ceea ce-l privea, eu mai mult ghicisem, din anumite indicii mai mult decât clare. Amândoi știam despre celălalt

câteva lucruri de bază pe care le afli inevitabil când locuiești cu cineva, pentru că petrecuserăm atâtea nopți împreună, când în apartamentul meu, când în al lui. El făcuse cunoștință cu jumătate din familia mea, în timp ce eu îi cunoscusem pe toți ai lui. Numai că nu eram împreună de suficient de multă vreme, încât să discutăm și despre lucrurile care nu erau de maximă importanță. Și, cinstit vorbind, cred că nici unul dintre noi nu insista prea mult cu întrebările, de teamă să nu aducă și mai multă mizerie într-o relație care, oricum, era zbuciumată.

Eram împreună pentru că eram dependenți unul de altul. Nu mă simțisem niciodată atât de ametită ca atunci când aveam parte de fericire împreună și știam că și cu el se petrece același lucru. Ne puneam unul pe altul puternic la încercare, pentru acele momente de perfecțiune între noi, numai că acestea erau atât de rare, încât doar încăpățânarea, hotărârea și iubirea noastră ne făcea să luptăm pentru ele.

„Gata, nu te mai înnebuni singură!"

Mi-am verificat e-mailul și am dat peste alerta zilnică pe Google pe care mi-o pusesem pentru „Gideon Cross". Link-urile de azi trimiteau, în cea mai mare parte, la fotografii ale lui Gideon, în costum de seară, împreună cu mine, la dineul de caritate de la Waldorf Astoria, din seara trecută.

„Doamne!" Uitându-mă la fotografiile mele în rochia de cocktail de la Vera Wang, nu se putea să nu-mi zboare gândul la mama. Și nu numai pentru că semănam enorm cu ea – în afară de faptul că părul meu era lung și drept –, ci și datorită faptului că eram la brațul unui megamogul.

Monica Tramell Barker Mitchell Stanton se pricepea incredibil de bine să fie o soție-trofeu. Știa perfect ce se aștepta de la ea și se achita fără cusur de îndatoriri. Cu toate că divorțase de două ori, o făcuse de fiecare dată din proprie voință și ambele divorțuri îi lăsaseră pe foștii soți deprimați că o pierduseră. Nu o desconsideram pe mama, pentru că ea dădea tot ce avea mai bun și nu credea că i se cuvine totul, însă crescusem zbătându-mă să-mi capăt independența. Dreptul de a spune nu era averea mea cea mai de preț.

Am minimizat fereastra e-mailului și, punându-mi în paranteză viața personală, m-am întors la comparațiile de piață pentru cafeaua cu fructe. Am coordonat câteva întâlniri preliminare între strategi și Mark și l-am ajutat să facă o campanie de brainstorming pentru un restaurant în care nu se foloseau produse cu gluten. De-acum, se apropia prânzul și începuse să mi se facă o foame zdravănă, când telefonul începu să sune. Am răspuns, cu salutul obișnuit.

– Eva? se auzi o voce feminină. Sunt Magdalene. Ai puțin timp?

M-am sprijinit de spătar, cu simțurile în alertă. La un moment dat, eu și Magdalene avuseserăm un moment de simpatie reciprocă, în clipa când Corinne își făcuse din nou apariția neașteptată și nedorită în viața lui Gideon, însă n-aveam să uit niciodată cât de rea fusese cu mine la prima noastră întâlnire.

– Foarte puțin. Ce s-a întâmplat?

Ea oftă, după care se aruncă într-un șuvoi nestăvilit de vorbe.

– Aseară, am stat la masă în spatele lui Corinne. Am auzit câte ceva din ce-a discutat cu Gideon în timpul cinei.

Mi s-a strâns stomacul, în așteptarea unei explozii sentimentale. Magdalene se pricepea la perfecție să-mi exploateze nesiguranța în privința lui Gideon.

– Ai atins încă un nivel de josnicie, dacă te apuci să-mi arunci mizerii în timp ce sunt la lucru, i-am replicat, cu răceală. Eu nu...

– Vreau să spun că el nu te ignora aseară.

O clipă, am rămas cu gura căscată, iar ea a profitat de ocazie, ca să continue:

– O ținea în frâu, Eva. Ea îi făcea sugestii pe unde să te ducă prin New York, din moment ce abia ai venit în oraș, numai că făcea asta jucând totul pe coarda aia veche, cu îți-amintești-când-am-fost-noi-acolo.

– O plimbare pe cărările amintirii, am murmurat, recunoscătoare că eu nu putusem să aud mare lucru din conversația pe un ton jos pe care Gideon o purtase cu fosta lui logodnică.

– Da, confirmă Magdalene, trăgând aer în piept. Tu ai plecat pentru că ai crezut că el te ignora pentru ea. Voiam doar să știi că el părea că se gândește la tine și încerca s-o împiedice pe Corinne să te necăjească.

– Și ție de ce-ți pasă de asta?

– Cine-a zis că-mi pasă? Pur și simplu trebuie să-mi răscumpăr greșeala, Eva, pentru felul în care am făcut cunoștință cu tine.

M-am gândit la asta. Chiar așa, trebuia să-ți răscumpere greșeala pentru modul în care mă prinsese în capcană în baia aceea, cu tâmpeniile ei perfide de femeie afurisită și geloasă. Doar că nu puteam să cred că ăsta era unicul motiv pentru care mă suna. Poate că eram doar răul cel mai mic. Poate că-și ținea dușmanii aproape.

– În regulă. Mulțumesc.

Nu era cazul să neg că mă simțeam mai bine. Dintr-odată, îmi fusese ridicată de pe suflet o greutate despre care nu eram conștientă că o port.

– Mai e ceva, continuă Magdalene. Ține cont că el a plecat după tine.

Am strâns mai tare receptorul în mână. Gideon venea mereu după mine... pentru că eu o luam mereu la fugă. Sănătatea mea psihică era atât de fragilă, încât învățasem să o apăr cu orice preț. Când ceva îmi punea în cumpănă stabilitatea, mă descotoroseam de lucrul respectiv.

– Au mai fost și alte femei în viața lui care au încercat tipul ăsta de ultimatum, Eva. Se plictiseau sau voiau să-i atragă atenția ori să facă cine știe ce gesturi mărețe... Așa că plecau, așteptând ca el să vină după ele. Și știi ce făcea el?

– Nimic, am răspuns în șoaptă, căci îl cunoșteam.

Era un bărbat care nu ieșea niciodată cu femeile cu care se culca și nu se culca niciodată cu femeile cu care ieșea în societate. Eu și Corinne fuseserăm singura excepție de la această regulă, ceea ce era încă un motiv pentru care fosta lui logodnică mă făcea să mă apuce crizele de gelozie.

– Singurul lucru pe care-l făcea era să aibă grijă ca Angus să le ducă acasă în siguranță, confirmă ea, făcându-mă să mă gândesc că probabil și ea încercase tactica asta la un moment dat. Numai că, în clipa în care tu ai plecat, Gideon nu știa cum să te urmeze mai repede. Și nu era el însuși când și-a luat la revedere. Părea... căzut.

Pentru că îi fusese frică. Am închis ochii, în timp ce-mi dădeam cu putere palme în sinea mea.

Gideon îmi spusese de câteva ori că era îngrozit atunci când fugeam, pentru că nu putea îndura gândul că n-aveam să mă mai întorc. La ce bun îi tot repetam că nu pot să-mi închipui viața fără el, când îi demonstrasem de atâtea ori contrariul, prin felul în care acționam? Era de mirare că nu-și dezvăluise trecutul în fața mea?

Trebuia să n-o mai iau la fugă. Eu și Gideon trebuia să ne străduim mai mult și să luptăm pentru asta, pentru *noi*, dacă era să avem vreo speranță să facem ca relația noastră să meargă.

– Acum îți sunt eu datoare? am întrebat, pe un ton neutru, în timp ce-i făceam cu mâna lui Mark, care ieșea să ia prânzul.

Magdalene oftă din greu.

– Eu și Gideon ne cunoaștem de mult. Mamele noastre sunt cele mai bune prietene. Noi două o să ne întâlnim de multe ori, Eva, și sper că o să găsim o cale de a evita stânjeneala dintre noi.

Femeia asta venise la mine și-mi spusese că, din clipa în care Gideon își băgase scula în mine, „se terminase". Și mă rănise în felul ăsta într-un moment în care eram nespus de vulnerabilă.

– Uite ce e, Magdalene, dacă nu faci figuri, o să trecem peste asta. Și, fiindcă fusese atât de sinceră cu mine, am adăugat: Pot să-mi distrug și singură relația cu Gideon, crede-mă! N-am nevoie de ajutor.

Ea râse încetișor.

– Cred că asta a fost greșeala mea. Eram prea grijulie și atentă să nu-i fac probleme. Cu tine, are de lucru. Oricum... mi-a expirat timpul. Te las.

– Să ai un weekend plăcut, am răspuns, pe post de mulțumiri. Tot nu puteam să mă încred în explicația ei.

– Și tu.

Pe când puneam receptorul în furcă, ochii mi-au căzut pe fotografiile mele cu Gideon. Mă simțeam brusc copleșită de sentimente de lăcomie și de posesiune. Era al meu, dar tot nu puteam să fiu sigură, de la o zi la alta, că așa va și rămâne. Iar gândul că ar putea fi al altei femei mă făcea să înnebunesc.

Mi-am deschis dulăpiorul și mi-am scos telefonul din geantă. Mânată de nevoia ca și el să se gândească la mine cu tot atâta disperare cum mă gândeam eu la el, i-am trimis un mesaj în care-i vorbeam despre pofta mea bruscă și disperată de a-l devora cu totul: „Aș da orice să ți-o sug în clipa asta".

Numai gândul la felul cum arăta când i-o luam în gură... la sunetele sălbatice pe care le scotea când era gata să-și dea drumul...

M-am ridicat, ștergând mesajul imediat ce am primit confirmarea de livrare, după care am pus telefonul în geantă. Era ora prânzului, așa că am închis toate ferestrele pe care le aveam deschise pe computer și m-am îndreptat către recepție, ca să mă întâlnesc cu Megumi.

– Ai poftă de ceva anume? m-a întrebat ea în timp ce se ridica în picioare, dându-mi prilejul să-i admir rochia de culoarea lavandei, fără mâneci și prinsă cu o curea în talie.

M-a apucat tusea, pentru că întrebarea venea imediat după mesajul pe care-l trimisesem.

– Nu. Alege tu! Nu-s mofturoasă.

Am trecut de ușile de sticlă și ne-am îndreptat către lifturi.

– Abia aștept weekendul, suspină Megumi, pe când apăsa pe butonul de chemare a liftului cu un deget cu manichiură îngrijită. Mai e o zi și jumătate.

– Ai plănuit ceva interesant?

– Asta rămâne de văzut, oftă ea, dându-și părul după ureche. O întâlnire aranjată, îmi explică, tristă.

– Și ai încredere în persoana care ți-a pus la cale întâlnirea?

– E colega mea de apartament. Sper ca tipul să fie măcar atrăgător, pentru că știu unde-și petrece ea nopțile și urmările nu-s prea plăcute.

Am zâmbit, în timp ce intram în liftul care ajunsese la etajul nostru.

– Ei, asta îți va mări șansele să te distrezi de minune.

– Nu chiar, din moment ce ea l-a cunoscut pe tipul ăsta la o întâlnire aranjată pe care a avut-o cu el. Jură că e un tip tare, numai că e mai mult genul meu decât al ei.

– Hmm!

– Știu, așa-i? scutură Megumi din cap, ridicându-și privirea spre acul decorativ, de modă veche al liftului, care marca trecerea etajelor.

– Să-mi spui cum o să meargă lucrurile.

– Evident! Ține-mi pumnii!

– Absolut.

Abia ce coborâserăm în holul de la intrare, când am simțit că geanta de pe umăr începe să vibreze. Mi-am scos telefonul în timp ce treceam prin turnicheți și, la vederea numelui lui Gideon, am simțit cum mi se strânge stomacul. Mă suna, nu se mulțumise doar să-mi trimită un mesaj.

– Scuze, i-am spus lui Megumi, înainte să răspund.

– Nici o problemă, îmi făcu ea semn, liniștită.

– Bună, l-am salutat pe Gideon, pe un ton jucăuș.

– Eva...

Am călcat greșit o treaptă, la auzul felului în care-mi șoptea numele. În glasul său răgușit simțeam o mare de promisiuni. Am încetinit pasul, căci îmi pierise vocea când îl auzisem rostindu-mi numele cu nerăbdarea după care tânjeam, cu nervozitatea care îmi demonstra că el voia să fie în mine mai mult decât orice altceva pe lume.

Mulțimea curgea în valuri pe lângă mine, intrând și ieșind din clădire, iar eu rămăsesem țintuită în loc de tăcerea plină de tensiune din convorbirea noastră, de comanda nespusă și aproape irezistibilă. El nu scotea nici un sunet – aproape că nici nu-l auzeam respirând –, însă îi simțeam patima. Dacă Megumi nu m-ar fi așteptat, răbdătoare, aș fi luat liftul până la ultimul etaj, ca să-i îndeplinesc ordinul tăcut de a-mi pune oferta în aplicare.

Amintirea clipelor în care îi făcusem sex oral mă făcea să fierb, să-mi lase gura apă. Am înghițit în sec, rupând tăcerea.

– Gideon...

– Ai vrut să-mi atragi atenția și ai reușit. Vreau să te aud cum spui cuvintele pe care le-ai scris.

Am simțit că-mi iau foc obrajii.

– Nu pot. Nu aici. Te sun mai târziu.

– Du-te spre coloană, dă-te mai într-o parte!

Am tresărit, aruncându-mi ochii în jur, ca să-l zăresc, după care mi-am dat seama că numărul afișat pe ecranul telefonului indica faptul că era în birou. Am ridicat privirea, în căutarea unor camere de luat

vederi. Și i-am simțit de îndată ochii ațintiți asupra mea, arzători și plini de dorință. În clipa aceea, stârnită de dorința lui, m-a cuprins o excitare nebună.

– Grăbește-te, îngeraș! Prietena ta așteaptă.

M-am dus spre coloană, cu respirația aproape tăiată.

– Acum spune-mi! Mesajul tău m-a excitat rău de tot, Eva. Ce-ai de gând să faci în privința asta?

Mi-am dus mâna la gât, aruncându-i o privire neajutorată lui Megumi, care se uita mirată la mine. Am ridicat un deget, ca să-i cer să mă mai aștepte puțin, după care m-am întors cu spatele și am șoptit în telefon:

– Vreau să te simt în gura mea.

– De ce? Ca să te joci cu mine? Ca să mă întărâți, cum faci acum?

Glasul lui nu era deloc aprins, ci pur și simplu calm și serios. Iar eu știam că trebuie să fiu foarte atentă când Gideon devenea serios în privința sexului.

– Nu.

Am ridicat ochii spre domul colorat al tavanului, unde se afla camera cea mai apropiată.

– Ca să te aduc la orgasm. Îmi place la nebunie când îți dai drumul, Gideon.

– Un cadou, deci, oftă el puternic.

Numai eu știam ce însemna pentru Gideon să vadă actul sexual ca pe un dar. Până atunci, sexul fusese pentru el un lucru dureros și degradant sau un act izvorât din poftă și necesitate. Acum, cu mine, devenise plăcere și iubire.

– Mereu.

– Bine. Pentru că ești foarte prețioasă pentru mine, Eva, și prețuiesc mult ceea ce avem. Până și nevoia

noastră disperată de a face tot timpul dragoste unul cu altul este prețioasă pentru mine, pentru că are o mare importanță.

M-am rezemat de coloană, recunoscând față de mine însămi că mă întorsesem la un obicei vechi și distructiv; mă folosisem de atracția sexuală ca să scap de nesiguranță. Dacă Gideon mă dorea pe mine, atunci nu dorea nici o altă femeie. Cum de știa mereu ce e în mintea mea?

– Da, așa este, am șoptit, închizând încet ochii. Are importanță.

Fusese o vreme când mă bazam pe sex ca să simt afecțiune, făcând confuzia între atracția de moment și tandrețea adevărată. De aceea insistam acum să mă împrietenesc cât de cât cu un bărbat, înainte să ajung cu el în pat. Nu mai voiam să ajung vreodată să mă dau jos din patul unui amant simțindu-mă murdară, bună de nimic.

Și mi-era teribil de clar că nu voiam să târăsc în vulgaritate ceea ce împărtășeam cu Gideon doar pentru că eram irațional de speriată că o să-l pierd. Atunci mi-am dat seama că mă simțeam dezechilibrată. Stomacul mi se strângea din cauza senzației bolnăvicioase că avea să se întâmple ceva oribil.

– După lucru, o să ai ce-ți dorești, îngeraș, zise el cu un glas mai adânc, tot mai răgușit. Până atunci, bucură-te de prânzul cu colega ta. O să mă gândesc la tine. Și la gura ta.

– Te iubesc, Gideon.

Am fost nevoită să respir adânc de câteva ori, după ce am închis, ca să-mi revin îndeajuns și să mă întorc la Megumi.

– Îmi cer scuze, i-am zis.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu, totul e-n regulă.

– Lucrurile merg tot furtunos între tine și Gideon Cross? îmi aruncă ea o privire, zâmbind ușor.

– Ăăă... „O, da!“ Da, și asta e-n regulă.

Îmi doream cu disperare să pot vorbi despre asta. Aș fi vrut să pot înlătura zăgazul și să dezvălui sentimentele copleșitoare pe care le aveam pentru el. Să spun cum mă mistuiau gândurile la el, cât de tare mă înnebunea atunci când îi simțeam corpul în mâinile mele, cum mă spinteca, la fel ca o lamă foarte ascuțită, patima pentru sufletul lui chinuit.

Dar nu puteam. N-aveam să pot vreodată. Era o persoană mult prea vizibilă, mult prea bine-cunoscută. Firimiturile de informații despre viața lui personală ar fi valorat o mică avere. Nu puteam să risc una ca asta.

– Sigur că e, fu de acord Megumi. E un tip bestial. Îl cunoșteai de dinainte să te angajezi aici?

– Nu. Deși cred că ne-am fi putut întâlni, în cele din urmă.

Datorită trecutului nostru. Mama contribuia cu generozitate la multe fonduri caritabile pentru copii abuzați, la fel ca Gideon. Era inevitabil ca noi doi să ne încrucișăm drumurile, la un moment dat în viață. Mă întrebam cum s-ar fi petrecut întâlnirea, el la braț cu o brunetă superbă, iar eu cu Cary. Oare am fi simțit aceeași atracție viscerală unul pentru altul de la distanță, așa cum se întâmplase când fuseserăm atât de aproape, în holul de la Crossfire?

El mă dorise încă din clipa în care mă zărise pe stradă.

– Mă întrebam, pur și simplu, zise Megumi, în timp ce împingea ușile turnante ale holului. Am urmat-o

și eu, iar ea a continuat: Am citit că între voi doi e ceva serios, așa că m-am gândit că poate îl cunoșteai mai de mult.

–Nu mai crede și tu tot ce scrie pe blogurile de bârfe!

–Deci nu-i nimic serios?

–N-am zis asta.

De multe ori era *prea* serios. Dureros, brutal de serios.

–O, Doamne, ia uite cum îmi vâr nasul, scutură ea din cap. Scuze! Bârfa este unul dintre viciile mele. Ca și bărbații superatrăgători, ca Gideon Cross. Nu pot să nu mă întreb cum o fi să ieși cu un tip al cărui trup urlă a sex în halul ăsta. Spune-mi că-i bestial la pat!

Am zâmbit. Era tare bine să ieși cu o tipă. Nu că n-ar fi știut și Cary să aprecieze un bărbat perfect, dar nimic nu se compara cu discuțiile între fete.

–N-o să mă auzi că mă plâng.

–Norocoaso! Și, lovindu-se ușor de umărul meu în semn de tachinare, zise: Dar ce-i cu colegul tău de apartament? Din pozele pe care le-am văzut, și el pare bestial. Oare are pe cineva? N-ar vrea să mă ia pe mine?

Mi-am întors iute capul, ascunzându-mi tresărirea. Învățasem pe propria piele să nu fac niciodată lipeala unei cunoștințe sau unui prieten cu Cary. Era atât de ușor să te îndrăgostești de el, iar asta avea drept consecință o mulțime de inimi frânte, pentru că el nu putea răspunde cu aceeași iubire. În clipa în care lucrurile începeau să meargă foarte bine, Cary sabota totul.

–Nu prea știu dacă are sau nu pe cineva. În perioada asta, lucrurile sunt... complicate în viața lui.

– Ei, dacă apare cumva ocazia, eu cu siguranță n-o să mă opun. Ziceam și eu, așa. Îți place taco?

– La nebunie.

– Știu un restaurant super, la două străzi mai încolo. Hai!

Totul părea în regulă în existența mea, în timp ce eu și Megumi ne întorceam de la masă. După patruzeci de minute de bârfe, de ocheade la tipi și trei taco cu carne absolut bestiale, mă simțeam foarte bine. Și ne întorceam la birou cu zece minute mai devreme, fapt pentru care eram bucuroasă, căci nu dădusem în brânci cu punctualitatea în ultimul timp, deși Mark nu-mi făcuse niciodată vreun reproș.

Orașul zumzăia în jurul nostru, taxiurile și oamenii țâșneau prin căldura și umiditatea tot mai mari, în timp ce încercau să rezolve cât mai multe în orele neîndestulătoare ale zilei. Mă uitam la lume fără rușine, cu privirile în toate părțile.

Bărbați în costume de afaceri mergeau cot la cot cu femei în fuste vaporoase și papuci flip-flop. Doamne în haine haute-couture și pantofi de cinci sute de dolari treceau legănându-se pe lângă cărucioare, unde vânzătorii ambulanți făceau reclamă în gura mare hot-dogilor aburinzi pe care îi vindeau. Melanjul eclectic al New Yorkului era pentru mine paradisul și mă umplea de o încântare care mă făcea să mă simt mai vie aici decât în orice alt loc în care trăisem până acum.

Ne opriserăm la semafor chiar în fața clădirii Crossfire, când privirea mi-a fost atrasă imediat de Bentley-ul negru parcat în fața intrării. Probabil că Gideon se întorsese de la masă. Gândul mi-a fugit de îndată la el, cum stătea în mașina lui, în ziua când

ne cunoscuserăm, uitându-se la mine în timp ce eu mă holbam la frumusețea impozantă a clădirii Crossfire. Mă umplea de fiori chiar și gândul la asta...

Deodată, am înlemnit.

Pentru că o brunetă uluitoare tocmai ieșise pe ușile turnante, după care se oprise, dându-mi timp s-o examinez cu mare atenție. Era idealul lui Gideon, indiferent dacă el era sau nu conștient de asta. O femeie de care îl văzusem că fusese fascinat, încă din clipa când o zărise în sala de bal de la Waldorf-Astoria. O femeie a cărei voință și putere asupra lui Gideon îmi exacerbaseră cele mai rele frici ale mele.

Corinne Giroux părea o boare de aer proaspăt, în rochia ei crem croită pe corp și pantofii cu toc de culoarea cireșelor. Își trecu o mână prin părul negru și lung până-n talie, care nu mai părea la fel de mătăsos ca noaptea trecută, când o cunoscusem. De fapt, părea chiar puțin ciufulit. Și își trecea degetele în jurul gurii, ștergând ceva pe lângă conturul lor.

Am scos telefonul, am apăsat pe cameră și i-am făcut o poză. Am apropiat imaginea cu zoom și așa mi-am dat seama de ce-și repara rujul: era mânjită. Ba nu, mai degrabă culoarea se întinsese. Ca după un sărut pătimaș.

Semaforul se făcu verde. Eu și Megumi ne-am urnit odată cu mulțimea, apropiindu-ne cu fiecare pas de femeia care îl făcuse cândva pe Gideon să-i promită că o s-o ia de soție. Angus ieși din Bentley și se îndreptă spre ea, spunându-i câteva cuvinte, înainte să-i deschidă portiera din spate. Senzația că sunt trădată – de Angus și de Gideon – era atât de puternică, încât am simțit că mă sufoc. Mă clătinam pe picioare.

Megumi m-a prins de braț, ca să mă sprijine.

–Hei! N-am băut decât niște cocktailuri margarita slabe.

Am văzut cum trupul de silfidă al lui Corinne se așeza pe locurile din spate ale mașinii lui Gideon, cu o grație studiată. Mi-am încleștat pumnii, sufocată de un val de furie. Cu ochii inundați în lacrimi de supărare, am urmărit Bentley-ul care a intrat în trafic și a dispărut.

Capitolul 3

Când am intrat în lift, eu am apăsat pe butonul ce ducea la ultimul etaj.

–Mă întorc în cinci minute, dacă întreabă cineva de mine, i-am zis când ne-am despărțit, la etajul firmei Waters Field & Leaman.

–Sărută-l și pentru mine, OK? propuse ea, făcându-se că leșină. E excitant și să mă gândesc că trăiesc prin intermediul tău.

Am reușit să-mi afișez un zâmbet pe față, după care ușile s-au închis și liftul a pornit. La capăt, am ieșit în holul de primire aranjat cu gust și cât se poate de masculin. Ușile de securitate din sticlă fumurie aveau inscripționate prin sablare cuvintele Cross Industries, dar aspectul era îmblânzit de coșurile cu ferigi și crini.

Recepționera roșcată a lui Gideon era neobișnuit de cooperantă și-mi dădu drumul înăuntru chiar înainte să ajung la ușă, după care îmi adresă un zâmbet larg care mă făcu să mă zbârlesc. Mereu avusesem impresia că nu mă place, așa că n-am avut nici cea mai mică încredere

în acel zâmbet. Totuși, i-am făcut cu mâna și am salutat-o, pentru că eu nu eram o scârbă perfidă – cel puțin dacă nu mi se dădea un motiv serios să devin.

Am luat-o pe lungul coridorului care ducea spre biroul lui Gideon, oprindu-mă la cel de-al doilea punct de recepție, unde se afla biroul lui Scott, secretarul său. La apropierea mea, Scott se ridică.

– Bună, Eva, mă salută el, întinzând mâna spre telefon. Îl anunț că ai venit.

Peretele de sticlă ce separa biroul lui Gideon de restul etajului era de obicei transparent, însă putea fi opacizat doar cu o apăsare de buton. Acum era mat, fapt care mi-a mărit și mai mult neliniștea.

– E singur?

– Da, dar...

N-am mai auzit nimic din ce spunea, căci am deschis ușa și am pătruns pe teritoriul lui Gideon. Era un spațiu imens, cu trei zone diferite, fiecare dintre ele mai mare decât tot biroul lui Mark, șeful meu. În contrast cu căldura plină de eleganță a apartamentului lui Gideon, biroul era decorat într-o paletă rece de negru, gri și alb, întreruptă doar de carafele de cristal ce sclipeau ca niște bijuterii, care decorau peretele din spatele barului. Doi pereți erau de sticlă, oferind o priveliște asupra orașului. Singurul zid solid, față în față cu biroul, era acoperit cu ecrane plate pe care rulau canale de știri din lumea întreagă.

Am cuprins cu privirea încăperea, remarcând pernuța decorativă trântită neglijent pe jos. Pe lângă asta, în covor se aflau urme adânci, ce trădau locul unde se aflau de obicei picioarele canapelei. După cât se părea, aceasta fusese deplasată cu câțiva centimetri.

Pulsul îmi devenea tot mai rapid și simțeam cum palmele mi se acoperă de sudoare. Anxietatea îngrozitoare pe care o simțisem cu ceva timp înainte devenea tot mai intensă.

Abia observasem că ușa de la baie era deschisă, când Gideon ieși de acolo, tăindu-mi respirația cu frumusețea torsului său gol. Avea părul ud, ca și cum abia ar fi făcut duș, iar gâtul și partea superioară a pieptului îi erau înroșite, așa cum i se întâmpla când făcea efort fizic.

La vederea mea, încremeni, iar privirea i se înnegură pentru o clipă, înainte să-și reia fără efort masca perfectă, implacabilă.

–Nu-i un moment bun, Eva, îmi spuse, trăgându-și pe el o cămașă așezată pe spătarul unui scaun de bar... o cămașă diferită de cea pe care o purtase în timpul dimineții. Întârzii la o întâlnire.

Mi-am încleștat mâinile pe geantă. Văzându-l într-o ipostază atât de intimă, mi-am amintit cât de mult îl doream. Îl iubeam nebunește, aveam nevoie de el ca de aer... iar asta mă făcea să înțeleg mai ușor cum se simțeau Corinne și Magdalene și să pricep toate stratagemele la care ar fi recurs ca să încerce să-l despartă de mine.

–De ce ești pe jumătate dezbrăcat?

Nu puteam să mă abțin. Corpul meu reacționa instinctiv la vederea trupului său, ceea ce făcea să-mi fie și mai greu să-mi strunesc emoțiile dezlănțuite. Cămașa descheiată, bine călcată, lăsa privirii pielea aurie, perfect întinsă peste mușchii abdominali și pectoralii perfect conturați. Puful de păr negru de pe piept se subția ca o săgeată în jos, transformându-se într-o dungă întunecată ce mergea până la bărbăția lui, ascunsă

acum de boxeri și de pantalonii de stofă. Numai gândul la cum era când îl simțeam în mine mă umplea de dorință dureroasă.

– Mi-am murdărit cămașa.

Apoi începu să-și încheie nasturii; mușchii abdominali îi jucau în ritmul mișcărilor, în timp ce se îndrepta spre bar, unde am văzut că-și lăsase butonii.

– Trebuie să fug. Dacă ai nevoie de ceva, spune-i lui Scott și o să se ocupe el. Sau mă ocup chiar eu când mă întorc. N-o să stau mai mult de două ore.

– De ce ești în întârziere?

– A trebuit să-mi fac loc pentru o întâlnire programată în ultimul moment.

„Deci știai?"

– Ai făcut duș azi-dimineață. „După ce ai făcut dragoste cu mine timp de o oră." De ce a fost nevoie să faci duș din nou?

– Ce-i cu interogatoriul ăsta? mi-o întoarse el, tăios.

Trebuia să aflu, așa că m-am îndreptat spre baie. Umezeala era înăbușitoare. Fără să țin seama de vocea rațiunii, care-mi spunea să nu caut necazuri pe care n-aveam să le suport, i-am scos cămașa din coșul de rufe... și am văzut rujul, întins ca o pată de sânge pe una dintre mânșete. O durere sfâșietoare mi-a cuprins pieptul.

Am aruncat cămașa pe podea, m-am răsucit pe călcâie și am ieșit, simțind că trebuie să fug de Gideon cât de departe puteam, înainte să vomit ori să izbucnesc în lacrimi.

– Eva! se răsti el, când am trecut pe lângă el, în goană. Ce naiba ai?

– Du-te dracului, jigodie!

– Ce-ai spus?

Mâna mea era deja pe mânerul ușii când mă prinse din urmă, trăgându-mă de cot ca să mă întorc spre el. M-am răsucit și i-am tras o palmă atât de puternic, încât i-am mutat capul din loc și am simțit că palma îmi ia foc.

– La dracu'! strigă el, prinzându-mi brațele și scuturându-mă. Să nu îndrăznești să mă lovești!

– Nu mă atinge! Mi-era imposibil să-i suport atingerea mâinilor pe piele.

El se dădu înapoi, îndepărtându-se de mine.

– Ce dracu' te-a apucat?

– Am văzut-o, Gideon.

– Pe cine?

– Pe Corinne!

– Ce tot îndrugi? se răsti el.

Am scos telefonul și i-am vârât fotografia sub nas.

– Te-am prins.

Gideon își miji ochii spre ecran, după care chipul i se liniști.

– M-ai prins făcând ce? întrebă el cu un glas mult prea bând.

– O, du-te-n mă-ta! am zis, luând-o către ușă, în timp ce-mi puneam telefonul la loc în geantă. N-o s-o spun eu în locul tău.

Palma lui se propti în geam, ținând ușa închisă. Mă prinse în capcana trupului său și-mi șuieră în ureche:

– Ba da. O, ba da, o să spui.

Am închis ochii strâns, căci poziția în care ne aflam, la ușă, îmi adusese în minte un șuvoi de amintiri fierbinți ale primei dăți când fusesem în biroul lui Gideon. Mă oprise exact la fel, seducându-mă cu viclenie,

trăgându-mă într-o înlănțuire pătimașă chiar pe canapeaua care asistase de curând la o acțiune destul de aprinsă încât s-o mute din loc.

–O imagine valorează cât o mie de cuvinte, nu? am replicat, cu dinții încleștați.

–Bun, deci Corinne era cam șifonată. Ce treabă are asta cu mine?

–Râzi de mine? Lasă-mă să plec!

–Nu văd absolut nimic amuzant în toată povestea asta. De fapt, cred că niciodată n-am fost atât de furios pe o femeie. Vii aici, faci acuzații spuse pe jumătate, cu tâmpenii moralizatoare...

–Am dreptate! am exclamat, răsucindu-mă pe loc și trecând pe sub brațul lui, astfel încât să pun o distanță absolut necesară între noi. Mă durea prea mult să fiu atât de aproape de el. Eu nu te-aș înșela niciodată! Dacă aș vrea să mi-o pun cu altul, mai întâi m-aș despărți de tine!

Gideon se sprijini de ușă, cu brațele încrucișate. Cămașa îi era încă descheiată la ultimul nasture, cel de la guler, iar felul în care arăta mi se părea bestial, tentant, ceea ce mă umplea de o furie și mai mare.

–Crezi că te-am înșelat? Adoptase un ton mușcător, de gheață.

Am tras cu putere aer în piept, încercând să scap de durerea de a mi-l închipui cu Corinne, pe sofaua din spatele meu.

–Explică-mi ce-a căutat ea aici, la Crossfire, arătând cum arăta. De ce biroul tău arată așa. De ce arăți tu așa.

El își plimbă privirea de la canapea la perna de pe covor, după care înapoi la mine.

– Nu știu de ce a fost Corinne aici sau de ce arăta așa. N-am văzut-o de aseară, când ai fost cu mine.

Aveam impresia că seara trecută fusese acum un milion de ani. Aș fi vrut să nu fi existat vreodată.

– Dar n-am fost cu tine, am punctat. Ea a bătut din gene și ți-a zis că vrea să te prezinte cuiva, așa că ai plecat, lăsându-mă singură.

– Doamne! exclamă el, cu ochii în flăcări. Nu din nou, te rog!

Mi-am șters furioasă o lacrimă care mi se scurgea pe obraz.

– Crezi că m-am dus cu ea pentru că eram copleșit de dorința să fiu cu ea și să scap de tine? mârâi el.

– Nu știu, Gideon. Tu te-ai descotorosit de mine. Tu ai răspunsurile.

– Tu te-ai descotorosit prima!

Am rămas cu gura căscată:

– Ba nu!

– Pe dracu' că nu! Aproape chiar în clipa când am ajuns, ai și șters-o. A trebuit să scotocesc după tine, iar când te-am găsit, dansai cu limbricul ăla.

– Martin este nepotul lui Stanton!

Și, cum Richard Stanton era tatăl meu vitreg, consideram că Martin este rudă cu mine.

– Nu-mi pasă dacă e chiar și un afurisit de popă. Vrea să ți-o tragă.

– O, Doamne! Asta-i de-a dreptul absurd! Nu te mai fofila! Vorbeai despre afaceri cu asociații tăi. Era stânjenitor să stau acolo. Și pentru ei, și pentru mine.

– Acolo era locul tău, fie că era stânjenitor, fie că nu!

Mi-am dat capul pe spate, ca și cum m-ar fi pălmuit.

– Ce-ai spus?

– Tu cum te-ai fi simțit dacă aș pleca de lângă tine de la o petrecere dată de Waters Field & Leaman, pentru că tu vorbești despre o campanie? Și pe urmă, când m-ai găsi, eu aș dansa lent cu Magdalene?

– Eu...

O, Doamne! Nu văzusem deloc lucrurile așa.

Gideon părea calm, liniștit, așa cum își sprijinea trupul puternic de ușă, dar puteam să simt vibrațiile furiei care răzbăteau dincolo de aparența netulburată. Privirea lui era mereu scrutătoare, dar se intensifica și mai mult când clocotea de pasiune.

– Rostul meu e să stau lângă tine, să te sprijin, și da, pur și simplu uneori să arăt trăsnet la brațul tău. E dreptul meu, datoria și privilegiul meu, Eva, așa cum reciproca e valabilă și pentru tine.

– Credeam că-ți fac un serviciu dacă nu-ți stau în cale.

Sprânceana lui ridicată era o replică tăcută și plină de sarcasm. Își încrucișă brațele în fața mea.

– De-asta ai plecat cu Corinne? Doar ca să mă pedepsești?

– Eva, dacă aș vrea să te pedepsesc, te-aș lua pe genunchi și te-aș bate la fund.

Mi-am îngustat ochii. Asta n-avea să se întâmple vreodată.

– Știu cum gândești, continuă, pe un ton tăios. Nu voiam să fii geloasă pe Corinne înainte să apuc să-ți explic cum stau lucrurile. Aveam nevoie de câteva minute ca s-o fac să priceapă că relația noastră e foarte serioasă și cât era de important pentru mine să te bucuri de seara aceea. E unicul motiv pentru care am plecat împreună cu ea.

– I-ai cerut să nu sufle un cuvânt despre voi doi, așa-i? I-ai cerut să păstreze tăcerea asupra importanței pe care o are pentru tine. Păcat că Magdalene a stricat aranjamentul.

De fapt, poate că Magdalene și Corinne puseseră totul la cale. Corinne îl cunoștea destul de bine pe Gideon încât să-i poate anticipa mișcările; probabil că pentru ea fusese ușor să facă totul în funcție de reacția pe care urma s-o aibă el la apariția ei neașteptată în New York. Iar asta punea într-o lumină absolut nouă motivul pentru care Magdalene mă sunase azi. Ea și Corinne stăteau de vorbă la Waldorf atunci când eu și Gideon le-am zărit. Două femei care tânjeau după un bărbat care era cu o alta. N-aveau să aibă nici o șansă atâta timp cât el era cu mine și, din cauza asta, nu puteam să înlătur posibilitatea ca ele două să se fi aliat.

– Voiam să auzi asta de la mine, spuse el, laconic.

Mi-am scos din minte spusele lui, căci eram mai preocupată de ceea ce se întâmpla acum.

– Gideon, am văzut-o pe Corinne urcând în Bentley-ul tău. Chiar înainte să urc la tine.

El ridică și cealaltă sprânceană, a mirare.

– Serios?

– Da, serios. Poți să explici asta?

– Nu, nu pot.

Clocoteam de furie rănită. Dintr-odată, nici nu mai suportam să mă uit la el.

– Atunci dă-te la o parte, trebuie să mă întorc la lucru.

El nu se clinti.

– Înainte să pleci, vreau doar să lămuresc un lucru: tu crezi că eu i-am tras-o?

Am tresărit, auzindu-l spunând aceste cuvinte cu voce tare.

– Nu știu ce să cred. Dovezile cu siguranță...

– Nu mi-ar păsa nici dacă „dovada" ar fi să mă vezi gol cu ea în pat, zise el, desfăcându-și brațele atât de repede încât m-am dat un pas în spate, uluită, și venind mai aproape de mine. Vreau să știu dacă tu crezi că i-am tras-o. Dacă tu crezi că aș face-o. Sau că aș putea s-o fac. Asta crezi?

Am început să bat cu piciorul în podea, însă nu m-am dat înapoi.

– Explică rujul de pe cămașa ta, Gideon.

– Nu, făcu el, cu dinții strânși.

– Ce? Refuzul lui clar mă făcea să intru în vrie.

– Răspunde la ce te-am întrebat!

I-am privit chipul și mi-am dat seama că-și luase masca pe care o purta pentru ceilalți, dar pe care n-o avusese niciodată cu mine. Întinse mâna spre mine, ca și cum ar fi vrut să mă mângâie pe obraz, dar în ultima clipă, și-o retrase. În acel moment, când se retrase, am auzit cum scrâșnea din dinți, de parcă s-ar fi chinuit să *nu* mă atingă. La fel de torturată și eu, eram recunoscătoare că n-o făcuse.

– Am *nevoie* să-mi explici, am șoptit, întrebându-mă dacă chiar îi zărisem rictusul. Uneori, voiam atât de mult să cred un anumit lucru, că fabricam în mod voit scuze, ignorând realitatea dureroasă.

– Nu ți-am dat nici un motiv să te îndoiești de mine.

– Acum îmi dai, Gideon.

Am oftat din greu, epuizată, dând înapoi. Stătea în fața mea, dar părea că e tare departe.

– Înțeleg că ai nevoie de timp ca să-mi poți împărtăși secrete care sunt dureroase pentru tine. Am fost și eu în situația asta, știind că am nevoie să vorbesc despre ce mi s-a întâmplat, fără să fiu însă pregătită. De aceea m-am străduit din răsputeri să nu te forțez, să nu te grăbesc. Numai că secretul ăsta mă rănește *pe mine*, iar asta e ceva diferit. Nu înțelegi?

El mormăi ceva nedeslușit și-mi luă fața în palmele lui reci.

– Fac tot ce este omenește posibil ca să n-ai nici un motiv să fii geloasă, dar, când devii posesivă, îmi place. Vreau să te lupți pentru mine. Vreau să-ți pese enorm de mine. Vreau să fii nebună după mine. Numai că posesivitatea e un adevărat iad, dacă este lipsită de încredere. Dacă n-ai încredere în mine, n-am făcut nimic.

– Încrederea e cu dublu sens, Gideon.

– La dracu'! oftă el din greu. Nu te uita așa la mine!

– Încerc să-mi dau seama cine ești. Unde-i bărbatul care a venit cu îndrăzneală și mi-a spus că vrea să mi-o tragă? Bărbatul care n-a șovăit să-mi spună că-l leg cu o mie de noduri, chiar și când mă rupeam de el? Credeam că ai să fii mereu atât de brutal de cinstit. Contam pe asta. Acum... și am ridicat din umeri, căci nodul din gât nu mă mai lăsa să continui.

Buzele lui se strânseră cu înverșunare și încăpățânare, rămânând pecetluite. L-am prins de încheieturi, îndepărtându-i mâinile. Simțeam că sufletul mi se rupe în mii de fărâme.

– De data asta n-o să fug, dar poți să mă îndepărtezi. Poate vrei să te gândești la asta.

Și am ieșit. Gideon nu m-a mai oprit.

*

Restul după-amiezii l-am petrecut concentrându-mă asupra munci. Lui Mark îi plăcea facă brainstorming cu voce tare, ceea pentru mine era un exercițiu excelent ca să învăț, iar felul încrezător și plăcut în care se ocupa de conturile lui mă inspira mult. L-am urmărit discutând la două întâlniri cu clienții, în timpul cărora a afișat o atitudine autoritară care dădea impresia de siguranță și reușea, în același timp, să nu fie amenințătoare.

După aceea am început să facem o analiză a necesităților unei companii producătoare de jucării pentru bebeluși, identificând cheltuielile nejustificate, dar și posibilitățile neexplorate, precum publicitatea pe blogurile dedicate mamelor. Eram recunoscătoare că slujba mea îmi abătea atenția de la viața personală și mă pregăteam pentru ora de Krav Maga, din cursul serii, căci așa puteam să mai scap de o parte din nervozitatea și agitația în care mă zbăteam.

Abia se făcuse patru și jumătate, când telefonul de pe birou începu să sune. Am răspuns oficial, dar inima mi-a sărit din loc, la auzul glasului lui Gideon.

–Ar trebui să plecăm la cinci, mă anunță el, ca să ajungem la timp la doctorul Petersen.

–Oh!

Uitasem că ședințele noastre de terapie de cuplu fuseseră programate joia, la șase după-amiaza. Azi urma să fie prima. Brusc, m-a izbit întrebarea dacă n-avea cumva să fie și ultima.

–O să vin să te iau la timp, continuă Gideon, îmbufnat.

Am oftat, simțind că sunt departe de a fi pregătită. Eram rănită și irascibilă, după cearta pe care o avuseserăm.

– Îmi pare rău că te-am pălmuit. N-ar fi trebuit să fac una ca asta. Urăsc ceea ce am făcut.

– Îngeraș! pufni Gideon. N-ai pus unica întrebare care contează.

Am închis ochii. Era enervant cât de bine îmi citea în suflet.

– În orice caz, asta nu schimbă cu nimic faptul că ai secrete față de mine.

– Cu secretele ne putem descurca. Dar nu și cu înșelatul.

– Aici ai dreptate, am zis, frecându-mi ceafa, căci mă luase durerea de cap.

– Tu ești singura pentru mine, Eva, îmi spuse pe un ton fără inflexiuni.

M-am cutremurat, simțindu-i furia de dincolo de cuvinte. Încă era furios că mă îndoiesem de el. Ei, da! Nici mie nu-mi trecuse furia, încă.

– O să fiu gata la cinci.

A fost punctual, ca de obicei. În timp ce eu eram ocupată să-mi închid computerul și să-mi iau lucrurile, a discutat cu Mark despre felul cum progresa munca la contul pentru votca Kingsman. I-am aruncat lui Gideon o privire pe furiș. Era atât de impozant, așa înalt și musculos în costumul negru, și se purta într-un fel care le dădea tuturor impresia că e impenetrabil, deși văzusem cât de îngrozitor de vulnerabil era.

Eram îndrăgostită de bărbatul acesta, atât de tandru, atât de sensibil. Și eram furioasă pe fațada lui, pe încercările pe care le făcea de a se ascunde de mine.

El întoarse capul, prinzându-mă că mă holbez la el. Și întrezări o frântură din omul pe care-l iubeam în privirea lui albastră, care m-a lăsat pentru o clipă

să întrevăd un dor fără sfârșit. Dar totul dispăru într-o clipă, căci își pusese iarăși masca de răceală.

– Ești gata?

Era atât de clar că-mi ascunde ceva, iar faptul că între noi se căscase un asemenea abis mă ucidea de-a dreptul. Mă omora faptul că existau lucruri pe care el nu avea încredere să mi le împărtășească.

În timp ce treceam pe lângă recepție, Megumi își rezemă bărbia în palmă și suspină melodramatic.

– E moartă după tine, Cross, am șoptit pe când ieșeam, iar el apăsă pe butonul liftului.

– Treaba ei, pufni el. Ce știe ea despre mine?!

– Și eu mi-am pus întrebarea asta toată ziua, am răspuns, încet.

De data asta, aș fi putut să jur că a tresărit.

Doctorul Lyle Petersen era un bărbat înalt și grizonant, tuns cu grijă, cu ochi albaștri pătrunzători, dar blânzi. Cabinetul lui era decorat cu gust, în tonuri neutre, iar mobila era foarte confortabilă, lucru pe care nu mă puteam împiedica să-l remarc la fiecare vizită pe care o făceam. Pentru mine, era puțin cam ciudat să-l întâlnesc acum în postura de terapeut *al meu*. Până atunci, mă întâlnisem cu el numai în calitate de fiică a mamei mele, căci de doi ani de zile, era psihanalistul ei.

L-am urmărit pe când se așeza în fotoliul cu spetează înaltă, plasat în fața sofalei pe care ne așezaserăm eu și Gideon. Privirea lui inteligentă se plimba de la unul la altul, observând în mod clar că stăteam la capetele opuse ale sofalei, iar posturile țepene arătau cât de mult eram în defensivă amândoi. Exact la fel stătuserăm și în mașină, în drum spre cabinet.

Doctorul Petersen își deschise tableta și, luându-și stylusul, ni se adresă:

– Începem cu cauza tensiunii dintre voi?

Am așteptat o clipă, dându-i lui Gideon șansa să vorbească primul. N-am fost însă prea mirată, văzând că el rămâne tăcut.

– Păi... în ultimele douăzeci și patru de ore, am întâlnit-o pe logodnica lui Gideon, despre care nu știam că a avut-o...

– Fosta logodnică, mormăi Gideon.

– ... am aflat că motivul pentru care a avut numai iubite brunete este ea...

– N-am avut iubite.

– ... și am prins-o când ieșea din biroul lui, după prânz, arătând așa...

Și mi-am scos telefonul.

– Ieșea din clădire, mârâi Gideon, nu din biroul meu.

Am deschis fotografia și i-am întins telefonul doctorului Petersen.

– Și a intrat în mașina *ta*, Gideon!

– Angus ți-a spus, doar, până să ajungem aici, că a văzut-o stând acolo, a recunoscut-o și a fost politicos cu ea.

– De parcă ar spune altceva! am replicat. E șoferul tău de când erai copil. Normal că te acoperă.

– A, acum e o conspirație?

– Atunci ce făcea el acolo? l-am provocat.

– Mă ducea să iau prânzul.

– Unde? O să verific dacă ai fost acolo, fără ea, și o să scăpăm de problema asta.

Gideon scrâșni din dinți.

– Ț-am spus. Am avut o întâlnire neașteptată. N-am reușit să ajung la prânz.

– Cu cine ai avut întâlnirea?

– Nu cu Corinne.

– Ăsta nu e un răspuns!

M-am întors spre doctorul Petersen, care îmi înapoie calm telefonul.

– M-am dus la el în birou, să-l întreb ce dracu' se petrece, și l-am găsit pe jumătate dezbrăcat, după ce abia făcuse un duș, iar una dintre canapelele lui era deplasată din loc, pernele erau aruncate pe jos...

– Era doar o afurisită de pernă!

– ... și avea ruj pe cămașă.

– În Crossfire sunt vreo douăzeci și patru de firme, spuse Gideon, cu răceală. Putea să meargă la oricare dintre ele.

– Da, cum să nu, am comentat sarcastic.

– Nu crezi c-aș fi dus-o la hotel?

Am tras cu greu aer în piept, amețită.

– Tot mai ai camera aia?

Masca îi căzu pentru o clipă, lăsând să se întrezărească o anume panică. Mi-am dat seama că încă mai avea cuibușorul de nebunii – o cameră de hotel pe care o folosea numai pentru partide de sex și unde n-aveam să mai pun piciorul vreodată –, iar asta m-a izbit aproape fizic, sfâșiindu-mi pieptul cu o durere ascuțită. Am scos un geamăt ușor, mai mult un scâncet chinuit, care m-a făcut să închid strâns ochii.

– S-o luăm mai încet, ne întrerupse doctorul Petersen, scriind ceva în grabă. Vreau să ne întoarcem puțin. Gideon, de ce nu i-ai spus Evei despre Corinne?

– Am avut intenția să-i spun, răspunse el, laconic.

– Nu-mi spune nimic, am șoptit cu nasul în geantă; căutam un șervețel să-mi șterg rimelul ca să nu-mi curgă pe față. „De ce mai păstra camera aia?" Singura explicație era că voia s-o folosească și cu altele, nu cu mine.

– Despre ce vorbiți? întrebă doctorul Petersen, adresându-ne întrebarea amândurora.

– De obicei, eu îmi cer scuze, mormăi Gideon.

Doctorul ridică privirea.

– Pentru ce?

– Pentru tot, zise el, trecându-și o mână prin păr.

– Ți se pare că Eva cere prea mult sau așteaptă prea mult de la tine?

Am simțit privirea lui Gideon ațintită asupra mea.

– Nu. Ea nu-mi cere nimic.

– Decât adevărul, l-am corectat, întorcându-mă spre el.

Îi ardeau ochii, pârjolindu-mă cu arșița lor.

– Nu te-am mințit niciodată.

– Vrei ca ea să-și pună întrebări despre anumite lucruri, Gideon? se interesă doctorul Petersen.

Gideon se încruntă, gânditor.

– Gândește-te! O să revenim la asta. Apoi, doctorul Petersen se întoarse din nou spre mine. Sunt nelămurit în legătură cu fotografia pe care ai făcut-o, Eva. Te-ai confruntat cu o situație pe care multe femei ar considera-o foarte supărătoare...

– N-a fost nici o situație... zise Gideon, cu răceală.

– Felul în care a perceput ea situația, se corectă doctorul Petersen.

– O percepție cât se poate de ridicolă, dacă ne gândim la aspectul fizic al relației noastre.

– În regulă. Să vorbim despre asta! De câte ori pe săptămână faceți sex? În medie.

M-am înroșit toată. M-am uitat la Gideon, care mi-a întors privirea zâmbind afectat.

– Ăăă... mi-am frământat jalnic buzele. De multe ori.

– În fiecare zi? Doctorul Petersen ridică sprâncenele, în timp ce eu ba mă așezam picior peste picior, ba mă răzgândeam, aprobând din cap. De mai multe ori pe zi?

– Da, în medie, interveni Gideon.

Doctorul Petersen își lăsă tableta în poală și-și ațintи privirea asupra lui Gideon.

– Acest nivel de activitate sexuală este obișnuit pentru tine?

– Domnule doctor, nimic din relația mea cu Eva nu este obișnuit.

– Înainte de Eva, care era frecvența raporturilor tale sexuale?

Gideon strânse din dinți, aruncându-mi o privire scurtă.

– Nu-i nici o problemă, i-am spus, deși recunoșteam că eu n-aș fi vrut să răspund la o asemenea întrebare în fața lui.

El își întinse mâna spre mine, ca pentru a micșora distanța dintre noi. I-am dat și eu mâna, bucuroasă că mi-a strâns-o liniștitor.

– De două ori pe săptămână, zise scurt. În medie.

Am început de îndată să socotesc în minte numărul femeilor. Mâna liberă mi se încleștase în poală. Doctorul Petersen se lăsă pe spate:

– Eva și-a exprimat temerile în legătură cu infidelitatea și cu lipsa de comunicare în cuplul vostru. De câte ori folosiți sexul ca să vă rezolvați neînțelegerile?

Gideon ridică o sprânceană.

– Înainte să presupui că Eva ar suferi de pe urma libidoului meu hiperactiv, este bine să știi că ea inițiază partidele de sex la fel de des ca și mine. Dacă unul dintre noi ar fi îngrijorat că nu ține pasul, atunci aș fi eu, pur și simplu pentru că posed o anatomie masculină.

Doctorul Petersen s-a uitat la mine, pentru confirmare.

– Majoritatea interacțiunilor dintre noi duc la sex, am aprobat eu, dar să știi că în această categorie intră și certurile.

– Înainte sau după ce amândoi considerați că ați rezolvat conflictul?

– Înainte, am suspinat eu.

El lăsă la o parte stylusul și începu să scrie pe tastatură. Mă gândeam că până avea să termine cu noi, o să strângă destul material cât să scrie un roman.

– Relația voastră a fost foarte sexuală de la bun început? se interesă el.

Am încuviințat din cap, deși nu se uita la mine.

– Suntem foarte atrași unul de altul.

– Evident, făcu el, ridicându-și privirea și zâmbindu-mi. Totuși, aș dori să discutăm despre posibilitatea abstinenței în timp ce...

– Asta nu este o posibilitate, îl întrerupse brusc Gideon. E o idee imposibilă. Aș sugera să ne concentrăm pe ce nu merge, fără să eliminăm unul dintre cele câteva lucruri care merg.

– Nu sunt sigur că merge, Gideon, replică doctorul Petersen, calm. Nu așa cum ar trebui.

– Domnule doctor, spuse Gideon, punându-și glezna unui picior peste genunchiul celuilalt și lăsându-se pe spate, dând impresia unei hotărâri de nestrămutat.

Doar mort o să-mi iau mâinile de pe ea. Găsește un alt mod de a ne rezolva problemele!

–Nu sunt obișnuit cu chestiile asta, cu terapiile, zise Gideon mai târziu, după ce urcaserăm în Bentley și ne îndreptam spre casă. Așa că nu prea știu ce să zic. E normal să mă simt ca și când m-ar fi lovit un tren?

–Ar fi putut fi mai bine, am răspuns, cu glasul slab, lăsându-mi capul pe spate și închizând ochii. Oboseala îmi ajunsese până la oase. Eram prea ostenită ca să mă mai gândesc să mă duc la ora de Krav Maga de la opt. Aș da orice pentru un duș rapid și patul meu.

–Eu trebuie să mă ocup de câteva lucruri înainte să închei ziua.

–E-n regulă, am căscat eu. Atunci, ce-ar fi să mergem fiecare la casa lui și să ne vedem mâine?

Sugestia mea fu întâmpinată de o tăcere grea. După câteva clipe, aerul se încărcase de atâta tensiune, încât am găsit puterea să-mi ridic atât capul, cât și ochii și să mă uit la el. El stătea cu privirea ațintită asupra mea, iar buzele îi erau doar o linie subțire.

–Îmi dai papucii.

–Nu, eu...

–Ba cum să nu! M-ai pus la încercare și m-ai condamnat, iar acum te descotorosești de mine.

–Sunt frântă, Gideon! Nu mai pot suporta atâta nebunie. Am nevoie să dorm și...

–Am nevoie de tine, mi-o tăie el. Oare cât va trece până o să mă crezi?

–Nu cred că m-ai înșelat, bine? Oricât de ciudat pare totul, eu tot nu mă pot convinge pe mine că ai face asta. Dar secretele tale mă omoară. Eu am dat totul și tu ești...

– Și crezi că eu nu? Se răsuci spre mine, îndoindu-și piciorul, ca să mă privească drept în față. Nu m-am străduit niciodată atât de mult pentru ceva așa cum o fac acum ca să fii a mea.

– Nu poți să faci eforturi pentru mine. Trebuie s-o faci pentru tine.

– Nu-mi trânti porcării d-astea! Cu nimeni altcineva n-aș fi nevoit să-mi îmbunătățesc capacitatea de a avea o relație!

Cu un geamăt ușor, mi-am rezemat obrazul de tetiera și am închis iar ochii.

– Sunt obosită de atâta ceartă, Gideon. Nu vreau decât puțină liniște și pace în noaptea asta. Nu mi-a fost bine toată ziua.

– Ești bolnavă? întrebă el, luându-mă delicat de după gât și atingându-și buzele de fruntea mea. Nu pari să ai febră. Ți-e rău de la stomac?

Eu l-am adulmecat, umplându-mă de parfumul delicios al pielii lui. Dorința de a-mi afunda fața în scobitura gâtului său era aproape copleșitoare.

– Nu. După care durerea m-a izbit. Am scos un geamăt.

– Ce e? tresări el și mă trase în poala lui, ținându-mă strâns în brațe. Ce-ai pățit? Ai nevoie de un doctor?

– Mi se apropie ciclul, am șoptit, pentru că nu voiam să mă audă Angus. Trebuie să-mi vină cât de curând. Nu știu cum de nu mi-am dat seama. Nu-i de mirare că sunt așa de obosită și de țâfnoasă. E din cauza hormonilor.

El rămase nemișcat. După câteva clipe, mi-am ridicat capul ca să mă uit la el. Strâmbând din buze, Gideon recunoscu:

– Asta chiar este ceva nou pentru mine. Nu e un lucru cu care să te întâlnești când ai relații sexuale întâmplătoare.

– Norocosule! Va trebui să înveți pe pielea ta ce probleme au bărbații care au iubite și neveste.

– *Sunt* norocos.

Gideon îmi dădu la o parte șuvițele de păr de la tâmple, în timp ce părul lui minunat îi cădea peste trăsăturile perfect sculptate.

– Și poate, dacă sunt cu adevărat norocos, mâine o să te simți mai bine și o să-ți placă din nou de mine.

„O, Doamne!" Inima îmi zvâcnea dureros în piept.

– Îmi place de tine acum, Gideon. Pur și simplu nu vreau să ai secrete față de mine. Asta o să ne distrugă.

– Nu lăsa să se întâmple așa ceva, murmură el, trasându-mi conturul sprâncenelor cu degetul. Ai încredere în mine!

– Dar și tu va trebui să ai încredere în mine.

El mă cuprinse în brațe și-și apăsă ușor buzele de ale mele.

– Îngeraș, îmi șopti, nu știi că am încredere în tine ca în nimeni altcineva?

Mi-am vârât mâinile sub sacoul lui și l-am îmbrățișat, umplându-mă de căldura trupului său musculos, numai fibră. Nu puteam să nu fiu speriată la gândul că începuserăm să ne îndepărtăm unul de altul.

Gideon își apăsă și mai tare buzele pe ale mele, cufundându-și limba în gura mea, lingând-o și mângâind-o ușor pe a mea cu atingeri mătăsoase, cu o lentoare înșelătoare. Am căutat un contact și mai profund, căci voiam mai mult. Mereu mai mult. Și uram faptul că, în afară de asta, îmi dădea atât de puțin din ființa lui.

El gemu, cu gura lipită de a mea, iar acest sunet de plăcere și dorință, atât de erotic, vibră până în străfundurile mele. Înclinându-și capul, îmi pecetlui buzele cu un sărut al buzelor sale minunat modelate. Sărutul deveni tot mai profund, limbile ni se înlănțuiau, iar respirațiile noastre se făceau tot mai repezi.

Brațul cu care mă ținea de spate se încordă, trăgându-mă tot mai aproape de el. Cealaltă mână mi se strecură pe sub bluză, prinzându-mi șira spinării cu palma fierbinte. Începu să mă mângâie cu tandrețe cu vârfurile degetelor, în timp ce sărutul devenea tot mai sălbatic. M-am arcuit sub atingerea lui, simțind nevoia să-i simt cât mai mult mâna pe pielea mea.

– Gideon... Pentru prima oară, apropierea fizică dintre noi nu mai era de ajuns ca să calmeze jindul disperat dinăuntru meu.

– Șșș, murmură el. Sunt aici. Nu plec nicăieri.

Am închis ochii și mi-am îngropat fața în gâtul lui, întrebându-mă dacă o să fim amândoi mult atât de încăpățânați să rămânem împreună, chiar dacă se va dovedi că ne-ar fi mai bine să ne despărțim.

Capitolul 4

M-am trezit cu un țipăt, care sună înăbușit, căci gura îmi era acoperită de o palmă transpirată. O greutate imensă îmi tăia respirația, în timp ce o altă mână mi se vârâse pe sub cămașa de noapte, bâjbâind, rănindu-mă. M-a cuprins panica și am început să mă zbat, dând nebunește din picioare.

Nu… Te rog, nu… Nu mai vreau. Nu din nou…

Respirând gâfâit, ca un câine, Nathan îmi îndepărtă picioarele. Lucrul acela greu care-i atârna între picioare mă împungea orbește, agresându-mi partea interioară a coapselor. M-am luptat cu el, cu plămânii în flăcări, dar era mult mai puternic decât mine. Nu puteam să-l dau la o parte de pe mine. Nu puteam să fug.

Oprește-te! Dă-te de pe mine! Nu mă atinge! O, Doamne… te rog, nu-mi face asta*… nu mă răni…*

Ma-ma!

Mâna lui Nathan se înfipsese în mine, împingându-mi cu putere capul în pernă. Cu cât mă zbăteam mai tare, cu atât devenea mai excitat. Scuipând

cuvinte oribile, înfiorătoare în urechile mele, găsi locul sensibil dintre picioarele mele și se înfipse în mine, gemând. Am încremenit, încleștată ca într-o menghină de o durere oribilă.

Da, grohăia el… acum îți place, că ți-am băgat-o… târfuliță mică… îți place…

Nu puteam să respir, plămânii îmi erau înecați de suspine, dar el îmi astupase nările cu palma. Vedeam pete în fața ochilor; mă ardea pieptul. Am început iar să mă zbat... aveam nevoie de aer... eram disperată să respir...

– Eva! Trezește-te!

Am deschis mecanic ochii, la auzul ordinului răstit. Am dat cu putere la o parte mâinile care-mi încleștaseră brațele, recăpătându-mi libertatea. Am lovit orbește... luptându-mă cu cearșafurile care-mi înlănțuiseră picioarele... și m-am rostogolit din pat...

Zdruncinătura pe care am simțit-o la impactul cu podeaua m-a trezit de-a binelea și din piept mi-a ieșit un sunet îngrozitor, un geamăt de durere și de spaimă.

– Doamne! Eva, fir-ar să fie! Nu te răni singură!

Respirând cu lăcomie, am pornit în patru labe spre baie. Gideon mă ridică în brațe ca pe un copil, strângându-mă la piept.

– Eva!

– Mi-e rău, am horcăit, ducându-mi mâna la gură, căci stomacul mi se răzvrătise.

– Te ajut eu, zise el imediat, și mă duse cu pași mari și repezi la baie. Acolo, mă așeză lângă vasul de toaletă și ridică repede capacul. Îngenunche lângă mine, ținându-mi părul în timp ce vomitam, mângâindu-mi ușor spatele cu mâna-i caldă.

– Șșș, îngeraș, îmi șoptea, la nesfârșit. E-n regulă. Ești în siguranță.

Când n-am mai avut nimic în stomac, am tras apa și mi-am lăsat pe brat fruntea scăldată în sudoare, încercând să mă gândesc la orice altceva în afară de umbra coșmarului pe care-l avusesem.

– Fetițo!

Am întors capul și l-am zărit pe Cary în pragul băii, cu o cută de îngrijorare pe chipu-i frumos. Era îmbrăcat de oraș, în niște blugi largi și un tricou polo, iar asta m-a făcut să-mi dau seama că și Gideon era îmbrăcat de oraș. Renunțase la costumul pe care-l purta când ajunseserăm la apartamentul meu, dar nu mai avea nici treningul pe care și-l pusese atunci. Acum, era în blugi și într-un tricou negru.

Dezorientată de felul în care arătau, m-am uitat la ceas, observând că abia trecuse de miezul nopții.

– Ce faceți voi?

– Eu abia am ajuns, răspunse Cary. Și m-am întâlnit cu Cross, care tocmai urca.

M-am uitat la Gideon, pe a cărui față se citea aceeași îngrijorare pe care o văzusem și la Cary.

– Ai fost plecat?

El mă ajută să mă ridic.

– Ți-am spus că trebuie să mă ocup de niște lucruri.

„Până la miezul nopții?"

– Ce lucruri?

– Nimic important.

M-am desprins din brațele lui și m-am dus la chiuvetă, ca să mă spăl pe dinți. Încă un secret. Oare câte mai avea?

Cary veni lângă mine și privirile ni se încrucișară în oglinda băii.

– De mult n-ai mai avut coșmaruri.

I-am susținut privirea, făcându-l să-și dea seama cât de sfârșită eram. Prietenul meu mă strânse încurajator de umăr.

– O luăm încet în weekendul ăsta. Ne încărcăm bateriile. Amândoi avem nevoie de asta. O să poți trece peste noaptea asta?

– Am eu grijă de ea, interveni Gideon, ridicându-se de pe marginea căzii, unde se așezase ca să-și scoată încălțămintea.

– Dar asta nu înseamnă că nu sunt și eu pe aici, spuse Cary și mă sărută ușor pe tâmplă. Strigă-mă dacă ai nevoie de mine.

Privirea pe care mi-o aruncă pe când ieșea din baie era mai mult decât grăitoare – nu se simțea în largul lui, pentru că Gideon dormea aici. Adevărul e că și eu aveam ceva rezerve. Mă gândeam că îngrijorarea continuă legată de problemele de somn ale lui Gideon juca un rol important în starea emoțională în care mă aflam. Așa cum zisese Cary în urmă cu câteva zile, omul pe care îl iubeam era ca o bombă cu ceas, iar eu dormeam în același pat cu el.

Am terminat să mă spăl pe dinți și am pus periuța la loc în suport.

– Trebuie să fac un duș.

Făcusem unul înainte de culcare, dar acum mă simțeam iar murdară. Pielea îmi era acoperită de o sudoare rece, iar când închideam ochii puteam simți duhoarea – a lui Nathan – pe mine.

Gideon dădu drumul la apă să curgă, după care începu să se dezbrace, din fericire, atrăgându-mi atenția spre corpul lui sculptural, fără pic de grăsime. Avea mușchi puternici, bine definiți și era zvelt, dar puternic și elegant.

Mi-am scos hainele și le-am lăsat pe jos, intrând sub jetul fierbinte cu un oftat de plăcere. El a intrat în cabina de duș, în spatele meu, dându-mi părul într-o parte și sărutându-mă ușor pe umăr.

– Cum îți e?

– Mai bine. „Pentru că ești lângă mine."

Îmi cuprinse talia cu brațele, oftând din greu.

– Eu... o, Doamne, Eva! L-ai visat pe Nathan?

Am tras adânc aer în piept.

– Poate o să vorbim într-o zi despre visele noastre, ce zici?

El își ținu o clipă respirația, încleștându-și degetele pe șoldul meu.

– Așa trebuie, nu?

– Da, am șoptit, așa trebuie.

Am rămas nemișcați o vreme, învăluiți în aburi și-n taine, atât de aproape fizic, dar îndepărtați emoțional. Asta mi se părea oribil. O nevoie copleșitoare de a plânge pusese stăpânire pe mine și nu m-am mai împotrivit. Era bine să scot totul afară din mine. Toată tensiunea acelei zile nesfârșite părea să se scurgă din mine, odată cu suspinele pe care le scoteam.

– Îngeraș...

Gideon mă cuprinsese în brațe din spate, ținându-mă strâns de mijloc, liniștindu-mă cu scutul protector al trupului său.

– Nu mai plânge... Dumnezeule! Nu pot să suport. Spune-mi ce-ți trebuie, îngeraș! Spune-mi ce pot să fac.

– Fă să dispară totul, am șoptit, sprijinindu-mă de el, având nevoie de confortul pe care mi-l oferea posesivitatea lui plină de tandrețe. Degetele ni s-au împletit pe abdomenul meu. Fă-mă să fiu curată!

– Așa și ești.

Eu am suspinat adânc, scuturând din cap.

–Ascultă-mă, Eva! Nimeni nu poate să te atingă, exclamă el, plin de patimă. Nimeni nu poate să pună mâna pe tine. N-o să se mai întâmple niciodată.

Mi-am încleștat degetele de ale lui.

–Cine vrea asta trebuie să treacă mai întâi de mine. Și asta n-o să se întâmple niciodată.

Nu puteam să vorbesc, căci gâtul îmi ardea de durere. Gândul că Gideon ar putea să ajungă față în față cu coșmarul meu... că l-ar putea vedea pe bărbatul care-mi făcuse acele lucruri... asta strângea și mai tare gheara rece care-mi răscolise măruntaiele toată ziua.

Gideon luă șamponul, iar eu am închis ochii, înlăturând tot din minte, cu excepția omului a cărui unică preocupare din acel moment eram eu.

Am așteptat, aproape fără să respir, să-i simt degetele minunate, iar când m-a atins, m-am clătinat și m-am sprijinit de peretele din fața mea. Cu palmele pe faianța rece, am savurat atingerea degetelor sale, care-mi masau pielea capului, și am gemut.

–E bine? mă întrebă el, cu glas încet și răgușit.

–Mereu.

M-am lăsat cuprinsă de plăcere, în timp ce el mă spăla pe cap și-mi dădea cu balsam, fremătând ușor când a început să-mi pieptene părul cu un pieptene cu dinți rari. Am fost dezamăgită când a terminat și probabil că am scos un oftat de regret, pentru că el se aplecă spre mine și mă asigură:

–Mai am mult până termin.

Am simțit aroma gelului meu de duș, după care...

–*Gideon!*

M-am arcuit în mâinile lui, alunecoase de la gel. El începu să-mi maseze umerii, apăsând exact atât cât

era nevoie. Pe urmă își croi drum în jos pe șira spinării... pe fund... pe picioare...

–O să cad, am îngăimat, beată de încântare.

–O să te prind, îngeraș. O să te prind mereu.

Durerea și înjosirea din amintirile mele se scurgeau odată cu apa, sub atingerile atente ale lui Gideon, pline de altruism și de venerație pentru mine. Dincolo de apă și de săpun, mâinile lui mă eliberaseră, cu adevărat, din ghearele coșmarului. M-am întors spre el și l-am privit, așa cum stătea la picioarele mele, mângâindu-mi gambele, în timp ce trupul îi era o adevărată simfonie de mușchi agili. I-am prins maxilarul cu amândouă palmele, ridicându-i capul spre mine.

–Ești atât de bun pentru mine, Gideon, i-am zis încetișor. Nu știu cum aș putea uita vreodată asta. Nici măcar o secundă.

Lui îi scăpă un suspin fugar. Se ridică, în timp ce mâinile îi alunecau pe coapsele mele, până ajunse iar mai înalt decât mine, și-mi atinse ușor gura cu buzele.

–Știu că azi a fost o zi de-a dreptul oribilă. La naiba... toată săptămâna a fost așa. Și mie mi-a fost greu.

–Știu.

L-am îmbrățișat, apăsându-mi obrazul de inima lui. Era atât de puternic, de masiv! Îmi plăcea la nebunie felul cum mă simțeam în brațele lui. Avea deja o erecție serioasă, dar excitarea îi crescu și mai mult când m-am cuibărit la pieptul lui.

–Eva... zise el, dregându-și glasul. Lasă-mă să termin, îngeraș!

L-am mușcat ușurel de bărbie și mi-am înfipt degetele în posteriorul lui perfect, lipindu-l mai strâns de mine.

–Mai bine ai începe, ce zici?

– Nu ăsta era scopul.

De parcă am fi putut ajunge altundeva când eram goi amândoi și ne atingeam peste tot cu mâinile. Gideon putea să-și așeze mâna pe spatele meu în timp ce mergeam și să mă umple de tot atât de multă dorință ca și cum mi-ar fi pus mâna între picioare.

– Ei, atunci reluăm și corectăm, campionule.

Gideon își duse mâinile la gâtul meu, ridicându-mi bărbia spre el cu degetele mari. Încruntarea îl dădu de gol, și înainte să-mi poată spune de ce nu era o idee bună să facem dragoste, i-am prins penisul în palme. El gemu, tresărind.

– Eva...

– Ar fi păcat să irosim asta.

– Nu pot s-o dau în bară cu tine, rosti el, iar ochii îi străluceau întunecat, ca niște safire. Dacă te-ai speria vreodată atunci când te ating, cred că mi-aș pierde mințile.

– Gideon, te rog...

– Eu spun când.

Tonul poruncitor din glasul său era inconfundabil. I-am dat imediat drumul. El se dădu în spate, îndepărtându-se puțin, și-și luă membrul în mână.

M-am foit, neliniștită, cu ochii la mâna aceea îndemânatică, la degetele lungi și elegante. Și, în timp ce distanța dintre noi se mărea, am început să simt o tânjire dureroasă, căci trupul meu reacționa la pierderea corpului său. Langoarea senzuală în care mă aruncase cu atingerile sale se preschimbă într-o arsură mocnită, ca și cum ar fi acoperit un foc ce fusese brusc atâțat.

– Vezi ceva ce-ți place? întrebă el ademenitor, în timp ce-și oferea singur plăcere.

Uluită că mă tachina, după ce mă respinsese, am ridicat privirea spre el... și n-am mai avut aer. Și Gideon ardea mocnit. Nu-mi trecea prin minte altă expresie prin care aș fi putut să-l descriu. Se uita la mine cu ochi grei de dorință, ca și cum ar fi vrut să mă mănânce de vie. Limba îi alunecă încet de-a lungul buzelor, de parcă m-ar fi gustat. Iar când își prinse buza de jos între dinți, aș fi putut jura că l-am simțit între picioarele mele. Cunoșteam atât de bine privirea aceea... știam ce urmează după ea... știam cât putea fi de feroce când mă dorea cu atâta disperare.

Privirea lui striga din răsputeri SEX. Sex profund, sex la greu, sex năucitor. Rămăsese în picioare, în partea opusă a dușului, cu picioarele depărtate, iar trupul i se mișca ritmic, în timp ce-și mângâia minunatul penis cu mișcări prelungi și lente. În viața mea nu mai văzusem ceva atât de ostentativ sexual, atât de îndrăzneț de masculin.

– O, Doamne, am suspinat, fără să-mi pot lua ochii de la el. Ești atât de excitant!

Sclipirea din ochii lui îmi dădea de înțeles că știe prea bine ce-mi face. Începu să-și plimbe mâna liberă în sus pe abdomenul musculos, atingându-și pectoralii și strângându-i ușor.

– Crezi că ai putea ajunge la orgasm privindu-mă?

Brusc, am înțeles. Îi era teamă să mă atingă sexual atât de repede după coșmarul pe care-l avusesem, îi era teamă de ceea ce ne-ar fi putut face nouă dacă mă provoca. Dar voia să-mi ofere un spectacol – să mă inspire –, astfel încât să mă ating singură. Valul de emoții care mă zguduia în clipa aceea era devastator. Recunoștința și afecțiunea, dorința și tandrețea se amestecau.

– Te iubesc, Gideon.

El închise ochii strâns, ca și cum aceste cuvinte ar fi fost prea mult pentru el. Apoi îi redeschise și puterea voinței lui mă făcu să mă înfior de dorință.

– Arată-mi!

Își cuibărise în palmă capul penisului, dezgolit, și îl strângea, iar chipul său înroșit mă făcu să-mi frec picioarele unul de altul. Cu degetul mare, își masa sfârcul plat. O dată. De două ori. Gemu, scoțând un sunet răgușit, de plăcere, care m-a făcut să-mi lase gura apă.

Apa care curgea în spatele meu și aburii calzi ce se ridicau între noi adăugau și mai mult erotism scenei pe care mi-o prezenta Gideon. Mâna lui își îndesise mișcările, alunecând ritmic în sus și-n jos. Era atât de lung, atât de gros! Atât de incredibil de viril! Abia mai putând suporta durerea din sfârcurile care mi se întăriseră, mi-am prins sânii în palme, strângându-i.

– Așa, îngeraș. Arată-mi ce-ți fac!

Pentru o clipă, m-am întrebat dacă pot face asta. Nu trecuse prea mult timp de când mă simțisem jenată la ideea de a vorbi față în față cu Gideon despre vibratorul meu.

– Uită-te la mine, Eva! îmi ceru el, prinzându-și într-o mână testiculele și în cealaltă penisul, fără nici o rușine, ceea ce era cumplit de excitant. Nu vreau să-mi dau drumul fără tine. Vreau s-o facem împreună.

Și eu voiam să fiu la fel de excitantă pentru el. Voiam ca și el să simtă aceeași dorință dureroasă, disperată, pe care o simțeam eu. Voiam ca trupul meu – *dorința* mea – să rămână înscrisă cu foc în mintea lui, exact la fel cum imaginea lui, acum, avea să rămână pentru totdeauna în mintea mea.

Fără să-l scap din ochi, am început să-mi mângâi corpul. I-am privit mișcările... i-am ascultat respirația...

am folosit indiciile lui, ca să-mi dau seama ce-l înnebunea.

Într-un fel, totul era la fel de intim ca atunci când era în mine sau poate chiar mai mult, deoarece amândoi eram cu totul deschiși, la vedere. Goi până în fundul sufletului. Și ne reflectam reciproc plăcerea.

Cu glasul lui aspru, de zeu al sexului, Gideon începu să-mi spună ce dorește:

– Trage-te de sfârcuri, îngeraș... Atinge-te... ești udă? Bagă-ți degetele înăuntru... Simți cât ești de strâmtă? Un paradis de pluș, fierbinte și strâmt, pentru mine... Ești superbă... atât de sexy. Mi s-a întărit așa de tare, că mă doare... Vezi ce-mi faci? O să-mi dau drumul tare, tare pentru tine...

– Gideon! am gemut, în timp ce-mi frecam clitorisul în cercuri repezi, iar șoldurile mi se cutremurau sub această atingere.

– Sunt aici, cu tine, răspunse el, răgușit. Își freca acum penisul cu mișcări brutale, foarte repezi, îndreptându-se rapid spre orgasm.

La primul zvâcnet care m-a cutremurat până în străfunduri, am scos un strigăt, cu picioarele tremurând. M-am sprijinit cu mâna de peretele de sticlă al dușului, ca să-mi recapăt echilibrul, căci orgasmul mă golise de orice urmă de energie. Într-o clipă, Gideon se repezi spre mine și mă prinse de șolduri într-un mod plin de lăcomie și de posesivitate, strângându-mă cu degete nervoase.

– Eva! gemu el, în momentul în care primul jet de spermă, fierbinte și gros, ajunse pe abdomenul meu. La dracu'!

Și se aplecă peste mine, prinzându-mi ușor cu dinții pielea moale dintre umăr și gât, făcându-mă să-i simt

plăcerea disperată. Gemetele lui vibrau până în străfundurile mele, iar el ejaculă violent, jeturile de spermă lovindu-se repetat de abdomenul meu.

Abia trecuse de șase dimineața, când am ieșit încet din cameră. Mă trezisem de ceva timp și-l privisem pe Gideon, care dormea. Era un moment rar, pentru că nu prea reușeam să mă trezesc înaintea lui. Putusem astfel să mă uit la el în voie, fără să-mi fac griji că o să-l stânjenesc în vreun fel.

Am străbătut holul, până când am ajuns în spațiul larg al livingului. Era absolut ridicol că eu și Cary locuiam în Upper West Side, într-un apartament care ar fi putut găzdui ușor o întreagă familie, dar învățasem de mult că trebuie să mă dau bătută înainte să încep o discuție cu mama și cu tatăl meu vitreg pe tema siguranței mele. Nici nu se punea problema să lase de la ei în ce privește locul sau regulile de securitate, cum ar fi existența unui portar și a unui birou de recepție la intrare, dar puteam să exploatez faptul că nu mă opuneam în privința apartamentului ca să-i fac să fie mai toleranți în alte privințe.

Stăteam în bucătărie, așteptând să se termine de făcut cafeaua, când apăru și Cary. Arăta extraordinar, într-un trening cu sigla Universității de Stat din San Diego, cu părul de culoarea ciocolatei transpirat după somn și cu barba nerasă de o zi.

– 'Neața, fetițo, murmură el, sărutându-mă ușor pe frunte când ajunse lângă mine.

– Te-ai trezit devreme.

– Uite cine vorbește!

Luă două căni din dulap, după care scoase laptele din frigider. Le puse lângă mine, după care începu să mă studieze:

– Cum te simți?

– Bine. Pe bune! l-am asigurat, văzându-l că-mi aruncă o privire sceptică. A avut grijă Gideon de mine.

– Asta e bine, dar e oare în regulă, dacă din cauza lui ai fost atât de stresată, că ai avut iar un coșmar?

Am umplut ambele căni cu cafea; am pus zahăr în a mea și frișcă în amândouă. În timp ce făceam asta, i-am povestit despre Corinne și despre cina de la Waldorf, după care i-am relatat cearta pe care o avusesem cu Gideon din cauza apariției ei în clădirea Crossfire.

Cary stătea sprijinit de blat, ținându-și picioarele încrucișate și o mână la piept, și-și sorbea cafeaua.

– Nici o explicație, zici?

Am scuturat din cap, împovărată de greutatea tăcerii lui Gideon.

– Dar tu? Ce faci tu?

– Vrei să schimbi subiectul, nu?

– Păi ce-ar mai fi de spus? E o relatare unilaterală.

– Te gândești vreodată că se poate să aibă mereu secrete?

– Ce vrei să spui? m-am încruntat eu, nedumerită, uitând de cafea.

– Vreau să spun că are douăzeci și opt de ani, că e fiul unui escroc care făcea scheme Ponzi și care s-a sinucis și că, din întâmplare, deține o ditamai halca din Manhattan, zise Cary, ridicând sfidător o sprânceană. Chiar crezi că aici poate exista cu adevărat schimb reciproc de secrete?

Mi-am lăsat ochii în cana de cafea, am luat o gură, fără să-i mărturisesc că și eu mă întrebasem de vreo

două ori același lucru. Imensitatea averii lui Gideon era uluitoare, mai ales dacă te gândeai cât era de tânăr.

–Nu pot să cred că Gideon ar înșela oamenii, mai ales că pentru el e mai degrabă o provocare să realizeze în mod legal tot ceea ce are.

–Cu toate secretele de care e învăluit, poți să fii sigură că-l cunoști îndeajuns de bine încât să poți să faci afirmația asta?

M-am gândit la bărbatul care-și petrecuse noaptea cu mine, simțindu-mă foarte ușurată că eram cât se poate de sigură de răspuns, cel puțin deocamdată.

–Da.

–Atunci e-n regulă. Cary dădu din umeri. Ieri am vorbit cu doctorul Travis.

Gândurile mele își schimbară brusc direcția, la auzul numelui terapeutului nostru din San Diego.

–Serios?

–Da. Am făcut-o rău de oaie acum două nopți.

Din gesturile agitate cu care își dădea la o parte șuvițele lungi de pe față, mi-am dat seama că face aluzie la orgia în mijlocul căreia nimerisem eu.

–Cross i-a spart nasul și buza lui Ian, mă informă el, amintindu-mi cât de violent reacționase Gideon la propunerea neobrăzată pe care mi-o făcuse... *prietenul* lui Cary, să iau și eu parte la distracția lor. M-am întâlnit ieri cu el și arată de parcă ar fi primit o cărămidă în față. M-a întrebat cine l-a căpăcit, ca să facă plângere.

–O! am făcut, rămânând brusc fără aer. La dracu'!

–Știu. Miliardar plus proces civil egal mulți saci cu bani. Ca rahat o fi fost în capul meu? Cary se frecă la ochi. I-am spus că habar n-am cine e prietenul tău, că e un tip pe care l-ai agățat și l-ai adus acasă. Cross l-a lovit pe neașteptate, așa că Ian n-a văzut mai nimic.

– Dar fetele alea două cu care erai s-au uitat foarte bine la el, am remarcat eu, acră.

– Au țâșnit pe ușa aia – Cary arătă spre living, ca și cum ușa ar mai fi vibrat încă după ce fusese trântită – ca niște lilieci veniți din iad. N-au mers cu noi la Urgență și nici unul dintre noi n-are habar cine erau. Dacă Ian nu dă din nou peste ele, atunci suntem în siguranță.

Mi-am frecat stomacul, căci simțeam din nou un tremur înăuntru.

– O să fiu atent la mersul lucrurilor, mă asigură el. Toată noaptea aia a fost un ditamai semnalul de alarmă, iar faptul că am vorbit despre asta la terapie mi-a dat o anumită perspectivă. Și pe urmă m-am dus la Trey, ca să-mi cer scuze.

La auzul numelui lui Trey, m-am întristat. Sperasem ca relația lui Cary cu studentul la medicină veterinară să funcționeze, însă el o sabotase. Ca de obicei.

– Și cum a fost?

El ridică din nou din umeri, însă era clar stingherit.

– Zilele trecute l-am rănit, pentru că sunt un idiot. Și ieri l-am rănit din nou, încercând să fac ceea ce trebuie.

– V-ați despărțit?

I-am întins mâna și i-am strâns-o pe a lui.

– S-a răcit serios totul. Parcă am fi înghețați. El vrea să fiu gay, numai că eu nu sunt.

Era dureros să vezi că cineva dorea ca prietenul meu să fie altfel decât era, fiindcă, pentru el, așa stătuseră lucrurile mereu. Nu puteam pricepe de ce. Pentru mine, era minunat exact așa cum era.

– Îmi pare foarte rău, Cary.

– Și mie, pentru că este un tip nemaipomenit. Doar că în momentul ăsta nu sunt pregătit pentru stresul

și problemele unei relații complicate. Muncesc foarte mult. Nu mă simt îndeajuns de echilibrat ca să fiu tocat la cap, zise el, strângând din buze. Poate că și tu ar trebui să te gândești la asta. Abia ne-am mutat aici. Amândoi mai avem încă nevoie să ne aranjăm.

Am dat din cap, înțelegând unde bătea; nu l-am contrazis, dar am rămas neclintită în hotărârea mea de a-mi cimenta relația cu Gideon.

– Ai vorbit și cu Tatiana?

– Nu este nevoie. Cu ea e ușor, zise, mângâindu-mi ușor încheietura mâinii cu degetul mare, înainte să-mi dea drumul.

Am pufnit, luând o înghițitură zdravănă din cafeaua care începuse să se răcească.

– Nu în felul ăla, mă mustră el, cu un zâmbet răutăcios. Vreau să spun că nu se așteaptă la nimic, n-are nici o pretenție. Atâta timp cât țin pasul, iar ea are cel puțin la fel de multe orgasme ca mine, totul e-n regulă. De fapt, mă simt foarte bine cu ea și nu doar pentru că ar fi în stare să sugă și cromul de pe o bară de protecție. E relaxant să fii cu cineva care vrea doar să se distreze și nu te stresează.

– Gideon mă cunoaște. Mă înțelege și încearcă să mă ajute cu problemele mele. Și el se străduiește, Cary. Nici lui nu-i e ușor.

– Crezi că Cross i-a tras-o fostei la prânz? mă întrebă el verde în față.

– Nu.

– Ești sigură?

Am oftat, luând o gură întăritoare de cafea, și am recunoscut:

– Aproape. Cred că sunt unica pentru el acum. Suntem foarte excitați unul de celălalt, înțelegi? Dar fosta

lui logodnică are un fel de putere asupra lui. El zice că e sentimentul de vinovăție, dar asta nu-i explică fascinația pentru brunete.

– Explică de ce ți-ai pierdut firea și l-ai lovit; faptul că ea e prin preajmă te consumă. Iar el tot nu-ți spune ce se petrece. Asta și se pare o chestie sănătoasă?

Nu era. Știam prea bine asta și nu-mi plăcea deloc.

– Am fost amândoi la doctorul Petersen, aseară.

Cary ridică din sprânceană.

– Și cum a fost?

– Nu ne-a sfătuit să fugim departe, cât mai departe unul de altul, cu viteza luminii.

– Și dacă o s-o facă? O să-i dați ascultare?

– De data asta n-o s-o iau la sănătoasa, când o să apară o problemă. Serios, Cary, – i-am susținut eu privirea –, oare chiar am făcut progrese, dacă nu sunt în stare să suport câteva valuri?

– Fetițo, Gideon e un tsunami.

– Ha! am zâmbit, fără să mă pot abține. Cary era în stare să mă facă să râd chiar și când plângeam. Dacă e să fiu sinceră, dacă n-o să meargă cu Gideon, am îndoieli serioase că ar putea merge cu oricine altcineva.

– Aici vorbește lipsa ta de stimă de sine.

– El știe ce povară port în mine.

– În regulă.

Am ridicat o sprânceană; părea prea ușor.

– Cum adică în regulă?

– Încă nu m-ai cumpărat. Dar mai negociez. Apoi îmi întinse mâna. Hai, vino să-ți aranjez părul.

– Ești cel mai tare, i-am zâmbit eu.

El își lovi ușor șoldul de al meu.

– Și n-am de gând să te las să uiți asta.

Capitolul 5

–Dacă e să-l compar cu alte coșciuge zburătoare, zise Cary, ăsta e tare elegant.

Am scuturat din cap, intrând înaintea lui în cabina avionului particular al lui Gideon.

–N-o să mori. Ești mai în siguranță în avion decât în mașină.

–Tu chiar n-ai impresia că industria avioanelor a dat bani grei pentru întocmirea tuturor acestor statistici?

M-am oprit și i-am dat un ghiont în umăr, râzând, apoi am aruncat o privire la interiorul uluitor de opulent, simțindu-mă cuprinsă de o adevărată venerație. Văzusem destule avioane particulare la viața mea, însă, ca de obicei, Gideon se ridicase la înălțimi până la care puțini își puteau permite să ajungă.

Cabina era spațioasă, cu un coridor central larg. Paleta coloristică era în tonuri neutre, cu accente de cafeniu de ciocolată și albastru glaciar. În stânga, se aflau scaune adânci ergonomice, cu centuri, iar în dreapta

trona o canapea. În dreptul fiecărui scaun se afla câte o consolă pentru jocuri. Știam că în spatele avionului se găseau un dormitor și una sau două băi luxoase.

Un însoțitor de zbor ne luă gențile de voiaj, apoi ne invită cu un gest să luăm loc la unul dintre grupurile de scaune care aveau o masă.

– Domnul Cross va ajunge în zece minute, zise el. Până atunci, vă pot servi ceva de băut?

– Eu aș dori un pahar cu apă, vă rog! am cerut, uitându-mă la ceas. Abia trecuse de opt și jumătate.

– Bloody Mary, comandă Cary, dacă aveți.

– Avem de toate, zâmbi stewardul.

Cary îmi surprinse privirea.

– Ce-i? N-am luat cina. Sucul de roșii o să-mi țină de foame până la masă, iar alcoolul o să ajute medicamentul de rău de avion să-și facă mai repede efectul.

– Dar n-am zis nimic, am protestat eu.

M-am întors să privesc apusul pe fereastră, iar gândurile mi-au zburat la Gideon, ca de obicei. Toate ziua fusese tăcut, încă de când se trezise. Făcurăm în tăcere drumul până la serviciu, iar la cinci, la terminarea programului, mă sunase și nu-mi spusese decât că Angus o să mă ducă doar pe mine acasă, după care o să ne aducă pe mine și pe Cary la aeroport, unde avea să vină și el.

Totuși, am hotărât să merg pe jos până acasă, pentru că nu fusesem la sală seara trecută și n-aveam timp de sport înainte să zburăm. Angus m-a avertizat că Gideon n-avea să fie încântat că am refuzat să fiu dusă cu mașina, deși o făcusem în mod politicos și din motive întemeiate. Cred că Angus avea impresia că încă sunt supărată pe el pentru că o dusese pe Corinne cu mașina, ceea ce era parțial adevărat. Mi-era foarte

rușine să recunosc, dar o părticică din mine dorea ca el să se simtă prost din cauza asta. Partea cealaltă, mult mai mare, se simțea îngrozitor pentru că eram atât de meschină.

În timp ce urmam aleea șerpuită pe sub copacii înalți din Central Park, am hotărât că n-aveam să mă las dominată de gânduri legate de un bărbat. Fie el și Gideon. N-aveam să permit ca frustrările mele legate de el să stea în calea clipelor plăcute pe care voiam să le petrec în Las Vegas cu prietenul meu cel mai bun.

La jumătatea drumului, m-am oprit și am aruncat o privire în spate, încercând să descopăr din priviri apartamentul lui Gideon, sus, mult deasupra Fifth Avenue. Mă întrebam dacă era acasă, făcându-și bagajul și plănuindu-și weekendul departe de mine. Sau dacă era încă la serviciu, rezolvând problemele urgente de afaceri.

—U-hu, mă trezi din reverie Cary, când stewardul se întoarse cu o tavă pe care se aflau băuturile noastre. Iar ai privirea aia.

—Ce privire?

—De parcă ți s-ar fi înecat corăbiile. Vrei să vorbim despre asta? propuse el, ciocnindu-și paharul de al meu.

Am deschis gura să-i răspund, dar chiar atunci Gideon intră în cabină. Avea un aer mohorât. Într-o mână ținea o servietă, iar în cealaltă un sac de voiaj. Îi dădu sacul însoțitorului de zbor, după care se opri o clipă în fața noastră. Pe Cary îl salută cu o înclinare scurtă a capului, iar pe mine mă mângâie ușor cu degetele pe obraz. Până și această atingere simplă avu asupra mea efectul unui șoc electric. După care ne părăsi,

ducându-se într-o cabină din spate și închizând ușa în urma lui.

– Of, ce toane are! am bombănit eu.

– Și cât e de sexy! Și e incredibil cum poate să arate în costumul ăla...

De cele mai multe ori, haina îl face pe om. Însă în cazul lui Gideon, ceea ce făcea el dintr-un costum la trei rânduri ar fi trebuit să fie considerat ilegal.

– Nu-mi mai distrage atenția cu felul în care arată! l-am repezit.

– Fă-i un sex oral! Garantat o să-l binedispui.

– Ai vorbit ca un bărbat.

– Te așteptai la altceva? Cary luă sticla cu restul de apă, rece ca gheața, care nu încăpuse în pahar. Uită-te aici! îmi arătă el eticheta, pe care scria „Cross Towers and Casino". Asta chiar că-i culmea eleganței.

– Da. Pentru rechini, am răspuns, strâmbând ușor din buze.

– Ce?

– Pentru tipii care joacă pe sume mari la cazinouri. Jucători care nici nu clipesc când pierd o mie de dolari sau chiar mai mult, la o singură mână de cărți. Primesc tot felul de chestii gratuite, cu care sunt atrași – mâncare, camere și transport dus-întors. Al doilea soț al maică-mii era un rechin. Ăsta e unul dintre motivele pentru care l-a și părăsit.

Cary clătină din cap, apreciativ:

– Mamă, câte mai știi! Și ăsta este un avion al companiei?

– Unul dintre cele cinci, îl lămuri stewardul, care tocmai ne aducea un platou cu fructe.

– Dumnezeule, șopti Cary, asta-i de-a dreptul o flotă.

Apoi scoase din buzunar un flacon cu pastile împotriva răului de zbor și dădu câteva pe gât cu o gură de Bloody Mary.

– Vrei și tu? mă întrebă, arătându-mi flaconul.

– Nu, mulțumesc.

– Te duci să-l îmblânzești pe domnul sexy și îmbufnat?

– Nu prea cred. Poate o să mă apuc să citesc ceva pe e-reader.

– Probabil e mai bine pentru sănătatea ta mintală, aprobă el.

Peste o jumătate de oră, Cary sforăia ușor în scaunul pe care-l rabatase cu totul pe spate, cu dopuri în urechi ca să nu-l deranjeze zgomotul. L-am privit un timp, încântată că-l văd liniștit, relaxat; somnul îi îndulcise cutele ușoare din jurul gurii.

M-am ridicat, apoi, îndreptându-mă spre cabina unde văzusem că intrase Gideon, ceva mai devreme. M-am întrebat dacă să bat la ușă, dar am decis să n-o fac. Mă respinsese în alte dăți; n-aveam să-i dau și acum ocazia s-o facă.

Își ridică privirea când am intrat, fără să pară câtuși de puțin surprins la apariția mea neașteptată. Stătea la un birou, ascultând o femeie care-i vorbea printr-o comunicare video prin satelit. Își lăsase sacoul pe spătarul scaunului și își lărgise puțin cravata. Își reluă conversația după ce-mi aruncă o privire scurtă.

Iar eu am început să mă dezbrac.

Mai întâi mi-am scos tricoul, după care am scăpat de sandale și de blugi. Femeia continua să vorbească, despre „preocupări" și „discrepanțe", însă Gideon nu-și mai dezlipea de mine ochii, lacomi și plini de patimă.

– Allison, o să reluăm discuția mâine-dimineață, o expedie el, apăsând pe butonul de închidere a ecranului exact în clipa în care sutienul meu îi ateriză pe cap.

– Eu sufăr de sindromul premenstrual, i-am zis, dar tu ești cel cu toane.

El îmi luă sutienul și-l puse în poală, apoi se lăsă pe spate în scaun, își rezemă coatele de brațele acestuia și-și uni vârfurile degetelor.

– Și te-ai gândit să-mi oferi un pic de striptease, ca să mă înviorezi?

– Ha! Bărbații sunt atât de previzibili! Cary mi-a sugerat să ți-o sug, ca să te fac fericit. Nu... nu te bucura degeaba! N-ai să vezi asta!

Mi-am vârât degetele mari în betelia chiloților, legănându-mă pe călcâie. Trebuia să-i dau motive să se uite în continuare în ochii mei, nu la sânii mei.

– Cred că-mi ești dator, campionule. Și încă zdravăn. Am fost o prietenă mai mult decât înțelegătoare, date fiind circumstanțele, nu-i așa?

El ridică din sprâncene, mirat.

– Adică aș vrea să știu ce-ai face tu, am continuat, dacă ai veni la mine acasă și l-ai vedea pe un fost iubit de-al meu ieșind din clădire în timp ce-și bagă cămașa în pantaloni. Și pe urmă, când ai urca, ai observa dezordine pe canapea și că eu tocmai am făcut un duș.

– Nici unul dintre noi nu vrea să știe ce-aș face, răspunse Gideon, printre dinți.

– Prin urmare, amândoi suntem de acord că am fost de-a dreptul grozavă, în asemenea circumstanțe extraordinare.

Mi-am încrucișat brațele pe piept, știind prea bine că în felul acela îmi scot în evidență și mai bine sânii, care îi plăceau la nebunie, și am continuat:

– Ai sugerat foarte clar în ce fel m-ai pedepsi. Atunci ce recompensă ar trebui să primesc?

– Pot să aleg? întrebă el cu glas tărăgănat și cu ochii pe jumătate închiși.

– Nu, i-am zâmbit eu.

Gideon îmi puse sutienul pe tastatură și se ridică de pe scaun cu o mișcare nonșalantă și plină de grație.

– Atunci, uite-ți recompensa, îngeraș. Ce vrei de la mine?

– Pentru început, vreau să nu mai fii morocănos.

– Morocănos? se miră el, încercând să-și ascundă un zâmbet. Păi m-am trezit fără tine, iar acum mă așteaptă încă două dimineți la fel.

Mi-am lăsat brațele în jos și m-am îndreptat spre el, punându-mi palmele pe pieptul lui lat.

– Asta e cu adevărat cauza?

– Eva!

Era un bărbat atât de plin de forță fizică, dar putea să mă atingă cu o delicatețe incredibilă. Mi-am lăsat capul în jos, căci îmi dădusem seama că era ceva în vocea mea care mă dăduse de gol. Iar Gideon prindea toate nuanțele. El îmi luă obrajii în palme și îmi dădu capul pe spate ca să-mi studieze chipul.

– Spune-mi ce e!

– Am impresia că te îndepărtezi.

Un huruit înfundat umplea aerul din jurul nostru.

– Am avut o mulțime de lucruri pe cap. Asta nu înseamnă că nu mă gândesc la tine.

– O *simt*, Gideon. Între noi e o distanță care nu era înainte.

El își lăsă mâinile să-mi alunece pe gât, prinzându-l ușor.

—Nu există nici o distanță. Mă ții prins în lesă, Eva, zise, strângându-mi gâtul pentru o clipă. Simți *asta?*

Am inspirat rapid. Din cauza agitației, inima începuse să-mi bată mai repede; era o reacție fizică venind numai și numai din mine, nu dinspre Gideon, despre care puteam să jur că n-avea să-mi facă niciodată rău fizic ori să mă pună în primejdie.

—Uneori, continuă el răgușit, privindu-mă cu o intensitate arzătoare, abia dacă mai pot să respir.

Aș fi putut încerca să mă eliberez, dacă nu i-aș fi văzut ochii, în care se citea atâta dor, atâta zbucium. Mă făcea să simt aceeași lipsă de putere, aceeași dependență de altcineva ca să pot continua să respir.

Așa că am făcut exact opusul fugii. Mi-am dat capul pe spate și m-am lăsat în voia lui, iar în clipa aceea m-a părăsit orice urmă de spaimă. Începeam să-mi dau seama că Gideon avea dreptate, când vorbea de dorința mea de a-i ceda controlul. Faptul că mă abandonam calma ceva în mine, împlinea o nevoie pe care nici nu-mi dădusem seama că o am.

Urmară câteva clipe de tăcere, întreruptă doar de respirația noastră. Simțeam că el se luptă cu emoțiile și mă întrebam despre ce era vorba, de ce era atât de sfâșiat. În sfârșit, el oftă din greu, eliberându-se de tensiune.

—De ce ai nevoie, Eva?

—De tine, în aer.

El își trecu mâinile peste umerii mei, strângându-i ușor, iar apoi îmi mângâie brațele. Își împleti degetele cu ale mele și-și frecă tâmpla de tâmpla mea.

—Ce-i cu tine, de tot legi sexul de mijloacele de transport?

– O să te iau în orice fel pot, i-am răspuns, repetând sentimentul pe care mi-l împărtășise și el mie cândva. Îmi vine ciclul, așa că abia săptămâna viitoare cred că o să fiu din nou disponibilă.

– Futu-i!

– Asta e ideea.

Gideon își luă sacoul, mă înfășură în el și mă scoase din încăpere.

– O, Doamne!

Îmi încleștasem mâinile în cearșafurile de pe pat, cu spatele arcuit, în timp ce Gideon mă țintuise de șolduri și-mi mângâia clitorisul cu limba, cu mișcări repezi. Aveam pielea lucioasă de sudoare, vederea mi se încețoșase, în timp ce lăuntrurile îmi zvâcneau pătimaș, în așteptarea orgasmului. Inima îmi bubuia, la unison cu huruitul constant al motoarelor avionului.

Avusesem deja două orgasme, pe care mi le provocase atât priveliștea capului său brunet între picioarele mele, cât și gura lui, atât de păcătos de îndemânatică. Chiloții îmi erau distruși, sfâșiați literalmente, însă el încă avea toate hainele pe el.

– Sunt gata.

Mi-am înfipt degetele în părul lui, simțind cât era de ud la rădăcină. Nu-i venea deloc ușor să se abțină. Era mereu atât de grijuliu cu mine, nu se grăbea deloc, asigurându-se că eram îndeajuns de moale și de umedă înainte ca el să mă pătrundă cu membrul său lung și gros.

– Eu hotărăsc când ești gata.

– Te vreau în mine...

Avionul se zgâlțâi brusc, după care pierdu altitudine, făcându-mă să mă simt ușoară ca un fulg, țintuită doar de gura lui Gideon, care mă sugea.

– Gideon!

Încă un orgasm mă făcu să mă cutremur, arcuindu-mă toată, tânjind să-l simt în mine. Prin vuietul sângelui care îmi zvâcnea din urechi, am auzit o voce care anunța ceva prin intercom, dar nu eram în stare să pricep ce spune.

– Ești atât de sensibilă acum! Gideon își ridicase capul și se lingea pe buze. Ai un orgasm nebun.

– Ar fi și mai nebun dacă ai fi în mine, am gemut eu.

– O să țin cont de asta.

– Nu contează dacă mă doare puțin acum, am replicat. O să am câteva zile ca să-mi revin.

În privirea lui licări o scânteie. Se ridică.

– Nu, Eva!

Amețeala care urmase orgasmului începu să se risipească, la auzul vocii lui aspre. M-am ridicat într-un cot, uitându-mă la el în timp ce-și scotea hainele, cu mișcări rapide și totuși elegante.

– Eu aleg, i-am amintit.

El își dădea jos, rând pe rând, vesta, cravata și butonii. Cu un glas suspect de calm, mă întrebă:

– Tu chiar vrei să joci cartea asta, îngeraș?

– Dacă chiar e nevoie.

– Este nevoie de mult mai mult ca să-ți fac rău în mod voit.

Cămașa și pantalonii urmară mult mai încet celelalte haine; asistam la un striptease mult mai seducător decât fusese al meu.

– Pentru noi doi, durerea și plăcerea se exclud reciproc.

– N-am vrut să spun...

– Știu ce-ai vrut să zici.

Își dădu jos boxerii, după care veni și îngenunche lângă, la piciorul patului, furișându-se agil către mine, ca o panteră ce se repede asupra prăzii.

– Ești disperată dacă nu ai penisul meu în tine. Ai spune orice, numai să mă ai în tine.

– Da.

Era deasupra mea, cu părul căzându-i ca o perdea întunecată în jurul feței și umbrindu-mă cu trupul mare. Își lăsă capul în jos și ușor, cu vârful limbii, îmi mângâie conturul buzelor.

– Tânjești după el. Te simți goală pe dinăuntru fără el.

– Da, fir-ai tu să fii!

M-am prins de șoldurile lui zvelte, arcuindu-mă în sus în încercarea de a-i simți trupul lipit de al meu. Nu mă simțeam niciodată mai aproape de el ca atunci când făceam dragoste și acum aveam nevoie de apropierea asta, doream să simt că totul e în regulă între noi, înainte să petrecem weekendul separați.

El se așeză între picioarele mele, cu penisul tare și fierbinte lipit de labii.

– Te doare puțin când intru cu totul și n-am ce să fac; ai o păsărică strâmtă și ți-o umplu cu totul. Uneori nu mă mai pot stăpâni și nici atunci n-am ce face. Dar să nu-mi ceri *niciodată* să-ți fac rău în mod voit, pentru că nu pot.

– Te vreau, am gemut, frecându-mi fără rușine crăpătura de lungimea fierbinte a mădularului său.

– Nu încă.

Își schimbă ușor poziția, rotindu-și puțin șoldurile ca să mă țintuiască pe loc cu capul umflat al penisului. Se împinse blând în mine, desfăcându-mă, făcându-mă să mă deschid, deși nu băgase decât vârful. M-am crispat la atingerea oarecum dureroasă, căci trupul meu încă mai se opunea.

– Nu ești pregătită.

– Trage-mi-o! O, Doamne, trage-mi-o!

El îmi cuprinse șoldul cu o mână, stăvilindu-mi încercările frenetice de a mă împinge în el, ca să-l fac să intre și mai mult.

– Ești prea strâmtă.

Eu mă zbăteam să scap. Unghiile mi se înfipseseră în curba posteriorului său, trăgându-l spre mine. Nu-mi păsa deloc de durere. Aveam impresia că o să-mi pierd mințile dacă nu intra în mine.

– Dă-mi-o!

Gideon își înfipse mâna în părul meu, apucându-mă ca să mă facă să rămân cum voia el.

– Uită-te la mine!

– Gideon!

– *Uită-te la mine!*

La auzul ordinului său, m-am liniștit și mi-am ridicat privirea spre el, iar frustrarea mi s-a topit, căci asistam la o transformare lentă, treptată a chipului său frumos.

La început, trăsăturile i s-au încordat, ca și cum ar fi simțit o durere. S-a încruntat și buzele i s-au întredeschis cu un oftat, și a început să respire sacadat. Un mușchi de pe maxilar a început să i se zbată violent. Pielea i se făcuse atât de fierbinte, că mă ardea. Însă ceea ce m-a făcut să încremenesc au fost ochii săi

albaștri și pătrunzători și vulnerabilitatea de neconfundat în care erau învăluiți ca de un fum.

Răspunzând schimbărilor pe care le vedeam în el, sângele începu să-mi pulseze tot mai repede. Salteaua se mișcă din loc când își propti picioarele în ea, cu trupul încordat....

—Eva! O, Dumnezeule! a icnit, după care și-a dat drumul în mine, în jeturi fierbinți. Gemetele lui de plăcere vibrau până în străfundurile mele, iar mădularul i se afunda tot mai mult în mine, prin valul de spermă.

În tot acest timp nu-și dezlipise privirea de la mine, lăsându-mă să-i văd chipul pe care de obicei și-l ascundea în scobitura gâtului meu. Și am văzut ce voia să văd... lucrul pe care voia să-l dezvăluie...

Nu mai stătea nimic între noi.

Mișcându-și șoldurile, își trăia orgasmul până la capăt, golindu-se în mine, lubrifiindu-mă, ca să dispară orice durere, orice rezistență. Dădu drumul șoldului meu, lăsându-mă să zvâcnesc în sus, să caut atingerea perfectă pe clitorisul meu, care să mă aducă la climax. Fără să-și ia ochii de la mine, mă apucă de încheieturi și, una după alta, îmi ridică mâinile deasupra capului, imobilizându-mă.

Țintuită în saltea de strânsoarea și de greutatea lui, de erecția lui care nu se domolise, eram întru totul la mila lui. Gideon începu să se împingă în mine, frecându-și mădularul lung, străbătut de vene umflate, de pereții tremurători ai sexului meu. Luându-mă în stăpânire. Posedându-mă.

—Crossfire, îmi șopti, amintindu-mi cuvântul meu de siguranță.

Gemetele mi-au ieșit din piept când păsărica a început să-mi zvâcnească orgasmic, strângându-se, apucându-l, mulgându-l lacom.

– Simți? Limba lui Gideon îmi mângâia urechea, umezindu-mi-o cu gâfâitul său. M-ai prins și de gât, și de boașe. Unde mai e distanța, îngeraș?

În următoarele trei ore, n-a fost nici urmă de așa ceva.

Directoarea hotelului deschise ușile duble ale apartamentului nostru, făcându-l pe Cary să scoată un fluierat prelung.

– Ei, da! exclamă el, ținându-mă de cot și dându-mi un ghiont ușor la intrarea în încăpere. Uită-te numai cât e de mare! Ai putea să faci carting aici.

Avea dreptate, dar trebuia să aștept până dimineață ca să văd. Încă îmi tremurau picioarele după intrarea în Clubul Sexului Aerian.

Chiar în fața noastră se întindea priveliștea uluitoare a Las Vegasului noaptea. Ferestrele se înălțau din podea în tavan, înconjurând colțul unde se afla un pian.

– De ce se pun mereu piane în apartamentele ălora de aruncă în stânga și-n dreapta cu banii? se întrebă Cary, deschizându-i capacul și încercând o melodie săltăreață.

Am ridicat din umeri și m-am uitat după directoare, numai că ea deja plecase, dar tocurile cui nu se auziseră pe covorul alb și gros. Apartamentul era decorat în ceea ce s-ar numi stilul șic al Hollywoodului anilor 1950. Șemineul era placat cu o piatră cenușie rugoasă și decorat cu o operă de artă ce aducea cu un capac de roată din mijlocul căruia ieșeau câteva spițe. Sofalele erau de un verde în nuanța spumei mării și aveau

picioare de lemn la fel de subțiri ca tocurile directoarei. Totul avea un aer retro care era în același timp strălucitor și atrăgător.

Era mult prea mult. Mă așteptasem la o cameră drăguță, dar nu la apartamentul prezidențial. Tocmai mă pregăteam s-o refuz, când Cary îmi zâmbi cu gura până la urechi, ridicându-și în sus degetele mari. Neavând inima să-i curm bucuria, m-am lăsat păgubașă, sperând doar că nu-l făcusem pe Gideon să refuze o rezervare mai profitabilă.

– Tot mai vrei un cheeseburger? l-am întrebat, îndreptându-mă spre meniul pentru room-service aflat pe măsuța de lângă canapea.

– Și o bere. De fapt, două.

Cary se duse după directoare într-un dormitor aflat în stânga livingului, în timp ce eu am ridicat receptorul telefonului vintage cu disc, ca să fac comanda.

Peste o jumătate de oră, împrospătată după un duș rapid și îmbrăcată în pijama, savuram un pui Alfredo, stând cu picioarele încrucișate pe covorul din mijlocul camerei. Cary se înfrupta din burgerul lui, privindu-mă fericit de la celălalt capăt al măsuței de cafea.

– Tu nu mănânci niciodată așa de mulți carbohidrați la o oră așa de târzie, remarcă el, între două înghițituri.

– Mi se apropie ciclul.

– Sunt sigur că te-a ajutat destul și gimnastica pe care ai făcut-o pe drum.

L-am privit cu ochi îngustați.

– De unde știi? Doar ai dormit tun.

– Raționament deductiv, fetițo. Înainte să adorm, păreai nervoasă. Când m-am trezit, aveai un aer de-aș fi zis că abia fumaseși o doză zdravănă de „iarbă".

– Și Gideon cum arăta?

– Neschimbat: scorțos și îngrozitor de sexy.

Am înfipt furculița în tăiței.

– Nu-i corect.

– Ce-ți pasă? Făcu un gest larg, în jurul nostru. Uită-te cum te răsfață!

– N-am nevoie de un tătic care să mă răsfețe, Cary.

El ronțăia un cartof prăjit.

– Te-ai gândit vreodată și la lucrurile de care chiar ai nevoie? Îți dă timpul lui, trupul lui bestial și acces la tot ce posedă el. Nu-i rău deloc.

– Așa e, l-am aprobat eu, răsucind furculița.

Din multele căsătorii ale mamei cu bărbați puternici, știam că lucrul cel mai important e să-ți acorde timpul lor, deoarece, pentru ei, acesta chiar era cel mai valoros lucru în viață.

– Nu-i rău deloc. Doar că nu-i de ajuns.

– Asta da, viață, proclamă Cary, lungit ca un zeu pe un șezlong, lângă piscină. Purta un slip verde-deschis și ochelari de soare cu lentile întunecate, și asta făcea ca un număr semnificativ de femei să se plimbe pe partea noastră de piscină. Singurul lucru care lipsește e un mojito. Ne trebuie niște alcool, ca să sărbătorim.

Eu stăteam la soare lângă el, bucurându-mă de căldura uscată și de picăturile de apă ce mă stropeau din când în când. Pentru Cary, era ceva normal să sărbătorească, iar mie mi se păruse mereu un obicei fermecător.

– Ce sărbătorim?

– Vara.

– În regulă, atunci.

M-am ridicat în șezut, lăsându-mi picioarele pe marginea șezlongului, și mi-am legat sarongul în jurul șoldurilor înainte să mă ridic. Părul încă nu mi se uscase după ce înotasem în piscină și-l lăsasem prins în vârful capului cu o clamă. Îmi plăcea arșița soarelui pe piele, ca un sărut senzual care aproape că mă făcea să uit de apa pe care o rețineam în țesuturi, din cauză că mi se apropia ciclul.

M-am îndreptat spre barul de la piscină, trecând în revistă fugitiv, de la adăpostul ochelarilor mei de soare violet, celelalte șezlonguri și umbrelușe. Era plin de oaspeți ai hotelului, iar multe femei erau îndeajuns de drăguțe, încât să merite să întorci privirea după ele. O pereche mi-a atras atenția în mod special, pentru că îmi amintea de mine și de Gideon. Tânăra blondă stătea pe burtă, sprijinindu-se în coate și dând jucăuș din picioare. Iubitul ei cu păr negru, foarte arătos, se lăfăia pe șezlongul de lângă ea, cu capul sprijinit într-o mână, în timp ce cu cealaltă o mângâia ușor pe spate.

Ea observă că o privesc și, într-o clipă, zâmbetul i se șterse de pe față. Nu-i puteam zări ochii, ascunși în spatele ochelarilor de soare retro, însă mi-am dat seama că se uita furioasă la mine. Am zâmbit și mi-am întors privirea în altă parte, căci știam prea bine cum se simțea, observând că o altă femeie îi admiră iubitul.

Am găsit un spațiu gol la bar și i-am făcut un semn barmanului, ca să vadă că sunt gata să comand. Ventilatoarele din tavan mă răcoreau, ispitindu-mă să mă așez, cât timp așteptam, pe unul dintre scaunele de bar care tocmai se eliberase.

–Ce bei?

Am întors capul să mă uit la bărbatul care mi se adresase.

– Încă nimic, dar mă gândesc la un mojito.

– Îți fac eu cinste, zâmbi el, descoperind niște dinți perfect albi, dar ușor strâmbi. Îmi întinse mâna, iar mișcarea îmi atrase atenția asupra brațelor lui frumos modelate. Daniel.

I-am întins și eu mâna.

– Eva. Încântată de cunoștință.

El își încrucișă brațele pe tejgheaua barului.

– Ce vânt te-aduce la Las Vegas? Cu afaceri sau pentru distracție?

– Odihnă și recuperare. Dar tu?

Am admirat tatuajul interesant pe care Daniel îl avea pe bicepsul drept, pe care scria ceva într-o limbă străină. Nu era un tip arătos în sens clasic, însă părea echilibrat și încrezător în propriile forțe, două lucruri care mi se păreau mai atrăgătoare la un bărbat decât frumusețea fizică.

– Lucrez.

Am aruncat o privire spre slipul lui.

– Înseamnă că eu mi-am ales prost slujba.

– Vând...

– Scuzați-mă!

Ne-am întors amândoi spre femeia care intervenise în discuția noastră. Era o brunetă îndesată, îmbrăcată cu un tricou polo închis la culoare, pe care erau brodate numele ei – Sheila – și sigla Cross Towers and Casinos. Dispozitivul audio pe care-l purta la ureche și centura de la brâu o dădeau în vileag că lucrează la securitate.

– Domnișoară Tramell! m-a salutat ea, înclinând ușor capul.

– Da? am răspuns, mirată.

– Lângă umbreluța dumneavoastră se află un chelner care poate să vă ia comanda.

– Foarte frumos, mulțumesc, dar nu mă deranjează să aștept aici.

Cum nu mă clinteam din loc, Sheila își îndreptă atenția spre Daniel.

– Domnule, dacă mergeți în partea cealaltă a barului, barmanul va avea grijă ca orice veți comanda să fie din partea casei.

El dădu nepăsător din cap, după care îmi adresă un zâmbet cuceritor.

– Mulțumesc, dar și eu mă simt bine aici.

– Mă tem că trebuie să insist.

– Cum? Zâmbetul i se preschimbase într-o încruntare. De ce?

Eu am făcut ochii mari la Sheila, înțelegând, în sfârșit. *Gideon pusese să fiu supravegheată.* Și credea că poate să controleze de la distanță ceea ce făceam. Sheila îmi susținu privirea cu un chip impasibil.

– Vă conduc la șezlongul dumneavoastră, domnișoară Tramell.

O clipă, mi-a trecut prin cap să-i transform ziua într-un iad, poate chiar sărutându-l cu patimă pe Daniel, numai că să-i trimit un mesaj autoritarului meu iubit, însă, în cele din urmă, am reușit să-mi stăpânesc furia. Ea nu făcea decât lucrul pentru care era plătită. Șeful ei avea nevoie de un șut în fund.

– Îmi pare rău, Daniel, am zis, înroșindu-mă la față ca un copil dojenit, iar asta chiar m-a umplut de furie. Mă bucur că te-am cunoscut...

El dădu din umeri.

– Dacă te răzgândești...

În timp ce mă duceam spre șezlongul meu, simțeam privirea Sheilei în spate. M-am întors brusc spre ea.

– Deci, ai dat peste unicul caz în care ai fost instruită să intervii sau ai o listă de situații?

Ea șovăi o clipă, după care oftă. Nici nu voiam să mă gândesc ce-o fi crezut despre mine, bucățica blondă în care nu puteai avea încredere s-o lași singură în public.

– Am o listă.

– Evident.

Doar Gideon nu făcea nimic de mântuială. Mă întrebam când lucrase la lista asta, dacă începuse să o scrie încă de când vorbiserăm despre Las Vegas sau dacă era deja pregătită. Poate că era o listă pe care o făcuse încă de când era cu alte femei. Poate că o scrisese pentru Corinne.

Și, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi creștea furia.

– De necrezut! m-am plâns lui Cary în clipa în care ea s-a oprit, la o distanță discretă de mine, ca și cum asta m-ar fi putut face să uit că mă păzea. M-am ales cu o dădacă.

– Ce?

I-am relatat ce se întâmplase și l-am văzut cum strânge din dinți.

– Asta-i nebunie curată, Eva, mârâi el.

– Mie-mi zici? Dar n-o să las lucrurile așa. Trebuie să învețe că nu în felul ăsta merg relațiile. Iar asta vine după toate porcăriile despre încredere pe care mi le-a turnat. M-am aruncat pe șezlong. Ce încredere are în mine, dacă a pus pe cineva pe urmele mele, ca să-i alunge pe străini?

– Nu sunt deloc de acord cu asta, Eva, zise Cary, așezându-se pe marginea șezlongului. Nu e în regulă.

– Ce, crezi că eu nu știu? Și de ce o femeie? Nu că aș avea ceva împotriva femeilor în slujbe masculine. Mă întreb doar dacă a pus-o să mă urmărească și la toaletă ori pur și simplu nu are încredere într-un bărbat.

– Pe bune? De ce dracu' stai să te prăjești la soare, în loc să-i zici vreo două, să-l usture?

Ideea care-mi dădea târcoale luă acum o formă clară.

– Pun ceva la cale.

– Pe bune? zâmbi el, răutăcios. Zi-mi!

Mi-am luat telefonul de pe măsuța cu blat de mozaic dintre șezlongurile noastre și am început să caut în contacte până când am găsit numărul lui Benjamin Clancy, bodyguardul personal al tatălui meu vitreg.

– Bună, Clancy, sunt Eva, l-am salutat, când a răspuns la telefon.

Chiar și din spatele ochelarilor, vedeam ce ochi mari făcuse Cary:

– Ooo...

M-am ridicat în picioare și l-am anunțat, șoptind neauzit, că mă duc sus. El dădu din cap.

– Totul e-n regulă, am zis, ca răspuns la întrebarea lui Clancy. Am așteptat până când am ajuns în hotel, văzând că Sheila rămăsese în spatele meu și încă era afară.

– Uite ce e, vreau să te rog ceva.

Abia terminasem convorbirea cu Clancy, când telefonul începu să sune. Am zâmbit bucuroasă văzând cine sună și am răspuns cu glas vesel:

– Bună, tati!

– Ce face fata mea? râse el.

– Fac probleme și mă distrez cu asta. Ce faci tu? am zis, aruncându-mi sarongul pe un scaun, în zona de luat masa, și așezându-mă.

– Încerc să-i opresc pe unii să facă probleme și uneori mă și distrez.

Victor Reyes era polițist de patrulă în Oceanside, California, ceea ce explica de ce alesesem să merg la Universitatea din San Diego. Mama trecea printr-o perioadă foarte grea cu al doilea soț al ei, iar eu mă aflam într-o fază rebelă, făcându-mi propria viața un iad în încercarea de a uita ce-mi făcuse Nathan atâta timp.

Ieșirea din orbita sufocantă a mamei fusese una dintre cele mai bune decizii pe care le luasem vreodată. Iubirea tăcută și de nezdruncinat a tatălui meu pentru mine, unicul său copil, îmi schimbase viața. Îmi dăduse libertatea de care aveam atâta nevoie – stabilind însă niște limite bine definite – și-mi aranjase o terapie cu doctorul Travis, fapt ce a dus la lungul meu drum spre vindecare și la prietenia cu Cary.

– Mi-e dor de tine, i-am spus. O iubeam foarte mult pe mama și știam că și ea mă iubește, însă relația mea cu ea era explozivă, în timp ce cu tata totul mergea foarte ușor.

– Atunci, înseamnă că veștile o să te bucure. Pot să vin să te văd peste două săptămâni – săptămâna de după asta care vine –, dacă poți și tu. Nu vreau să te deranjez.

– O, tati! N-o să mă deranjezi niciodată. Abia aștept să te văd!

– O să fie o călătorie scurtă. Ajung joi cu o cursă de noapte și am avion înapoi duminică dimineață.

– M-ai pus pe jar! Ce bine! Trebuie să fac planuri. O să ne distrăm pe cinste.

Râsul ușor al tatii îmi încălzea sufletul.

– Vin să te văd pe tine, nu New Yorkul. Să n-o iei razna cu cine știe ce plimbări și alte trăsnăi.

– Nu-ți face griji! O să am eu grijă să stăm cât mai liniștiți. Și o să ți-l prezint pe Gideon.

Numai la gândul că ei doi o să se întâlnească mă și apucau emoțiile.

– Gideon Cross? Ai zis că nu-i nimic între voi.

– Păi da, am replicat, strâmbând din nas. Ajunseserăm într-un moment mai sensibil. Credeam că s-a terminat.

El făcu o pauză, apoi continuă:

– E ceva serios?

A fost rândul meu să tac, foindu-mă neliniștită. Tata era un observator cu experiență, așa că avea să vadă din prima că între mine și Gideon existau niște tensiuni, sexuale și nu numai.

– Da. Nu-i mereu ușor. Avem mult de furcă – are mult de furcă el cu mine –, dar amândoi facem eforturi.

– Te apreciază, Eva? Tata luase un ton morocănos și mult prea serios. Nu-mi pasă câți bani are; tu nu trebuie să-i dovedești nimic.

– Nu-i deloc așa!

Am rămas cu privirea ațintită asupra degetelor de la picioare, pe care le tot mișcam. Acum îmi dădeam seama că întâlnirea avea să fie mai complicată decât atunci când un tată foarte protector îl cunoștea pe noul iubit al fiicei lui. Tata avea o problemă cu bărbații bogați, și asta doar din pricina mamei.

– O să vezi cum e când o să-l cunoști.

– Bine, bine, răspunse el, pe un ton sceptic.

– Pe bune, tati!

N-aveam cum să-i port pică pentru temerile lui, din moment ce, dintr-o pornire autodistructivă, fusesem cu tot felul de tipi nepotriviți, care-l determinaseră să-l caute pe doctorul Travis. Avusese probleme mai ales cu un cântăreț pentru care nu fusesem cu mult mai mult decât o admiratoare oarecare și cu un artist în tatuaje pe care tata îl trăsese pe dreapta pentru că îi făcea cineva sex oral în timp ce conducea – și nu eram eu aceea.

– Gideon e potrivit pentru mine. Mă merită.

– Bine, n-o să mă las condus de prejudecăți. O să-ți trimit pe e-mail itinerarul, după ce-mi cumpăr biletul de avion. În rest, cum mai merge?

– Am început să lucrăm la o campanie pentru o cafea cu aromă de afine.

Urmă încă o pauză.

– Glumești!

– Bine-ar fi! am râs eu. Urează-ne noroc la vânzarea ei! O să-ți opresc și ție câteva plicuri, ca s-o încerci.

– Credeam că mă iubești.

– Din toată inima. Cum stai cu dragostea? A mers bine la întâlnirea pe care ai avut-o?

– Da... n-a fost rău.

Am pufnit, întrebând:

– O să te mai întâlnești cu ea?

– Deocamdată, ăsta ar fi planul.

– Tati, ești un izvor de informații.

El începu iar să chicotească și am auzit cum scaunul lui preferat scârțâi sub greutatea lui.

– Doar nu vrei să știi cum îi mai merge babacului tău în dragoste.

– Ai dreptate.

Deși mă întrebasem de multe ori cum fusese relația lui cu mama. El era puștiul latino din zona săracă

a orașului, în timp ce ea era o debutantă în înalta societate, cu semnul dolarului în ochii albaștri. Îmi închipuiam că fusese o legătură destul de fierbinte.

Discuția noastră a mai durat câteva minute. Amândoi eram foarte încântați că urma să ne revedem. Sperasem să nu ne îndepărtăm unul de altul după mutarea mea, la sfârșitul facultății, și de aceea îmi impusesem să vorbim o dată pe săptămână, sâmbăta. Iar faptul că venea atât de repede să mă viziteze îmi ușura acea grijă.

Abia închisesem, când intră Cary, arătând până în vârful unghiilor ca un model de succes.

– Tot mai complotezi? se interesă el.

M-a ridicat în picioare.

– Am aranjat totul. Acum vorbeam cu tata. Săptămâna cealaltă vine la New York.

– Pe bune? Ce tare! Victor e bestial.

Ne-am îndreptat apoi spre bucătărie și Cary scoase două beri din frigider. Observasem încă de mai înainte că anumite produse și lucruri pe care le foloseam acasă se găseau și în apartamentul acesta. Mă întrebam dacă Gideon era un observator chiar atât de atent sau dacă nu cumva făcuse altfel rost de informații, de exemplu, citindu-mi bonurile de la cumpărături. Nu m-ar fi mirat să facă așa ceva. Îi era foarte greu să accepte anumite limite între noi, după cum stătea mărturie faptul că-și asmuțise paznicii să se țină după mine.

– Când s-au aflat ultima oară părinții tăi în același timp în același stat? mă întrebă Cary, în timp ce deschidea sticlele de bere. Ca să nu mai spun în același oraș.

– Doamne, nu prea știu. Înainte să mă nasc?

Am luat o gură zdravănă din berea pe care mi-o întinsese.

– N-am de gând să-i fac să se întâlnească.

– În cinstea planurilor bine făcute! își ciocni el sticla de a mea. Și, dacă tot vorbim de planuri, îmi trecuse prin minte s-o ard cu o puicuță pe care am întâlnit-o la piscină, dar am venit aici. M-am gândit că amândoi putem sări azi peste asta și să ne petrecem timpul împreună.

– Mă simt onorată, am zis, scurt. Dar eu tocmai voiam să cobor din nou.

– E mult prea cald. Soarele arde rău.

– Parcă și-n New York e același soare, nu?

– Deșteaptă fată! zâmbi el, cu ochi strălucitori. Ce-ai zice dacă am face un duș și-am ieși în oraș să luăm masa? Fac eu cinste.

– Sigur! Dar nu pot să bag mâna în foc că Sheila n-o să insiste să se țină după noi.

– Dă-o-n mă-sa, și pe ea, și pe șeful ei! Ce-au toți bogătașii cu controlul?

– Păi se îmbogățesc pentru că dețin controlul.

– Cum zici tu. Eu prefer nebunia noastră. Măcar noi ne dăm doar nouă în cap. Și, ținându-și o mână la piept, se sprijini de blat. O să-i suporți porcăria asta?

– Depinde.

– De ce?

Am zâmbit și m-am îndreptat spre dormitorul meu.

– Du-te să te pregătești! O să-ți povestesc la masă.

Capitolul 6

Abia terminasem să-mi fac bagajul pentru călătoria înapoi spre casă, când am auzit timbrul inconfundabil al lui Gideon în living și un val de adrenalină îmi invadă trupul. Gideon încă nu-mi spusese nimic despre ce făcusem, deși vorbisem cu el în seara de dinainte, după ce eu și Cary ne întorseserăm din club, și din nou în dimineața asta, după ce mă trezisem.

Mă cam călca pe nervi că făcea pe niznaiul. Mă întrebasem chiar dacă Clancy reușise să facă ceea ce îi cerusem, însă, când l-am sunat, mă asigurase că totul mergea așa cum plănuisem.

M-am îndreptat în picioarele goale spre ușa dormitorului și am ajuns exact la timp ca să-l văd pe Cary ieșind din apartament. Gideon era în picioare, singur, în holul mic, cu privirea inscrutabilă ațintită asupra mea, ca și cum se aștepta să apar dintr-o clipă în alta. Era îmbrăcat în niște blugi destul de largi și un tricou negru. Îmi fusese atât de dor să-l văd, că acum începuseră să mă usture ochii.

– Bună, îngeraș!

Degetele mâinii drepte se jucau neliniștite cu materialul pantalonii negri de yoga pe care-i purtam.

– Bună, campionule!

Buzele lui minunat conturate se subțiară o clipă.

– Alintarea asta are vreun înțeles anume?

– Păi... ești un campion în orice lucru pe care-l faci. Și este și porecla pe care o avea un personaj dintr-o carte, după care eram înnebunită. Uneori, îmi amintești de el.

– Nu prea cred că-mi place să fii înnebunită după altcineva decât mine, indiferent cât de fictiv ar fi.

– O să te obișnuiești cu asta.

El scutură din cap și se îndreptă către mine.

– Așa cum o să mă obișnuiesc cu luptătorul ăla de sumo pe care l-ai pus să mă urmărească?

Mi-am mușcat partea interioară a obrazului, ca să nu mă apuce râsul. Nu dădusem niște indicații anume în privința înfățișării, atunci când îl rugasem pe Clancy să pună un cunoscut din Phoenix să-l păzească pe Gideon, exact așa cum mă păzea Sheila pe mine. Cerusem doar un om și-i dădusem o listă scurtă de situații în care să intervină.

– Unde se duce Cary?

– Jos, să joace, cu creditul pe care i l-am aranjat.

– Nu plecăm chiar acum?

El se apropie, încet, tot mai mult de mine. Din felul în care mă țintuia cu privirea, mi-era imposibil să înțeleg greșit pericolul iminent ce mă pândea. Se vedea în felul în care-și ținea umerii, în licărul din ochii lui. Aș fi putut să fiu chiar și mai îngrijorată, dacă pașii lui mari n-ar fi fost atât de înfiorător de senzuali.

– Ți-a venit ciclul?

Am încuviințat din cap.

– Atunci, va trebui să-mi dau drumul în gura ta.

Am ridicat din sprâncene.

– Serios?

– O, da, zâmbi el. Nu-ți face griji, îngeraș, o să am mai întâi grijă de tine.

Și, dintr-un pas, mă prinse, dând buzna în dormitor și aruncându-se pe pat împreună cu mine. Am tras aer în piept și în clipa următoare gura lui puse stăpânire pe a mea, într-un sărut profund, înfometat. Eram copleșită de patima lui și de senzația multiubită a greutății trupului său care mă făcea una cu salteaua. Mirosea atât de bine! Avea o piele atât de caldă!

– Mi-a fost dor de tine, am murmurat, încolăcindu-l cu brațele și cu picioarele. Chiar dacă uneori ești foarte enervant.

– Tu ești cea mai exasperantă, cea mai înnebunitoare femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

– Da, dar m-ai enervat la culme. Nu sunt o proprietate. Nu poți...

– Ba da, ești, mă întrerupse el, înfigându-și dinții în lobul urechii mele, destul de tare încât să mă facă să scot un țipăt. Și ba da, pot.

– Atunci și tu ești. Și eu pot.

– Așa că ai și demonstrat-o. Ai cea mai mică idee cât e de greu să faci afaceri cu oamenii, dacă nu au voie să se apropie la mai puțin de un metru de tine?

Am încremenit, pentru că eu cerusem ca regula de un metru să se aplice doar la femei.

– De ce ar vrea cineva să stea așa de aproape de tine?

– Să-mi arate zonele de interes ale unor scheme aflate în fața mea și să intre în același cadru cu mine în fața

camerei, pentru o teleconferință – două lucruri care au devenit foarte greu de făcut din cauza ta. Își înălță capul, uitându-se la mine. Eu munceam, iar tu te jucai.

– Nu-mi pasă. Dacă merge pentru mine, atunci merge și pentru tine.

Dar, în sinea mea, eram încântată că Gideon se împăcase cu acest inconvenient, ca și mine. Lăsă mâinile în jos, mă prinse de coapse și-mi depărtă picioarele.

– N-o să ai parte de egalitate sută la sută în relația asta.

– Asta s-o crezi tu!

Își strecură șoldurile în spațiul creat și se mișcă peste mine, frecându-și erecția de sexul meu.

– Ba n-o să ai, repetă, înfigându-și mâna în părul meu și ținându-mă să nu mă mișc.

Rotindu-și șoldurile, îmi masă clitorisul hipersensibil. Cusătura blugilor se afla în locul perfect ca să-mi atâțe patima de nepotolit pentru el. Îmi fierbea sângele de excitare.

– Oprește-te! Nu pot gândi când faci asta.

– Nu gândi! Ascultă-mă doar, Eva! Cine sunt eu și ceea ce am realizat fac din mine o țintă. Știi ce se întâmplă, pentru că ai trăit printre oameni bogați și știi câtă atenție atrag.

– Tipul de la bar nu era o amenințare.

– Asta e discutabil.

Simțeam că plesnesc de nervi. Ce mă scotea din sărite era evidenta lui lipsă de încredere, mai ales pentru că nu-mi încredința nici un secret, iar eu trebuia să accept asta.

– Dă-te de pe mine!

– Stau foarte bine aici! replică el, continuând să se frece de mine.

– Sunt foarte supărată pe tine.

– Se vede, zise, fără să se oprească din mișcare. Dar asta n-o să te împiedice să ajungi la orgasm.

I-am împins șoldurile, dar era prea greu ca să-l pot clinti.

– Nu pot, când sunt furioasă!

– Dovedește-mi!

Îngâmfarea lui mă făcea să dau în clocot de nervi. Cum nu puteam să-mi întorc capul, am închis ochii, să nu-l mai văd, însă lui nici că-i păsa. Continua să se frece de mine. Hainele pe care le aveam pe noi și faptul că nu mă penetrase mă făcea să-mi dau seama și mai bine de eleganța fluidă a corpului său.

Știa prea bine cum să facă sex.

Gideon nu se mulțumea doar să și-o bage și să și-o scoată dintr-o femeie. O lucra cu mădularul, exploatând frecarea, unghiurile schimbătoare și profunzimea penetrării. Nu-mi puteam da seama de toate aceste nuanțe atunci când mă zvârcoleam sub el, concentrându-mă doar asupra senzațiilor pe care mi le provoca înăuntrul trupului. Acum însă, simțeam totul.

Luptam împotriva plăcerii, dar nu mi-am putut înăbuși un geamăt.

– Așa, îngeraș, mă ademeni el. Simți cât de mult mi s-a întărit, pentru tine? Simți ce-mi faci?

– Nu te folosi de sex ca să mă pedepsești, m-am tânguit, înfigându-mi călcâiele în saltea.

El rămase nemișcat o fracțiune de secundă, dar după aceea începu să mă sărute pe gât, în timp ce trupul i se unduia ca și când ar fi făcut amor cu mine prin haine.

– Nu sunt supărat, îngeraș.

– Oricum, mă tot pedepsești.

– Și tu mă faci să-mi ies din minți. Știi ce s-a întâmplat când mi-am dat seama ce-ai făcut?

M-am uitat urât la el, cu ochii îngustați.

– Ce?

– Mi s-a sculat.

Am făcut ochii mari.

– În mod total nepotrivit, în public. Îmi prinse în mână sânul și începu să frece ușor cu degetul mare sfârcul întărit. Am fost nevoit să trag de timp, într-o discuție care practic luase sfârșit, ca să aștept să-mi treacă. Mă excit teribil când mă provoci, Eva. Mă face să vreau să ți-o trag mult, foarte, foarte mult.

Glasul îi coborâse și tonul tot mai răgușit gemea de sex și de păcate.

– Doamne! Șoldurile îmi zvâcneau în sus, în timp ce vulva mi se strângea, mânată de dorința de a atinge orgasmul.

– Și, cum nu pot, murmură el, o să te mulțumesc așa, după care o să te privesc cum îmi întorci favoarea punându-ți gura la contribuție.

Am scâncit fără să vreau, căci deja îmi lăsa gura apă la promisiunea de a-l bucura în felul ăsta. Gideon era întotdeauna pe aceeași lungime de undă cu mine când făceam dragoste. Singurele momente în care lăsa frâiele și se concentra asupra propriei plăceri era atunci când îi făceam sex oral.

– Așa, șopti el, freacă-ți păsărica așa de mine. Dumnezeule, cât mă poți excita!

– Gideon!

Mâinile mele îi alunecau pe spatele încordat, pe fese, în timp ce mă arcuiam toată, împingându-mă în el. Iar când am ajuns la climax, am lăsat să-mi scape un geamăt prelung, tânguitor, care luă cu el toată

tensiunea. El îmi acoperi gura cu a lui, sorbind sunetele pe care le scoteam în timp ce fremătam toată sub el. L-am prins de păr, înapoindu-i sărutul. Apoi, el se răsuci până când ajunse sub mine și-și desfăcu dintr-o mișcare șlițul de la blugi.

– Acum, Eva!

Am alunecat în jos, la fel de dornică să-i simt gustul, pe cât era el s-o fac. Și nici nu apucase bine să-și coboare boxerii, că i-am și luat penisul în mână, atingându-i ușor capul gros cu buzele.

Gemând, Gideon luă o pernă și și-o puse sub cap, astfel încât să mă vadă. Când privirile ni s-au încrucișat, i-am luat-o mai mult în gură.

– Da, șuieră el, prinzându-mă de păr cu mâna dreaptă. Suge-o tare și repede; vreau să-mi dau drumul.

Am inspirat adânc, umplându-mă de parfumul lui, savurând senzația de satin a pielii lui fierbinți în gura mea, după care i-am îndeplinit dorința.

L-am supt, luându-i-o până în gât, după care m-am retras aproape de tot. Am repetat mișcarea din nou și din nou, concentrându-mă să i-o sug mai tare, mai repede, tot atât de înnebunită să-l aduc la orgasm pe cât era și el, excitată de gemetele lui neînfrânate, de vederea degetelor care i se strângeau agitate pe cuvertură. Șoldurile îi zvâcneau și, cu mâna înfiptă în părul meu, îmi călăuzea mișcările.

– O, Doamne! gemu el, privindu-mă cu ochii plini de patimă. Îmi place la nebunie cum mi-o sugi, ca și cum nu poți să te mai saturi.

Așa și era. Nu puteam. Nu credeam c-o să mă pot sătura vreodată. Plăcerea lui însemna totul pentru mine, căci era adevărată, era naturală. Pentru el, sexul fusese întotdeauna un spectacol, făcut metodic.

Cu mine nu se putea reține, pentru că mă dorea absolut nebunește. După două zile fără mine, era... distrus.

Am început să i-o frec și cu mâna, simțind cum venele îngroșate îi zvâcnesc sub piele. Atunci, în timp ce din gâtlej îi scăpase un geamăt profund, am simțit pe limbă un firicel cald și sărat. Se apropia clipa; chipul i se înroșise și de pe buzele întredeschise răsuflarea îi ieșea întretăiată. Și fața mea se umpluse de sudoare, căci excitarea îmi creștea odată cu a lui. Era întru totul la dispoziția mea, aproape înnebunit de nevoia de a ajunge la orgasm, murmurând tot soiul de lucruri murdare pe care voia să mi le facă data viitoare când avea să facă sex cu mine.

– Așa, îngeraș! Mulge-mă... fără să-mi dau drumul pentru tine!

Deodată, gâtul i se încordă și, cu un geamăt prelung, își dădu drumul, la fel de puternic și de brutal ca mine. Sămânța îi țâșni din mădular într-un jet gros și fierbinte, pe care aproape că nu-l puteam înghiți. Îmi strigă numele, în timp ce șoldurile îi zvâcneau sub gura mea, căci nu mă oprisem din supt, luând de la mine tot ce-și dorea, dându-mi tot ce avea, până la ultima picătură.

Se ridică apoi, trăgându-mă la pieptul lui, într-o îmbrățișare ce mă lăsă fără suflare. O vreme îndelungată, se mulțumi doar să mă țină la pieptul lui. Ascultam cum bătăile nebunești ale inimii se linișteau încet, încet și răsuflarea îi revenea la normal. În cele din urmă, cu buzele în părul meu, Gideon rupse tăcerea:

– Aveam nevoie de asta. Îți mulțumesc.

Am zâmbit, cuibărindu-mă și mai bine în el.

– A fost plăcerea mea, campionule.

– Mi-a fost dor de tine, șopti el, sărutându-mă pe frunte. Îngrozitor de dor. Și nu doar pentru asta.

– Știu.

Aveam amândoi nevoie de asta – de apropierea fizică, de atingerile înnebunite, de adrenalina orgasmului – ca să putem elibera ceva din emoțiile sălbatice și copleșitoare care puneau stăpânire pe noi când eram împreună.

– Tata vine în vizită săptămâna viitoare.

El rămase nemișcat o clipă, apoi înălță capul aruncându-mi o privire confuză.

– Și trebuia să mi-o spui când sunt dezbrăcat?

– Te-am prins cu pantalonii în vine? am râs eu.

– Fir-ar!

Mă sărută iar pe frunte, apoi se lăsă pe spate, aranjându-și hainele.

– Te-ai gândit cum să fie prima întâlnire? Vrei să luăm cina în oraș sau acasă? La tine sau la mine?

– O să gătesc eu, la mine acasă, am zis și m-am întins, netezindu-mi cutele bluzei.

El dădu din cap, în semn că e de acord, însă dispoziția i se schimbase. Amantului sătul și recunoscător din urmă cu câteva clipe îi luase locul bărbatul cu chip mohorât pe care-l văzusem de atâtea ori în ultimul timp.

– Ai prefera altceva? l-am întrebat.

– Nu. E un plan bun și asta aș fi sugerat și eu. Acolo o să se simtă în largul lui.

– Dar tu?

– Și eu.

Își sprijini capul într-o mână, ca să se uite la mine, dându-mi la o parte părul de pe frunte.

– E preferabil să nu-l zdrobesc cu sacii mei de bani, dacă putem să n-o facem.

– Eu nu mă gândisem la asta, am recunoscut, oftând. Mă gândisem doar că o să-mi fac mai puține probleme

dacă întorc cu fundul în sus bucătăria mea, nu pe a ta. Dar ai dreptate. Totuși, o să fie în regulă, Gideon. Când o să vadă ce simți pentru mine, o să fie bucuros că suntem împreună.

–Ceea ce crede el mă interesează doar în măsura în care afectează ce simți *tu*. Dacă n-o să mă placă și dacă asta va schimba ceva între noi...

–Numai tu poți face asta.

În chip de răspuns, el se mulțumi să dea scurt din cap, ceea ce nu mă ajuta deloc să mă simt mai bine în privința sentimentelor lui. Mulți bărbați devin agitați la ideea că-i vor cunoaște pe părinții iubitelor lor, însă Gideon nu era ca alți bărbați. El nu vorbea degeaba. De obicei. Voiam ca el și tata să se simtă relaxați și calmi unul în prezența celuilalt, nu să fie tensionați și defensivi. Așa că am schimbat subiectul:

–Ai rezolvat tot la Phoenix?

–Da. Un manager de proiect a observat niște neconcordanțe în contabilitate și a avut dreptate că m-a pus să mă uit mai cu atenție la ce se petrecea. Deturnările de fonduri nu se numără pe lista de lucruri pe care le pot tolera.

Am tresărit, amintindu-mi de tatăl lui Gideon, care-și ușurase investitorii de milioane bune înainte să se sinucidă.

–Ce proiect e?

–Un hotel cu teren de golf.

–Cluburi de noapte, hoteluri de vacanță, apartamente de lux, cazinouri, votcă... și un lanț de săli de sport, destinate să se ocupe de condiția fizică a celor din înalta societate?

Văzusem pe site-ul Cross Industries că Gideon avea și divizii de programe de computer și de jocuri, precum

și o platformă socială media pentru tinerii profesioniști din mediul urban, care era în creștere.

–Ești un zeu al plăcerilor în foarte multe feluri.

–Zeu al plăcerilor? I se aprinse o luminiță jucăușă în ochi. Îmi consum toată energia ca să te venerez pe tine.

–Cum de-ai ajuns așa de bogat? am trântit-o, roasă de amintirea insinuărilor lui Cary referitoare la felul cum ajunsese Gideon să posede atât de mult, când era încă foarte tânăr.

–Oamenilor le place să se distreze și plătesc pentru privilegiul ăsta.

–Nu la asta m-am referit. Cum ai început cu Cross Industries? De unde ai avut capitalul să pui afacerea pe roate?

El mă privi cercetător.

–Tu de unde crezi?

–Habar n-am, i-am răspuns cu sinceritate.

–De la blackjack.

–De la jocuri de cărți? Am clipit, uimită. Glumești?

–Nu, râse el, trăgându-mă în brațe.

Dar nu mi-l puteam închipui pe Gideon jucând jocuri de noroc. De la cel de-al treilea soț al mamei învățasem că jocurile de noroc pot deveni o boală urâtă și foarte perfidă, care te face să-ți pierzi total controlul. Pur și simplu nu-mi puteam imagina că o persoană atât de controlată cum era Gideon ar putea găsi ceva atrăgător la un joc care depindea atât de mult de noroc, de întâmplare.

Apoi, dintr-odată, am înțeles.

–Numeri cărțile.

–Da, când jucam, recunoscu el. Acum n-o mai fac. Iar contactele pe care mi le-am făcut la mesele de joc

mi-au fost la fel de folositoare ca și banii pe care i-am câștigat atunci.

Am încercat să absorb informația, m-am străduit câteva clipe, după care am renunțat, pe moment.

– Adu-mi aminte să nu joc cărți cu tine.

– Pocherul pe dezbrăcate ar fi amuzant.

– Pentru tine.

El îmi mângâie fundul.

– Și pentru tine. Doar știi ce mi se întâmplă când ești dezbrăcată.

– Și când nu sunt, i-am arătat din ochi hainele pe care nu mi le dădusem o clipă jos.

Zâmbetul lui deveni și mai strălucitor, fără pic de remușcare.

– Mai joci și acum?

– În fiecare zi. Dar numai în afaceri și cu tine.

– Cu mine? Cu relația noastră?

El mă privi blând, plin deodată de o tandrețe care-mi puse un nod în gât.

– Ești cel mai mare risc pe care mi l-am asumat vreodată, îmi spuse, sărutându-mă ușor. Și cea mai mare recompensă.

Luni dimineață, când m-am întors la lucru, simțeam că lucrurile se așezaseră în sfârșit în făgașul lor firesc, de dinainte de apariția lui Corinne. Eu și Gideon ne străduiam să facem față perioadei menstruale, care nu fusese niciodată o problemă pentru nici unul dintre noi în relațiile anterioare, dar era în cazul nostru, deoarece, făcând dragoste, el îmi arăta ce simte pentru mine. Putea spune cu trupul ceea ce nu reușea prin cuvinte, iar dorința sexuală de care eram mânată era modul

în care îmi proclamam încrederea în el, un lucru de care Gideon avea nevoie pentru a se simți legat de mine.

Puteam să-i spun de nenumărate ori că-l iubesc și știu că-l impresionam când o făceam, însă, ca să creadă cu adevărat, el avea nevoie de supunerea totală a trupului meu – o mărturie a încrederii despre care știa cât de mult înseamnă pentru mine, din cauza trecutului meu.

După cum îmi mărturisise odată, multe femei îi spuseseră „te iubesc", însă nu le crezuse niciodată, pentru că declarațiile lor nu erau întărite de adevăr, încredere, onestitate. Pentru el, cuvintele nu însemnau mare lucru, de aceea refuza să mi le spună. Iar eu încercam să nu-i arăt cât de mult mă durea că nu mi le spune. Mă gândeam că pur și simplu trebuia să mă obișnuiesc cu asta.

– Bună dimineața, Eva!

Am ridicat privirea, văzându-l pe Mark, care stătea lângă biroul meu. Zâmbetul lui, ușor strengăresc, era mereu cuceritor.

– Bună! Sunt gata de treabă, imediat ce-mi spui.

– Mai întâi cafeaua. Ce zici de încă una?

Mi-am luat cana goală de pe birou și m-am ridicat.

– Cum să nu!

Și ne-am îndreptat împreună spre bucătărie.

– Pari că te-ai bronzat puțin, zise Mark, aruncându-mi o privire.

– Da, am stat un pic la plajă în weekend. A fost bine să lenevesc și să nu fac nimic. De fapt, cred că asta e una dintre activitățile mele preferate.

– Te invidiez. Steven nu poate sta locului prea mult timp. Mereu vrea să mă târască undeva, ca să facem ceva.

– Și colegul meu de apartament e la fel. E obositor să-l vezi cât se agită.

– A, până nu uit! zise el, făcându-mi semn să intru prima în bucătărie. Shawna vrea să te anunț că a primit niște bilete la concertul nu știu cărei trupe noi rock. Cred că vrea să știe dacă te interesează.

M-am gândit la chelnerița roșcată și foarte drăguță pe care o cunoscusem săptămâna trecută. Era sora lui Steven, iar acesta era partenerul de viață al lui Mark. Cei doi se întâlniseră când erau amândoi studenți și de atunci erau împreună. Îmi plăcea foarte mult de Steven și eram foarte sigură că avea să-mi placă la fel de mult și Shawna.

– Nu e o problemă pentru tine dacă mă împrietenesc cu ea?

Trebuia să pun întrebarea asta, pentru că Shawna era – din toate punctele de vedere – cumnata lui Mark, iar el era șeful meu.

– Evident, nu-ți face probleme ! N-o să fie ceva ciudat.

– În regulă, am zâmbit eu, plină de speranță că o să mai adaug o prietenă la noua mea viață în New York. Mulțumesc.

– Mulțumește-mi cu o cafea! replică el și luă o cană din dulap, întinzându-mi-o. O faci mai bună decât mine.

I-am aruncat o privire.

– Și tata folosește aceeași replică.

– Atunci înseamnă că e adevărat.

– Sau poate fi o replică cu care bărbații pasează responsabilitatea, am parat eu. Cum vă împărțiți, tu și Steven, sarcina de a face cafeaua dimineața?

– N-o facem rânji el. E un Starbucks după colț.

– Sunt sigură că înșelătoria asta poartă și ea un nume, dar încă n-am înghițit destulă cafeină, ca să mă gândesc la asta, am remarcat, dându-i cana plină. Iar asta înseamnă că probabil n-ar trebui să-ți zic ce idee tocmai mi-a trecut prin minte.

– Dă-i drumu'! Dacă e foarte proastă, o să pot râde veșnic de tine.

– Uau, ce drăguț! am replicat, ținând cana de cafea cu ambele mâini. Crezi c-ar fi o soluție să scoatem pe piață cafeaua cu afine pe post de înlocuitor de ceai? Știi, cu cafeaua într-o ceașcă lucioasă, cu farfurioară, poate cu un biscuit și ceva frișcă în fundal? Să o prezentăm ca pe un produs elitist, o gustare de după-amiază? Din care, eventual, să soarbă un englez după care să ți se scurgă ochii?

Mark încreți din buze, gânditor.

– Cred că-mi place. Hai să vorbim cu cei de la creație.

– De ce nu mi-ai spus că te duci la Las Vegas?

Am oftat în sinea mea la auzul tonului plin de anxietate și de nervozitate al mamei și am prins mai bine receptorul telefonului de birou. Abia mă așezasem pe scaun când începuse să sune telefonul. Bănuiam că, dacă o să-mi verific mesageria vocală, o să găsesc un mesaj sau două de la ea. Când avea ceva în cap, pur și simplu nu putea să renunțe.

– Bună, mamă! Îmi pare rău. Mă gândeam să te sun la prânz și să-ți povestesc.

– Îmi place foarte mult Las Vegasul.

– Serios? Credeam că ura tot ce avea cea mai mică legătură cu jocurile de noroc. Nu știam.

– Ai fi știut, dacă m-ai fi întrebat.

În glasul mamei se simțea un ton rănit, care m-a făcut să tresar.

– Îmi pare rău, mamă, am spus din nou, căci încă de când eram mică aflasem că scuzele repetate făceau minuni cu ea. Trebuia să petrec ceva timp împreună cu Cary. Dar, dacă ai chef vreodată, putem să vorbim și poate mergem împreună la Las Vegas.

– N-ar fi amuzant? Mi-ar plăcea să fac lucruri amuzante împreună cu tine, Eva.

– Și mie.

Ochii mi se opriseră pe fotografia mamei împreună cu Stanton. Era o femeie frumoasă, care radia o senzualitate vulnerabilă, la care bărbații reacționau fără să se poată opri. Vulnerabilitatea era reală – mama era fragilă din multe puncte de vedere –, dar era și o consumatoare de bărbați. Nu ei profitau de mama; ea călca peste cadavrele lor.

– Ți-ai făcut vreun plan pentru prânz? Aș putea să fac o rezervare și să vin să te iau.

– Pot să aduc și o colegă?

Megumi mă invitase la masă încă de la sosire, promițându-mi să mă regaleze cu istorisirea întâlnirii pe care o avusese.

– O, mi-ar plăcea foarte mult să-i cunosc pe oamenii cu care lucrezi!

Am zâmbit, plină de afecțiune. Mama mă călca de multe ori pe nervi, dar, când trăgeam linie, cea mai mare vină a ei era că mă iubește atât de mult. Și asta, combinată cu nevroza de care suferea, era un defect înnebunitor, dar motivat de cele mai bune intenții.

– Bine. Vino să ne iei la prânz! Și nu uita că avem doar o oră liberă, așa că trebuie să fie ceva în apropiere și unde se mănâncă repede.

– O să am grijă. Abia aștept! Pa!

*

Megumi și cu mama s-au plăcut de cum s-au văzut. Am recunoscut privirea încântată, care-mi devenise familiară de-a lungul anilor, pe fața lui Megumi, pentru că o văzusem de multe ori de-a lungul timpului. Monica Stanton era o femeie uluitoare, genul de frumusețe clasică de la care nu-ți poți dezlipi ochii, pentru că nu-ți vine să crezi că un om poate fi atât de perfect. În plus, violetul somptuos al fotoliului în care se așezase constituia un fundal uluitor pentru părul blond și ochii ei albaștri.

Dar și mama era încântată de bunul gust al lui Megumi, în materie de modă. Dacă în șifonierul meu se găseau mai ales haine obișnuite, cumpărate din magazin, lui Megumi îi plăceau combinațiile și culorile originale, foarte în ton cu decorul cafenelei la modă de lângă Centrul Rockefeller, unde ne dusese mama.

Locul mă făcea să mă gândesc la *Alice în Țara Minunilor,* datorită obiectelor poleite și a catifelelor în tonuri de giuvaer ce tapițau mobilierul cu forme foarte originale. Scaunul pe care se așezase Megumi avea un spătar exagerat de curbat, în timp ce picioarele fotoliului în care stătea mama avea picioare în formă de garguie.

– Tot n-am reușit să mă prind ce-i în neregulă cu el, continuă Megumi. Și m-am tot uitat, crede-mă! Adică vreau să spun că un tip atât de arătos n-ar avea nevoie să se chinuie cu întâlniri aranjate.

– Nu prea cred că se chinuie, o contrazise mama. Sunt sigură că se întreabă cum de a dat așa noroc peste el cu tine.

– Mersi! spuse Megumi, zâmbindu-mi larg. Era cât se poate de sexy. Nu chiar ca Gideon Cross, dar cam pe acolo.

– Apropo, ce mai face Gideon?

Nu m-am amăgit că mama întreabă doar pentru conversație. Știa prea bine că Gideon aflase de abuzul pe care-l suferisem în copilărie, lucru care ei nu-i picase deloc bine. Era copleșită de rușine pentru că nu știuse ce se petrece sub propriul acoperiș și se simțea înfiorător de vinovată, deși într-un mod absolut nemeritat. Ea nu știuse nimic pentru că eu ascunsesem totul. Nathan mă făcuse să-mi fie frică de ce avea să facă dacă o să spun vreodată cuiva. Cu toate astea, pe mama tot o îngrijora faptul că Gideon știa. Speram că va înțelege curând că nici Gideon nu o învinovățea pentru asta.

– Muncește din greu, am răspuns. Știi cum e. A petrecut foarte mult cu mine de când ne-am cuplat, iar acum cred că plătește pentru asta.

– O meriți din plin.

Am luat o gură zdravănă de apă, pentru că mă apucase cheful să-i spun că tata vine la mine. Mama ar fi putut să mă ajute să-l conving de afecțiunea lui Gideon pentru mine, dar acesta era un motiv prea egoist ca să spun ceva. Habar n-aveam ce reacție urma să aibă la ideea că Victor e în New York, dar era foarte probabil să fie supărată, ceea ce avea să ne facă tuturor viața un iad. Indiferent care erau motivele, ea prefera să nu aibă nici un contact cu el. Nu puteam să nu observ modul în care reușise să evite să-l întâlnească ori să-i vorbească, din momentul în care mă făcusem destul de mare, încât să pot comunica direct cu el.

– Ieri am văzut o fotografie a lui Cary pe un autobuz, zise mama.

– Pe bune? am sărit eu. Unde?

– Pe Broadway. Cred că era o reclamă la blugi.

– Și eu am văzut una, spuse și Megumi. Ce-i drept, nu m-am uitat deloc la ce purta.

Tipul ăsta e bestial.

Conversația m-a făcut să zâmbesc. Mama era foarte înclinată să admire bărbații, iar acesta era unul dintre multele motive pentru care ei o adorau – pentru că îi făcea să se simtă bine. Megumi se potrivea mănușă cu ea în privința admirației la adresa bărbaților.

– A început să fie recunoscut pe stradă, am zis și eu, bucuroasă că vorbeau de o reclamă, nu de cine știe ce poză cu mine de prin vreun tabloid. Bârfitorilor de profesie li se păruse ceva grozav că iubita lui Gideon locuiește cu un manechin bărbat foarte sexy.

– Evident, replică mama, în glasul căreia se citea o notă de dojană. Doar nu te-ai îndoit că o să ajungă aici?

– Așa am sperat, am precizat eu. Pentru binele lui. Este trist că, în meseria de model, bărbații nu fac la fel de mulți bani și nu găsesc la fel de mult de lucru ca femeile.

Dar mă așteptasem ca și Cary să răzbească într-un fel. Din punct de vedere emoțional, nu-și putea permite să nu reușească. Învățase să pună atâta preț pe felul în care arăta, încât nu cred că și-ar fi permis sieși să eșueze. Una dintre cele mai mari temeri ale mele era că alegerea acestei cariere avea să se întoarcă împotriva lui, bântuindu-l în feluri pe care nici unul dintre noi nu le putea suporta.

Mama își înmuie delicat buzele în apa Pellegrino. Cafeneaua era specializată în băuturi cu cacao, dar ea avea grijă să nu-și consume toată rația zilnică de calorii la o singură masă. Eu nu eram atât de grijulie. Comandasem o combinație de supă cu sandviciuri, plus

un desert care avea să mă coste ceva mai târziu o oră în plus pe banda de alergare. M-am scuzat în gând pentru răsfăț, amintindu-mi că sunt la ciclu, fapt care, în mintea mea, dădea un cec în alb pentru zona ciocolatelor.

– Deci, îi zâmbi mama lui Megumi, o să te mai întâlnești cu tipul ăla?

– Așa sper.

– Draga mea, nu lăsa nimic la noroc!

Și, în timp ce mama începea să împărtășească din înțelepciunea ei în privința felului cum trebuie să procedezi cu bărbații, m-am lăsat pe spate și m-am bucurat de spectacol. Ea credea cu tărie că orice femeie trebuie să-și găsească un bărbat bogat care să aibă grijă de ea și, pentru prima dată în viață, nu-și mai concentra eforturile de pețitoare asupra mea. Dacă eram îngrijorată în privința felului cum aveau să se înțeleagă tata și Gideon, în ce-o privea pe mama, nu-mi făceam nici cea mai mică problemă. Amândouă credeam că sunt cu bărbatul cel mai potrivit pentru mine, deși din motive diferite.

– Mama ta e foarte tare, remarcă Megumi, în timp ce Monica era la toaletă să se pregătească de plecare. Și tu semeni perfect cu ea, norocoaso. Cât poate fi de nasol să ai o mamă care e mai sexy decât tine?

– Trebuie să te mai iau cu noi, i-am zis, râzând. Văd că a mers foarte bine.

– Mi-ar plăcea foarte mult.

La plecare, m-am uitat la Clancy și la mașina care ne aștepta parcată și mi-am dat seama că aș vrea să merg un pic, să scap de o parte din prânz, înainte să mă întorc la birou.

– Cred c-o să mă întorc pe jos, le-am zis. Am mâncat prea mult. Duceți-vă fără mine!

– Vin cu tine, spuse Megumi. Mi-ar prinde bine aerul ăsta, chiar așa, fierbinte. Aerul închis din birou îmi usucă pielea.

– Vin și eu, adăugă și mama.

M-am uitat cu un ochi sceptic la pantofii ei cu tocuri delicate, dar, de fapt, mama nu purta decât tocuri. Probabil că, pentru ea mersul pe tocuri era cam același lucru cu mersul în pantofi fără toc pentru mine.

Ne-am îndreptat spre Crossfire în ritmul tipic pentru Manhattan, care era un pas ferm și rapid, de oameni care vor să ajungă undeva. Deși, de obicei, slalomul printre obstacolele umane făcea parte din proces, cu mama în frunte, nu prea mai era o problemă. Bărbații se dădeau respectuoși la o parte din calea ei, după care o urmăreau din priviri. În rochia de un albastru-deschis, simplă și foarte sexy, avea un aer cool, părea o boare răcoroasă în arșița umedă.

Tocmai trecuserăm de colț, îndreptându-ne spre Crossfire, când mama se opri brusc, făcându-ne pe mine și pe Megumi să ne ciocnim de ea. Se aplecă în față, clătinându-se, și abia am avut timp s-o prind de cot, înainte să cadă.

M-am uitat pe jos, să văd de ce se împiedicase, dar n-am văzut nimic. Atunci mi-am ridicat privirea spre ea și am văzut că se uita siderată la clădirea Crossfire. Am tras-o la o parte din calea valului de oameni.

– Doamne, mamă! Ești albă ca varul. Ți-e rău de la căldură? Ai amețit?

– Ce? Își duse mâna la gât. Privirea nu i se dezlipise de la Crossfire.

Am întors și eu capul, urmărindu-i direcția privirii, încercând să văd ce o adusese în halul ăsta.

– La ce vă uitați? întrebă Megumi, uitându-se și ea.

– Doamnă Stanton! Clancy se apropie, abandonându-și mașina pe care o condusese încet, la o distanță sigură, dar discretă, de noi. S-a întâmplat ceva?

– Ai văzut...? începu ea, uitându-se la el întrebător.

– Ce să vadă? am intervenit, în timp ce el își înălță capul și cercetă strada cu ochi antrenați. Concentrarea evidentă a privirii lui mă făcu să mă scutur de un fior rece.

– Dați-mi voie să vă conduc cu mașina restul drumului, spuse el calm.

Intrarea la Crossfire era, literalmente, de partea cealaltă a străzii, însă în tonul lui Clancy era ceva ce nu permitea nici o obiecție. Ne-am urcat toate trei, cu mama pe locul din față.

– Ce-a fost asta? se interesă Megumi, după ce am coborât și am ajuns în holul răcoros al clădirii. Mama ta arăta de parcă ar fi văzut o fantomă.

– Habar n-am.

Dar mi se făcuse rău. Pe mama o înspăimântase ceva. Și eu înnebuneam de grijă, până când aveam să aflu ce anume.

Capitolul 7

M-am prăbușit pe spate pe saltea cu atâta forță, că mi-a ieșit tot aerul din plămâni. Am clipit din ochi năucită, încercând să-mi recapăt răsuflarea. Chipul lui Parker Smith apăru în raza privirii mele.

– Îmi pierd timpul cu tine. Dacă ți-ai pus în cap să vii aici, fii aici. Sută la sută. Nu la un milion de kilometri distanță, cu mintea în altă parte.

Am apucat mâna pe care mi-o întindea și m-a tras în sus, ridicându-mă în picioare. În jurul nostru, vreo doisprezece elevi la cursul de Krav Maga se antrenau de zor. Studioul din Brooklyn răsuna de zgomote și de activitate.

Avea dreptate. Nu-mi puteam lua gândul de la mama și de la felul ciudat în care se purtase când ne întorceam la Crossfire, după masa de prânz.

– Îmi pare rău, am murmurat, mă tot frământă niște gânduri.

Iute ca fulgerul, el îmi atinse genunchiul, după care umărul, cu lovituri neașteptate.

–Și crezi că un atacator o să aștepte până când ești în alertă și pregătită, ca să sară la tine?

M-am ghemuit, străduindu-mă să mă concentrez. Parker a făcut la fel, studiindu-mă cu ochi pătrunzători, plini de atenție. Țeasta rasă și pielea de culoarea cafelei cu lapte îi luceau în lumina fluorescentă ca venea de deasupra noastră. Studioul se afla într-un depozit transformat, care nu fusese foarte aranjat, din motive ce țineau atât de economie, cât și de atmosferă. Mama și tata erau îndeajuns de paranoici încât să-l pună pe Clancy să meargă cu mine la ore. Cartierul se afla într-un proces de revitalizare, lucru care mie mi se părea încurajator, dar pentru ei era îngrijorător.

În clipa în care Parker s-a repezit din nou la mine, am reușit să-l blochez. Loviturile au devenit rapide și precise, și am alungat din minte orice alt gând, până când aveam să mă întorc acasă.

Peste o oră, când ajunse și Gideon la mine, m-a găsit în cadă, înconjurată de lumânări cu aromă de vanilie. Se dezbrăcă imediat, venind lângă mine, deși părul lui ud arăta că făcuse deja un duș, după ce lucrase cu antrenorul lui personal. L-am privit mută de admirație în timp ce-și dădea hainele jos. Mușchii care îi jucau ca niște șerpi pe sub piele și mișcările lui pline de grație m-au umplut de o delicioasă senzație de mulțumire.

Intră în cada ovală în spatele meu, cu picioarele de o parte și de alta a mea. Mă prinse în brațe și luându-mă prin surprindere, mă ridică, astfel încât ajunsesem să stau în poala lui, cu picioarele peste ale lui.

–Lasă-te pe mine, îngeraș, îmi șopti, am nevoie să te simt.

Am scos un suspin de plăcere, afundându-mă în trupul lui puternic și tare, cuibărită în el ca într-un

leagăn. Mușchii mi-erau dureroși, dar se relaxară, nerăbdători, ca de obicei, să devină cu totul maleabili la atingerea lui. Îmi plăceau enorm momentele ca acesta, când lumea toată, cu tot ceea ce ne înnebunea emoțional, era departe, foarte departe. Momente în care *simțeam* iubirea pe care nu mi-o declara.

– Îți îngrijeai alte vânătăi? mă întrebă, cu obrazul lipit de al meu.

– A fost vina mea. Nu-mi era mintea la joc.

– Te gândeai la mine? șopti el, frecându-și buzele de urechea mea.

– Bine-ar fi fost.

El tăcu un moment, după care îmi ceru, pe alt ton:

– Spune-mi ce te frământă!

Îmi plăcea la nebunie cât de ușor mă citea, revizuindu-și din mers modul în care se purta cu mine. Încercam și eu să fiu la fel de adaptabilă pentru el. De fapt, flexibilitatea chiar era un lucru absolut necesar în relația dintre două persoane care aveau mari probleme emoționale.

Mi-am împletit degetele cu ale lui în timp ce-i povesteam despre reacția ciudată pe care o avusese mama după prânz.

– Mai că mă așteptam să mă întorc și să-l văd pe tata sau ceva de genul ăsta. Mă întrebam... Tu ai camere de securitate care filmează fațada clădirii, nu?

– Evident. O să le verific.

– E vorba de vreo zece minute, nu mai mult. Vreau doar să văd dacă-mi pot da seama ce s-a petrecut.

– E ca și făcut.

– Mulțumesc, i-am zis, dându-mi capul pe spate și sărutându-l pe bărbie.

– Îngeraș, aș face orice pentru tine, mă asigură el, lipindu-și buzele de umărul meu.

– Inclusiv să-mi vorbești despre trecutul tău? L-am simțit de îndată cum se încordează și mi-am tras o palmă în minte, grăbindu-mă să adaug: Nu acum, ci poate odată, cândva. Spune-mi doar că o să ajungem la asta.

– Vino să iei prânzul cu mine mâine, în biroul meu.

– O să vorbești atunci despre asta?

– Eva, făcu Gideon, cu un oftat greu.

Mi-am întors fața și i-am dat drumul, dezamăgită de evaziunea lui. M-am prins de marginea căzii, pregătindu-mă să ies și să mă îndepărtez de omul care, nu știu cum, mă făcea să mă simt mai legată de o altă ființă umană decât mă simțisem vreodată până atunci, dar, în același timp, era și imposibil de distant. Când eram cu el, parcă îmi răvășea mintea și ajungeam să mă îndoiesc până și de lucrurile de care fusesem sigură cu o clipă în urmă.

– Am terminat, o să ies, i-am șoptit, stingând lumânarea cea mai apropiată de mine. Fumul ei se răsucea într-un fuior subțire, ridicându-se tot mai sus, la fel de intangibil ca și omul pe care-l iubeam.

– Nu, se opuse el, prinzându-mi sânii în palme, ca să mă oprească. În jurul nostru, apa sărea din cadă, din cauza agitației mele.

– Dă-mi drumul, Gideon! L-am prins de încheieturi, ca să-i îndepărtez mâinile.

El își cuibări fața în gâtul meu, ținându-mă cu încăpățânare.

– O să ajungem și la asta, bine? O să ajungem.

M-am dezumflat, fără să simt decât o părticică din triumful pe care crezusem că o să-l simt când îl întrebasem prima dată despre asta, anticipându-i răspunsul.

– Putem să lăsăm asta la o parte în seara asta? mă întrebă cu voce răgușită, fără să-și slăbească strânsoarea. Să ne detașăm de toate? Vreau doar să fiu cu tine, înțelegi? Să comandăm ceva pentru cină, să ne uităm la televizor, să te țin în brațe în timp ce dormi. Putem?

M-am întors spre el, dându-mi seama că se petrecuse ceva grav.

– Ce s-a întâmplat?

– Vreau doar să stau cu tine.

Ochii mi se umpluseră de lacrimi. Erau multe lucruri pe care nu mi le spunea, atât de multe. Relația noastră devenea rapid un câmp minat al cuvintelor rămase nerostite, al tainelor neîmpărtășite.

– În regulă.

– Am nevoie de asta, Eva. Să fim împreună fără să ne certăm, continuă el, mângâindu-mi ușor obrazul cu degete ude. Dă-mi asta, te rog! Și pe urmă dă-mi și un sărut!

M-am întors, l-am încălecat și i-am prins chipul în palme, astfel încât să-mi pot apăsa cât mai bine buzele de ale lui. Am început încet, lingându-i buzele, sugându-i-le. I-am mușcat ușor buza de jos, apoi l-am ademenit să uite de problemele noastre cu fluturări ale limbii mele pe a lui.

– Sărută-mă, fir-ar să fie, gemu el, în timp ce mâinile cu care mă cuprinsese îmi frământau neîncetat spatele. Sărută-mă ca și cum m-ai iubi!

– Așa și e, l-am asigurat, cu gura pe gura lui. E mai presus de mine.

– Îngerașul meu!

Și, înfigându-și mâinile în părul meu, mă ținu așa cum dorea și mă făcu să-mi pierd mințile cu săruturi.

După cină, Gideon s-a apucat de lucru în pat, cu spatele proptit de tăblie și laptopul pe o măsuță pentru micul dejun. Eu m-am aruncat pe burtă, cu fața la televizor, dând din când în când din picioare.

– Știi toate replicile din filmul ăsta? mă întrebă el, făcându-mă să-mi iau privirea de la *Vânătorii de fantome* ca să mă uit la el. Nu era îmbrăcat decât cu niște boxeri negri, nimic altceva.

Eram mai mult decât încântată că ajunsesem să-l văd așa – relaxat liniștit, într-o atmosferă intimă. Mă întrebam dacă și Corinne îl văzuse vreodată astfel, pentru că, dacă așa era, puteam să înțeleg cu câtă disperare își dorea să-l revadă în această postură pentru că eu eram disperată să nu pierd vreodată acest privilegiu.

– Poate, am răspuns.

– Și trebuie să le spui pe toate cu voce tare?

– Te deranjează, campionule?

– Nu, răspunse el, cu o undă de amuzament în ochi și cu un surâs abia schițat pe buze. De câte ori l-ai văzut?

– De enșpe mii de ori. Apoi m-am răsucit, ridicându-mă în patru labe. Vrei mai mult?

El ridică o sprânceană.

– Tu ești demonul? am întrebat, târându-mă spre el.

– Îngeraș, când te uiți așa la mine, sunt orice vrei tu să fiu.

L-am privit pe sub genele plecate, murmurând:

– Vrei corpul ăsta?

El rânji, în timp ce-și dădea la o parte laptopul.

– Tot timpul, fir-ar să fie!

Încălecându-l, m-am suit în poala lui și l-am încolăcit cu brațele, mârâind:

– Sărută-mă, creatură inferioară!

– Replica asta nu era așa. În plus, parcă eram un zeu al plăcerii. Acum am devenit o creatură inferioară?

– Ești tot ce vreau eu să fii, îți amintești? am zis, rotindu-mi șoldurile și frecându-mi păsărica de mădularul lui.

– Și ce anume, mai exact? întrebă Gideon și mă prinse în strânsoarea lui, dându-și capul pe spate.

– Al meu, am răspuns, mușcându-l ușor de gât. Cu totul și cu totul al meu.

Nu puteam să respir. Am încercat să țip, dar ceva îmi astupa nasul... îmi acoperea gura. N-am scos decât un vaiet ascuțit, căci strigătele disperate de ajutor erau prinse în capcana minții mele.

Dă-te de pe mine! Oprește-te! Nu mă atinge! O, Doamne… te rog, nu-mi face asta!

Unde era mama?

Ma-ma!

Mâna lui Nathan îmi astupa gura, zdrobindu-mi buzele. Greutatea corpului său mă imobiliza, îndesându-mi capul în pernă. Cu cât mă zbăteam mai tare, cu atât era mai excitat. Gâfâind ca un animal, ceea ce și era, se împingea în mine, fără încetare... încercând să se înfigă în mine. Chiloții mei îi stăteau în cale, ferindu-mă de durerea sfâșietoare pe care o trăisem de prea multe ori ca să le mai pot număra.

Și, ca și când mi-ar fi citit în minte, îmi mârâi în ureche:

– Încă n-ai simțit durerea. Dar o s-o simți.

În clipa aceea, am înghețat. M-am trezit brusc, ca și cum mi-ar fi aruncat cineva apă rece ca gheața pe față. *Cunoșteam* vocea aceea.

Gideon! Nu!

Sângele îmi zvâcnea nebunește în vene. Senzația de vomă îmi răscolea măruntaiele. Îmi simțeam gura amară. Era mai rău, de o mie de ori mai rău, când cel care încerca să te violeze era omul în care aveai cea mai mare încredere pe lume.

Teama și furia se amestecau într-un vârtej. Într-o clipă de luciditate, am auzit comenzile pe care mi le striga Parker. Mi-am amintit tacticile.

L-am atacat pe bărbatul pe care îl iubeam, pe omul ale cărui coșmaruri se amestecau cu ale mele în cel mai înfiorător mod cu putință. Amândoi eram victimele unor abuzuri sexuale, dar, în visele mele, eu continuam să rămân o victimă. În ale lui, el devenise agresorul, hotărât în mod brutal să-și supună atacatorul acelorași dureri și umilințe ca acelea pe care le suferise el însuși.

Cu degetele încordate, m-am repezit în gâtul lui Gideon. El se dădu înapoi, înjurând, și astfel își schimbă poziția, dându-mi prilejul să-l lovesc cu genunchiul între picioare. Îndoit de mijloc, se dădu la o parte de pe mine, iar eu m-am rostogolit din pat, lovind podeaua cu zgomot surd, după care m-am ridicat tremurând în picioare și m-am repezit la ușa care dădea în hol.

–Eva! horcăi el, trezit din coșmar, dându-și seama ce fusese cât pe-aci să-mi facă în somn. Dumnezeule! Eva, așteaptă!

Am țâșnit pe ușă și am luat-o la fugă spre living.

Am găsit un colțișor întunecat și, făcându-mă ghem, am încercat să-mi recapăt respirația; suspinele mele răsunau în toată casa. Apoi, când în dormitorul meu

s-a aprins lumina, mi-am apăsat buzele de genunchi, încercând să nu mă mișc, să nu scot nici un sunet când Gideon a intrat în living, după câteva clipe care mi se păruseră o veșnicie.

–Eva? Dumnezeule, ești teafără? Doamne, te-am... te-am rănit?

Parasomnie sexuală atipică, așa numise doctorul Petersen felul în care se manifesta drama psihică profundă a lui Gideon. Eu îi spuneam iad. Și amândoi eram închiși în el.

Limbajul trupului său îmi rupea inima. Poziția corpului său, de obicei plină de mândrie, dovedea acum înfrângere; avea umerii căzuți și capul plecat. Era complet îmbrăcat și ținea în mână geanta cu lucrurile necesare pentru noapte. Se opri lângă blatul din bucătărie. Am deschis gura, încercând să vorbesc, dar în clipa aceea am auzit un clinchet metalic pe blatul de piatră.

Data trecută îl oprisem, îl convinsesem să rămână. Acum, însă nu mai aveam putere. Acum, voiam să plece.

Sunetul abia auzit al zăvorului de la ușa de intrare vibră în trupul meu. Ceva în mine muri, iar panica se adună ca într-o fântână. Din clipa în care plecase, mi se făcuse cumplit de dor de el. Nu voiam să rămână. Dar nu voiam nici să plece.

Nu știu cât am rămas în colțul acela, până când mi-am adunat forțele să mă ridic și să mă așez pe canapea. Eram vag conștientă de faptul că noaptea se retrăgea din fața zorilor, când am auzit, undeva, în depărtare, sunetul telefonului mobil al lui Cary, iar după câteva clipe, prietenul meu intră în fugă, ajungând dintr-o săritură la canapea și ghemuindu-se în fața mea, cu mâinile pe genunchii mei.

– Eva? Cât de departe a mers?

– Ce? am clipit eu, fără să înțeleg.

– M-a sunat Cross. Mi-a spus că a avut alt coșmar.

– Nu s-a întâmplat nimic.

O lacrimă mi se rostogoli pe obraz.

– Arăți de parcă s-ar fi întâmplat ceva. Arăți...

Și se ridică în picioare, înjurând. L-am prins de încheietură.

– Sunt bine.

– La dracu' Eva! Nu te-am văzut niciodată în halul ăsta. Nu pot să suport. Apoi se așeză lângă mine și mă cuprinse cu brațul.

– Ce-i prea mult e prea mult. Termină cu el!

– Nu pot să iau nici o hotărâre acum.

– Ce tot aștepți? Mă împinse spre spate, obligându-mă să mă uit la el. Dacă o să aștepți mult prea mult, asta n-o să fie doar o legătură nepotrivită, ci legătura care îți va distruge viața permanent.

– Dacă o rup cu el, n-o să mai aibă pe nimeni. Nu pot...

– Asta nu-i problema ta, Eva... Fir-ar să fie! Nu este responsabilitatea ta să-l salvezi.

– E... nu pricepi. El mă salvează pe mine.

Și, prinzându-l în brațe, cu chipul îngropat în umărul lui, m-am lăsat în voia lacrimilor.

În clipa când am văzut cheia lui Gideon de la apartamentul meu pe blatul de bucătărie, mi s-a făcut rău. Abia am ajuns la chiuvetă ca să vomit.

După ce stomacul mi s-a golit cu totul, m-a cuprins o durere atât de înfiorătoare, că m-am simțit paralizată. M-am agățat de marginea blatului, gâfâind, leoarcă de sudoare, plângând atât de tare, că nu știam cum aveam

să rezist nici cinci minute, ca să nu mai vorbesc de o zi întreagă. De restul vieții mele.

Data trecută când Gideon îmi înapoiase cheile de la casă, am stat despărțiți timp de patru zile. Mi-era imposibil să nu mă gândesc că repetarea acestui gest însemna o despărțire mai permanentă. Ce făcusem? De ce nu-l oprisem? De ce nu vorbisem cu el? Să-l fi făcut să rămână?

Telefonul mă anunță că am primit un mesaj. M-am repezit la geantă și am început să scotocesc prin ea, rugându-mă să fie Gideon. Deja vorbise de trei ori cu Cary, dar mie încă nu-mi dăduse nici un semn.

La vederea numelui său pe ecran, am simțit o durere sfâșietor de dulce în piept.

„Azi lucrez de acasă", scria el. „Angus o să te aștepte ca să te ducă la serviciu."

O gheară de spaimă îmi strânse iar stomacul. Săptămâna asta fusese înfiorător de grea pentru noi amândoi. Puteam înțelege de ce clacase. Numai că înțelegerea asta era însoțită de o teamă care-mi înghețа mărunțaiele, atât de rece, furișându-se atât de insidios, că mi se făcu pielea de găină. Degetele îmi tremuram în timp ce-i scriam răspunsul:

„O să te văd diseară?"

Urmă o pauză lungă, atât de lungă, că tocmai mă pregăteam să-i cer un da sau nu, când îmi scrise: „Nu conta pe asta. Am întâlnire cu dr. Petersen și mult de lucru".

Mâinile mi se încleștaseră pe telefon. Abia după trei încercări, am reușit să-i scriu: „Vreau să te văd".

Încă o lungă perioadă de timp, telefonul rămase tăcut. Mă îndreptam spre telefonul fix, aproape panicată, când răspunse: „O să văd ce pot să fac".

O, Doamne... Din cauza lacrimilor, nici nu mai vedeam literele. Se terminase. În adâncul sufletului, știam.

„Nu fugi! Eu nu fug."

După o veșnicie, sosi și răspunsul lui: „Ar trebui".

M-am întrebat dacă n-ar fi fost bine să anunț la serviciu că mi-e rău după tot ce se petrecuse, dar n-am făcut-o. Nu puteam. De prea multe ori bătusem cărarea asta. Știam că puteam să recad foarte ușor în vechile obiceiuri autodistructive, numai ca să nu mai simt durerea. Pierderea lui Gideon avea să mă ucidă, însă oricum aveam să mor dacă uitam de mine.

Trebuia să rezist. Să trec peste asta. Să merg mai departe. Pas cu pas.

Prin urmare, la ora stabilită, m-am urcat în Bentley și, deși chipul mohorât al lui Angus mă făcea să fiu și mai îngrijorată, am închis totul în mine și m-am fixat pe pilot automat, ca să mă protejez și să pot suporta orele care mi se așterneau înainte.

Nu știu cum a trecut ziua. Am muncit din greu și m-am concentrat asupra sarcinilor, folosindu-mă de ele ca să nu înnebunesc, dar nu eram deloc acolo cu sufletul. Mi-am petrecut pauza de prânz plimbându-mă la întâmplare, fără să suport nici măcar gândul să mănânc ceva sau să fac conversație de complezență. La sfârșitul zilei, era cât pe aci să renunț la ora de Krav Maga, însă m-am răzgândit și m-am concentrat asupra loviturilor, în același mod în care mă concentrasem la serviciu. Trebuia să continui să mă mișc, deși o luasem într-o direcție în care nu voiam s-o apuc.

– Mai bine, zise Parker într-o pauză. Ești tot cu mintea în altă parte, dar e mai bine decât aseară.

Am dat în cap, ștergându-mi sudoarea de pe față cu un prosop. Începusem orele cu Parker doar ca o alternativă mai intensă la ședințele obișnuite de fitness, însă noaptea trecută îmi demonstrase că siguranța personală era mai mult decât un avantaj colateral.

Tatuajele tribale care împodobeau bicepșii lui Parker tresăltară în timp ce ducea sticla de apă la buze. Cum era stângaci, privirea mi se opri la verigheta simplă de aur pe care o purta. Asta mi-a amintit de inelul pe care îl aveam la mâna dreaptă. M-am uitat la el, aducându-mi aminte de momentul când mi-l dăruise Gideon, spunându-mi că X-urile din diamante incrustate în jurul aurului împletit îl reprezentau pe el care se „ține" de mine. M-am întrebat dacă încă mai crede asta; dacă încă mai crede că merită să încerce. Eu așa credeam, fără urmă de îndoială.

– Gata? zise Parker, în timp ce-și arunca sticla goală în coșul de gunoi.

– Hai să te văd!

– Așa-mi placi! râse el.

Până la urmă, Parker tot m-a învins, dar nu fără să mă străduiesc și eu. Eram cât se poate de concentrată, eliberându-mă de frustrări cu ajutorul exercițiilor serioase și sănătoase. Cele câteva victorii pe care am reușit să le obțin mi-au mărit și mai mult hotărârea de a lupta și pentru relația mea zbuciumată. Eram dornică să investesc timp și eforturi ca să fiu alături de Gideon, să fiu un om mai bun, mai puternic, astfel încât să facem față problemelor noastre. Și asta aveam să i-o spun și lui, indiferent dacă voia s-o audă sau nu.

După ce ora s-a terminat, m-am spălat și mi-a luat rămas-bun de la colegii de clasă, după care am trecut de ușile grele de la ieșire, pășind în aerul serii, cald încă

de peste zi. Clancy adusese deja mașina lângă intrare și stătea sprijinit de aripă, într-o postură pe care numai un prost ar fi crezut-o relaxată. În ciuda caniculei, nu-și dăduse jos sacoul, sub care se ascundea tocul armei, purtate la subraț.

– A început să meargă? mă întrebă, în timp ce se îndrepta să-mi deschidă portiera. De când îl știam, își purta părul blond într-o tunsoare militară, fapt ce întărea și mai mult impresia pe care o lăsa, de om foarte sobru.

– Mă străduiesc.

M-am așezat pe bancheta din spate și l-am rugat pe Clancy să mă lase acasă la Gideon. Aveam și eu o cheie de la el și voiam s-o folosesc.

În timp ce străbăteam orașul, mă întrebam dacă Gideon se dusese la ședința cu doctorul Petersen sau dacă o lăsase baltă. Acceptase să facă terapie numai datorită mie. Iar dacă eu nu mai făceam parte din ecuație, poate că nu mai vedea motivul pentru care ar fi trebuit s-o facă.

Am pătruns în holul discret și elegant al blocului unde locuia Gideon și mi-am anunțat prezența celor de la pază, dar abia în liftul lui privat, când am rămas singură, m-au cuprins emoțiile. Cu câteva săptămâni înainte mă pusese pe lista oaspeților pe care îi accepta, un gest care însemna mult mai mult pentru mine și pentru el decât ar fi însemnat pentru alții, deoarece pentru Gideon casa era sanctuarul său, un loc unde nu îngăduia să intre decât o mână de oameni. Eram singura iubită pe care o adusese vreodată aici și singura persoană care avea o cheie, în afara personalului de la curățenie. Ieri nu m-aș fi îndoit că sunt bine-venită, însă azi...

Am ieșit într-un mic hol pavat cu plăci de marmură în modelul unei table de șah și având drept decor o consolă în stil antic, pe care trona un aranjament enorm de cale albe. Înainte să descui ușa, am tras aer adânc în piept, făcându-mi curaj pentru orice situație în care aveam să-l găsesc înăuntru. După prima dată când mă atacase în timp ce dormeam, fusese distrus. Nu puteam să nu mă tem de reacția pe care o avusese după cel de-al doilea atac. Eram îngrozită că parasomnia lui putea fi obstacolul care avea să ne despartă.

Însă, când am pătruns la el în apartament, mi-am dat seama că nu e acasă. Energia care vibra în spațiile în care el se afla lipsea de acolo.

Luminile se aprinseră, activate de mișcările mele, când am intrat în livingul enorm, iar eu m-am străduit să mă fac comodă, ca și când acolo ar fi fost locul meu. Camera mea se afla la capătul coridorului, așa că m-am îndreptat spre ea, oprindu-mă câteva momente în prag, ca să mă obișnuiesc cu ciudățenia faptului de a-mi vedea dormitorul reprodus în casa lui Gideon. Imitația era șocantă, de la culoarea pereților, până la mobile și materiale, însă existența însăși a acestei încăperi era mai mult decât tulburătoare.

Gideon o crease pentru a-mi fi cameră de siguranță, un loc unde să mă refugiez când aveam nevoie să fiu singură. Și, într-un fel, cred că acum chiar fugeam, alegând această cameră în locul dormitorului său.

Mi-am aruncat geanta și sacul de antrenament pe pat și m-am dus să fac un duș, după care mi-am pus unul dintre tricourile inscripționate Cross Industries pe care Gideon mi le pusese în dulap. Încercam să nu mă gândesc de ce nu ajunsese încă acasă. Abia îmi

turnasem un pahar cu vin și deschisesem televizorul din living, când telefonul meu începu să sune.

– Alo? am răspuns, fără să recunosc numărul care apăruse pe ecran.

– Eva? Sunt Shawna.

– Bună, Shawna, am zis, încercând să nu par dezamăgită.

– Sper că nu te-am sunat prea târziu.

Am aruncat o privire la ecranul telefonul și am văzut că era aproape nouă seara. În mintea mea, gelozia și îngrijorarea se amestecau. Oare unde era?

–Nu, deloc. Mă uitam la televizor.

– Îmi pare rău că nu ți-am răspuns aseară. Știu că te iau cam din scurt, dar voiam să știu dacă ai vrea să mergi vineri la un concert al celor de la Six-Ninths.

– Al cui concert?

– Al celor de la Six-Ninths. N-ai auzit de ei? Au cântat în stil indie până spre sfârșitul anului trecut. Îi știam de ceva timp și cei din lista lor de e-mail au fost favorizați, așa că am câștigat niște bilete. Chestia este că tuturor cunoscuților mei le place hip-hopul și dance-popul. Nu că tu ai fi ultima mea șansă, dar... chiar ești ultima mea șansă. Spune-mi că-ți place rockul alternativ!

– Îmi place rockul alternativ.

Telefonul meu începuse să piuie, semn că aveam un apel în așteptare. Am văzut că e Cary, așa că am lăsat să intre mesageria vocală. Nu credeam că discuția cu Shawna o să mai țină mult și îl puteam suna eu înapoi.

– Cum de-am ghicit? râse ea. Am patru bilete, dacă vrei să iei pe cineva cu tine. Ne întâlnim la șase, ca să și mâncăm ceva înainte? Spectacolul începe la nouă.

Gideon intră în casă chiar în clipa când spuneam:

– Te-ai făcut cu o întâlnire.

Rămăsese în cadrul ușii, cu sacoul pe braț, descheiat la primul nasture al cămășii și cu o servietă în mână. Pe chip avea masca obișnuită, care nu arăta nici o emoție la vederea mea tolănită pe canapeaua lui, în tricou, cu un pahar de vin pe masa lui, uitându-mă la televizorul său. Mă măsură din cap până în picioare, cu o privire absolut neutră, fără nici un licăr în frumoșii lui ochi. Și, dintr-odată, m-am simțit stânjenită, nedorită.

– O să te sun, să vedem ce facem cu celălalt bilet, i-am spus Shawnei, îndreptându-mă de spate. Îți mulțumesc că te-ai gândit la mine.

– Mă bucur că vii! O să ne distrăm de minune!

Am hotărât să vorbim a doua zi, după care am închis. În timpul acesta, Gideon își lăsase jos servieta și-și aruncase sacoul pe unul dintre scaunele somptuoase care încadrau masa de cafea.

– De cât timp ai venit? se interesă, în timp ce-și lărgea nodul de la cravată.

M-am ridicat în picioare, iar palmele mi se umeziră, la gândul că ar putea să mă dea afară.

– Nu de mult.

– Ai mâncat?

Am scuturat din cap. Toată ziua nu prea fusesem în stare să mănânc. Rezistasem la ora cu Parker datorită unei băuturi cu proteine pe care mi-o cumpărasem în pauza de prânz.

– Comandă ceva! zise el, trecând pe lângă mine, spre hol. Meniurile sunt în dulapul din bucătărie, lângă frigider.

– Tu vrei ceva? i-am strigat, din urmă.

– Da. Nici eu n-am mâncat, răspunse el, fără să se oprească ori să-mi arunce vreo privire.

Tocmai mă hotărâsem să iau de la magazinul de delicatese o supă organică de roșii și baghete proaspete, gândindu-mă că stomacul meu ar putea să suporte măcar atât, când telefonul meu începu din nou să sune.

– Salut, Cary, am răspuns, dorindu-mi să fi fost acasă, cu el, nu pregătindu-mă pentru o despărțire dureroasă.

– Salut! Cross tocmai a trecut pe aici, căutându-te. I-am spus să se ducă la dracu și să rămână acolo.

Am oftat. Nu-l puteam învinui, căci și eu aș fi făcut la fel pentru el.

– Mulțumesc că mi-ai spus, Cary.

– Unde ești?

– La el acasă, îl aștept. A făcut un duș. Probabil c-o să mă întorc acasă mai devreme sau mai târziu.

– Îi dai papucii?

– Cred că asta e pe lista lui.

El oftă din greu.

– Știu că nu ești pregătită pentru așa ceva, dar e cel mai bun lucru. Ar trebui să-l suni pe doctorul Travis, și cât mai repede. Vorbește cu el! O să te ajute să vezi lucrurile în perspectivă.

Am înghițit nodul care mi se pusese în gât, ca să pot răspunde:

– Da... poate.

– Te simți bine?

– Măcar o despărțire față în față are demnitate. Este și asta ceva.

În clipa aceea, telefonul îmi fu luat din mână.

Gideon nu mă scăpă din ochi, în timp ce zicea: „Noapte bună, Cary“, după care îmi închise telefonul

și-l puse pe blat. Avea părul ud și-și pusese niște pantaloni de pijama negri, care-i cădeau pe șolduri. Vederea lui mă izbi de-a dreptul, amintindu-mi tot ce urma să pierd când aveam să-l pierd – anticiparea plină de emoție, dorința, confortul, intimitatea, senzația atât de efemeră că e perfect, care făcea ca totul să merite cu adevărat.

– Cu cine ai întâlnire? mă întrebă el.

– Ce? A, cu Shawna, cumnata lui Mark, care are bilete la un concert, vineri.

– Te-ai gândit ce vrei să mănânci?

Am dat din cap, trăgând de poalele tricoului care-mi ajungea până la coapse, pentru că mă simțeam brusc rușinată.

– Dă-mi și mie un pahar din ce bei tu, îmi ceru, trecând pe lângă mine ca să ia meniul pe care-l lăsasem pe blat. Comand eu. Tu ce vrei?

M-am simțit ușurată să mă îndrept spre dulăpiorul unde-și ținea paharele de vin.

– Supă. Și pâine crocantă.

Pe când scoteam dopul de la sticla de merlot pe care o lăsasem pe masă, l-am auzit vorbind cu cei de la magazinul de delicatese, pe tonul acela ferm, ușor aspru, de care mă îndrăgostisem încă din clipa când îl auzisem. Comandă supă de roșii și pui cu tăiței, ceea ce făcu să mi se strângă inima. Fără ca eu să-i fi spus, comandase exact ce-mi doream. Era încă una dintre acele coincidențe care mă făcuseră mereu să simt că eram destinați să fim în același loc, împreună, dar numai cu condiția să rezistăm unul lângă celălalt.

I-am dat paharul cu vin, uitându-mă la el în timp ce lua o gură. Părea obosit, și m-am întrebat dacă nici el nu dormise toată noaptea, ca și mine. Lăsându-și

paharul jos, își linse de pe buze o urmă de vin și mi se adresă:

– Am fost la tine, ca să te caut. Cred că ți-a dat Cary raportul.

Mi-am dus mâna la pieptul care mă durea.

– Îmi pare rău... despre asta și... am zis, arătând spre hainele în care eram îmbrăcată. Fir-ar să fie! N-am plănuit bine lucrurile.

El se sprijini de blat, încrucișându-și picioarele.

– Continuă!

– Mi-am închipuit că ești acasă. Ar fi trebuit să sun. Când am văzut că nu ești acasă, ar fi trebuit să aștept alt moment, în loc să mă port ca la mine acasă.

Mi-am șters ochii, care mi se umpleau de lacrimi.

– Sunt... confuză în legătură cu ce se întâmplă. Nu pot să gândesc corect.

El oftă adânc.

– Dacă te aștepți ca eu să mă despart de tine, atunci e cazul să nu mai aștepți.

M-am sprijinit de blat, ca să nu mă prăbușesc. *Asta era? Așa se sfârșește?*

– Nu pot s-o fac, continuă el pe un ton neutru. Nu pot nici măcar să spun că o să te las să pleci, dacă pentru asta ai venit.

„Cum?!" M-am încruntat, ametită.

– Dar ți-ai lăsat cheia la mine acasă.

– O vreau înapoi.

– Gideon! Am închis ochii, iar lacrimile au început să mi se rostogolească pe obraji. Ești un ticălos!

Și am plecat, îndreptându-mă spre dormitorul meu cu pași repezi, dar clătinându-mă, ceea ce n-avea deloc de-a face cu puținul vin pe care-l băusem.

Abia trecusem de pragul camerei mele, când Gideon m-a prins de cot.

–N-o să vin după tine înăuntru, murmură el, cu capul aplecat, ca să-mi poată vorbi la ureche. Ți-am promis, doar. Însă te rog să rămâi și să vorbești cu mine. Sau cel puțin să asculți. Ai făcut tot drumul ăsta...

–Am ceva pentru tine.

Mi-era greu să conving cuvintele să-mi iasă din gură. El îmi dădu drumul și m-am dus să-mi iau geanta. Când m-am întors cu fața la el, l-am întrebat:

–Când mi-ai lăsat cheia pe blat, ai făcut-o pentru că te despărțeai de mine?

El umplea tot cadrul ușii. Își încleștase mâinile pe cadru, ca și cum s-ar fi luptat fizic să nu mă urmeze. Postura asta îi punea minunat în valoare trupul, arătându-i toți mușchii, făcând ca betelia pantalonilor să i se țină de oasele șoldurilor. Fiecare părticică din mine îl dorea cu disperare.

–Nu mă dusesem atât de departe cu gândul, recunoscu el. Voiam doar să te simți în siguranță.

Mi-am strâns degetele pe obiectul pe care-l țineam în mână.

–Mi-ai sfâșiat inima, Gideon. Habar n-ai în ce hal m-am simțit când am văzut cheia aia acolo. În ce hal m-a lovit. Habar n-ai.

El închise ochii strâns, lăsând capul în jos.

–Nu eram în stare să gândesc cum trebuie. Credeam că fac ceea ce e corect...

–La dracu'! La dracu' cu cavalerismul tău idiot sau ce mă-sa crezi c-a fost! Să nu mai faci una ca asta! Nu-mi mai puteam stăpâni furia. Îți spun acum și să știi că vorbesc serios, așa cum n-am mai făcut-o niciodată! Dacă îmi mai dai vreodată cheia înapoi, să știi

că s-a terminat. Din clipa aia, nu mai e cale de întoarcere. Pricepi?

–Da, pricep. Nu știu însă dacă și tu pricepi.

Scoțând un suspin întretăiat, m-am apropiat de el.

–Dă-mi mâna!

Fără să-și desprindă mâna stângă de cadrul ușii, îmi întinse dreapta.

–Nu ți-am dat niciodată cheia de la casa mea; tu ai luat-o, pur și simplu. I-am luat mâna în mâinile mele, punându-i darul în palmă, și am continuat: Acum ți-o dau.

M-am dat înapoi și i-am eliberat mâna, privindu-l în timp ce se uita la brelocul cu monogramă strălucitoare de care era agățată cheia mea. Era cel mai bun mod la care mă gândisem să-i arăt că era a lui și că-i fusese dată de bunăvoie. El închise palma, ținându-mi strâns darul. Trecură câteva clipe, iar când ridică fața spre mine, am văzut că obrajii îi erau uzi de lacrimi.

–Nu, am șoptit, sfâșiată de durere, și i-am luat fața în palme, mângâindu-i pomeții cu degetele mari. Te rog... nu!

Gideon mă luă în brațe, lipindu-și buzele de ale mele.

–Nu știu cum să mă dau la o parte...

–Șșș...

–O să-ți fac rău. Deja îți fac. Tu meriți ceva mult mai bun...

–Taci, Gideon!

I-am sărit în brațe și mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei lui, îmbrățișându-l.

–Cary mi-a spus cum arătai... zise el și începu să tremure violent. Nu-ți dai seama ce-ți fac. Te distrug, Eva...

– Nu-i adevărat.

El căzu în genunchi, ținându-mă strâns.

– Eu te-am adus în capcana asta. Acum nu-ți dai seama, dar ai știut de la bun început... știai ce-aveam să-ți fac, dar tot nu te-aș fi lăsat să fugi.

– Nu mai fug. Tu m-ai făcut mai puternică. Mi-ai dat un motiv să mă străduiesc mai mult.

Mă privea cu ochi bântuiți. Își întinse picioarele și mă trase și mai aproape de el.

– Doamne! Suntem atât de distruși și eu am făcut totul pe dos. O să ne omorâm unul pe altul în felul ăsta. O să ne sfâșiem unul pe altul, până n-o să mai rămână nimic.

– Taci! Nu mai vreau să aud tâmpeniile astea. Ai fost la doctorul Petersen?

El își rezemă capul de zid, cu ochii închiși.

– Da, fir-ar să fie!

– I-ai vorbit despre noaptea trecută?

– Da, răspunse, strângând din dinți. Și mi-a zis același lucru pe care începuse să-l spună și săptămâna trecută. Că ne-am implicat mult prea mult. Că ne scufundăm unul pe altul. Crede că avem nevoie să ne dăm puțin înapoi, să avem întâlniri platonice, să dormim separat, să petrecem mai mult timp împreună cu alții și mai puțin doar în doi.

Ar fi mai bine, așa mă gândeam și eu. Mai bine pentru sănătatea noastră mintală, pentru șansele noastre.

– Sper că are și un plan B.

Gideon deschise ochii, ca să-mi privească fața ironică.

– Așa am zis și eu. Din nou.

– Bun, deci suntem defecți. Mai toate relațiile au probleme.

El pufni.

– Vorbesc serios, am insistat eu.

– O să dormim separat. Asta e ceva ce-am lăsat să meargă mult prea departe.

– În paturi separate sau în apartamente separate?

– Paturi. Numai atât pot suporta.

– În regulă. Pot să suport. Deocamdată.

Am oftat, lăsându-mi capul pe umărul lui, plină de recunoștință că era din nou în brațele mele, că suntem împreună. Înghițindu-și nodul din gât, spuse:

– Când am ajuns acasă și te-am găsit aici... Mă prinse și mai strâns în brațe. Doamne, Eva! Credeam că m-a mințit Cary când mi-a spus că nu ești acasă, că pur și simplu nu vrei să mă vezi. Pe urmă m-am gândit că poate ai ieșit... că poate pleci.

– Nu se poate trece peste tine așa de ușor, Gideon.

Nu credeam că aș fi putut scăpa vreodată de el. Îl aveam în sânge. M-am îndepărtat puțin, ca să-mi poată vedea chipul. El își duse mâna la inimă, mâna în care ținea cheia.

– Îți mulțumesc pentru asta.

– Să nu-i dai drumul! l-am avertizat din nou.

– Să nu regreți că mi-ai dat-o!

Gideon își apăsă fruntea de a mea. Îi simțeam pe piele răsuflarea caldă și mi s-a părut că-l aud murmurând ceva, însă n-am înțeles ce. Dar nu mai avea importanță. Eram împreună. După o zi lungă și înfiorătoare, nimic altceva nu mai avea importanță.

Capitolul 8

Sunetul ușii camerei mele care se deschidea a pus capăt unui vis pe care l-am uitat de îndată, însă ceea ce m-a trezit cu adevărat a fost aroma îmbietoare a cafelei. M-am întins, fără să deschid ochii, lăsându-mă în voia așteptării. Gideon se așeză pe marginea patului și, peste o clipă, degetele lui îmi mângâiară obrazul.

– Cum ai dormit?

– Mi-a fost dor de tine. Simt cumva miros de cafea pentru mine?

– Dacă ești cuminte.

– Dar mi-ai zis că-ți place când nu sunt, am făcut eu ochii mari.

Zâmbetul lui îmi turna foc în vene. Se îmbrăcase deja în unul dintre costumele lui uluitor de sexy și arăta mult mai bine decât în seara trecută.

– Îmi place să nu fii cuminte cu mine. Zi-mi ce-i cu concertul ăla de vineri!

– E o trupă numit Six-Ninths. Asta-i tot ce știu. Vrei să vii?

– Nu se pune problema dacă vreau să vin sau nu. Dacă tu mergi, atunci merg și eu.

– Serios? Am ridicat din sprâncene. Și dacă nu ți-aș fi cerut?

El începu să se joace cu inelul pe care mi-l dăruise, învârtindu-l pe deget.

– Atunci nici tu n-ai merge.

– Poftim? am făcut, scuturându-mi părul pe spate, după care, observându-i expresia hotărâtă de pe chipul lui minunat, m-am ridicat în capul oaselor. Dă-mi cafeaua! Vreau să am destulă cofeină în mine când îți trag un șut.

Gideon zâmbi cu gura la urechi și îmi întinse cana.

– Nu te uita așa la mine, l-am avertizat. Nu-mi convine absolut deloc când te aud că-mi spui că nu pot merge într-un loc sau altul.

– Vorbim despre un concert rock și n-am spus că nu poți să te duci, ci că nu poți să mergi fără mine. Îmi pare rău dacă nu-ți place, dar asta e.

– Cine-a zis că e rock? Poate este muzică clasică ori celtică. Sau pop.

– Cei de la Six-Ninths au contract cu Vidal Records.

– A!

Vidal Records era compania tatălui vitreg al lui Gideon, Christopher Vidal Senior, însă Gideon deținea acțiunile majoritare. Nu înțelegeam cum putuse un băiat să ajungă să-i ia din mână afacerea tatălui său vitreg. Mă gândeam că, indiferent de motivul pentru care întâmplase așa ceva, probabil că din același motiv Christopher Junior, fratele lui vitreg, îl ura de moarte pe Gideon.

– Am văzut clipurile de la spectacolele lor indie, continuă el, sec. Nu risc să te las în mulțimea aia.

– Am priceput, dar tot nu poți să-mi dai ordine, am zis după încă o gură zdravănă de cafea.

– Pe bune? Șșș! Mă reduse la tăcere, punându-mi un deget pe buze. Nu mă contrazice! Nu sunt un tiran. Doar că uneori pot fi îngrijorat și tu o să dai dovadă de înțelegere dacă vei accepta asta.

I-am îndepărtat mâna.

– Înțelegere se referă la orice vei hotărî tu că e cel mai bine?

– Evident.

– Asta-i o tâmpenie.

– Doar n-o să ne luăm la ceartă în legătură cu o situație ipotetică, zise Gideon, ridicându-se. Mi-ai cerut să vin cu tine vineri la un concert și am acceptat. Aici nu e nici o ceartă.

Mi-am pus cana pe noptieră, am dat pătura la o parte și m-am ridicat și eu.

– Trebuie să fiu în stare să-mi trăiesc viața, Gideon. Trebuie să fiu eu însămi, altfel n-o să meargă.

– Dar și eu trebuie să fiu eu însumi. Nu sunt singurul care trebuie să facă și compromisuri.

Cuvintele lui m-au nimerit în plin. Avea dreptate. Eu aveam dreptul să-i cer să nu mă sufoce, însă și el avea dreptul să fie înțeles așa cum era. Trebuia să mă obișnuiesc cu faptul că și el avea de luptat cu anumite probleme.

– Și dacă vreau să mă distrez o noapte într-un club, doar cu prietenele mele?

– Poți să iei limuzina și să te duci în cluburile mele, replică el, luându-mi fața în mâini și sărutându-mă pe frunte.

– Ca să-ți poți pune oamenii să mă spioneze?

– Să stea cu ochii pe tine, mă corectă el, cu buzele lipite de fruntea mea. Îngeraș, e așa de groaznic? Să fie o crimă de neiertat faptul că nu suport să-mi iau ochii de pe tine?

– Nu răstălmăci ce-am spus!

El îmi dădu capul pe spate, privindu-mă cu ochii plini de hotărâre.

– Trebuie să pricepi că, și dacă iei limuzina și mergi doar în cluburile mele, eu tot o să fiu nebun de îngrijorare până ajungi acasă. Iar dacă asta înseamnă că te cam calc pe nervi cu precauțiile mele legate de siguranță, nu-i totuși și un fel de schimb corect?

– Cum poți oare să faci ca o aiureală să pară plină de logică? am mormăit.

– E talentul meu.

– Atunci am nevoie de mai multă cafea ca să-ți suport talentul, campionule, am zis, prinzându-i cu mâinile fesele frumoase și puternice.

Devenise deja un fel de tradiție de miercuri ca eu, Mark și Steven, partenerul lui, să luăm prânzul împreună. Când am ajuns împreună cu Mark la micuțul restaurant italian pe care îl alesese și ne-am întâlnit cu Shawna și cu Steven, m-am simțit de-a dreptul mișcată. Ei și Mark aveam o relație cât se poate de profesională, însă, nu știu cum, reușiserăm să o facem și personală, iar asta însemna foarte mult pentru mine.

– Sunt așa de geloasă pe bronzul tău, zise Shawna, care arăta relaxată și drăguță; purta blugi, un tricou fără mâneci cu model și o eșarfă transparentă. Eu mă înroșesc ca racul de la soare și mă umplu și mai rău de pistrui.

– Dar tu ai un păr absolut fabulos, am replicat, admirându-i claia de un roșcat-închis.

– Face parte dintre lucrurile pe care le sacrifici ca să arăți trăsnet, râse Steven, trecându-și mâna prin părul care avea exact aceeași culoare ca acela al surorii sale.

– Ce știi tu? îl înghionti Shawna, chicotind, fără să-l clintească însă din loc. Dacă ea era subțire ca o trestie, fratele ei era puternic și masiv. Din ce-mi povestise Mark, știam că el lucra efectiv la construcțiile de care se ocupa, fapt ce explica atât masivitatea lui, cât și mâinile aspre.

Am intrat cu toții în restaurant și ne-am așezat imediat, mulțumită faptului că rezervasem o masă când Mark mă invitase să luăm prânzul. Localul era micuț, dar absolut fermecător. Soarele pătrundea prin ferestrele înalte din tavan până-n podea, iar mirosul mâncărurilor era atât de apetisant, că-mi lăsa deja gura apă.

– Abia aștept să vină ziua de vineri, făcu Shawna, cu ochii albaștri strălucind de nerăbdare.

– Păi da, pe tine te ia, comentă Steven, dar pe fratele ei mai mare, nu.

– Nu-i absolut deloc genul tău, replică ea. Tu urăști mulțimile.

– Am și eu nevoie de un spațiu personal, asta-i tot.

Shawna dădu ochii peste cap.

– Nu poți s-o faci peste tot pe boxerul.

Discuția despre mulțimi îmi aduse aminte de Gideon și de obsesia lui legată de protecție.

– Te deranjează dacă vine și tipul cu care mă întâlnesc? am întrebat. Sau asta o să te facă să-ți piară cheful?

– Absolut deloc. N-are și vreun prieten care ar vrea să vină?

– Shawna! exclamă Mark, vizibil șocat și dezaprobator. Și cu Doug cum rămâne?

– Ce-i cu el? Nici nu m-ai lăsat să termin. Apoi se uită la mine și-mi explică: Douglas e prietenul meu. Stă în Sicilia în vara asta, la o specializare. E bucătar.

– Ce drăguț! Tipii care gătesc mi se par păsări rare.

– Da, așa e, zâmbi Shawna, după care se uită urât la Mark. Doug e o adevărată comoară și știu prea bine, așa că, dacă iubitul tău are vreun prieten pe care nu-l deranjează să ocupe un scaun liber, dar fără nici o posibilitate de flirt, să-l ia și pe el!

Gândul mi-a fugit imediat la Cary și am început să zâmbesc.

Numai că pe seară, după ce eu și Gideon fuseserăm la sală cu antrenorii personali, când ne-am întors la apartamentul lui, unde urma să ne petrecem noaptea, mi-am schimbat părerea. M-am ridicat de pe canapeaua pe care încercasem în van să citesc o carte și m-am îndreptat spre biroul lui.

L-am găsit uitându-se încruntat la ceva de pe ecran, în timp ce degetele îi alergau pe tastatură. Licărirea monitorului și spoturile care luminau colajul de fotografii de pe perete erau unicele surse de lumină din încăpere, ceea ce făcea ca o mare a parte a ei să rămână în umbră. El stătea în semiîntuneric, cu pieptul gol, atât de frumos, singur și plin de o putere reținută. Ca întotdeauna când muncea, părea solitar și de neatins. Doar uitându-mă la el, și mă simțeam foarte singură.

Combinația dintre distanța fizică impusă de menstruația mea și hotărârea de înțeles a lui Gideon de a dormi în camere separate îmi sporea cele mai mari nesiguranțe, mă făcea să mă agăț și mai strâns

de el și să încerc și mai tare să-l fac să-mi acorde cât mai multă atenție.

N-ar fi trebuit să fiu deranjată de faptul că muncea, în loc să stea cu mine, doar știam cât era de ocupat, însă așa eram. Mă simțeam abandonată, aveam nevoie de afecțiune, iar asta îmi spunea că regresez la vechile obiceiuri proaste. Da fapt, pur și simplu, eu și Gideon reprezentam unul pentru altul cel mai bun și cel mai rău lucru care i s-ar fi putut întâmpla fiecăruia dintre noi.

El ridică ochii, țintuindu-mă cu privirea. Am văzut astfel cum mintea îi fuge de la lucru la mine.

– Te neglijez, îngeraș? mă întrebă, lăsându-se pe spate în scaun.

M-am înroșit, dorindu-mi ca el să nu mă fi cunoscut așa de bine.

– Îmi pare rău că te întrerup.

– Ar trebui să vii mereu la mine când ai nevoie de ceva. Hai, vino aici! îmi spuse el, închizând sertarul tastaturii și dându-și scaunul în spate, ca să-mi facă loc în fața lui la birou.

Cuprinsă de un fior, m-am grăbit spre el, fără să mă străduiesc să-mi ascund nerăbdarea. M-am cățărat pe birou, în fața lui, și i-am dăruit un zâmbet larg când și-a dat scaunul la loc în față, umplând spațiul dintre picioarele mele, după care mi-a înlănțuit coapsele cu brațele, îmbrățișându-mă.

– Trebuia să-ți fi explicat că încerc să mă eliberez de treburile pe care le am de făcut, ca să putem să fim doar noi doi în weekendul ăsta.

– Serios? I-am trecut degetele prin păr.

– Te vreau puțin doar pentru mine. Și am mare, mare nevoie să ți-o trag mult timp. Poate chiar tot

timpul. Închise ochii în timp ce-l mângâiam și continuă: Mi-e dor să fiu în tine.

–Ești mereu în mine, i-am șoptit.

Un zâmbet ușor și răutăcios i se ivi pe chip și deschise ochii.

–M-ai făcut să mi se scoale.

–Și ce-i nou aici?

–Totul.

M-am încruntat, nelămurită.

–Ajungem și acolo, zise el. Deocamdată, spune-mi de ce ai venit la mine.

Am șovăit o clipă, cu gândul la remarca lui criptică.

–Eva! mă readuse el pe pământ pe un ton ferm. De ce ai nevoie?

–De un partener pentru Shawna. Ăăă... adică nu chiar un partener. Shawna are un prieten, dar nu este în țară. Mă gândeam că ar fi mai bine să fim patru la spectacol.

–De ce nu vrei să-l iei pe Cary?

–M-am gândit la el, dar Shawna e prietena mea. Mă gândeam că poate vrei să vină cineva pe care-l cunoști. Știi tu, ca să echilibrăm formația.

–E-n regulă. Să văd cine e liber.

În clipa aceea, mi-am dat seama că nu mă așteptasem să-mi ia propunerea în serios. Și ceva din gândurile mele trebuie să mi se fi oglindit pe față, pentru că m-a întrebat:

–Mai e ceva?

–Eu... Am clătinat din cap. Nu. nimic.

Cum să spun ce gândeam, fără să mă fac de râs?

–Eva, spune-mi! îmi ceru el, pe un ton ferm.

–E o prostie.

–Asta n-a fost o cerere.

Mă străbătu un curent electric, așa cum se întâmpla de fiecare dată când lua tonul acela autoritar cu mine.

– Credeam că socializezi cu diverse persoane doar pentru afaceri și că le-o tragi unor femei oarecare din când în când.

Ultima propoziție am spus-o cu mare greutate. Oricât ar fi fost de aiurea să fiu geloasă pe femeile din trecutul lui, nu mă puteam stăpâni.

– Nu credeai că am prieteni? întrebă el, în mod vizibil amuzat.

– Nu mi-ai făcut niciodată cunoștință cu nimeni, am replicat bosumflată, trăgând de marginea tricoului pe care-l purtam.

– A..., făcu el, și mai amuzat, cu ochii strălucind. Tu ești secretul meu sexy. Ar trebui să te întrebi ce-a fost în mintea mea când am avut grijă să fim fotografiați sărutându-ne în public.

– Păi...

Privirea mi-a fost imediat atrasă de colajul de pe perete unde se găsea respectiva fotografie, care nu se dezlipise zile întregi de pe blogurile de bârfe.

– Dacă pui problema așa...

Gideon începu să râdă, iar sunetul acesta mi se răspândi prin vene într-un val fierbinte.

– Te-am prezentat câtorva prieteni când am ieșit împreună.

– A!

Eu crezusem că toate persoanele pe care le întâlnisem la evenimente erau parteneri de afaceri.

– Dar nu-i deloc o idee proastă să te păstrez doar pentru mine.

I-am aruncat o privire, gândindu-mă la poziția pe care o adoptasem în timp ce ne contraziceam pe motivul plecării mele la Las Vegas, în loc de Phoenix.

– De ce nu se poate să fii *tu* cel care așteaptă, gol, să fie călărit?

– Păi atunci unde ar mai fi distracția?

L-am împins, iar el m-a luat în poală, râzând.

Nu-mi venea să cred că-l văd într-o dispoziție atât de luminoasă; mă întrebam ce anume îl făcuse așa. Aruncasem o privire spre monitor, însă tot ce văzusem era un tabel din care nu pricepusem o iotă și un e-mail pe jumătate scris. Dar era ceva schimbat la el și asta îmi plăcea.

– Ar fi o plăcere, îmi șopti el, cu buzele lipite de gâtul meu, să mă plimb gol, cu o ditamai erecție, ia tu să mă călărești oriunde ți-ar veni s-o faci.

Imaginea pe care mi-o evocă astfel îmi făcu păsărica să se înfioare.

– Mă faci să mă excit.

– Bine, pentru că îmi place când ești așa.

– Prin urmare, am zis, pe un ton meditativ, dacă fantezia mea e să te văd că asiguri non-stop servicii de armăsar...

– Mie mi se pare că e realitatea însăși.

L-am mușcat ușor de maxilar, făcându-l să mârâie:

– Vrei să joci dur, îngeraș?

– Vreau să știu care e fantezia ta.

Gideon mă așeză și mai bine în poala lui.

– Tu.

– Ar fi și cazul.

– Într-un leagăn, continuă el, zâmbind larg.

– Ce?

– Un leagăn sexual, Eva. Cu fundul tău minunat pe un leagăn, cu picioarele prinse în suporturi și desfăcute larg, cu păsărica ta perfectă udă, așteptându-mă, explică el, făcând cu mâna cercuri seducătoare în partea de jos a spatelui meu. Să fii întru totul în voia mea și să nu poți face nimic altceva decât să te umpli toată de sperma mea. Ți-ar plăcea la nebunie.

Mi l-am închipuit stând în picioare între picioarele mele, gol, strălucind de sudoare, cu bicepșii și pectoralii jucându-i pe sub piele în timp ce mă legăna înainte și-napoi, făcându-mă să alunec în și din mădularul lui uluitor.

– Mă vrei neajutorată.

– Te vreau legată. Și nu doar în exterior. Mă străduiesc s-o fac și în interior.

– Gideon...

– N-o să te duc niciodată acolo unde nu poți ajunge, îmi făgădui el, cu ochii strălucindu-i ca focul în semiîntuneric. Dar o să te duc până la limită.

Am început să mă foiesc, în același timp excitată și tulburată de gândul de a renunța atât de mult la controlul meu.

– De ce?

– Pentru că vrei să fi a mea și eu vreau să te posed. Să ajungem acolo.

Și-și strecură mâna pe sub tricoul meu, prinzându-mi sânul în palmă, iar degetele lui începură de îndată să-mi rotească sfârcul, să tragă de el, aruncându-mi trupul în flăcări.

– Ai mai făcut-o vreodată? l-am întrebat, cu răsuflarea întretăiată. Faza cu leagănul?

Chipul lui deveni deodată o carte închisă.

– Nu mai pune asemenea întrebări!

– Eu doar...

Dar el îmi astupă gura cu a lui, mușcându-mi buza de jos, după care își înfipse limba în gura mea, prinzându-mă de păr ca să mă țină cum dorea. Era, incontestabil, un act de dominație. Mă simțeam cuprinsă de o foame atotputernică de el, de o nevoie de el pe care n-o puteam ține în frâu, împotriva căreia nu puteam lupta. Am gemut, săgetată de o durere în piept la gândul că el ar putea irosi atâta timp și eforturi numai ca să obțină plăcerea de la altcineva.

Mâna lui mi se strecură între picioare, strângâdu-mă de păsărică. Am tresărit, luată pe nepregătite de atacul lui. El mă liniști cu un murmur ușor, iar apoi începu să mă maseze, frecându-mi clitorisul cu îndemânarea-i incredibilă, de care ajunsesem atât de dependentă.

Deodată, încetă să mă mai sărute și, prinzându-mă de spate, mă făcu să mă arcuiesc și să ajung astfel cu sânii în dreptul gurii lui. Mă mușcă de sfârc, prin tricou, după care prinse între buze bobocul care mă durea, începând să-l sugă cu atâta putere, că-i simțeam atingerea până în cel mai ascuns cotlon al ființei mele.

Eram asediată, iar creierul meu făcuse scurtcircuit, în timp ce dorința urca în mine ca o arteziană. Degetele lui se strecurară pe sub margine lenjeriei, ca să-mi atingă clitorisul, iar atingerea pielii lui era exact ceea ce îi doream.

– Gideon!

El își înălță capul, sorbindu-mă cu ochii-i întunecați, în timp ce mă aducea la orgasm. Am început să țip, cutremurată, căci descărcarea de tensiune, după atâtea zile de abstinență, era aproape insuportabilă. El însă nu-mi dădu drumul. Continuă să-mi frece sexul, până când mi-am dat drumul din nou, până când

tot corpul mi se scutură, tremurând violent, și mi-am strâns picioarele, ca să opresc asaltul.

După ce și-a retras mâna, m-am aplecat, moale ca o cârpă, cu respirația întretăiată. M-am agățat toată de el, cu fața ascunsă lângă gâtul lui, pe care i-l înconjuram cu brațele. Simțeam că inima îmi crescuse efectiv în piept. Tot ceea ce simțeam pentru el, tot chinul, toată iubirea mă copleșea. M-am agățat cu unghiile de el, încercând să ajung și mai aproape.

– Șșș! mă liniști el, strângându-mă în brațe, mai să mă sufoce. Pui totul la îndoială și te înnebunești singură.

– Urăsc asta, am șoptit. N-ar trebui să fiu atât de disperată după tine. Nu-i sănătos.

– Aici te înșeli.

Îi simțeam inima bătându-i cu putere în urechea mea.

– Și eu îmi asum responsabilitatea pentru asta. Am preluat conducerea în câteva privințe, dar ți-am lăsat-o ție în altele. Iar asta te-a făcut să fii confuză, îngrijorată. Îmi pare rău, îngeraș. O să fie mai ușor dacă mergem mai departe.

M-am dat puțin în spate, ca să-i pot privi chipul. Mi s-a oprit o secundă răsuflarea când ochii ni s-au întâlnit, iar el mi-a întors privirea fără să clipească. Am înțeles astfel diferența – în el era acum ceva calm, de-a dreptul senin. Iar când am văzut asta m-am liniștit și eu, ca prin farmec. Respirația mi s-a calmat, redevenind egală, iar anxietatea aproape că a dispărut.

– Așa-i mai bine, zise el, sărutându-mă pe frunte. Voiam să aștept weekendul ca să vorbim, însă e bine și acum. O să ajungem la o înțelegere. Și, din clipa

când o punem în practică, n-o să mai fie cale de-ntors. Înțelegi?

– Încerc, am răspuns, înghițind nodul din gât.

– Tu știi cum sunt eu. Ai văzut cele mai rele părți ale mele. Iar noaptea trecută, ai spus că mă vrei oricum. Așteptă o clipă, ca să încuviințez din cap, apoi continuă: Acolo am dat-o în bară. N-aveam încredere în tine să iei decizia asta, deși ar fi trebuit. Dar, pentru că n-am avut încredere, mi-am luat prea multe precauții. Trecutul tău mă sperie, Eva.

Gândul că Nathan ar putea, fie și indirect, să-l smulgă pe Gideon de lângă mine era atât de dureros, că mi-am strâns genunchii la piept.

– Nu-i da puterea asta!

– N-o s-o fac. Iar tu trebuie să-ți dai seama că nici o întrebare nu are doar un singur răspuns. Cine spune că ești prea disperată după mine? Cine spune că nu-i sănătos? Nu tu. Ești nefericită pentru că te înfrânezi prea mult.

– Bărbații nu...

– Lasă prostiile! Nici unul dintre noi nu e o ființă obișnuită. *Și asta e-n regulă.* Redu la tăcerea glasul ăla din capul tău care te înnebunește. Ai încredere în mine că știu ce ai nevoie, chiar și atunci când crezi că mă înșel. Și atunci o să am și eu încredere în hotărârea ta de a fi cu mine, în ciuda defectelor pe care le am. Ai înțeles?

Mi-am mușcat buza de jos, ca să-i ascund tremurul, și am dat din cap a încuviințare.

– Nu pari prea convinsă, zise el, încetișor.

– Mă tem că o să mă pierd în tine, Gideon. Mi-e groază să nu pierd acea parte din mine pe care m-am străduit din greu să mi-o recapăt.

– N-o să permit niciodată să se întâmple așa ceva, îmi promise el, cu îndârjire. Ceea ce vreau este să ne simțim amândoi în siguranță. Ceea ce împărtășim noi doi n-ar trebui să ne secătuiască în halul ăsta, dimpotrivă, ar trebui să fie fundamentul tare ca stânca pe care să ne sprijinim amândoi.

Mi se umpluseră ochii de lacrimi la acest gând.

– Asta și vreau, am șoptit, atât de mult!

– Și asta o să-ți dau, îngeraș, mă asigură Gideon, aplecându-și capul cu plete negre și sărutându-mă ușor pe buze. Așa o să fac, și pentru mine, și pentru tine. Iar tu o să mă lași s-o fac.

– Lucrurile par să meargă mai bine săptămâna asta, remarcă doctorul Petersen când eu și Gideon am ajuns la el, pentru ședința de terapie de joi.

Stăteam unul lângă altul, mână în mână. El îmi mângâia încheietura cu degetul mare, iar eu îi zâmbeam, simțindu-mă liniștită datorită acestui contact.

Doctorul Petersen dădu la o parte husa de protecție de pe tableta lui și se așeză într-o poziție mai confortabilă.

– Vreți să discutăm despre ceva anume?

– Marți a fost o zi grea, am început eu, calmă.

– Îmi închipui. Haideți să vorbim despre noaptea de luni! Eva, poți să-mi spui ce s-a întâmplat?

I-am povestit despre cum mă trezisem din coșmarul meu și descoperisem că sunt înlănțuită în coșmarul lui Gideon. I-am relatat tot ce se petrecuse în noaptea aceea și în ziua următoare.

– Prin urmare, acum dormiți separat? se interesă doctorul Petersen.

– Da.

– Cât de des ai coșmaruri? mă întrebă el.

– Rar. Înainte să-l întâlnesc pe Gideon, nu mai avusesem unul de aproape doi ani.

Am observat că doctorul își ia stylusul și începe să scrie cu repeziciune, iar în seriozitatea lui era ceva care m-a neliniștit.

– Îl iubesc, am rostit pe neașteptate.

Am simțit cum Gideon se crispează lângă mine.

Doctorul Petersen înălță capul, ca să mă studieze. Privirea i se plimba de la mine la Gideon și înapoi.

– Nu mă îndoiesc. Ce te-a făcut să spui asta, Eva?

Am dat din umeri, stânjenită, cât se poate de conștientă de privirea lui Gideon ațintită pe profilul meu.

– Vrea să aibă aprobarea ta, spuse Gideon, mohorât.

Vorbele lui mă zgâriară dureros, ca un șmirghel.

– Așa este? mă întrebă doctorul Petersen.

– Nu.

– La naiba, cum să nu fie! Duritatea din vocea lui Gideon era foarte vizibilă.

– Ba nu e, l-am contrazis, deși avusesem nevoie să-l aud c-o spune cu voce tare, ca să pricep. E... pur și simplu ăsta e adevărul. Așa simt. Apoi m-am uitat la doctorul Petersen. Trebuie să facem lucrurile să meargă. O să facem lucrurile să meargă, am subliniat. Pur și simplu, vreau să știu că ești de partea noastră. Vreau să știu că înțelegi că eșecul nu e o opțiune.

– Eva, zâmbi el cu bunătate. Tu și cu Gideon aveți o mulțime de lucrat, însă, cu siguranță, nu sunt greutăți insurmontabile.

Eu am oftat adânc, ușurată.

– Îl iubesc, am repetat, dând hotărâtă din cap.

Gideon sări brusc în picioare, strângându-mă puternic de mână.

– Te rog să ne scuzi o clipă, domnule doctor.

Confuză și puțin îngrijorată, m-am ridicat și l-am urmat în zona de recepție, unde nu se afla nimeni. Recepționera doctorului Petersen plecase deja, și el nu mai avea alte programări după noi. Știam de la mama că aceste programări de seară costau mai mult și-i eram recunoscătoare lui Gideon că voia să plătească pentru ele nu o dată, ci de două ori pe săptămână.

Ușa se închise în spatele nostru și m-am întors cu fața la el.

– Gideon, jur că nu e...

– Taci!

Și îmi luă fața în mâini și începu să mă sărute, cu blândețe, dar din ce în ce mai profund.

Eram atât de uluită, că mi-a trebuit ceva timp să-mi strecor mâinile pe sub sacoul lui și să-i cuprind mijlocul. Iar când limba lui mi-a pătruns adânc în gură, nu mi-am putut opri un geamăt.

El se dădu înapoi și atunci l-am privit. Aveam în fața ochilor același om de afaceri bestial, într-un costum negru, pe care-l întâlnisem prima oară, însă privirea din ochii lui...

Simțeam că-mi ia gâtul foc.

Forța și intensitatea pârjolitoare, patima și dorința. Degetele lui îmi mângâiau delicat tâmplele, obrajii, gâtul. Îmi ridică bărbia și-și apăsă iarăși ușor buzele de ale mele. Nu scosese un sunet, însă nici nu era nevoie. Înțelesesem.

Apoi și-a împletit degetele cu ale mele și, în felul acesta, ne-am întors în cabinet.

Capitolul 9

Am trecut în grabă de turnicheții de securitate de la Crossfire, zâmbind larg la vederea lui Cary, care mă aștepta în hol.

– Bună, l-am salutat, plină de admirație față de modul în care reușea să facă niște blugi tociți și un tricou cu anchior să pară foarte scumpe.

– Salutare, străino! Pari fericită.

Îmi întinse mâna și așa, mână în mână, am ieșit pe ușile turnante. Arșița amiezii mă izbi, aproape ca o barieră fizică.

– Uf, e oribil de cald! Hai să mergem undeva în apropiere! Ce zici de niște tacos?

– E de bine, hai!

Ne-am îndreptat către micuțul restaurant italian pe care-l descoperisem datorită lui Megumi. Încercam să ascund față de el faptul că salutul lui mă făcuse să mă simt tare vinovată. Nu mai trecusem pe acasă de vreo două zile, și Gideon plănuia să plecăm din oraș în weekend, ceea ce însemna că urmau să mai treacă

niște zile bune până când aveam să petrec iar ceva timp cu Cary. Așa că pentru mine fusese o ușurare când acceptase să luăm prânzul împreună. Nu voiam să las să treacă prea multă vreme fără să stau de vorbă cu el și să mă asigur că totul e-n regulă.

– Ai ceva planuri pentru seara asta? l-am întrebat, după ce am dat comanda pentru amândoi.

– Unul dintre fotografii cu care am lucrat dă diseară o petrecere de ziua lui. Mă gândeam să trec un pic pe acolo și să văd cum merge. Tu tot n-ai renunțat la ideea să te împrietenești cu sora șefului tău? întrebă el, legănându-se pe călcâie, pe când așteptam mâncarea și cocktailurile margarita.

– Cumnata lui, l-am corectat. Și a luat bilete la un concert. Mi-a zis că sunt ultima ei speranță, dar, chiar dacă n-ar fi așa, mă gândesc că o să fie simpatic. Cel puțin așa sper. N-am auzit în viața mea de trupa asta, așa că nu sper decât să nu fie îngrozitor de proști.

– Cine sunt?

– Six-Ninths. Îți spune ceva?

Cary făcu ochii mari.

– Six-Ninths? Pe bune? Sunt tari, o să-ți placă.

Eu am luat băuturile de pe tejghea, Cary a înșfăcat farfuriile cu mâncare și ne-am croit drum spre o masă.

– Tu ai auzit de ei, Shawna e mare fan. Eu pe unde am fost?

– Sub Cross, sub bucățica lui tare. Îl iei și pe el?

– Da.

M-am grăbit să ocup o masă de la care doi oameni de afaceri tocmai se ridicau să plece, fără să-i spun lui Cary despre decizia lui Gideon că nu pot să merg fără el. Știam că prietenului meu nu i-ar fi picat deloc bine să audă așa ceva, iar asta m-a făcut să mă întreb

de ce mă supusesem atât de ușor. În general, eu și cu Cary eram de aceeași părere în astfel de situații.

– Nu prea-mi vine să cred că lui Cross îi place rockul alternativ, observă Cary, pe când se așeza grațios pe scaun din fața mea. Știe cât de mult îți place ție? Și mai ales cât îți plac rockerii care cântă așa ceva?

Am scos limba la el.

– Nu-mi vine să cred că ai pomenit de asta. E poveste veche.

– De ce? Brett era foarte sexy. Te gândești vreodată la el?

– Numai roșinată, am zis eu și m-am înfipt într-un taco cu carne. Așa că încerc să nu-mi amintesc.

– Era un tip de treabă, continuă Cary, înainte să ia o gură zdravănă din băutura cu aromă de margarita.

– Nici n-am zis că nu e. Doar că nu era bun pentru mine.

Numai gândul la acea perioadă din viața mea, și era de ajuns ca să mă umple de stânjeneală. Brett Kline era un tip sexy și avea o voce care mă făcea să mă ud numai la auzul ei, dar, în același timp, era și unul dintre exemplele elocvente ale alegerilor nefericite pe care le făcusem în viața mea amoroasă, ce fusese atâta timp sordidă.

– Hai să schimbăm subiectul... Ai mai vorbit cu Trey?

– În dimineața asta, zise Cary și zâmbetul îi dispăru de pe față.

Am așteptat, răbdătoare, până când, în cele din urmă, el oftă:

– Mi-e dor de el. Mi-e dor să stau de vorbă cu el. E un tip superdeștept, știi? La fel ca tine. O să vină cu mine la petrecerea din seara asta.

– Ca prieten? Sau ca iubit?

– Mamă, ce bune-s astea! făcu el luând o gură de taco și amânând puțin răspunsul. Ar trebui să mergem ca doi prieteni, dar, știi, probabil că o s-o dau în bară și o să i-o trag. I-am propus să ne întâlnim acolo și să plece pe urmă acasă, așa că n-o să fim singuri, dar tot pot să-l înghesui în baie sau în vreun WC de serviciu. N-am putere să mă stăpânesc, și el nu-mi poate spune nu.

Mă durea inima să-l aud afirmând asta pe un ton atât de descurajat.

– Știu cum e, i-am amintit blând.

Așa fusesem și eu cândva. Disperată să am o legătură cu cineva.

– De ce nu... știi tu... de ce nu te ocupi de asta înainte? Poate o să-ți fie de ajutor.

Pe chipul frumos al lui Cary începu să se lățească un zâmbet răutăcios.

– Pot să te înregistrez cu asta pentru mesajele mele vocale?

Am aruncat cu șervetul în el, dar l-a prins, râzând.

– Mamă, ce mironosiță mai ești câteodată! Îmi place la nebunie.

– Te iubesc. Și vreau să fii fericit.

– La asta și lucrez, fetițo, mă asigură el, sărutându-mi mâna.

– Sunt aici dacă ai nevoie de mine, chiar dacă nu sunt acasă.

– Știu, răspunse el, strângându-i mâna, după care îmi dădu drumul.

– Săptămâna viitoare o să stau destul pe acasă. Trebuie să mă pregătesc pentru vizita lui tata.

Am mușcat și eu din taco și am început să tropăi de plăcere, de cât era de bun.

– Voiam să te întreb ceva în legătură cu ziua de vineri. Eu trebuie să merg la slujbă, așa că ai putea să te ocupi tu puțin de el? O să umplu frigiderul cu mâncărurile care-i plac și o să-i dau și niște hărți ale orașului, dar...

– Nici o problemă, mă asigură Cary, făcându-i cu ochiul unei blonde drăguțe care trecea pe lângă noi. O să fie pe mâini bune.

– Vrei să mergi cu noi la un spectacol, cât timp e în oraș?

– Drăguță, eu sunt mereu pe față, dacă e vorba să-mi petrec timpul cu tine. Zi-mi numai unde și când, și eu o să-mi fac cât mai mult timp cu putință.

– A! am sărit, grăbindu-mă să înghit îmbucătura pe care o aveam în gură. Mama mi-a spus că ți-a văzut mutra pe un autobuz, acum vreo două zile.

– Știu, zâmbi el. Mi-a trimis o poză pe care o făcuse cu telefonul. Tare, nu?

– Mai mult decât atât. Trebuie să sărbătorim, am zis, furându-i replica tipică.

– Clar că da!

– Uau! Dar știu că ai venit cu tot fastul! făcu Shawna, oprită pe trotuarul din fața complexului de apartamente din Brooklyn unde locuia, cu ochii holbați la limuzina de pe stradă.

– Nu eu, am răspuns scurt, uitându-mă la pantalonii ei scurți roșii și la tricoul inscripționat strategic cu Six-Ninths. Își ridicase într-o coadă înfoiată părul strălucitor, iar rujul de pe buze se potrivea cu pantalonii. Arăta foarte sexy și gata de petrecere, așa

că m-am simțit răzbunată cu hainele pe care le alesesem, o scurtă plisată de piele, foarte scurtă, maioul alb și niște ghete cu șireturi Doc Martens roșii ca cireașa.

Gideon, care rămăsese cu spatele, vorbind cu Angus, se întoarse acum spre noi, iar eu m-am simțit la fel de mută de uimire ca în clipa în care îl zărisem prima dată, după ce făcuse un duș și se schimbase. Purta niște blugi largi și negri și un tricou negru simplu, la care adăugase o pereche de ghete negre, iar această combinație de casual și serios arăta pe el atât de înnebunitor de sexy, că-mi venea să-i sar direct în brațe. O fi fost el Domnul Întunecat și Primejdios în costum, dar era de zece ori mai întunecat și mai primejdios când se pregătea să petreacă. Părea mai tânăr și era atât de minunat, că-mi lăsa gura apă.

– Măiculiță, zi-mi că ăsta-i pentru mine! șopti Shawna, strângându-mi mâna ca într-o menghină.

– Hai, hai, că ai și tu unul. Ăsta-i al meu.

Și ce fior mă cuprinse când am rostit aceste cuvinte! Era al meu, puteam s-o afirm cu voce tare, să-l ating, să-l sărut. Și mai târziu, să fac sex cu el până la istovire. O, da...

Ea începu să râdă, văzându-mă cum încep să țopăi, nerăbdătoare.

– Bine, bine. O să mă prezint singură.

Am făcut onorurile, după care am așteptat-o să intre prima în limuzină. Tocmai mă pregăteam să urc și eu, când am simțit mâna lui Gideon care mi se strecura pe sub fustă, apucându-mă de fund. El se lipi de mine și-mi șopti la ureche:

– Să ai grijă să stau în spatele tău când te apleci, îngeraș, altfel îți dau bătaie la fundulețul ăsta frumos.

Eu am întors capul, frecându-mi obrazul de al lui.

– Mi s-a terminat ciclul.

– Și de ce nu mi-ai spus mai devreme? mormăi el, înfigându-și degetele în carnea de pe șoldul meu.

– Am întârziat un pic răsplata, campionule, am zis, preluând o propoziție cu care mă chinuise și el cândva. Am pufnit în râs când l-am auzit bodogănind și m-am așezat pe banchetă, lângă Shawna.

Angus se așeză la volan, și am pornit cu toții. Pe drum am desfăcut o sticlă de șampanie Armand de Brignac. Până am ajuns la Tableau One – un restaurant new fusion nou și foarte la modă, în fața căruia aștepta o mulțime impresionantă și din care muzica energizantă se revărsa până în stradă –, combinația dintre șampanie și privirea pofticioasă a lui Gideon ațintită asupra marginii fustei mele, ce friza indecența, mă făcuse să mă simt amețită.

Shawna se aplecase să se uite pe fereastră și se holba cu ochii cât cepele la geamurile fumurii.

– Doug a vrut să mergem aici înainte să plece, dar lista de așteptare era făcută pe două luni înainte. Poți veni aici pur și simplu, dar aștepți ore întregi și n-ai nici o garanție că o să prinzi un loc.

Angus deschise portiera limuzinei și ne ajută să ieșim, mai întâi pe ea, apoi pe mine. Gideon ne ajunse din urmă și mă luă de braț de parcă ne-am fi dus la o gală, nu la un concert rock. Am intrat în restaurant atât de repede, iar managerul ne-a urat bun venit atât de exuberant, că m-am uitat la Gideon și i-am mimat fără glas: „E unul din restaurantele tale?"

– Da, în parteneriat.

M-am mulțumit să oftez, împăcată cu inevitabilul.

– Prietenul tău vine și el la cină?

– A ajuns deja, mi-l arătă Gideon, cu un semn ușor din cap.

I-am urmărit privirea și am zărit un bărbat atrăgător, ce purta niște blugi albaștri și un tricou cu Six-Ninths. Poza pentru o fotografie, încadrat de două femei frumoase. Îi zâmbi larg celui care făcea fotografia cu un telefon, după care făcu un semn cu mâna spre Gideon și se despărți de persoanele cu care era.

– Uau, Dumnezeule! Shawna începuse să țopăie. Ăsta e Arnoldo Ricci! E proprietarul restaurantului ăstuia! Are și un show pe postul Food Network!

Gideon mă eliberă pentru o clipă ca să dea mâna cu Arnoldo, bătându-se pe spate cu gesturile pe care le fac între ei bărbații care sunt prieteni foarte apropiați. Apoi mă prezentă:

– Iubita mea, Eva Tramell.

I-am întins mâna, iar Arnoldo mi-a înșfăcat-o, m-a tras spre el și m-a sărutat direct pe gură.

– Hei, marș de-aici! se răsti Gideon, trăgându-mă în spatele lui.

Arnoldo rânji cu gura până la urechi, cu ochii scăpărând de amuzare.

– Și cine e această apariție? se interesă el, întorcându-se către Shawna și ducându-i mâna la buze.

– Shawna, el va fi însoțitorul tău, Arnoldo Ricci, *dacă* reușește să supraviețuiască acestei cine, îl prezentă Gideon pe prietenul său, încruntându-se la el în semn de avertisment. Arnoldo, Shawna Ellison.

Fata pur și simplu strălucea.

– Prietenul meu este un mare fan al tău, ca și mine. A gătit într-o zi rețeta ta de lasagna și a fost ab-so-lut mor-ta-lă.

– Gideon mi-a spus că iubitul tău e acum în Sicilia, spuse Arnoldo, în vocea căruia se ghicea un accent delicios. Sper să găsești ceva timp să mergi și tu în vizită acolo cu el.

Eu l-am țintuit de îndată cu privirea pe Gideon, căci știam cât se poate de bine că nu-i dădusem deloc informația asta despre prietenul Shawnei. El îmi susținu privirea cu o falsă inocență și un zâmbet aproape imperceptibil.

Am clătinat din cap, exasperată, însă nu puteam să neg că avea să fie o noapte pe care Shawna n-avea s-o uite niciodată.

Cina a trecut ca un vis. Ne-am bucurat cu toții de mâncarea excelentă și de vinurile fine. Tocmai ștergeam farfuria după o prăjitură zabaione cu zmeură, absolut minunată, când l-am surprins pe Arnoldo, care se uita la mine cu un zâmbet larg.

– *Bellissima,* mă lăudă el. E întotdeauna o plăcere să văd o femei cu un apetit sănătos.

M-am înroșit, ușor stânjenită. N-aveam ce face; chiar îmi plăcea mâncarea.

Gideon se rezemase cu mâna de spătarul scaunului meu și începuse să se joace cu părul meu de pe ceafă. Cu cealaltă mână, își ridică la gură paharul cu vin roșu și, în clipa în care se linse pe buze, am știut că se gândea la cum m-ar gusta pe mine. Dorința lui umplea de scântei aerul dintre noi. Fusesem sub vraja lui tot timpul cinei.

Pe sub masă, i-am căutat penisul prin blugi și i l-am strâns în mână. Era pe jumătate întărit, dar se făcu tare ca piatra într-o clipă, dar nici un semn exterior nu-i trăda excitarea.

Și nu m-am putut împiedica să iau asta drept o provocare.

Am început să-i mângâi mădularul, atentă în același timp să fac mișcări cât mai încete și mai ușoare, ca să nu fiu descoperită. Spre încântarea mea, Gideon continua să discute fără ca vocea să-i tremure ori ca expresia să i se schimbe. Controlul lui mă excita și mă făcea tot mai îndrăzneață. Mi-am îndreptat mâna spre nasturii blugilor, atâtată de gândul că-l voi elibera și că-l voi atinge direct pe piele.

Gideon mai luă o gură de vin, după care lăsă jos paharul.

–Numai tu, Arnoldo, zise el scurt, ca răspuns la o remarcă a prietenului său.

Și mă prinse de încheietură exact în clipa când trăgeam de nasturele de sus de la blugii lui. Îmi ridică mâna și o duse la buze, cu un gest ce părea o dovadă de afecțiune făcută fără să se gândească. Însă mușcătura rapidă pe care mi-o aplică pe deget mă luă prin surprindere și-mi smulse un geamăt ușor.

Arnoldo zâmbi; era zâmbetul știutor și ușor ironic pe care un bărbat singur i-l rezervă altuia, care a fost prins în mrejele unei femei. Spuse apoi ceva în italiană, iar Gideon îi răspunse, pronunțând cuvintele fluid și sexy, pe un ton sec. Arnoldo își dădu capul pe spate și începu să râdă.

M-am lăsat pe spate, grozav de încântată să-l văd pe Gideon atât de relaxat, bucurându-se de viață. El aruncă o privire la farfuria mea goală, iar apoi la mine.

–Ești gata?

–Evident.

Abia așteptam să văd cum va fi restul serii, câte fațete noi ale lui Gideon aveam să descopăr, pentru

că iubeam omul din el la fel de mult cât îl iubeam pe puternicul om de afaceri în costum sobru, pe iubitul dominator din patul meu, pe copilul distrus care nu-și putea ascunde lacrimile și pe partenerul plin de tandrețe care mă ținuse în brațe în timp ce plângeam.

Era atât de complex și, în continuare, un mare mister pentru mine. Abia dacă zgâriasem puțin suprafața a ceea ce era cu adevărat, dar asta nu mă împiedica să mă afund tot mai mult în iubirea pentru el.

– Tipii ăștia sunt buni! strigă Shawna, când trupa din deschidere atacă năvalnic al cincilea cântec.

Ne ridicaserăm de la locurile noastre după al treilea, croindu-ne drum prin mulțimea ce țopăia, până la gardurile care delimitau scaunele de grămada dezlănțuită din fața scenei. Gideon mă împresurase, brațele lui ținându-mă ca într-o colivie, căci se prinsese cu mâinile de gard. Mulțimea se înghesuia în noi, împingându-ne înainte, dar corpul lui mă ținea la adăpost de înghionteli, iar Arnoldo, lângă noi, făcea la fel cu Shawna.

Eram sigură că Gideon ne-ar fi putut găsi niște locuri mult mai bune, dar nu fusese nevoie să-i spun că felul în care Shawna făcuse rost de biletele ei, rezervate doar fanilor, și faptul că ea ne invitase pe noi însemnau că locurile pe care ni le dăduse ea erau unica opțiune. Îl iubeam pentru că înțelesese asta și pentru că se lăsase dus de mulțime.

Am întors capul să-l privesc.

– Și trupa asta are contract cu Vidal?

– Nu. Dar îmi plac.

Eram tare încântată că-i plăcea spectacolul. Mi-am ridicat brațele în aer și am început să țip, umplându-mă

de energia mulțimii și de ritmul frenetic. Dansam în cercul făcut de brațele lui Gideon, lac de sudoare, cu sângele fierbând în vene.

La terminarea părții de deschidere, echipele de scenă s-au pus îndată pe treabă, desfăcând echipamentele și pregătind scena pentru Six-Ninths. Recunoscătoare pentru seara asta, pentru bucuria ei, pentru cât era de minunat că mă pot dezlănțui împreună cu omul iubit, m-am întors și mi-am aruncat brațele în jurul gâtului lui Gideon, lipindu-mi cu putere buzele de ale lui.

El mă ridică în brațe, făcându-mă să-l încolăcesc cu picioarele, și-mi astupă gura cu un sărut pătimaș. Mădularul îi era tare și lipit strâns de mine, ispitindu-mă să mă frec de el. În jurul nostru, spectatorii fluierau și strigau chestii care începeau de la „Luați-vă o cameră!“ până la „Trage-i-o, omule!“ dar nu-mi păsa și nici lui Gideon, care părea la fel de răpit de nebunia senzuală. Mâna pe care mi-o ținea pe fund mă rotea deasupra erecției lui, în timp ce cealaltă mi se înfipsese în păr, ținându-mă cum voia, în timp ce mă săruta ca și cum nu s-ar fi putut opri, ca și cum ar fi fost flămând după mine.

Gurile noastre deschise se căutau cu disperare. El își înfigea limba în gura mea, adânc și repede, făcând sex cu gura mea. Eu îl sorbeam și mai adânc, lingându-l, gustându-l, gemând sub patima lui de nepotolit. Îmi sugea limba, încercuind-o cu buzele, alunecând pe ea. Era prea mult. Eram udă toată și tânjeam dureros după mădularul lui, aproape înnebunită de nevoia de a-l simți cum mă umple.

–O să mă faci să-mi dau drumul, mârâi el, înainte să-mi prindă cu dinții buza de jos.

Eram atât de absorbită de el și de ferocitatea pasiunii lui pentru mine, că abia dacă mi-am dat seama când au început să cânte cei de la Six-Ninths. Abia doar când solistul a început să cânte mi-am amintit unde mă aflu.

Și am înghețat; mintea mea se zbătea să străbată prin ceața dorinței, ca să înțeleagă ce auzeam. Cunoșteam cântecul. Am deschis ochii, în timp ce Gideon se dădea înapoi. Peste umărul lui, am văzut pancarte scrise de mână, ridicate în aer.

BRETT KLINE E AL MEU! Și TRAGE-MI-O, BRETT! Și favorita mea personală: BRETT, M-AȘ NĂPUSTI ASUPRA TA CA MÂNIA DOMNULUI!

La naiba! Ce șanse fuseseră?

Iar Cary știuse, fără îndoială. Știuse și nu mă avertizase. Probabil se gândise că mă va amuza la culme să descopăr asta din întâmplare.

Mi-am slăbit strânsoarea picioarelor pe talia lui Gideon și el mă dădu jos, apărându-mă cu trupul lui de fanii înnebuniți. M-am întors spre scenă, simțind cum stomacul îmi zvâcnește nebunește. Fără nici o îndoială, la microfon era Brett Kline, iar vocea lui groasă, puternică și teribil de senzuală se scurgea pe deasupra miilor de oameni care veniseră să-l vadă în acțiune. Părul scurt îi era platinat și aranjat cu țepi, iar pe trup îmbrăcase o pereche de pantaloni cargo oliv și un tricou mulat negru. Era imposibil să văd din locul unde mă aflam, dar știam că ochii lui erau de un verde strălucitor, ca de smarald, chipul avea o frumusețe aspră, iar zâmbetul lui cuceritor dădea la iveală o gropiță care le înnebunea pe femei.

Mi-am luat cu greu ochii de la el, ca să mă uit la ceilalți membri ai echipei, și i-am recunoscut pe toți.

Însă în San Diego nu-și spuneau Six-Ninths. Pe atunci se numeau Captive Soul și mă întrebam ce-i făcuse să-și schimbe numele.

– Sunt buni, nu-i așa? mă întrebă Gideon cu gura lipită de urechea mea, ca să-l pot auzi. Se ținea cu o mână de gard, iar cu cealaltă îmi cuprinsese talia, ținându-mă lipită strâns de el, în timp ce se mișca în ritmul muzicii. Combinația dintre corpul său și vocea lui Brett mă ducea dincolo de culmile nebuniei în dorința mea de sex.

Am închis ochii, concentrându-mă pe bărbatul din spatele meu și pe încântarea stranie ce mă cuprindea de fiecare dată când îl ascultam cântând pe Brett. Muzica îmi zvâcnea în vene, scoțând la iveală amintiri – unele bune, altele rele. Mă legănam în brațele lui Gideon, inundată de dorință. Eram dureros de conștientă de patima lui. Se revărsa din el ca un val de arșiță, scufundându-se în mine, făcându-mă să tânjesc atât de tare după el, până când și distanța fizică dintre noi deveni dureroasă

I-am luat mâna cu care mă ținea de mijloc și i-am dus-o în jos.

– Eva! exclamă el, cu glas răgușit de dorință.

Toată seara îl ținusem într-o stare de excitare, din clipa în care-l anunțasem că mi s-a terminat menstruația, prin felul în care îl masturbasem pe sub masă la restaurant, până la sărutul pârjolitor din timpul pauzei. El mă apucă de coapsa dezgolită și mă strânse.

– Desfă-ți picioarele!

Mi-am sprijinit piciorul stâng de gard. Capul mi-a căzut pe spate, pe umărul lui și, într-o clipită, mâna i s-a strecurat sub fusta mea. Mă lingea pe ureche, respirând puternic și repede. L-am simțit la fel de bine

pe cât l-am auzit gemând, în momentul în care a descoperit cât sunt de udă.

Cântecele se amestecau unul cu altul. Gideon îmi freca sexul, prin boxerii pe care-i purtam, mai întâi cu mișcări circulare, apoi verticale. Șoldurile îmi zvâcneau în ritmul atingerilor lui, iar fundul mi se împingea în penisul lui, pe care-l simțeam tare, foarte excitat. Aveam să mă las dusă de valul orgasmului chiar acolo, la numai câțiva centimetri de mulțimile de spectatori, pentru că asta îmi făcea Gideon, atât de nebunește mă făcea să-l doresc. Când își punea mâinile pe mine, când atenția lui era concentrată doar la mine, nimic nu mai avea importanță.

– Așa, îngeraș, șopti el, în timp ce-mi dădea chiloții la o parte, penetrându-mă cu două degete. O să i-o trag câteva zile păsăricii tale minunate.

Eram înghiontiți din toate părțile de oameni, muzica ne bubuia în urechi, iar intimitatea ne era asigurată numai pentru că nimeni nu se uita la noi; Gideon își vârâse adânc degetele în sexul meu, de-a dreptul inundat, și nu și le mai mișca. Penetrarea adâncă, imobilă, mă înnebunea. Am început să-mi rotesc șoldurile în mâna lui, încercând să ajung la orgasmul pe care mi-l doream cu atâta disperare.

Apoi, când se termină cântecul, toate luminile se stinseră. Mulțimea vuia, ascunsă în întuneric. Aerul zumzăia de așteptare, tot mai puternic, până când corzile chitarei sparseră liniștea. Începură să se audă țipete, urmate de strălucirea flăcăruilor brichetelor, care transformase mulțimea în mii și mii de licurici.

Lumina unui reflector inundă scena, dezvăluindu-l privirilor pe Brett, așezat pe un scaun de bar. Își dăduse jos tricoul și bustul îi strălucea de sudoare. Avea

pieptul tare, frumos modelat, iar mușchii abdominali ieșeau în evidență. În timp ce-și ajusta înălțimea microfonului, piercingurile de pe sfârcuri îi străluceau, mișcându-se odată cu el. Femeile din public începură să țipe, iar printre ele se afla și Shawna, care țopăia și fluiera asurzitor.

Le înțelegeam cât se poate de bine. Așa cum stătea acolo, cu picioarele proptite pe barele scaunului, cu brațele acoperite de tatuaje gri și negre, Brett arăta teribil de sexy și cât se poate de apetisant pentru o partidă de sex. În urmă cu aproape patru ani, timp de șase luni, mă coborâsem până acolo încât făcusem tot posibilul să-l văd cât mai mult timp gol, atât de îndrăgostită de el, atât de disperată să fiu iubită, că mă mulțumeam cu cele mai mici resturi pe care mi le arunca.

Gideon începuse să-și miște degetele în mine, intrând și ieșind. Basul bubuia. Iar Brett începu să cânte un cântec pe care nu-l mai auzisem niciodată; fredona cu o voce joasă, plină de sentiment, iar cuvintele se auzeau cum nu se poate mai clare. Avea glasul unui înger căzut. Amețitor. Seducător. Iar chipul și trupul său nu făceau decât să mărească ispita.

Fată de aur, ești aici.
Cânt pentru mulțime, muzica e tare.
Trăiesc în vis, am ajuns sus,
Dar te zăresc acolo, cu soarele în păr,
Și sunt gata să fug, sunt disperat să plec.

Fată de aur, ești aici.
Dansezi pentru mulțime, muzica e tare.
Te doresc și înnebunesc, privirea nu mi-o pot întoarce.

Mai târziu, o să cazi în genunchi. O să rogi, o să mă implori.
Și pe urmă o să te duci, iar eu numai trupul tău îl știu.

Fată de aur, unde ai fugit?
Nu ești acolo, cu soarele în păr.
Te-aș fi putut avea în bar sau pe bancheta mașinii
Dar sufletul tău n-a fost al meu. Mă prăbușesc.
O să-ți cad în genunchi, o să te rog, o să te implor.

Te rog, nu pleca! Mai sunt atâtea pe care vreau să le știu.
Eva, te rog, sunt în genunchi!

Fată de aur, unde te-ai dus?
Cânt pentru mulțime, muzica e tare.
Și tu nu ești acolo, cu soarele-n păr.
Eva, te rog, sunt în genunchi.

Luminile se stinseră. Muzica se pierdea, iar spectatorii erau încremeniți. Apoi luminile se aprinseră din nou, în explozia bateriilor. Reflectoarele luminau nebunește, iar spectatorii o luaseră razna.

Eu, însă, nu auzeam decât vuietul din urechile mele, inima mi se strânsese și eram atât de amețită, că mă clătinam pe picioare.

–Cântecul ăsta, șopti Gideon la urechea mea, în timp ce mă penetra violent cu degetele, cântecul ăsta mă face să mă gândesc la tine.

Își apăsase palma pe clitorisul meu, masându-l, până când am ajuns la un orgasm atât de puternic, că simțeam că sunt pierdută într-un uragan. Ochii mi s-au

umplut de lacrimi și am început să țip, tremurând toată în brațele lui. Așa, agățată strâns de gardul din fața mea, m-am lăsat dusă de valul de neoprit al plăcerii care pulsa în mine.

La sfârșitul spectacolului, nu-mi stătea gândul decât la cum să pun mâna pe un telefon și să-l sun pe Cary. În timp ce așteptam ca mulțimea să se mai risipească, m-am lăsat moale pe Gideon, profitând de puterea brațelor lui care mă protejau.

– Te simți bine? mă întrebă el, mângâindu-mă pe spate.

– Da, am mințit.

Sincer, habar n-aveam cum mă simțeam. N-ar fi trebuit să aibă nici o importanță că Brett scrisese un cântec despre mine în care povestea noastră de sex fără implicații era zugrăvită într-o altă lumină. Eu iubeam pe altcineva.

– Și eu vreau să plecăm, îngeraș, șopti Gideon. Mor de poftă să fiu în tine. Abia mai pot gândi.

– Atunci, hai să ieșim, am zis, vârându-mi mâinile în buzunarele blugilor săi.

– Am acces în culise, spuse el și mă sărută pe nas când mi-am ridicat capul ca să-l privesc. Nu trebuie să le spunem și lor, dacă vrei mai degrabă să plecăm.

Am cântărit serios în minte ceea ce-mi spunea. La urma urmelor, seara asta fusese excelentă până acum, datorită lui Gideon. Dar știam că probabil mai târziu m-ar fi ros remușcarea dacă nu le-aș fi oferit lui Shawna și lui Arnoldo – care era și el fan Six-Ninths – ceva de care aveau să-și amintească toată viața. Și aș fi mințit dacă n-aș fi recunoscut că voiam să-l văd

pe Brett un pic mai îndeaproape. Nu voiam să fiu văzută de el, însă voiam să-l văd eu.

—Nu. Hai să-i ducem acolo!

Gideon mă luă de mână și li se adresă prietenilor noștri, a căror încântare la auzul veștii primite îmi dădu scuza să spun că făceam totul numai și numai pentru ei. Așa că ne-am îndreptat spre scenă, apoi am ieșit printr-o laterală a ei, unde Gideon se opri să discute cu tipul masiv care se ocupa de pază. În timp ce tipul vorbea cu cineva în căști, Gideon își scoase telefonul, cerându-i lui Angus să aducă limuzina în spate. Și, pe când vorbea, privirile ni se întâlniră, iar focul din ochii lui și promisiunea plăcerilor îmi tăiară răsuflarea.

—Iubitul tău e total, mi se adresă Shawna, care se uita la Gideon cu o privire aproape de adorație. Nu era o privire de pasăre de pradă, ci pur și simplu plină de admirație. Nu-mi vine să cred ce tare a fost seara asta. Îți rămân datoare vândută pentru asta, adăugă, îmbrățișându-mă pe neașteptate. Mulțumesc.

—Eu îți mulțumesc de invitație, am replicat, îmbrățișând-o la rândul meu.

Un bărbat înalt și zvelt, cu șuvițe albastre în păr și ochelari cu rame negre foarte eleganți se apropie de noi.

—Domnule Cross, îl salută el pe Gideon, nu știam că veniți în seara asta.

—Pentru că nu ți-am spus.

Și iubitul meu îi strânse mâna, întinzându-mi-o mie pe cealaltă. I-am prins-o, și el mi-l prezentă pe Robert Phillips, managerul celor de la Six-Ninths. Pe urmă făcu prezentările pentru Shawna și Arnoldo, după care ne conduse către culise, unde era mare vânzoleală, iar fanii mișunau de colo-colo.

Dintr-odată, mi-am dat seama că nu mai vreau să-l văd deloc pe Brett. Îmi fusese tare ușor să uit cum se petrecuseră lucrurile între noi în timp ce îi ascultam cântecul. Era prea ușor să vreau să uit, după ce ascultasem cântecul pe care-l scrisese. Totuși, acea perioadă din trecutul meu era una cu care nu mă mândream nici pe departe.

– Băieții sunt chiar aici, spuse Robert, arătându-ne o ușă deschisă, dincolo de care răzbăteau muzică și râsete răgușite. O să fie tare încântați să te cunoască.

Eu m-am oprit brusc și Gideon se opri și el, uitându-se la mine mirat. M-am ridicat pe vârfuri și i-am șoptit:

– N-am nici un chef să-i cunosc Dacă n-ai nimic împotrivă, mă duc până la baia din culise și pe urmă la mașină.

– Poți să aștepți câteva minute și pe urmă vin și eu cu tine?

– N-o să fie nici o problemă, nu-ți face atâtea griji pentru mine!

El îmi atinse fruntea.

– Te simți bine? Ești roșie la față.

– Mă simt excelent. O să-ți arăt cât de excelent de îndată ce ajungem acasă.

Replica asta avu efectul așteptat, căci îngrijorarea îi dispăru de pe față și zâmbi din nou.

– Atunci o să grăbesc puțin lucrurile. După care i se adresă lui Robert Phillips, arătându-i pe Arnoldo și Shawna: Poți să-i duci tu înăuntru? Am ceva de făcut chiar acum.

– Gideon, serios... am dat să protestez.

– Merg cu tine.

Cunoșteam tonul ăsta, așa că l-am lăsat să mă conducă până la toaletă, care era cam la vreo zece metri depărtare.

– De-aici mă descurc, campionule.

– Te aștept.

– Atunci n-o să mai plecăm niciodată de aici. Du-te și fă ce ai de făcut, eu mă descurc.

El mă privi foarte răbdător.

– Eva, nu te las singură.

– Mă descurc, pe bune. Ieșirea e chiar acolo, am replicat, arătând spre hol, către ușile duble deasupra cărora licărea semnul de ieșire și pe unde muncitorii cărau deja echipamentul. Angus e chiar acolo, nu?

În loc de răspuns, Gideon se rezemă de perete, încrucișându-și brațele.

– OK, în regulă, fă cum vrei, am cedat eu, ridicând brațele exasperată.

– Începi să înveți, îngeraș, remarcă el, zâmbind.

Bodogănind, am intrat la toaletă. În timp ce mă spălam pe mâini, am ridicat ochii spre oglindă și am tresărit. Aveam niște dâre negre ca de raton în jurul ochilor, căci machiajul mi se dusese de la cât de mult transpirasem, iar pupilele îmi erau întunecate și dilatate.

– Oare ce-o fi văzând la tine? m-am întrebat în batjocură, gândindu-mă ce bine continua el să arate. Oricât de cald i-ar fi fost, oricât ar fi transpirat, tot arăta bestial, în timp ce eu păream udă și moale ca o cârpă. Însă, mult mai mult decât cum arătam la exterior, în minte aveam de fapt eșecurile mele personale. Nu puteam să-mi iau gândul de la ele, cel puțin nu atâta timp cât eram în aceeași clădire cu Brett.

M-am șters la ochi cu un șervețel înmuiat în apă, ca să înlătur dârele negre, după care m-am întors în hol.

Gideon mă aștepta la câțiva pași mai încolo, vorbind cu Robert sau, mai precis, ascultându-l. Managerul trupei era vizibil încântat de ceva.

La vederea mea, Gideon ridică o mână, ca să mă facă să-l aștept câteva minute, dar eu nu voiam să risc. Am arătat spre ieșire, după care m-am întors pe călcâie și am plecat înainte să mă poată opri. Am trecut în grabă de ușa artiștilor, aruncând doar o privire înăuntru, unde am zărit-o pe Shawna care râdea, cu o bere în mână. Încăperea era aglomerată și plină de zgomote, iar ea părea că se distrează de minune.

Am ieșit de acolo cu un oftat de bucurie, simțindu-mă incredibil de ușurată. L-am zărit pe Angus, care stătea lângă mașina lui Gideon, la capătul îndepărtat al stației de autobuz, i-am făcut cu mâna și m-am îndreptat spre el.

Mă gândeam la cum fusese seara și mai că nu-mi venea să cred cât de eliberat de inhibiții fusese Gideon. Era cu siguranță la un milion de kilometri depărtare de bărbatul care vorbise despre fuziuni și achiziții ca să se bage în patul meu.

Și abia așteptam să-l văd gol.

Deodată am tresărit, căci o flăcăruie izbucnise din întuneric, în dreapta mea. M-am oprit fără să vreau și l-am zărit pe Brett Kline, care ridica un chibrit spre țigara pe care o avea în gură. Așa cum stătea, învăluit în întunericul de lângă ușa de ieșire, flacăra care licărea îi mângâia chipul, aruncându-mă înapoi în timp pentru câteva clipe.

El ridică privirea ca să se uite la mine și rămase încremenit. Ne holbam unul la altul. Inima îmi zvâcni o dată cu putere, într-o combinație de încântare

și de teamă. Iar el înjură brusc, pentru că flacăra chibritului îl arsese la degete.

M-am urnit din loc, străduindu-mă să păstrez un mers relaxat, în timp ce mă îndreptam spre Angus și spre limuzină.

– Hei! Oprește-te! strigă Brett.

Îl auzeam cum se apropie cu pași mari și un val de adrenalină mă invadă. Un muncitor împingea un cărucior plin cu echipamente grele și eu l-am ocolit, folosindu-l ca pe un paravan ca să mă strecor între două autobuze. M-am lipit cu spatele de unul dintre ele, rămânând în picioare, ascunsă în întuneric și simțindu-mă lașă, dar știind că n-aveam nimic să-i spun lui Brett. Nu mai eram fata pe care o cunoscuse el.

L-am văzut cum trecea grăbit. Am hotărât să aștept, dându-i timp să mă caute și să renunțe. Eram mai mult decât conștientă că timpul trecea cu repeziciune și de faptul că Gideon avea să vină să mă caute.

– Eva!

Am tresărit, auzindu-mă strigată pe nume. Am întors capul și l-am zărit pe Brett, care se apropia din partea opusă. Eu mă uitasem înspre dreapta, dar el venea din stânga.

– Tu ești, zise el, cu glas răgușit. Aruncă jos țigara care-i rămăsese în gură și o strivi cu gheata.

Iar eu m-am trezit că spun ceva ce-mi era familiar:

– Ar trebui să te lași.

– Îmi tot spui asta, zise el, apropiindu-se cu grijă. Ai văzut spectacolul?

Am dat din cap, plecând în același timp de lângă autobuz, dând înapoi.

– A fost bestial. Aveți o muzică excelentă. Mă bucur foarte mult pentru voi.

El se apropia cu fiecare pas pe care eu îl făceam înapoi.

– Speram că o să te regăsesc așa, la unul dintre concertele noastre. Am avut o mie de idei diferite despre cum o să fie dacă o să te văd.

Nu știam ce să răspund. Tensiunea dintre noi era atât de mare, că mi-era greu și să respir. Atracția încă nu dispăruse, dar era o nimica toată, în comparație cu ceea ce simțeam pentru Gideon. Era doar o biată umbră, dar tot era ceva.

Tot retrăgându-mă, am ajuns iar într-un spațiu deschis, unde erau mulți oameni care se agitau în jurul nostru.

– De ce fugi? mă întrebă el.

Acum îl vedeam foarte bine, în lumina care venea de la parcarea din apropiere. Arăta chiar mai bine decât înainte.

– Nu pot... am înghițit în sec. N-avem nimic să ne spunem.

– Rahat! făcu el, sfredelindu-mă cu privirea. Ai încetat să mai vii pe la mine. N-ai spus un cuvânt, pur și simplu n-ai mai apărut. De ce?

Mi-am dus mâna spre stomac, ca să scap de nodul pe care-l simțeam în el. Ce-ar fi trebuit să-i spun? „M-am maturizat, în cele din urmă, și am hotărât că merit ceva mai mult decât să fiu doar una din cârdul de gâsculițe cărora le-o trăgeai prin toalete, în pauzele din spectacole?“

– De ce, Eva? Între noi era ceva, dar tu pur și simplu ai dispărut.

Am întors capul, căutându-i cu privirea pe Gideon și pe Angus, dar nu se vedea nici urmă de ei. Nu era nimeni la mașină.

– Asta a fost cu mult timp în urmă.

Cu o mișcare bruscă, Brett mă apucă de mână, făcându-mă să tresar și speriindu-mă o clipă cu mișcarea agresivă. Dacă n-ar fi fost atâția oameni în jurul nostru, probabil că aș fi fost cuprinsă de panică.

– Îmi datorezi o explicație, se răsti el.

– Nu e...

Fără de veste, mă sărută. Avea niște buze incredibil de moi, cu care le pecetlui pe ale mele într-un sărut. Până să-mi dau seama ce se petrece, el mă apucase și mai strâns de brațe, împiedicându-mă să mă mișc, să-l resping.

Iar pentru o fracțiune de secundă, nici n-am vrut s-o fac.

Ba chiar i-am răspuns la sărut, pentru că încă mă simțeam atrasă de el și pentru că mi se luase o povară de pe suflet la gândul că probabil fusesem pentru el ceva mai mult decât o bucățică bună și fără obligații. Avea gust de cuișoare, mirosea seducător a mascul care depusese efort și îmi acapară gura cu toată pasiunea unui suflet creator. Era familiar, într-un mod foarte intim.

Dar, în cele din urmă, n-avea nici o importanță că el încă mai suspina după mine. N-avea nici o importanță că aveam o istorie, indiferent cât de dureroasă era pentru mine. Nu conta că mă simțeam flatată și încântată de versurile pe care le scrisese, că după șase luni în care îl văzusem că se dă la alte femei, în timp ce mi-o trăgea în orice loc unde găsea o ușă care se încuia, de fapt el se gândea la mine în timp ce seducea de pe scenă femeile care țipau isteric după el.

Nimic din toate astea nu conta, pentru că eu îl iubeam nebunește pe Gideon Cross, pentru că de el aveam nevoie.

Așa că m-am zbătut și am scăpat, deschizând gura după aer...

... și l-am zărit pe Gideon care se repezise înspre noi, fără să se controleze, azvârlindu-l pe Brett la pământ.

Capitolul 10

M-am clătinat din cauza impactului, cât pe-aci să cad. Cei doi bărbați se izbiră de asfalt cu un bubuit care-ți făcea rău. Cineva strigă ceva. O femeie începu să țipe. Eu nu eram în stare să fac nimic. Rămăsesem acolo, încremenită, fără să pot scoate un sunet, pradă unui uragan de emoții.

Gideon se înfipsese în gâtul lui Brett și-i căra acum pumni în coaste; ai fi zis că e o mașină, tăcută și de neoprit. Brett icnea la fiecare lovitură, zbătându-se să scape.

– Cross! *Dio mio!*

Am început să plâng când l-am zărit pe Arnoldo. Acesta se repezi la cei doi, dar se dădu în spate când Brett se smuci într-o parte, rostogolindu-se împreună cu Gideon.

Colegii de trupă ai lui Brett își făcură drum prin mulțimea care se aduna în jurul autobuzelor, gata să sară la bătaie... până când văzură cu cine se bătea Brett – Omul cu banii, care le susținea înregistrările.

– Kline, idiotule! exclamă Darrin, bateristul, luându-se cu mâinile de păr. Ce dracu' te-a apucat?

Brett se eliberă, sări în picioare și îl împinse pe Gideon, izbindu-l de un autobuz. Însă Gideon, cu palmele prinse una de alta, îl izbi pe Brett în spate ca și cu o măciucă, făcându-l să se dea înapoi, clătinându-se. Apoi, profitând de avantaj, se dezlănțui iar, lovindu-l cu piciorul și, fără să-l lase să respire, cu pumnul în stomac. Brett se clătină, încordându-și mușchii odată cu pumnii, însă Gideon pară lejer lovitura, aplicându-i un upercut care-i azvârli pe spate capul lui Brett.

Dumnezeule!

Gideon nu scotea un sunet, nici când ataca, nici când Brett îi dădu un pumn direct în falcă. Intensitatea tăcută a furiei lui te înghețа. Simțeam cum mustește de furie, o vedeam în ochii lui, dar chiar și în aceste clipe se controla și era înnebunitor de metodic. Nu-mi dau seama cum, se deconectase, mintea i se retrăsese într-un loc de unde putea să-și observe în mod obiectiv corpul lovind cu putere pe altul.

Iar eu eram de vină pentru asta. Eu îl transformasem pe bărbatul tandru, ironic și jucăuș care mă încântase toată seara în bătăușul cu sânge-rece, pus pe crimă, care se afla în fața mea.

– Domnișoară Tramell. Angus mă prinse de cot.

– Trebuie să-l oprești, l-am rugat disperată.

– Te rog să mergi în limuzină.

– Poftim? Mi-am întors privirea, văzând că lui Brett îi curgea sânge din nas. Nimeni nu intervenea. Ai înnebunit?

– Trebuie să o conducem acasă pe domnișoara Ellison. Este invitata dumitale și trebuie să te ocupi de ea.

Brett se repezi să lovească, iar când Gideon făcu o fentă într-o parte, își repezi celălalt pumn înainte, nimerindu-l pe Gideon în umăr și trimițându-l pași în spate. L-am apucat pe Angus de mână.

– Ce te-a apucat? Oprește-i!

Privirea din ochii lui albaștri se îmblânzi puțin.

– Eva, el știe când să se oprească.

– Îți bați joc de mine?

Angus se uită peste umărul meu.

– Domnule Ricci, vă rog!

Și în clipa următoare, eram aruncată pe umărul lui Arnoldo, care mă ducea la limuzină. Am ridicat capul, dar cercul privitorilor se închidea deja, blocându-mi priveliștea. Am început să țip, în culmea furiei, lovindu-l pe Arnoldo cu pumnii, însă lui nici că-i păsa. Se urcă în mașină lângă mine, iar când Shawna făcu același lucru, după câteva clipe, Angus închise portiera ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Ce dracu' faci? m-am răstit la Arnoldo, trăgând de mânerul ușii, în timp ce mașina se punea în mișcare. Numai că, orice aș fi făcut, nu se deschidea și n-aș fi reușit să o deblochez. E prietenul tău! Ai de gând să-l lași acolo în halul ăsta?

– Este iubitul tău, îmi replică Arnoldo pe un ton calm, care mă îngheță. Și tu ești cea care l-a adus în halul ăsta.

M-am lăsat moale pe banchetă, cu un gol în stomac, cu palmele ude. Gideon...

– Tu ești Eva din cântecul *Fata de aur*, nu-i așa? mă întrebă încetișor Shawna, care stătea pe bancheta din fața mea.

Arnoldo tresări, vizibil surprins de această legătură.

– Mă întreb dacă Gideon... oftă el. Evident că știe.

– S-a întâmplat cu mult timp în urmă, am replicat, apărându-mă.

– Se pare că nu chiar atât de mult, remarcă el.

Nu-mi găseam locul, atât eram de disperată să mă întorc la Gideon. Băteam din picioare, eram cuprinsă de o asemenea agitație, că aveam impresia c-o să-mi ies din piele.

Îl rănisem pe omul pe care-l iubeam și, prin el, pe un alt bărbat, care nu făcuse decât să fie el însuși. Și nu aveam nici o explicație valabilă pentru cele întâmplate. Când mă gândeam la asta, nu puteam să-mi dau seama ce mă apucase. De ce nu mă dădusem mai repede înapoi? De ce îl sărutasem și eu pe Brett?

Și ce avea să facă Gideon?

Gândul că ar putea să mă părăsească mă umplu de o panică absolut copleșitoare. Mi se făcuse rău de îngrijorare. Oare era rănit? Dumnezeule... Gândul că Gideon ar fi putut să sufere mă consuma pe dinăuntru, ca o otravă. Oare urma să aibă probleme? Îl atacase pe Brett. Și m-a umplut o sudoare rece, amintindu-mi ce-mi spusese Cary, cum că și partenerul lui de sex în grup voia să depună plângere pentru că fusese atacat.

Viața lui Gideon începea să iasă de sub control – din cauza mea. La un moment dat, avea să-și dea seama că nu merit atâta bătaie de cap.

I-am aruncat o privire Shawnei, care se uita pe fereastră, gânditoare. Îi stricasem seara cea grozavă. Și pe a lui Arnoldo.

– Îmi pare rău, am suspinat, nefericită. Am distrus totul.

Ea se uită la mine, ridicând ușor din umeri, apoi îmi zâmbi atât de compătimitor, că mi se puse un nod în gât.

—Nu-i mare lucru. Eu m-am distrat pe cinste. Sper să rezolvi tu, ca să fie totul cum e mai bine.

Gideon era cel mai bun lucru pentru mine. Oare distrusesem asta? Nu cumva, în mod inexplicabil, dădusem cu piciorul celui mai important om din viața mea?

Încă îi simțeam gura lui Brett pe a mea. Am început să-mi frec buzele cu putere, dorindu-mi să fac să dispară la fel de ușor și ultima jumătate de oră din viața mea.

Așa de îngrijorată eram, că drumul până acasă la Shawna mi s-a părut o eternitate. La intrarea în blocul ei, am ieșit din mașină și am îmbrățișat-o.

—Îmi pare rău, am repetat, referindu-mă și la cele petrecute, și la clipa de față, pentru că stăteam ca pe ghimpi să mă întorc la Gideon, oriunde o fi fost el, și mă temeam să nu mi se vadă prea mult nerăbdarea. Nu știam dacă aveam să-l iert vreodată pe Angus sau pe Arnoldo pentru că mă luaseră de lângă el atunci, în felul în care o făcuseră.

Arnoldo o îmbrățișă, la rândul lui, pe Shawna, spunându-i că ea și Doug aveau de acum oricând o masă rezervată la Tableau One. Asta m-a făcut să-mi treacă un pic supărarea pe el. Toată seara fusese foarte grijuliu cu ea.

Pe urmă, ne-am urcat în mașină și ne-am îndreptat spre restaurant. Mă făcusem mică într-un colț al mașinii, plângând pe tăcute, căci nu mai puteam să țin în frâu valul de disperare care mă copleșise. Când am ajuns la restaurant, mi-am șters fața cu maioul. Arnoldo mă opri în clipa în care voiam să ies.

—Poartă-te bine cu el, îmi zise fără menajamente, privindu-mă urât. Nu l-am văzut niciodată cu nimeni așa cum e cu tine. Nu știu dacă îl meriți, dar poți

să-l faci fericit. Am văzut asta. Fă-o sau pleacă! Nu-l înnebuni!

Nodul din gât nu mă lăsa să scot un sunet, așa că m-am mulțumit să dau din cap, sperând să vadă în ochii mei ce mult însemna Gideon pentru mine. *Era totul.*

Arnoldo intră în restaurant. Înainte ca Angus să închidă portiera, m-am aplecat spre el.

–Unde e? Trebuie să-l văd. Te rog!

–A sunat, răspunse Angus privindu-mă cu blândețe, ceea ce mă făcu să izbucnesc iar în plâns. Acum mergem la el.

–E teafăr?

–Nu știu.

M-am lăsat moale pe banchetă, simțindu-mă bolnavă fizic. Abia dacă am văzut unde mergem, căci unicul meu gând era că trebuie să-i explic. Trebuia să-i spun lui Gideon că-l iubesc, că n-o să-l părăsesc niciodată, dacă încă mă mai vrea, că era singurul bărbat de pe lume pe care îl doream, unicul bărbat care făcea să-mi fiarbă sângele în vene.

În cele din urmă, mașina se opri. Am privit în jur, dându-mi seama că ne întorseserăm la locul unde fusese concertul. În timp ce priveam încordată pe fereastră, portiera din spatele meu s-a deschis, făcându-mă să tresar. M-am întors și l-am văzut pe Gideon care intra, așezându-se pe bancheta din fața mea.

M-am repezit la el.

–Gideon...

–Nu! m-a oprit el, cu un glas mocnind de mânie, care m-a făcut să cad efectiv pe podea. În aceeași clipă, mașina a pornit, zgâlțâindu-mă.

Printre lacrimi, l-am privit cum își toarnă un pahar de lichid de culoarea ambrei din bar și-l dă pe gât.

Așteptam acolo jos, cu o gheară de teamă și de durere scormonindu-mi prin stomac. Își umplu din nou paharul, apoi închise barul și se așeză la loc. Voiam să-l întreb dacă Brett e teafăr sau dacă e rănit rău. Voiam să-l întreb pe Gideon dacă el e rănit sau nu. Dar nu puteam. Nu știam dacă nu avea cumva să înțeleagă greșit întrebarea mea și să-și închipuie că grija pe care o arătam pentru Brett însemna mai mult decât era. Chipul îi rămăsese impasibil, iar ochii albaștri erau tăioși ca niște safire.

– Ce e pentru tine?

– O greșeală, am răspuns, ștergându-mi lacrimile care mi se scurgeau pe față.

– Din trecut? Sau de acum?

– Ambele.

El rânji ironic.

– Așa îți săruți mereu greșelile?

Pieptul mi se zbătea dureros, în încercarea de a-mi înăbuși un hohot. Am scuturat violent din cap.

– Îl dorești? se interesă pe un ton sec, înainte să mai ia o înghițitură de băutură.

– Nu, am șoptit. Nu te vreau decât pe tine. Pe tine te iubesc, Gideon. Atât de mult, că mă doare.

El închise ochii, lăsându-și capul pe spate. Am profitat de asta și m-am târât mai aproape de el, simțind nevoia să micșorez măcar fizic distanța dintre noi.

– Eva, ai atins orgasmul datorită mie când aveam degetele în tine? Sau din cauza afurisitului de cântec?

O, Doamne! Cum de putea să se îndoiască... ?

Eu îl făcusem să se îndoiască. Eu făcusem asta.

– Datorită ție. Ești unicul bărbat de pe lume care mă poate lua așa. Care mă poate face să uit cine sunt. Care

mă face să nu-mi mai pese cine e în jurul nostru sau ce se întâmplă, atâta timp cât mă atingi.

–Și nu s-a întâmplat la fel când te-a sărutat? Gideon deschisese ochii și mă privea fix. Doar ți-a băgat-o. Ți-a tras-o... și-a dat drumul în tine.

M-am dat înapoi, speriată de tonul lui îngrozitor de amar, de răutatea vorbelor pe care le spusese. Știam cum se simțea. Știam cât de rău pot să doară imaginile din minte, cum pot să te chinuie până când simți că înnebunești. În mintea mea, el și Corinne și-o trăseseră de douăzeci de ori în timp ce-i priveam, clocotind de gelozie și de o furie bolnavă.

Deodată, el se îndreptă și se aplecă spre mine, frecându-mi cu putere buzele cu degetul mare.

–A avut gura ta.

I-am luat paharul din mână și am băut dintr-odată tot ce rămăsese în el, îngrețoșată de gustul aspru și de arsura puternică. Numai voința m-a făcut să înghit totul, căci stomacul mi se zvârcolea, protestând. Alcoolul îmi ardea măruntaiele.

Gideon se lăsă la loc pe banchetă, acoperindu-și fața cu mâna. Știam că în fața ochilor lui eram tot eu, sărutându-l pe Brett. Știam că asta îi măcina creierul.

Am lăsat jos paharul și m-am ghemuit între picioarele lui, bâjbâind după nasturii lui de la blugi. El mi-a prins degetele într-o strânsoare de oțel, fără să-și ia mâna de la ochi.

–Ce dracu' faci?

–Dă-ți drumul în gura mea, l-am implorat. Fă să dispară totul!

Timp de câteva clipe, el nu scoase un sunet. Stătea acolo, absolut nemișcat, și numai pieptul i se ridica, respirând profund.

– Te rog, Gideon!

În sfârșit, înjurând înăbușit, îmi dădu drumul, iar mâna îi căzu grea pe lângă el.

– Fă-o!

M-am grăbit să ajung la el. Inima îmi bătea nebunește la gândul că ar fi putut să se răzgândească și să mă refuze... că ar fi putut hotărî că a terminat cu mine. Singurul moment în care m-a ajutat a fost când și-a ridicat un pic șoldurile, ca să-i dau jos blugii și boxerii.

Iar după asta, i-am luat penisul mare și atât de frumos în mână. În gură. Am gemut de plăcere simțindu-i gustul, moliciunea caldă și satinată a pielii, parfumul. Mi-am frecat obrazul de vintre, de testiculele lui, vrând să mă îmbib de aroma lui, să mă marchez cu ea ca să arăt că sunt a lui. I-am atins cu limba venele groase, trasându-le conturul, lingându-l de sus până jos.

L-am auzit cum scrâșnește din dinți, când am început să i-o sug cu putere, scoțând în același timp gemete de iertare și de bucurie. Mi se rupea inima să-l văd așa de tăcut, tocmai pe el, iubitul meu care-mi vorbea mereu murdar. Îmi spunea mereu ce vrea, ce-i trebuie... ce bine se simte când fac dragoste cu el. Acum se abținea, refuzându-mi satisfacția de a ști că-i fac plăcere.

I-am cuprins mădularul cu mâna, frecându-i-l de la rădăcină și sugând în același timp capul catifelat, ademenindu-l să-mi ofere lichidul de dinaintea ejaculării, ca să-l pot linge ușor cu limba. El își încordă coapsele, iar răsuflarea i se făcu șuierătoare. L-am simțit cum se abține, iar asta m-a înnebunit, întețindu-mi mișcările mâinii cu care-l frecam și sugându-i-o atât de tare, că mă durea maxilarul. El deveni brusc rigid și-și dădu cu putere capul pe spate în clipa când primul jet de spermă îmi explodă în gură.

Am scâncit de plăcere, căci aroma lui îmi adusese simțurile la paroxism, făcându-mă să tânjesc și mai mult după el. Înghițeam convulsiv, frecându-i penisul care zvâcnea, pentru a-l face să-mi dea și mai mult din sămânța-i cremoasă. Trupul i se cutremură câteva minute sub puterea orgasmului, umplându-mi gura, până când se mi se revărsă pe la colțurile buzelor. Continua să nu scoată nici un sunet, rămânând la fel de ciudat de tăcut cum fusese în timpul bătăii.

I-aș fi supt mădularul ore întregi. Mi-aș fi dorit asta, dar el îmi puse mâinile pe umeri și mă dădu la o parte. Mi-am ridicat privirea spre chipul care-mi răpise inima și i-am văzut ochii strălucind în semiîntuneric. Îmi atinse buzele, mânjindu-mi fața cu sperma lui.

– Înfige-ți gaura aia strâmtă în mine, îmi ordonă brutal. Mai am să-ți dau.

Neputincioasă și înspăimântată de distanța brutală pe care o luase față de mine, mi-am dat jos chiloții.

– Scoate-ți tot de pe tine! Lasă-ți numai ghetele!

Am făcut ce mi-a cerut, grăbindu-mă involuntar să-i îndeplinesc cererea. Aș fi făcut tot ce mi-ar fi cerut, numai ca să-i demonstrez că sunt a lui și numai a lui. Mi-aș fi ispășit greșeala în orice fel ar fi vrut s-o fac, numai să știe că-l iubesc. Mi-am desfăcut fermoarul de la fustă și am scos-o, după care mi-am tras maioul peste cap și l-am aruncat pe bancheta cealaltă, iar sutienul l-a urmat de îndată.

Când m-am urcat pe el, Gideon m-a apucat de șolduri, ridicându-și ochii spre mine.

– Ești udă?

– Da.

– Te excită să mi-o sugi.

Auzindu-l, sfârcurile mi se întăriră și mai tare. Până și felul brutal, dur în care vorbea despre sex mă făcea să mă ud.

– Mereu.

– De ce l-ai sărutat?

Schimbarea bruscă a subiectului mă izbi în plin.

– Nu știu, am răspuns, cu buza tremurând.

El îmi dădu drumul și-și ridică brațele, ca să se prindă de marginile tetierei și, în mișcarea aceasta, bicepșii încordați i se întrezăriră pe sub tricou. Priveliștea asta m-a excitat și mai mult, cum mă excita totul la el. Voiam să-i văd pieptul gol strălucind de sudoare, să văd cum îi joacă mușchii, în timp ce-și înfigea mădularul în mine.

M-am lins pe buze, gustându-i aroma.

– Dă-ți jos tricoul !

– Asta nu e pentru tine, replică el, privindu-mă cu ochi îngustați.

Am încremenit, cu inima gata să-mi sară din piept. Se folosea de sex împotriva mea. În mașina în care făcuserăm pentru prima oară dragoste, în aceeași poziție în care mă penetrase prima dată...

– Mă pedepsești.

– O meriți.

N-avea importanță că avea dreptate. Dacă eu meritam, atunci și el o merita.

M-am prins cu o mână de spătar, ca să-mi țin echilibrul, iar pe cealaltă mi-am înfășurat-o în jurul penisului său, care rămăsese tot tare și pulsa. Un mușchi de pe gât începu să-i zvâcnească atunci când l-am strâns în pumn, masându-l. I-am pus capul imens între labiile mele, frecându-mă de el, învăluindu-l în dorința mea lunecoasă.

Fără să-mi desprind privirea dintr-a lui, mă jucam cu excitația de care eram cuprinși amândoi, căutând cel mai mic semn al amantului plin de pasiune pe care îl adoram. Dar nu era aici. Un străin furios se uita încruntat la mine, sfidându-mă, chinuindu-mă cu detașarea lui.

M-am deschis cât am putut și am început să alunec încet în joc, după care mi-am împins șoldurile și un strigăt mi-a scăpat în timp ce mă străpungea profund, lărgindu-mă până când senzația deveni aproape de nesuportat.

– La dracu'! Fir-ar! înjură el, cutremurându-se.

Izbucnirea lui necontrolată mi-a redat curajul. M-am proptit cu genunchii în banchetă, m-am sprijinit cu mâinile de el și m-am ridicat, în timp ce sexul care-mi tremura se agăța strâns de el. După aceea m-am lăsat iar în jos, iar mișcarea deveni mai ușoară, căci penisul i se umezise de la mine. Iar când fesele mi s-au lovit de coapsele lui, am văzut că are mușchii tari ca piatra; trupul lui nu putea să mintă – nu era indiferent.

M-am ridicat iar, încet, în așa fel încât amândoi să simțim până și cea mai mică nuanță a frecării delicioase. După care, când m-am împins iar în el, am încercat să par la fel de nepăsătoare ca el, dar senzația de plinătate, legătura fierbinte dintre noi era mult prea minunată ca s-o pot ascunde. Am gemut și, fără să se poată opri, Gideon își roti ușor șoldurile, într-un mod absolut încântător.

– Ești atât de bun, am șoptit, frecându-i mădularul înnebunitor cu sexul meu flămând, alunecând în sus și-n jos de-a lungul lui. Ești tot ce-mi trebuie, Gideon. Ești tot ce-mi doresc. Ai fost făcut pentru mine.

– Ai uitat asta, replică el; încheieturile degetelor i se albiseră de cât de tare strângea marginile tetierei.

Mă întrebam dacă doar se sprijinea de ele ori își interzicea fizic să mă atingă.

– Niciodată. N-aș putea uita niciodată. Faci parte din mine.

– Spune-mi de ce l-ai sărutat.

– Nu știu, am răspuns, sprijinindu-mi fruntea de a lui, simțind arsura lacrimilor în ochi. Dumnezeule, Gideon! Jur că nu știu.

– Atunci taci și fă-mă să-mi dau drumul!

Dacă mi-ar fi tras o palmă peste față, și tot nu m-ar fi șocat mai tare. M-am ridicat și am ieșit din el.

– Du-te dracu'!

– Acum pricepi.

Chipul îmi era brăzdat de lacrimi fierbinți.

– Nu mă trata ca pe o târfă!

– Eva!

Glasul îi era dur, brutal, în el se simțea un avertisment, însă ochii îi erau întunecați și plini de dezolare, de o durere la fel de mare ca a mea.

– Vrei să te oprești, știi ce să spui.

Crossfire. Cu un singur cuvânt, puteam pune capăt cu siguranță și total acestei situații agonizante. Acum însă nu-l puteam folosi. Simplul fapt că-mi amintise de cuvântul meu de siguranță îmi spunea că mă pune la încercare, că mă împinge de la spate. Avea un plan și, dacă renunțam acum, n-aveam să știu niciodată ce era în mintea lui.

Mi-am dus mâinile la spate și m-am sprijinit de genunchii lui, după care mi-am arcuit spatele și mi-am frecat sexul ud de penisul lui rigid, apoi m-am înfipt iar în el. M-am așezat mai bine, m-am ridicat, după care

m-am aruncat iar în el, din nou și din nou, gemând de cât de tare îl simțeam. Indiferent dacă eram sau nu nebună, trupul meu îl slăvea pe al lui, iubeam felul în care îl simțeam, sentimentul că e *așa cum trebuie*, care trecea dincolo de furie și de durere.

Cu fiecare izbitură a șoldurilor mele, respirația lui se făcea tot mai grea. Trupul îi era fierbinte, atât de fierbinte, radiind căldură ca un cuptor încins. Eu îmi mișcam șoldurile. În sus. În jos. Luându-mi plăcerea pe care el refuza să mi-o ofere. De fiecare dată când mă ridicam, coapsele, fesele și sexul mi se strângeau, prinzându-l ca într-o menghină, de la rădăcină până în vârf. Apoi, când coboram iar în el, se relaxau, lăsându-l să se cufunde adânc în mine.

I-o trăgeam cât de tare puteam, aruncându-mă în mădularul lui. Printre dinții încleștați, respirația îi devenise șuierătoare. În cele din urmă, își dădu drumul în mine cu putere, atât de dezlănțuit, că am simțit fiecare jet de spermă ca și când ar fi fost o izbitură. Am țipat, înnebunită de plăcerea senzației, în căutarea disperată a orgasmului care să mă cutremure. Eram atât de rănită, că trupul meu tânjea cu disperare să se descarce, după ce îl satisfăcuse de două ori.

Însă el mă prinse de talie împiedicându-mă să mă mișc, ținându-mă înfiptă în el în timp ce se descărca în mine. Mi-am înghițit un țipăt când mi-am dat seama că, în mod voit, nu mă lăsa să ajung la orgasm.

—Spune-mi, Eva! mârâi. *De ce?*

—Nu știu! am strigat, încercând să-mi împing șoldurile în el, lovindu-l cu pumnii în umeri, căci își sporise strânsoarea.

Ținându-mă lipită de pelvisul lui, înfiptă toată în mădularul lui, Gideon se sprijini în picioare și își schimbă

poziția. Ieși din mine, mă răsuci, îndepărtându-mă de el, apoi mă făcu să mă aplec peste banchetă, cu genunchii pe podea. Își puse o mână pe mijlocul meu, ca să mă țină în poziția asta, apoi îmi prinse în mână sexul și începu să-l frece, masându-mi despicătura cu sperma lui, răspândind-o peste tot, învăluindu-mă în ea. Îmi roteam șoldurile, căutând acea presiune perfectă care să mă facă să-mi dau drumul...

El însă mă împiedica. În mod voit.

Clitorisul care îmi pulsa și zvâcnetele pline de dorință ale lăuntrurilor mele, rămase goale fără el, mă înnebuneau, trupul meu era flămând să se elibereze. Gideon își strecură două degete în mine, făcându-mă să-mi înfig unghiile în pielea de pe banchetă. Mă penetra cu degetele, ușor, alunecând leneș înăuntru și în afară, ținându-mă pe muchia orgasmului.

—Gideon! am suspinat; toate țesuturile mele sensibile tremurau lacome în jurul lui. Eram lac de sudoare, abia puteam să mai respir. Începusem să mă rog ca mașina să se oprească, să ajungem la destinație, ținându-mi răsuflarea de nerăbdare să scap. Numai că mașina nici vorbă să se oprească. Își continuă drumul, iar eu eram atât de strâns ținută, că nu puteam să mă ridic destul, încât să văd unde ne aflăm.

Gideon se aplecă peste mine, cu mădularul lipit de crăpătura feselor mele.

—Spune-mi de ce, Eva, îmi murmură în ureche. Știai că o să vin după tine... că o să te găsesc...

Am închis ochii, strângând din pumni.

—Nu. Știu. Fir-ai să fii! Pur și simplu nu știu.

Își scoase degetele din mine, după care își înfipse penisul. Păsărica începuse să-mi zvâcnească în jurul erecției lui minunate, trăgându-l tot mai adânc înăuntru.

L-am auzit cum scoate un geamăt înăbușit, iar apoi mă luă din nou.

Am țipat de plăcere; tot trupul îmi tremura de încântare în timp ce mi-o trăgea tare, cu capul penisului său minunat frecând și zvâcnind pe nervii mei suprastimulați. Presiunea se făcea tot mai mare, fierbând în mine ca o furtună...

– Da, am icnit, încordându-mă în așteptare.

Dar el se retrase la primul zvâcnet al sexului meu, lăsându-mă iar pe marginea prăpastiei. Am țipat, frustrată, zbătându-mă să mă ridic și să mă îndepărtez de iubitul care devenise izvorul unui chin de nesuportat.

El îmi șopti în ureche, la fel ca un diavol:

– Spune-mi, Eva! Te gândești la el acum? Ai fi vrut să-l simți pe el în tine acum? Ai fi vrut ca el să ți-o tragă în gaura ta mică și perfectă?

– Te urăsc! am țipat iar. Ești un sadic, un egoist...

Dar el intrase iar în mine, frecând ritmic lăuntrurile care-mi tremurau.

Fără să mai pot suporta nici măcar un minut, mă chinuiam să-mi ating clitorisul cu degetele, știind că o singură atingere ar fi fost de ajuns ca să mă facă să ajung la un orgasm violent.

– Nu! Gideon mă prinse de încheieturi, ținându-mi mâinile pe banchetă, cu picioarele cât mai depărtate, ca să intre cât mai adânc în mine. Iar și iar. Ritmul izbiturilor lui nu slăbea și nu creștea.

Mă zvârcoleam, țipam, simțeam că-mi pierd mințile. Ar fi putut să mă facă să-mi dau drumul cu mădularul său, oferindu-mi un orgasm vaginal intens doar prin faptul că mă ridica în unghiul potrivit, frecându-și capul gros de câteva ori de un loc anume, aflat nu știu

unde în mine, dar pe care el reușise instinctiv să-l găsească de fiecare dată când făcuse dragoste cu mine.

– Te urăsc, am hohotit; lacrimile izvorâte din frustrare îmi udau fața și bancheta pe care mă sprijineam.

El se aplecă peste mine, șuierându-mi în ureche:

– Spune-mi de ce, Eva!

Furia care mă umpluse se revărsă din mine ca un uragan:

– Pentru că o meriți! Pentru că ar trebui să știi cum e! Cât de tare doare, nenorocit egoist ce ești!

În clipa aceea, el se opri. Am simțit cum tot aerul îi iese din piept. Sângele îmi bubuia atât de tare în urechi, că inițial mi s-a părut că delirez când i-am auzit glasul îmblânzit, plin de tandrețe.

– Îngeraș! Buzele lui îmi mângâiau omoplatul, iar mâinile îmi eliberaseră încheieturile, prinzându-mi în schimb sânii grei. Îngerașul meu încăpățânat și frumos! În sfârșit, am ajuns la adevăr.

Și Gideon mă ridică, ținându-mă dreaptă. Eram epuizată; capul mi se clătina pe umărul lui, iar lacrimile îmi udau pieptul. Nu mai eram deloc în stare să mă opun, abia dacă am putut să scâncesc când el mi-a prins un sfârc dureros între degete, după care mi-a băgat mâna între picioarele desfăcute. Șoldurile lui mă izbeau din nou, înfigându-și mădularul în mine, în timp ce el îmi ciupi ușor labiile, frecându-mi clitorisul care zvâcnea.

Mi-am dat, în sfârșit, drumul, strigându-i răgușit numele, în timp ce tot trupul mi se convulsiona înfiorător, eliberându-se de toată tensiunea acumulată. Orgasmul a durat o veșnicie, iar Gideon era neobosit, prelungindu-mi plăcerea cu mișcările perfecte după care tânjisem până la nebunie până atunci.

În cele din urmă, când m-am prăbușit în brațele lui, tremurând, leoarcă de sudoare, el m-a ridicat cu grijă și m-a întins pe banchetă. Zguduită, mi-am acoperit fața cu mâinile, fără să fiu în stare să-l opresc atunci când mi-a depărtat picioarele și și-a pus gura pe păsărica mea. Eram plină de sperma lui, dar, fără să-i pese, m-a lins și mi-a supt clitorisul până când mi-am dat drumul încă o dată. Și apoi încă o dată.

Cu fiecare orgasm, spatele mi se arcuia, iar aerul îmi părăsea plămânii. Am pierdut șirul orgasmelor pe care le aveam, pentru că începuseră să se înlănțuie, având doar puncte de maxim și de minim, ca o maree. Am încercat să mă îndepărtez de el, dar, în loc de asta, s-a ridicat și și-a scos tricoul, urcându-se deasupra mea cu un genunchi pe banchetă, în timp ce cu celălalt se sprijinea de podea. Se ținea cu mâinile de fereastra de deasupra capului meu, arătându-mi trupul pe care mi-l refuzase înainte.

Eu l-am împins.

– Gata! Nu mai pot să suport.

– Știu, zise el, împingându-se în mine, fără să mă scape din ochi, în timp ce-și făcea loc în sexul meu ud. Vreau doar să fiu în tine.

Mi-am arcuit gâtul în timp ce el pătrundea mai adânc și mi-a scăpat un geamăt pentru că era bine, atât de bine. Oricât de epuizată și de suprastimulată eram, tot tânjeam să-l posed și să fiu posedată de el. Și știam că așa avea să fie mereu.

El se aplecă și mă sărută pe frunte.

– Tu ești tot ce vreau, Eva. Nu există nimeni altcineva pentru mine. N-o să mai fie niciodată altcineva.

– Gideon!

Înțelesesem și eu, în cele din urmă, că seara ne fusese distrusă de gelozia *mea* și de dorința adânc înrădăcinată pe care o aveam să-l fac și pe el s-o simtă.

El începu să mă sărute blând, cu venerație, ștergând orice amintire a buzelor altcuiva pe ale mele.

– Îngeraș! Trezește-te!

Glasul lui Gideon răsuna aspru în urechea mea. Am mârâit, închizând și mai strâns ochii și îngropându-mi fața adânc în gâtul lui.

– Lasă-mă-n pace, maniac sexual ce ești!

Râsul lui tăcut mă zguduia. Mă sărută apăsat pe frunte și se strecură de sub mine.

– Am ajuns.

Am deschis și eu un ochi i l-am văzut că-și pune tricoul. Blugii oricum nu și-i dăduse jos. Abia atunci am văzut că soarele era sus pe cer. M-am ridicat în capul oaselor, să mă uit pe geam, rămânând cu gura căscată la vederea oceanului. Ne opriserăm o dată ca să punem benzină, însă atunci nu fusesem în stare să văd în ce direcție mergem ori să-mă dau seama unde ne aflam. Iar Gideon refuzase să-mi spună ceva când îl întrebasem, zicându-mi doar că e surpriză.

– Unde suntem? am șoptit, încântată de vederea soarelui ce se înălța deasupra apei. Dimineața era destul de târzie, poate chiar pe sfârșite.

– În Carolina de Nord. Ridică mâinile!

I-am dat ascultare automat, iar el mi-a pus maioul.

– Îmi trebuie sutienul, am zis, când am putut să văd din nou.

– Aici nu e nimeni care să te vadă și, oricum, mergem direct în cadă.

M-am uitat din nou la clădirea cu aspect vechi, acoperită cu șindrilă, lângă care parcaserăm. Avea cel puțin două etaje, cu terase și balcoane largi atât pe partea din față, cât și pe laterale, și cu o intrare elegantă, cu o singură ușă. Partea dinspre țărm se sprijinea pe piloni de lemn și era atât de aproape de apă, că eram sigură că fluxul ajungea până sub ea.

– Cât de mult am mers?

– Aproape zece ore.

Gideon îmi ridică fusta pe picioare și m-am sculat, lăsându-l să mi-o aranjeze pe talie și să-mi închidă fermoarul.

– Hai să mergem!

El ieși primul, după care îmi întinse și mie mâna. Briza sărată și înviorătoare mă izbi drept în față, trezindu-mă cu totul. Zbuciumul ritmic al oceanului mă învălui, căci se simțea chiar și din locul unde stăteam. Angus nu se vedea pe nicăieri, ceea ce era o ușurare, pentru că eram foarte conștientă că nu port deloc lenjerie intimă.

– Angus a condus toată noaptea?

– Am schimbat șoferii când ne-am oprit să punem benzină.

M-am uitat la Gideon și mi-a stat inima în loc când am văzut cu ce ochi tandri și bântuiți mă privea. Pe maxilar avea o pată mai întunecată, un început de vânătaie. Am întins mâna să-l ating, simțindu-mă cuprinsă de durere când el și-a frecat fața de palma mea.

– Ești rănit și în altă parte? l-am întrebat. Mă simțeam devastată de emoții după noaptea prin care trecuserăm.

El mă prinse de încheietură și-mi apăsă mâna pe pieptul lui, deasupra inimii.

– Aici.

Iubirea mea... Și lui îi fusese tare greu.

– Îmi pare rău.

– Și mie.

Îmi sărută degetele, apoi, mână în mână, mă duse spre casă.

Ușa nu era încuiată, iar el intră direct. Pe o consolă aflată chiar lângă ușă se afla un coș împletit, în care se găseau o sticlă de vin și două pahare legate cu o panglică. În timp ce Gideon rotea mânerul ușii, care se închise cu un clinchet puternic, eu am luat plicul pe care scria *Bine ați venit!* și l-am deschis. O cheie îmi căzu în palmă.

– N-o să avem nevoie de asta, zise el, luându-mi cheia din mână și punând-o pe consolă. În următoarele două zile, o să fim singuri cuc aici.

Un val de plăcere m-a cuprins, încălzindu-mă pe dinăuntru, urmat de uimire că un bărbat precum Gideon Cross poate să fie atât de încântat de compania mea, că nu mai are nevoie de nimeni altcineva.

– Vino, îmi spuse, trăgându-mă spre scări. O să deschidem mai încolo sticla de vin.

– Da. Cafeaua e prima.

Am început să mă uit la felul cum era amenajată casa. Era rustică pe dinafară, dar modern-contemporană înăuntru. Pereții lambrisați erau zugrăviți într-un alb strălucitor și decorați cu fotografii mari, în alb-negru, reprezentând scoici. Toată mobila era albă, iar majoritatea accesoriilor erau din sticlă și metal. Decorul ar fi fost extrem de sobru, dacă n-ar fi fost priveliștea incredibilă a oceanului, culorile din covoarele ce acopereau parchetul din lemn masiv și colecția de cărți cartonate care umpleau rafturile încastrate în pereți.

Când am ajuns la ultimul etaj, am simțit fiori de fericire. Dormitorul principal era un spațiu total deschis, întrerupt doar de doi stâlpi de susținere. Buchete de trandafiri albi, lalele albe și cale albe acopereau aproape toate suprafețele plane, iar unele fuseseră așezate chiar și pe jos, în locuri strategice. Pe patul masiv trona o cuvertură din satin alb, care mă făcu să mă gândesc la un apartament pentru tineri căsătoriți, impresie întărită și de fotografia în alb-negru, atârnată deasupra tăbliei patului, în care apărea o eșarfă sau un văl de mătase, fluturând în bătaia vântului.

M-am uitat la Gideon.

– Ai mai fost vreodată aici?

– Nu. Ce motiv aș fi avut să vin? răspunse el, în timp ce-mi desfăcea coada, care era acum în mare dezordine.

Corect. El nu le ducea pe femei decât în camera lui de hotel destinată sexului – și la care părea că nu renunțase încă. Am închis ochii, obosită, când și-a trecut mâna prin șuvițele mele ciufulite. Nu aveam energia să mă enervez din cauza acestui lucru.

– Dezbracă-te, îngeraș! Eu mă duc să pregătesc baia.

Și îmi întoarse spatele. Atunci am deschis ochii și l-am prins de tricou. Nu știam ce să spun, dar pur și simplu nu voiam să plece. El însă înțelese, pentru că mă luă în brațe.

– Nu plec nicăieri, Eva, mă asigură el, cuprinzându-mi fața în palme și privindu-mă în ochi, cu acea intensitate și concentrare ca de laser care mă captivaseră încă din prima clipă. Chiar dacă l-ai fi vrut pe el, pentru mine tot n-ar fi fost de ajuns ca să te las să pleci. Te vreau mult prea mult. Vreau să fii cu mine, în viața mea, în patul meu. Dacă avem asta, atunci nimic

altceva nu mai are importanță. Nu sunt atât de mândru încât să nu iau tot ce pot obține.

M-am lăsat în brațele lui, atrasă de nevoia lui obsesivă și de nepotolit pentru mine, care era imaginea în oglindă a dorinței profunde pe care o simțeam și eu pentru el. Mâna mi se încleștase în tricoul lui.

– Îngeraș, murmură el, lăsându-și capul în jos ca să-și apese obrazul de al meu. Nici tu nu mă poți lăsa să plec.

Și, luându-mă în brațe, mă duse cu el în baie.

Capitolul 11

Stăteam cu ochii închiși, rezemată de pieptul lui Gideon, ascultând clipocitul apei, în timp ce mâinile lui mă mângâiau lenește în cada cu picioare înalte.

Mă spălase pe cap și pe urmă pe corp, mă răsfățase, mă alintase. Știam că în felul acesta se revanșează pentru noaptea trecută și pentru metoda pe care o folosise ca să mă facă să văd adevărul – un adevăr pe care cu siguranță el îl știa, dar trebuia să-l văd și eu.

Cum de mă cunoștea atât de bine... mai bine decât mă cunoșteam eu însămi?

– Vorbește-mi despre el, îmi șopti, înconjurându-mă cu brațele.

Am tras aer adânc în piept. Așteptasem să întrebe de Brett. Și eu îl cunoșteam pe Gideon.

– Mai întâi, spune-mi dacă e teafăr!

El tăcu o clipă, apoi răspunse:

– N-are nici o leziune permanentă. Ți-ar păsa dacă ar avea?

– Evident că mi-ar păsa.

L-am auzit cum scrâșnește din dinți.

– Vreau să știu despre voi doi, îmi ordonă sec.

– Nu.

– Eva...

– Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, Gideon! M-am săturat să fiu o carte deschisă pentru tine, în timp ce tu îți ții toate secretele sub lacăt.

În timp ce vorbeam, mi-am întors capul într-o parte, ajungând să-mi sprijin obrazul pe pieptul lui.

– Dacă tot ce pot să primesc este trupul tău, atunci mă mulțumesc cu el. Dar *nu pot* să-ți dau nici eu mai mult în schimb.

– Vrei să spui că *nu vrei*. Hai să...

– *Nu pot*, am repetat, dezlipindu-mi obrazul și întorcându-mă cu fața la el. Uite ce face asta din mine! Azi-noapte te-am rănit. Intenționat. Chiar fără să-mi dau seama, pentru că resentimentele mă rod, chiar și atunci când mă pot convinge că pot trăi foarte bine și fără ca tu să nu-mi dezvălui nimic.

El se ridică în capul oaselor, cu brațele larg deschise.

– Dar sunt total deschis pentru tine, Eva! Când spui toate astea, sună de parcă nu m-ai cunoaște... de parcă tot ce-am avea în comun este sexul... deși mă cunoști mai bine decât oricine altcineva pe lume.

– Atunci hai să vorbim despre ce *nu știu*. De ce deții atât de mult din Vidal Records? De ce urăști casa familiei tale? Cum de ești atât de înstrăinat de părinții tăi? Ce e între tine și doctorul Terrence Lucas? Unde ai fost în noaptea aceea când am avut coșmarul? Ce ascund coșmarurile *tale?* De ce... ?

– Gata! se răsti el, înfigându-și mâinile în părul ud.

M-am oprit, uitându-mă la el, așteptând; era foarte clar că se luptă cu sine.

– Trebuie să știi că poți să-mi spui orice, i-am zis blând.

– Pot? mă privi el, sfredelitor. Nu te-ai săturat încă, chiar și așa? Cât de multă mizerie să torn pe tine, până s-o iei la fugă mâncând pământul?

Mi-am dat capul pe spate, ținându-mă cu mâinile de marginea căzii, și am închis ochii.

– În regulă. În cazul ăsta, suntem doar parteneri de sex, care-și bat joc de un terapeut, o dată pe săptămână. Bine că știu.

– I-am tras-o, izbucni el. Poftim! Acum te simți mai bine?

M-am ridicat atât de brusc, încât apa s-a revărsat peste margine căzii. O gheară îmi scormonea în stomac.

– Te-ai culcat cu Corinne?

– Nu, la dracu'! făcu el, roșu tot la față. Cu nevasta lui Lucas.

– O! Mi-am adus aminte de fotografia ei pe care o găsisem pe Google. Este o roșcată, am trântit, fără să mă gândesc.

– Atracția mea pentru Anne era bazată în întregime pe relația ei cu Lucas.

M-am încruntată, fără să pricep.

– Prin urmare, erai la cuțite cu Lucas *înainte* să te culci cu nevasta lui? Sau din cauza asta?

Gideon se sprijinise cu cotul de marginea căzii și-și trecea mâna peste față.

– M-a îndepărtat de familia mea. Așa că i-am răspuns cu aceeași monedă.

– I-ai distrus?

– Am distrus-o *pe ea*. Oftă din greu și continuă: A început să se dea la mine când eram la o strângere

de fonduri. Am respins-o, până când am aflat cine e. Știam că doctorul Lucas o să fie distrus dacă află că i-am tras-o, iar ea era disponibilă, așa că am făcut-o. Ar fi trebuit să fie doar o aventură de o seară, însă Anne m-a căutat a doua zi. Și, cum el ar fi fost și mai rănit dacă afla că ea nu se mai satură, am lăsat lucrurile să-și urmeze cursul. Și, atunci când ea a decis să-l părăsească pentru mine, am trimis-o înapoi la soțul ei.

M-am uitat lung la el, observându-i stânjeneala sfidătoare. Ar fi făcut-o din nou, dar, de fapt, îi era rușine de ce făcuse.

– Spune ceva! exclamă Gideon.

– Ea a crezut c-o iubești?

– Nu, fir-ar! Sunt o javră de om pentru că i-am tras-o nevestei altuia, dar nu i-am promis nimic. I-o trăgeam lui Lucas prin intermediul ei și nu m-am așteptat ca ea să devină o victimă colaterală. Dacă mi-aș fi dat seama, n-aș fi mers atât de departe.

– Gideon, am oftat eu, clătinând din cap.

– Ce? De ce-mi spui numele pe tonul ăsta?

Pur și simplu, exploda de anxietate, nu-și găsea locul.

– Pentru că ești ridicol de tont pentru cât ești de inteligent. Te culcai cu ea în mod regulat, dar n-ai prevăzut că o să se îndrăgostească de tine?

– O, Doamne, gemu el, dându-și capul pe spate. Nu asta, nu din nou! După care se îndreptă brusc. De fapt, știi ce, îngeraș? Te gândești prea mult că eu aș fi darul lui Dumnezeu pentru femei. Pentru mine ar fi mai bine dacă ai crede că sunt tot ce poți primi tu mai bun pe lume.

În loc de răspuns, l-am stropit cu apă. Ușurința cu care își minimaliza atractivitatea era încă una dintre

asemănările izbitoare dintre noi. Știam care ne sunt puterile și ne foloseam de calitățile noastre. Nu vedeam însă ce anume ne făcea atât de unici pentru cineva, încât să fim iubiți cu adevărat.

Gideon se întinse și mă prinse de mâini.

– Acum, spune-mi ce dracu' a fost între tine și Brett Kline.

– Nu mi-ai spus ce-a făcut doctorul Lucas, de te-a supărat în așa hal.

– Ba da, ți-am spus.

– Nu în amănunt, l-am contrazis.

– E rândul tău să vorbești. Hai!

Mi-au trebuit câteva minute ca să pot să-mi găsesc cuvintele. Nici un bărbat n-ar vrea să afle că iubita lui e o târfă întoarsă pe calea cea bună. Gideon însă aștepta răbdător. Cu încăpățânare. Știam că n-avea să mă lase să ies din cadă până când n-o să-i povestesc despre Brett.

– Pentru Brett, n-am fost decât una cu care era convenabil să și-o tragă, am mărturisit dintr-odată, nerăbdătoare să scap. Iar eu m-am complăcut în situația asta, ba chiar m-am dat peste cap ca să fie așa, pentru că în acea perioadă din viața mea, sexul era singurul mod în care știam cum să mă simt iubită.

– Eva, a scris un cântec despre tine.

Mi-am întors privirea.

– Păi adevărul n-ar face o baladă prea grozavă, nu?

– L-ai iubit?

– Eu... nu.

M-am uitat la Gideon, observându-l cum răsuflă abia auzit, ca și cum până atunci și-ar fi ținut respirația, și am continuat:

– Mă îndrăgostisem de el și de felul cum cânta, însă a fost ceva absolut superficial. N-am ajuns niciodată să-l cunosc.

Trupul iubitului meu se relaxase vizibil.

– Era parte dintr-o... fază? Asta e?

Am încuviințat din cap și am încercat să-mi eliberez mâinile din strânsoarea lui, dorindu-mi din răsputeri să nu mai simt rușinea pe care o simțeam. Nu dădeam vina pe Brett sau pe oricare dintre bărbații care se preumblaseră prin viața mea în epoca aceea. Nu puteam să dau vina decât pe mine.

– Vino încoace!

Gideon mă luă de mijloc și mă trase lângă el, lipindu-mă iar de pieptul lui. Îmbrățișarea lui era cel mai frumos lucru din lume. Mă mângâia acum pe spate, alinător.

– N-o să te mint. Vreau să snopesc în bătaie orice bărbat care te-a avut – iar tu o să fii destul de deșteaptă încât să-i ții departe din calea mea –, însă nimic din trecutul tău nu poate schimba ceea ce simt pentru tine. Și numai Dumnezeu știe că nici eu nu sunt un sfânt.

– Aș vrea să fac să dispară totul, am șoptit. Nu-mi place să-mi amintesc cum eram pe atunci.

El își sprijini bărbia pe creștetul meu.

– Știu cum e. Indiferent de câte ori făceam duș după ce eram cu Anne, nu mi se părea niciodată îndeajuns ca să mă simt curat.

Drept răspuns, l-am strâns și mai tare în brațe, consolându-l, acceptându-l. Și, plină de recunoștință, am primit și eu în schimb același lucru de la el.

Halatul alb de mătase pe care l-am găsit în șifonier era bestial. Era căptușit cu un pluș de o moliciune

incredibilă și brodat cu fir argintiu la mânșete. Îmi plăcea la nebunie, ceea ce era foarte bine, pentru că, după cât se părea, era unicul articol de îmbrăcăminte pentru mine pe care-l puteam găsi în toată casa.

M-am uitat la Gideon, care-și trăsese pe el niște pantaloni de pijama albi, de mătase, și își lega șiretul.

– Tu de ce ai haine, iar eu doar un biet halat?

El îmi aruncă o privire printr-o șuviță de păr negru precum cerneala care îi cădea pe o sprânceană.

– Poate pentru că eu am aranjat totul?

– Diavole!

– Pur și simplu, așa mi-e mai ușor să fac față nevoilor tale sexuale insațiabile.

– Nevoile *mele* insațiabile? am repetat, în timp ce mă duceam spre baie, ca să-mi dau jos prosopul de pe cap. Îmi aduc aminte cât se poate de bine că te-am implorat să-mi dai pace azi-noapte. Sau era azi-dimineață, după ce mi-o trăseseși toată noaptea?

– Și o să mă implori și în noaptea asta, zise el din spatele meu, stând în ușă și umplând-o cu silueta lui. Mă duc să fac o cafea.

L-am văzut în oglindă cum se întoarce și atunci am zărit vânătaia întunecată pe care o avea într-o parte, jos, pe spate, într-un loc pe care nu avusesem cum să-l văd până atunci. M-am răsucit într-o clipă spre el.

– Gideon! Ești rănit. Lasă-mă să văd!

Dar, până să-l opresc, el era deja la mijlocul scării.

– N-am nimic. Nu sta prea mult!

Simțeam că mă scufund în mocirla vinovăției. Simțeam o nevoie disperată să plâng. Îmi tremura mâna în timp ce-mi pieptănam părul ud cu un pieptene cu dinți rari. Baia era plină de obiectele pe care le foloseam de obicei pentru toaletă, demonstrându-mi încă o dată cât

de atent, cât de grijuliu era Gideon, iar asta îmi punea și mai puternic defectele în lumină. Eu îi făceam viața un iad. După cât suferise, problemele mele erau ultimul lucru din lume cu care trebuia să-și bată capul.

Am coborât treptele care duceau la primul etaj, însă mi-am dat seama că nu eram în stare să intru în bucătărie, unde se afla Gideon. Mi-a trebuit un minut ca să-mi revin și să afișez o mină fericită. Nu voiam să-i distrug și lui weekendul.

Am ieșit pe ușile de sticlă care dădeau pe terasă și dintr-odată, am fost izbită de vuietul valurilor și de o pală de vânt plină de stropi sărați. Poalele halatului fluturau ușor în briza ce venea dinspre ocean, răcorindu-mă într-un mod ce mi se părea foarte revigorant.

Am respirat adânc, sprijinindu-mă de balustradă, și am închis ochii, încercând să-mi găsesc liniștea de care aveam nevoie, ca să nu-l îngrijorez pe Gideon. Problema mea eram *eu* și nu voiam să-l încarc pe el cu ceva ce nu putea schimba. Numai *eu* puteam să devin o ființă mai puternică și aveam nevoie de asta, dacă voiam să-l fac fericit și să-i ofer siguranța pe care și-o dorea cu disperare de la mine.

În spatele meu ușa se deschise, așa că am tras cu putere aer în piept, înainte să mă întorc spre el, cu zâmbetul pe față. Gideon ținea într-o mână două căni din care ieșeau aburi; una era cu cafea neagră, iar cealaltă combinată cu lapte. Știam că avea să fie delicioasă și perfectă pentru mine, căci Gideon știa cu precizie ce-mi place, nu pentru că i-aș fi spus, ci fiindcă era foarte atent la tot ce avea legătură cu mine.

—Nu te mai chinui singură! îmi ordonă el pe un ton ferm, în timp ce așeza cănile pe balustradă.

Am oftat. Logic că nu puteam să-mi ascund ce simțeam în spatele unui zâmbet. El vedea atât de bine prin mine. Îmi prinse fața în mâini, privindu-mă pătrunzător:

– E gata, s-a terminat. Uită!

Am întins mâna spre el și mi-am plimbat degetele peste locul unde zărisem vânătaia.

– Trebuia să se întâmple, mai zise el, scurt. Nu. Taci și ascultă-mă! Credeam că am înțeles sentimentele tale față de Corinne și, sincer, pur și simplu aveam impresia că nu le faci față cum trebuie. Dar, de fapt, n-aveam nici cea mai mică idee. Am fost un idiot egoist.

– Așa e, chiar nu le fac față cum trebuie. O urăsc de moarte. Nici nu mă pot gândi la ea fără să devin violentă.

– Acum am înțeles. Înainte, nu pricepeam, zâmbi el trist. Uneori e nevoie de ceva drastic ca să mă scuture. Din fericire, te-ai priceput mereu de minune să-mi atragi atenția.

– Nu încerca să minimalizezi asta, Gideon. Puteai să fii rănit grav din cauza mea.

El mă prinse de mijloc, împiedicându-mă plec.

– Am fost rănit grav din cauza ta. Când te-am văzut în brațele altui bărbat, sărutându-l... Ochii i se întunecaseră. Asta m-a sfâșiat în bucăți, Eva. M-a sfârtecat și m-a făcut să sângerez. L-am snopit în bătaie în legitimă apărare.

– O, Doamne! Gideon! am șoptit, devastată de onestitatea lui brutală.

– Sunt dezgustat de mine că nu am fost mai înțelegător în privința lui Corinne. Dacă un sărut poate să mă facă să mă simt în halul ăsta...

Mă luă strâns în brațe, punându-mi o mână pe șolduri, iar cealaltă pe spate, cuprinzându-mi ceafa, ținându-mă prizonieră.

– Dacă m-ai înșela vreodată, spuse cu glas răgușit, o să mă omori.

Am întors capul și mi-am apăsat puternic buzele pe gâtul lui.

– Sărutul ăla prostesc n-a însemnat nimic. Absolut nimic.

El își înfipse mâna în părul meu, dându-mi capul pe spate.

– Eva, tu nu pricepi ce înseamnă pentru mine săruturile tale. Faptul că ai sărutat, pur și simplu, pe un altul și ai spus că a fost ceva prostesc...

Plecându-și capul, îmi astupă gura cu gura lui și începu să mă sărute blând, dulce și aţâţător, mângâindu-mi buza de jos cu limba. Am răspuns cu atingeri ușoare ale limbii mele pe a lui; își înclină capul, lingându-mi interiorul gurii cu mișcări repezi și superficiale, care îmi răscoleau dorința ce mocnea în mine.

Mi-am înfipt degetele în părul lui ud, ridicându-mă pe vârfuri, ca să fac sărutul cât mai profund cu putință. Am gemut când a început să-mi sugă limba, lăsându-mă moale în brațele lui. Buzele i se frecau de ale mele, din ce în ce mai ude și mai fierbinți. Ne devoram unul pe altul, tot mai sălbatici, până când am ajuns să facem dragoste unul cu gura celuilalt, întrecându-ne pătimași, cu buzele, cu limbile, cu mușcăturile pe care ni le dădeam. Gâfâiam de dorința nebună de a-l avea, cu buzele lipite cu totul de ale lui, și nu-mi puteam stăpâni sunetele de dorință pe care le scoteam.

Săruturile lui erau adevărate daruri. Săruta cu tot ce avea, cu putere, cu pasiune, cu foamea și cu iubirea

pe care le simțea. Nu ținea nimic pentru el, dând totul, dezvăluind totul.

Tensiunea punea stăpânire pe trupul lui puternic, iar pielea-i mătăsoasă ardea ca de febră. Își înfipsese limba adânc în gura mea, împletindu-și-o cu a mea; respirațiile șuierătoare ni se amestecau, parfumul gurii lui umplându-mi plămânii. Simțurile mele se îmbibaseră de el, de parfumul și de aroma lui; mi se învârtea capul când mi l-am înclinat, căutând un gust și mai profund. Voiam să-l ling și mai profund, să-l sug mai puternic. Să-l devorez.

Îl voiam înfiorător de tare.

Mâinile lui se plimbau de-a lungul șirei mele, tremurătoare, fără astâmpăr. Gemea, și sexul mi se strânse, răspunzând gemetelor lui. Trăgând de cordonul halatului, el desfăcu nodul și-l dădu într-o parte, prinzându-mi șoldurile goale în mâini. Mă mușcă de buza de jos, afundându-și dinții în ea, mângâindu-mi-o cu limba. Eu scânceam, tot mai flămândă, cu gura inundată de poftă, foarte sensibilă.

Oricât de aproape am fi fost, nu era niciodată îndeajuns de aproape.

Gideon mă strânse de fese și mă lipi strâns de el, iar penisul lui, tare și încins ca oțelul fierbinte, mă ardea prin mătasea pantalonilor lui. Îmi dădu drumul buzei, dar numai pentru a pune iar stăpânire pe gura mea, umplându-mă de gustul dorinței și al patimii lui, iar limba îi era ca un bici de plăcere chinuitoare.

Deodată, îl străbătu un tremur puternic, care îi smulse un geamăt, făcându-l să-și rotească șoldurile. Degetele îi erau înfipte ca niște gheare în fesele mele și geamătul îi vibră pe buzele mele. I-am simțit mădularul zvâcnind între noi, după care o căldură arzătoare

mi s-a răspândit pe piele. Își dădu drumul gemând chinuit, udând mătasea care ne stătea în cale.

Am scos un strigăt, topindu-mă de dorința dureroasă adusă la paroxismul excitării de conștiința faptului că puteam să-l fac să-și piardă controlul doar cu un sărut.

În cele din urmă, își slăbi strânsoarea, răsuflând cu greu.

– Săruturile tale sunt *ale mele*.

– Da. Gideon... eram zguduită, sfâșiată emoțional de cel mai erotic moment din viața mea.

Apoi el căzu în genunchi, lingându-mă până la un orgasm ucigător.

Am făcut un duș și am tras un pui de somn toată dimineața. Era atât de bine să dorm din nou cu el, cu capul pe pieptul lui, cu o mână pe stomacul lui tare ca piatra, cu picioarele împletite cu ale lui.

Când ne-am trezit, se făcuse de mult ora unu și eram lihnită de foame. Ne-am dus împreună la bucătărie, al cărei aspect modern și foarte sobru mi-a plăcut foarte mult. Ușile din sticlă mată ale dulapurilor și granitul se potriveau de minune cu parchetul din lemn masiv. Și cel mai bine era că în cămară nu duceam lipsă de mâncare. N-aveam nevoie să ieșim din casă pentru absolut nimic.

Nu ne-am bătut capul să gătim ceva și am făcut câteva sandviciuri, pe care le-am luat în living și le-am mâncat pe canapea, stând cu picioarele încrucișate, față în față.

Dădusem gata jumătate din porția mea, când l-am surprins pe Gideon că mă privește zâmbind cu gura până la urechi.

– Ce e? l-am întrebat, înainte să mușc din sandvici.

– Arnoldo are dreptate. E plăcut să te privesc cum mănânci.

– Mai taci!

Zâmbetul i se lăți și mai mult pe față. Părea așa de liber și de fericit, că mi se strângea inima.

– Cum ai găsit locul ăsta? m-am interesat. Sau cum l-a găsit Scott?

– Eu l-am găsit, răspunse în timp ce ronțăia un chips, după care își linse degetele, cu un gest care mi se părea înfiorător de sexy. Voiam să te duc pe o insulă, unde să nu ne stea nimeni în cale. Iar locul ăsta e destul de aproape de ceea ce voiam, dacă lăsăm la o parte neplăcerile călătoriei. Inițial, avusesem în cap să venim cu avionul.

Mâncam dusă pe gânduri, amintindu-mi lunga călătorie cu mașina. Oricât m-ar fi scos din minți momentele acelea, era ceva excitant în ideea că el refăcuse planurile, numai ca să mi-o tragă nebunește, ore întregi, folosindu-se de patima mea pentru el ca să pot scoate la lumină un adevăr pe care îl îngropasem adânc în mine. Mă gândeam la toată frustrarea lui, la toată furia care îl făcuse să pună în aplicare planul acela... la mintea lui care se concentra să dezlănțuie toată pasiunea-i clocotitoare asupra trupului meu neajutorat și plin de poftă...

– Ai iar expresia aia care strigă trage-mi-o, remarcă Gideon. Și mai zici de mine că-s un maniac sexual.

– Îmi pare rău.

– Nu mă plângeam.

M-am întors cu gândul la ce se întâmplase în cursul serii.

– Lui Arnoldo nu-i mai place de mine.

– Cu expresia de „trage-mi-o“ pe față, tu te gândești la Arnoldo? ridică el mirat o sprânceană. Acum trebuie să-l snopesc *și pe el* în bătaie?

– Nu, Doamne ferește! Am zis asta ca să nu ne mai gândim atâta la sex și pentru că trebuie să vorbească cineva cu el.

– O să vorbesc eu, dădu Gideon din umeri.

– Cred că *eu* ar trebui s-o fac.

Gideon mă studia, cu ochii lui uluitor de albaștri.

– Și ce-ai vrea să-i spui?

– Că are dreptate. Nu te merit și am dat-o rău de tot în bară. Dar te iubesc ca o nebună și aș vrea să mi se dea șansa să vă demonstrez amândurora că pot fi ceea ce-ți trebuie ție.

– Îngeraș, dacă mi-ai fi mai necesară de-atât, n-aș mai putea funcționa, răspunse el, ducându-mi mâna la buze ca să-mi sărute degetele. Și nu-mi pasă ce crede oricine altcineva. Noi avem ritmul nostru, și este cel potrivit.

Mi-am luat ceaiul cu gheață de pe masă și am sorbit din el.

– Chiar e potrivit pentru tine? Știu că asta te stoarce de puteri. Îți trece vreodată prin cap că e prea mult sau prea dureros?

– Îți dai seama cum sună ceea ce spui, nu?

– O, Doamne, ești îngrozitor! am exclamat, pufnind în râs.

Ochii îi străluceau de veselie.

– Nu asta zici de obicei.

Am clătinat din cap și m-am întors la sandviciul meu.

– Îngeraș, prefer să mă cert cu tine, decât să râd cu oricine altcineva.

Doamne! Am avut nevoie câteva clipe bune, până să pot înghiți ultima îmbucătură.

– Știi... te iubesc înfiorător de mult.

– Da, știu, zâmbi el.

După ce am spălat vasele pe care le folosiserăm la prânz, am aruncat buretele în chiuvetă și am anunțat:

– Trebuie să-l sun pe tata, așa cum fac în fiecare sâmbătă.

Gideon clătină din cap.

– Imposibil. Va trebui să aștepți până luni.

– Ce? De ce?

– N-avem telefoane, îmi spuse în timp ce mă prindea în capcana brațelor lui, lipindu-mă de blat.

– Vorbești serios? Unde ți-e mobilul?

Pe al meu mi-l lăsasem acasă înainte să plec la concert, pentru că nu aveam unde să-l pun și nici intenția să-l folosesc.

– În drum spre New York, cu limuzina. N-avem nici internet. Am cerut să fie scoase telefoanele și modemul înainte să ajungem.

Rămăsesem cu gura căscată. Pentru un om cu toate responsabilitățile și angajamentele lui, faptul că se deconectase de la tot un întreg weekend era, pur și simplu... de necrezut.

– Uau! Când te-ai dat ultima oară la fund în felul ăsta?

– Să vedem... niciodată.

– Cred că trebuie să fie cel puțin șase oameni care turbează că nu pot să rezolve ceva fără ajutorul tău.

El dădu din umeri, nepăsător.

– O să se descurce.

Simțeam că mă inundă un val de plăcere.

– Asta înseamnă că ești tot numai al meu?

– În totalitate.

Pe buze îi înflorise un zâmbet plin de promisiuni păcătoase.

– Ce-o să-mi faci, îngeraș?

I-am întors zâmbetul, în culmea fericirii.

– Pun pariu c-o să găsesc eu ceva.

Am ieșit la o plimbare pe plajă.

Îmi trăsesem pe mine o pereche de pantaloni de pijama de la Gideon și tricoul meu alb, mulat pe corp, care era tare indecent, din moment ce sutienul meu se îndrepta spre New York, împreună cu telefonul lui Gideon.

– Am murit și-am ajuns în rai, declară el, cu ochii țintă la sânii mei, în timp ce mergeam de-a lungul țărmului, acolo unde întruchiparea tuturor viselor mele ude din adolescență este reală și cu totul a mea.

L-am lovit ușor cu umărul.

– Cum reușești să treci de la un romantism devastator la prozaism într-o singură oră?

– E unul dintre multiplele mele talente.

Ochii îi alunecară din nou spre sfârcurile mele, care se întăriseră din pricina brizei ce bătea dinspre ocean. Mă strânse de mână și scoase un oftat afectat.

– Sunt în paradis, împreună cu îngerul meu. Mai bine de atât nu se poate.

Trebuia să fiu de acord cu el. Plaja era frumoasă, sălbatică și neîmblânzită, la fel ca bărbatul pe care îl țineam de mână. Vuietul valurilor și țipetele pescărușilor îmi induceau o senzație unică de fericire. Apa rece îmi mângâia picioarele goale, iar vântul îmi biciuia părul pe față. De mult nu mă mai simțisem atât de bine

și îi eram recunoscătoare lui Gideon pentru că ne oferise acest timp de care să ne bucurăm împreună. Eram într-o armonie perfectă când eram doar noi doi.

– Îți place aici, observă el.

– Întotdeauna mi-a plăcut să fiu aproape de apă. Al doilea soț al mamei avea o casă pe un lac. Îmi amintesc că mă plimbam de-a lungul malului împreună cu mama și mă gândeam că o să-mi cumpăr și eu cândva o casă lângă apă.

Gideon îmi dădu drumul mâinii, cuprinzându-mă pe după umeri.

– Atunci, hai s-o facem! Ce zici de locul ăsta? Îți place?

Mi-am ridicat privirea spre el, admirând felul cum i se juca vântul în păr.

– E de vânzare?

El se uita la plaja ce se întindea în fața noastră.

– Orice e de vânzare, dacă oferi prețul potrivit.

– Ție îți place?

– Interiorul e cam rece, cu tot albul ăla, deși îmi place cum e făcut dormitorul principal. Am putea să schimbăm restul, s-o facem mai pe gustul nostru.

– Al nostru, am repetat, întrebându-mă cum avea să fie.

Îmi plăcea enorm apartamentul lui, de o eleganță europeană. Și cred că și el se simțea în largul lui la mine acasă, unde decorul era mai mult tradițional modern. Să combini cele două stiluri...

– E un pas mare să cumpărăm împreună o casă.

– E un pas inevitabil, mă corectă el. I-ai spus doctorului Petersen că eșecul nu e o opțiune.

– Da, așa e.

Am pășit mai departe, tăcuți. Încercam să-mi închipui ce simțeam în legătură cu dorința lui Gideon ca între noi să existe o legătură mai tangibilă. Mă întrebam și de ce alesese să cumpărăm împreună o proprietate ca să creeze această legătură.

– Să înțeleg că și ție îți place aici? l-am întrebat.

– Îmi place plaja, răspunse el, în timp ce-și dădea părul de pe față. Am o fotografie cu mine și cu tata, construind un castel de nisip pe o plajă.

Era o minune că nu înlemnisem. Gideon îmi dăduse, de bunăvoie, atât de puține informații despre trecutul lui, încât, atunci când o făcea, era un eveniment aproape cutremurător.

– Mi-ar plăcea să o văd.

– E la mama, spuse el. Am mai făcut câțiva pași, înainte să adauge: O s-o iau pentru tine.

– O să te însoțesc.

Încă nu-mi dezvăluise de ce, dar îmi spusese odată că, pentru el, casa Vidal era imaginea însăși a coșmarului. Bănuiam că, indiferent ce îi provocase parasomnia, acolo se petrecuse.

Gideon oftă din greu.

– Pot să-i cer să mi-o trimită prin curier.

– În regulă, am acceptat, întorcându-mi capul ca să-i sărut încheieturile învinețite ale degetelor, pe care le sprijinea pe umărul meu. Dar să știi că îmi mențin propunerea.

– Spune-mi, cum ți s-a părut mama? mă întrebă el, pe neașteptate.

– Este foarte frumoasă. Foarte elegantă. Părea o persoană plină de grație.

Mi-am plimbat ochii pe chipul lui, uitându-mă la părul negru ca pana corbului și la ochii de un albastru uluitor ai lui Elizabeth Vidal, și am adăugat:

– Pare că te iubește foarte mult. Se vedea în ochii ei când se uita la tine.

– Nu m-a iubit îndeajuns, remarcă el, cu privirea ațintită în depărtare.

Am răsuflat ușurată. Cum n-aveam de unde să știu ce anume îi provocase acele coșmaruri înfiorătoare, mă întrebasem dacă nu cumva ea îl iubise prea mult. Și acum era o mare ușurare să aflu că nu așa stătuseră lucrurile. Era deja destul de îngrozitor că tatăl lui se sinucisese. Dacă ar fi fost trădat și de mama lui, atunci asta ar fi fost, probabil, mult prea mult ca să-și mai poată reveni.

– Cât de mult înseamnă îndeajuns, Gideon?

El își încleștă maxilarul și răspunse, oftând adânc:

– Nu m-a crezut.

M-am oprit brusc, întorcându-mă cu fața spre el.

– I-ai spus ce ți s-a întâmplat? I-ai spus și ea nu te-a crezut?

El rămăsese cu privirea ațintită undeva deasupra mea.

– Nu mai contează, acum. A fost demult.

– Rahat! Contează, și încă foarte mult.

Eram furioasă pentru el. Eram furioasă că o mamă nu făcuse ceea ce trebuia, că nu-și apărase copilul. Eram furioasă că acel copil fusese Gideon.

– Și pot să jur și că doare ca dracu'.

El își coborî privirea spre chipul meu.

– Uite cât ești de furioasă, de supărată! Nu trebuia să-ți fi zis nimic.

– Ar fi trebuit să-mi spui ceva mai de mult.

Tensiunea din umeri i se mai risipi și zâmbi mâhnit.

– Nu ți-am spus nimic.

– Gideon...

– Și evident că tu mă crezi, îngeraș. A trebuit să dormi în același pat cu mine.

Drept răspuns, i-am luat chipul în palme, privindu-l stăruitor în ochi.

– Eu te cred.

Fața i se contorsionă o clipă, schimonosită de durere, după care mă strânse la pieptul lui.

– Eva!

– Te cred, am repetat eu și l-am înlănțuit cu mâinile și picioarele, cățărându-mă la el în brațe.

Când ne-am întors în casă, Gideon s-a dus în bucătărie să deschidă o sticlă de vin, iar eu m-am uitat prin cărțile din living, zâmbind când am dat peste primele volume din seria despre care îi povestisem, cea din care îi luasem porecla „campionul".

Apoi ne-am tolănit împreună pe canapea și am început să-i citesc, în timp ce el se juca distrat cu părul meu. Se întorsese de la plimbare gânditor și părea tare departe de mine. Nu-i purtam însă pică din cauza asta. La urma urmelor, fiecare dintre noi îi dăduse celuilalt foarte multe de gândit în ultimele două zile.

Începuse să vină fluxul și, așa cum prevăzusem, apa se năpustea într-adevăr sub casă, vuind într-un mod uimitor și arătând încă și mai uluitor. Am ieșit amândoi pe terasă, uitându-ne cum apa vine din toate părțile, preschimbând casa într-o insulă pierdută printre valuri.

– Hai să facem bezele cu ciocolată și biscuiți, am propus, în timp ce stăteam rezemată de balustradă,

cuibărită la pieptul lui Gideon. Putem să le facem pe grătarul portabil de pe terasă.

El îmi șopti, ronțăindu-mi urechea:

–Vreau să ling ciocolata topită de pe tine.

„O, da, te rog"... am gândit, dar, cu glas tare, l-am necăjit:

–N-o să ardă?

–Nu, dacă o fac cum trebuie.

M-am întors să-l privesc, iar el m-a ridicat pe balustrada lată, după care, făcându-și loc între picioarele mele, m-a luat în brațe, ținându-mă pe după șolduri. Amurgul se lăsa într-o pace uluitoare, de care ne-am lăsat cuprinși amândoi. I-am atins ușor părul, la fel de delicat ca briza.

–Ai stat vreodată de vorbă cu Ireland? l-am întrebat, cu gândul la sora lui vitregă, care era la fel de frumoasă ca mama lor. O cunoscusem la petrecerea Vidal Records și fusese cât se poate de clar că așteaptă cu lăcomie orice cuvânt de la fratele ei mai mare, orice mică știre despre el.

–Nu.

–Ce-ai zice dacă ai lua-o să cineze cu noi, cât timp e tata în oraș?

Gideon mă studie, cu capul lăsat într-o parte.

–Vrei să inviți o puștoaică de șaptesprezece ani ca să ia cina cu mine și cu tatăl tău.

–Nu, vreau ca familia ta să cunoască familia mea.

–O să se plictisească de moarte.

–De unde știi? l-am provocat. În orice caz, cred că ești eroul surorii tale, care te venerează. Dacă îi dai și ei puțină atenție, cred că va fi în culmea încântării.

–Eva, oftă el, evident exasperat. Vino-ți în fire! Habar n-am ce să-i spun unei adolescente.

– Ireland nu e o puștoaică oarecare, e...

– Ba ar putea foarte bine să fie! mă întrerupse el.

În clipa aceea, am înțeles.

– Ți-e frică de ea.

– Ei, na! pufni Gideon.

– Ba da. Te sperie.

Mă îndoiam că acest lucru avea vreo legătură cu vârsta surorii lui ori cu faptul că era o fată.

– Ce te-a apucat? se plânse el. Ți s-a pus pata pe Ireland. Dă-o-ncolo!

– Gideon, e singura ta familie.

Puteam să justific acea afirmație. Fratele lui vitreg, Christopher, era o javră, iar mama lui nu merita ca el să-i dea atenție.

– Te am *pe tine!*

Am oftat, încolăcindu-l cu picioarele.

– Iubirea mea! Da, mă ai pe mine. Dar în viața ta mai e loc și pentru alți oameni care te iubesc.

– Ea nu mă iubește, murmură el. Nu mă cunoaște.

– Ba cred că te înșeli în privința asta, dar chiar dacă n-ar fi așa, sigur te-ar iubi dacă te-ar cunoaște. Așa că las-o să te descopere!

– Gata! Hai să vedem ce facem cu bezelele!

Am încercat să-i susțin privirea, dar era imposibil. Atunci când el considera că un subiect era epuizat, n-aveai cum să mai continui. Prin urmare, trebuia să o iau pe o cale ocolită.

– Vrei să vedem ce facem cu bezelele, asule? am zis, lingându-mă pe buze. Cu toată ciocolata aia lipicioasă și dulce de pe degetele noastre...

Gideon își îngustă ochii. Eu începusem să-l mângâi ușor, cu vârful degetelor, pe umeri și pe piept.

– Aș putea fi convinsă să te las să mă mozolești toată cu ciocolată. Aș putea chiar fi convinsă și eu să te ung un pic cu ea.

El înălță dintr-o sprânceană.

– Încerci cumva să mă mituiești iar cu sexul?

– Am spus eu asta? am clipit, inocentă. Nu cred c-am spus așa ceva.

– Era ceva implicit. Așa că hai să fim clari!

Glasul îi era periculos de jos, ochii, întunecați și mâinile îi coborâseră sub marginea tricoului meu, prinzându-mi sânii, neîncorsetați de sutien.

– O s-o invit pe Ireland la cina cu tatăl tău pentru că asta te face fericită și, în felul ăsta, sunt și eu fericit.

– Mulțumesc, am zis, cu respirația întretăiată, pentru că începuse să-mi maseze ritmic sfârcul, făcându-mă să scâncesc de plăcere.

– Și eu o să fac tot ce-mi trece prin cap cu ciocolata topită și cu trupul tău pentru că asta îmi face mie plăcere și în felul ăsta o să-ți facă și ție plăcere. Eu spun când, eu spun cum. Repetă!

– Tu spui... am început, dar m-am oprit, gemând, căci gura lui pusese stăpânire pe celălalt sân, prin bumbacul tricoului. O, Doamne!

– Termină fraza, mă îndemnă el, ronțăindu-mi încet sfârcurile.

Tot corpul mi se încordă, dornic să răspundă cât mai repede tonului său autoritar.

– Tu spui când. Tu spui cum.

– Îngeraș, sunt lucruri cu care poți negocia, dar trupul și sexul tău nu sunt negociabile.

Mâinile mi se înfipseseră în părul lui, într-o reacție instinctivă la felul neobosit și minunat în care îmi sugea sânii. Și am renunțat să mai încerc să pricep

de ce voiam ca el să aibă controlul. Pur și simplu asta era ceea ce voiam.

– Atunci ce mai pot negocia? Tu ai totul.

– Timpul și atenția ta sunt două lucruri pe care le poți scoate la mezat. Aș face orice pentru ele.

– Sunt udă pentru tine, am șoptit, cuprinsă de un fior.

– Pentru că așa te vreau.

Și Gideon mă luă în brațe și părăsi balustrada.

Capitolul 12

Ne-am întors în Manhattan duminică, înainte de miezul nopții. Cu o noapte înainte, dormiserăm în camere separate, dar ne-am petrecut cea mai mare parte a zilei în patul cel mare, sărutându-ne, mângâindu-ne, râzând și șoptind.

Într-un acord tacit, tot timpul zilei ne feriserăm să mai atingem vreun subiect dureros. Televizorul și radioul rămăseseră închise, pentru că nu ni se părea corect să ne împărțim timpul cu oricine altcineva. Ne-am plimbat din nou pe plajă. Am făcut dragoste îndelung, încet și leneș pe terasa de la etajul al doilea. Am jucat cărți și a câștigat de fiecare dată. Ne-am încărcat bateriile și ne-am amintit că merita să luptăm pentru ceea ce găsiserăm unul la celălalt.

A fost ziua cea mai minunată din viața mea.

La întoarcerea în oraș, ne-am dus la mine acasă. Gideon a descuiat ușa cu cheia pe care i-o dădusem și am intrat în locuința cufundată în întuneric cât am putut de încet, ca să nu-l trezim pe Cary. Gideon mi-a

dat un sărut prelung și plin de tandrețe, de noapte bună și s-a dus în camera de oaspeți, iar eu m-am prăbușit în pat singură, fără el. Fiindu-mi deja dor de el. Mă întrebam cât timp aveam să mai dormim separați unul de altul. Câteva luni? Sau poate ani?

Gândul îmi displăcea, așa că am închis ochii, sperând să mă cufund în somn. Brusc, s-a aprins lumina.

–Eva, trezește-te!

Gideon intrase în camera mea, ducându-se drept la șifonier și căutându-mi printre haine. Am clipit, nelămurită, observând că-și pusese niște pantaloni și o cămașă cu nasturi.

–Ce s-a întâmplat?

–Cary răspunse el mohorât. E la spital.

Când am ieșit din clădire, ne aștepta deja un taxi. Gideon m-a ajutat să urc, apoi s-a strecurat și el lângă mine.

Mașina părea că se târăște cu viteza melcului. De fapt, totul părea că se mișcă cu încetinitorul. M-am agățat de mâneca lui Gideon.

–Ce s-a întâmplat?

–A fost atacat vineri seară.

–De unde știi?

–Mama ta și Stanton mi-au dat mesaje pe telefonul meu mobil.

–Mama...? m-am uitat la ea, fără să pricep. De ce n-a...?

Nu, nu putuse să mă sune pe mine. Nu aveam telefonul la mine. Vinovăția și îngrijorarea puseseră stăpânire pe mine atât de puternic, că simțeam că mă sufoc.

– Eva! Gideon mă luă cu mâna pe după umeri, făcându-mă să-mi reazem capul de el. Nu te mai frământa până nu aflăm mai multe!

– Au trecut câteva *zile*, Gideon! Și eu n-am fost aici.

Lacrimile îmi curgeau fără încetare, chiar și după ce am ajuns la spital. Abia dacă am văzut cum arăta clădirea, căci toată atenția îmi era amorțită de teama cumplită care vuia în mine. Îi mulțumeam lui Dumnezeu că Gideon era calm și ținea situația sub control. Unul dintre angajații spitalului ne-a spus numărul rezervei lui Cary, dar nu ne-a ajutat cu mai mult de-atât. Gideon a dat câteva telefoane în mijlocul nopții, reușind să-mi obțină permisiunea de a-l vizita pe Cary, deși orele de vizită trecuseră de ceva timp. De multe ori, iubitul meu fusese un donator foarte generos, iar acest lucru nu putea fi trecut ușor cu vederea.

În clipa în care am trecut pragul rezervei unde se afla Cary și l-am zărit, mi s-a rupt inima de durere și mi s-au tăiat genunchii. Dacă nu era Gideon, m-aș fi prăbușit. Omul care-mi era ca un frate, cel mai bun prieten pe care-l avusem sau pe care aveam să-l am vreodată zăcea tăcut și nemișcat în pat. Era bandajat la cap și avea ochii vineți. În unul dintre brațe avea perfuzii, iar celălalt era în ghips. Dacă n-aș fi știut cine e, nici nu l-aș fi recunoscut.

Toată camera era plină de flori, în buchete vesele și colorate. Erau și baloane și câteva cărți de vizită. Știam că unele trebuie să fie de la mama și de la Stanton, care cu siguranță plătiseră și spitalizarea lui Cary.

Noi eram familia lui. Și toată lumea fusese acolo pentru el, numai eu nu.

Gideon mă duse mai aproape de pat, ținându-mă strâns de talie, ca să nu cad. Plângeam cu hohote tăcute, iar lacrimile mi se rostogoleau fierbinți pe obraji. Era tot ce puteam face ca să rămân tăcută.

Cu toate acestea, probabil că prietenul meu mă auzise ori mă simțise. Pleoapele începură să tremure, apoi deschise ochii cu greu. Ochii lui frumoși și verzi erau injectați de sânge și priveau fără să vadă. I-a trebuit un minut până să mă zărească, iar când, în sfârșit, m-a văzut, a clipit de câteva ori și lacrimile au început să i se rostogolească spre tâmple.

– Cary! M-am repezit la el și mi-am pus mâna într-a lui. Sunt aici.

– Eva! șopti el, strângându-mă atât de tare, că mă durea.

– Îmi pare rău că n-am venit imediat. N-am avut telefonul la mine. Habar n-am avut. Dacă știam, veneam imediat.

– E-n regulă. Acum ești aici, zise el, apoi încercă să înghită nodul din gât. Doamne! Mă dor toate.

– Mă duc să chem o asistentă, se oferi Gideon, mângâindu-mă ușor pe spate, după care ieși tăcut.

Pe o masă cu rotile am zărit o carafă și o cană cu un pai în ea.

– Ți-e sete?

– Foarte tare.

– Pot să te ridic? Sau nu?

Mi-era frică să fac ceva, ca să nu-l doară.

– Da.

Am apăsat telecomanda de lângă patul lui și l-am ridicat, astfel încât să stea înclinat, după care i-am dus paiul la buze și l-am privit cum bea cu lăcomie. În sfârșit, Cary oftă și se liniști.

– Ești o adevărată alinare pentru ochii îndureraţi, fetiţo!

– Ce naiba s-a întâmplat? am întrebat, după ce am pus jos cana și i-am luat iar mâna între palme.

– Pe cuvânt dacă știu, răspunse el cu o voce slabă, aproape o șoaptă. Am fost snopit în bătaie. Cu o bâtă.

– Cu o bâtă? Numai la gândul ăsta și mi se făcuse rău fizic. Brutalitatea. Violența... Era nebun?

– Evident, exclamă el, și o cută de durere îi apăru între sprâncene.

Eu m-am dat în spate.

– Îmi pare rău.

– Nu, stai liniștită! Fir-ar! Sunt... Își închise ochii ... sunt epuizat.

În clipa aceea, intră asistenta, îmbrăcată într-un halat pe care erau desenate spatule linguale și stetoscoape vesele. Era tânără și drăguță, avea părul negru și ochii negri ca tăciunele. Îl consultă pe Cary, îi luă tensiunea, după care apăsă pe butonul unei telecomenzi prinse de grilajul patului.

– Poți să-ți administrezi singur, la fiecare jumătate de oră, ca să scapi de durere, îi spuse. E suficient să apeși pe buton. Doza n-o să fie eliberată dacă nu e timpul, așa că nu trebuie să-ți faci griji că apeși prea des.

– Și o dată e prea mult, murmură el, cu ochii la mine.

Îi înțelegeam reținerea, pentru că era genul care devenea ușor dependent. O luase la un moment dat pe panta drogurilor, înainte să-i bag mințile în cap.

Era însă o ușurare să văd cum cutele de durere săpate pe fruntea lui dispar, iar respirația ajunge la un ritm mai profund.

Asistenta se uită la mine.

– Are nevoie de odihnă. Ar trebui să vă întoarceți la ora de vizită.

Cary mă privi disperat.

– Nu pleca!

– Nu pleacă nicăieri, interveni Gideon, care tocmai intra pe ușă. Am aranjat să ți se aducă un pat aici în noaptea asta.

Nu credeam că e posibil să-l iubesc pe Gideon mai mult decât îl iubeam deja, însă el tot găsea căi de a-mi arăta că mă înșel. Asistenta îi zâmbi timidă.

– Cary are nevoie de mai multă apă, i-am zis, uitându-mă la ea cum își desprinde cu greu privirea de iubitul meu, ca să se uite la mine. Apoi luă carafa și ieși din încăpere.

Gideon se apropie de pat și i se adresă lui Cary:

– Spune-mi ce s-a întâmplat!

Cary oftă.

– Vineri am fost împreună cu Trey, însă el trebuia să plece devreme. Am ieșit împreună cu el să chemăm un taxi, dar în fața clubului era tare aglomerat, așa că ne-am dus după colț. El abia plecase, când am luat o bâtă în moalele capului. M-a lăsat lat și am mai luat alte câteva. Nici măcar n-am avut ocazia să mă apăr.

Începuseră să-mi tremure mâinile, iar Cary mi le mângâie ușor cu degetul mare.

– Hei, șopti el. Asta o să-mi fie învățătură de minte, să nu mi-o mai pun cu tipele care nu trebuie.

– Ce?

Lui Cary i se închideau ochii și, câteva clipe mai târziu, era clar că adormise. M-am uitat neajutorată la Gideon, care stătea de partea cealaltă a patului.

– O să mă ocup de asta, zise el. Hai să ieșim puțin de aici!

L-am urmat, uitându-mă de câteva ori înapoi la Cary. După ce ușa s-a închis în urma noastră, am zis:

– Dumnezeule, Gideon. Arată îngrozitor.

– A fost bătut rău, admise el, cu chipul întunecat. Are capul spart, o contuzie urâtă, trei coaste fracturate și un braț rupt.

Era îngrozitor de dureros să ascult lista rănilor pe care le avea.

– Nu pricep de ce-ar vrea cineva să facă una ca asta.

El mă trase încet spre el, lipindu-și buzele de fruntea mea.

– Doctorul spune că e posibil să-i dea drumul lui Cary într-o zi sau două, așa că o să mă ocup eu de aranjamentele necesare ca să fie îngrijit acasă. O să anunț și la tine la slujbă că mâine nu vii.

– Trebuie anunțată și agenția lui Cary.

– O să mă ocup de asta.

– Îți mulțumesc, am șoptit, strângându-l tare în brațe. Ce m-aș face fără tine?

– N-o să afli niciodată.

Mama m-a trezit la nouă dimineața, repezindu-se ca o furtună în camera lui Cary, imediat ce începuseră orele de vizită. M-a împins pe hol, atrăgând astfel atenția tuturor celor aflați în imediata apropiere. Era dimineață, dar ea arăta uluitor în niște pantofi Louboutin cu talpă roșie și o rochie ivorie dreaptă, fără mâneci.

– Eva! Nu-mi vine să cred că ai stat tot weekendul fără telefon! Unde ți-a fost capul? Dacă apărea vreo urgență?

– A *apărut* o urgență.

– Exact! Ridică exasperată o mână; de cealaltă îi atârna poșeta. Nimeni nu putea să dea de tine sau de Gideon. El a lăsat un mesaj în care ne spunea că te ia undeva în weekend, însă nimeni nu știa unde. Nu-mi vine să cred că a fost atât de iresponsabil! Ce-o fi fost în mintea lui?

– Îți mulțumesc, am oprit-o, pentru că începuse să ridice vocea și se și repeta. Îți mulțumesc că ai avut grijă de Cary. Înseamnă enorm pentru mine.

– Normal. Tonul ei se mai ponderă puțin. Și noi îl iubim, știi doar. Sunt distrusă de ce s-a întâmplat.

Buza de jos începu să-i tremure, făcând-o să-și caute în geantă batista pe care o ținea mereu la îndemână.

– Poliția investighează cazul? m-am interesat.

– Da, logic, dar nu știu ce o să poată face, zise ea, ștergându-se la colțul ochilor. Îl iubesc tare mult pe Cary, dar e cam vagabond. Nu cred că-și poate aminti de toate femeile și toți bărbații cu care a fost. Îți aduci aminte serata aceea de caritate la care ai venit cu Gideon? Când ți-am cumpărat rochia aia roșie bestială?

– Da.

N-aveam s-o uit vreodată. Era seara în care făcusem pentru prima dată dragoste cu Gideon.

– Sunt sigură de Cary că s-a culcat cu tipa cu care a dansat în seara aia – în timp ce se aflau acolo! Au dispărut o vreme și când s-au întors... Ei bine, știu cum arată un bărbat satisfăcut. Aș fi uimită dacă ar ști cum o chema.

Mi-am amintit de cuvintele spuse de Cary înainte să adoarmă.

– Crezi că atacul a avut vreo legătură cu cineva cu care s-a culcat?

Mama clipi, părând să-și aducă aminte că eu nu știu nimic.

– Lui Cary i s-a spus să-și ia mâinile de pe ea, cine o mai fi și această ea. Detectivii o să se întoarcă mai târziu, ca să încerce să scoată vreun nume de la el.

– Doamne!

M-am frecat la ochi, simțind nevoia să mă spăl zdravăn pe față și o nevoie și mai mare de o cafea.

– Polițiștii trebuie să stea de vorbă cu Tatiana Cherlin.

– Cine e asta?

– O tipă cu care se vede Cary. Cred că ar fi în stare să se bucure de una ca asta. Iubitul lui Cary i-a prins împreună și ea a fost încântată de cele întâmplate. I-a plăcut la nebunie să fie cauza unei drame.

Mi-am frecat ceafa, după care mi-am dat seama că furnicătura pe care o simțisem avea un cu totul alt motiv. M-am uitat peste umăr și l-am zărit pe Gideon care se apropia de noi cu pași mari și măsurați. Era îmbrăcat de birou, în costum. Într-o mână ținea o cană mare de cafea, iar în cealaltă o geantă mică neagră, și era exact ce-mi trebuia în momentul acela.

– Scuză-mă!

M-am repezit la el și m-am aruncat la pieptul lui.

– Bună! mă întâmpină el, sărutându-mă pe păr. Cum reziști?

– E îngrozitor. Și fără nici o logică, am zis, cu ochii înroșiți de plâns. Nu mai avea nevoie de încă un dezastru în viață. A avut mai multe decât îi trebuiau.

– Așa ai avut și tu, iar acum suferi împreună cu el.

– Și tu faci la fel împreună cu mine. Mulțumesc.

Și m-am ridicat pe vârfuri, ca să-l sărut pe obraz, după care m-am dat înapoi.

El îmi întinse cafeaua.

– Ți-am adus câteva lucruri – niște schimburi, telefonul și tableta, câteva chestii pentru baie.

Știam că grija pentru mine avea literalmente un preț. După ce se deconectase de la toate un weekend întreg, ar fi trebuit să fie îngropat până peste cap într-un munte de lucrări valorând milioane, nu să alerge peste tot ca să aibă grijă de mine.

– Dumnezeule! Te iubesc.

– Eva!

Exclamația de uluire a mamei mele mă făcu să mă încrunt. Ea susținea ideea că declarația de iubire trebuie amânată până în noaptea nunții.

– Îmi pare rău, mamă, dar nu mă pot abține.

Gideon mă mângâie pe obraz cu degetele încălzite de la cafea.

– Gideon, începu mama, venind lângă noi, tu ar trebui să știi foarte bine că nu trebuie să-i tai Evei orice mijloc de a chema în ajutor. Chiar *știi* foarte bine.

Era mai mult decât clar că se referă la trecutul meu. Nu prea știam de ce credea că sunt atât de delicată încât nu pot să funcționez pe cont propriu. De fapt, ea era mult mai fragilă decât mine.

Am aruncat o privire compătimitoare spre Gideon.

El îmi întinse geanta pe care mi-o adusese, iar expresia calmă și încrezătoare de pe chipul său îmi spuneau foarte clar că se simte perfect în largul lui cu mama. Prin urmare, l-am lăsat cu ea. Eu însă nu mă simțeam în stare să-i fac față înainte să-mi iau doza de cafeină.

M-am strecurat încetișor înapoi în rezerva lui Cary și l-am găsit treaz. Numai văzându-l, și am simțit că mă apucă iar plânsul. Era un bărbat atât de puternic, de vioi, atât de plin de viață și de veselie. Nu putea

să fie durere mai mare decât să-l văd în halul ăsta de dărâmat.

– Hei, șopti el, nu mai tot da apă la șoareci de fiecare dată când mă vezi. Mă faci să simt că sunt pe patul de moarte sau pe-aproape.

Fir-ar! avea dreptate. Lacrimile mele nu-i erau de nici un folos. Mai mult, puțina ușurare pe care mi-o aduceau mie nu făcea decât să se transforme într-o povară și mai mare pe umerii lui. Trebuia să fiu o prietenă mai bună decât atât.

– Nu mă pot abține, am răspuns, trăgându-mi nasul. La naiba! Cineva a fost mai rapid ca mine și te-a snopit în bătaie înaintea mea.

– Tu vorbești serios? întrebă, și încruntarea i se șterse de pe chip. Acum ce-am mai făcut?

– Nu mi-ai spus despre Brett și cei de la Six-Ninths.

– A da... În ochi i se aprinsese o urmă din sclipirea de odinioară. Cum arăta?

– Bine. Foarte bine. De fapt, era chiar foarte sexy, dar am ținut gândul ăsta pentru mine. Am continuat: Deși cred că în clipa asta s-ar putea să nu arate cu mult mai bine decât tine.

Și i-am povestit despre sărut și despre bătaia care se încinsese din cauza asta.

– Cross s-a năpustit asupra lui, zici? Cary clătină din cap, dar se opri cu un rictus de durere. E nevoie de curaj ca să te iei de Brett, că tipul e mare bătăuș prin baruri și se dă în vânt după o bătaie ca la carte.

– Iar Gideon este foarte bine pregătit în arte marțiale combinate, am replicat, în timp ce scotoceam prin geanta pe care mi-o adusese Gideon. De ce nu mi-ai spus că tipii de la Captive Soul au devenit un nume de marcă?

– Pentru că n-aveai nevoie să cazi iar în prăpastia aia. Sunt tipe care pot să se combine cu vedete rock, dar tu nu faci parte dintre ele. Tot timpul pe drumuri, înconjurat de fanii fideli... Ți-ai fi pierdut mințile și l-ai fi înnebunit și pe el.

M-am uitat la el.

– Sunt întru totul de acord cu tine. Dar mă jignești dacă îți închipui că aș alergat cu limba scoasă înapoi la el, numai pentru că acum e pe val.

– Nu de asta. Nu voiam să auzi primul lor single, dacă ar fi fost cu putință să împiedic asta.

– „Fata de aur"?

– Da... Cary mă privi cu atenție, pe când mă îndreptam spre toaletă. Cum ți s-a părut?

– Mai bun decât un cântec numit „Am înghesuit-o pe asta".

– Ha!

Cary așteptă până când m-am întors de la baie, spălată pe față și pieptănată, continuând apoi:

– Și zi așa... l-ai sărutat.

– Și cu asta s-a sfârșit și povestea, am răspuns eu sec. Ai vorbit cu Trey de vineri încoace?

– Nu. Mi-or fi pus ei telefonul pe undeva. Cred că și portofelul. Când mi-am revenit, eram aici, îmbrăcat în asta... Și făcu semn spre halatul de spital de pe el.

– O să mă ocup eu să-ți aduc lucrurile.

Mi-am îndesat la loc obiecte de toaletă în geantă, după care m-am așezat pe scaunul de lângă el, cu cafeaua în mână.

– Gideon face aranjamentele necesare să te ducă acasă, unde o să fii îngrijit de o asistentă particulară.

– O... asta-i una dintre fanteziile mele. Poți să ai tu grijă să fie o tipă sexy? Și fără iubit?

Am ridicat din sprânceană, bucuroasă însă în sinea mea, să-l văd că și-a mai venit un pic în fire.

– Clar că te simți mai bine, dacă ai chef de tăvăleală. Cum a mers cu Trey?

– Bine, oftă el. Eram îngrijorat că n-o să se simtă în largul lui la petrecere. Uitasem că el îi cunoștea deja pe mulți dintre invitați.

Cary și Trey se cunoscuseră la o ședință foto, la care Cary pozase și Trey fusese asistentul fotografului.

– Mă bucur că v-ați distrat bine.

– Da... el era cât se poate de hotărât să nu se culce cu mine.

– Deci ai încercat... după ce-ai zis că n-o s-o faci.

– Păi da, că doar vorbim de mine. Își dădu ochii peste cap. Da, bine, am încercat. Este foarte sexy și bestial la pat...

– ... și îndrăgostit de tine.

El își ținu o clipă respirația, oftând apoi, cu chipul schimonosit de durerea pe care o simțea în piept:

– Nimeni nu e perfect.

I-am replicat, râzând ironic:

– Cary Taylor, dacă un om te iubește nu înseamnă că are un defect de caracter.

– Dar, dar nici nu e dovadă de mare inteligență. M-am purtat ca o javră cu el, șopti el, supărat. Ar putea să facă o alegere mult mai bună.

– Asta nu e o hotărâre pe care s-o iei tu pentru el.

– Cineva trebuie s-o facă.

– Și tu te oferi s-o faci pentru că și tu îl iubești, am zâmbit eu. Nu crezi că asta sună cam încurcat?

– Nu-l iubesc îndeajuns.

Orice urmă de frivolitate i se șterse de pe chip, lăsând în urmă omul rănit și singuratic pe care îl cunoșteam mult prea bine.

– Nu pot să-i fiu credincios, așa cum vrea el. Să fim doar noi doi. Mie îmi plac femeile. De fapt, chiar le iubesc. Dacă aș face-o, aș renunța la jumătate din ceea ce sunt. Numai gândul ăsta, și mă face să-i port pică.

– Ai luptat mult prea mult ca să ajungi să te accepți, am zis blând, căci îmi aminteam de acele vremuri cu multă tristețe. Te înțeleg întru totul și sunt de acord cu tine, dar ai încercat să vorbești cu Trey despre asta?

– Da, am vorbit despre asta. M-a ascultat, zise el, frecându-și fruntea. Am priceput, pe bune. Dacă mi-ar fi spus că vrea să și-o tragă cu altul în timp ce e cu mine, cred că mi-aș ieși din minți.

– Dar nu și dacă ar fi vorba de o femeie ?

– Nu. Nu știu. Rahat! Ochii lui verzi, înroșiți, mă priveau stăruitor. Pentru tine ar avea vreo importanță dacă Gideon i-ar trage-o altui bărbat? Sau altei femei?

În clipa aceea, se deschise ușa, lăsându-l pe Gideon să intre, iar eu l-am privit direct în ochi în timp ce declaram:

– Dacă penisul lui Gideon ar atinge orice altceva decât mâna lui sau pe mine, atunci totul s-ar termina între noi.

El ridică o sprânceană.

– OK, e bine de știut.

– Bună, campionule, i-am zâmbit eu dulce, făcându-i cu ochiul.

– Îngerașule! mă alintă el, după care își îndreptă ochii spre Cary. Cum te simți azi?

– Ca și cum m-ar fi lovit un autobuz... sau o bâtă.

– Facem tot ce e necesar ca să te ducem să fii îngrijit acasă. Se pare că o să ajungi acasă miercuri.

– Cu țâțe mari, ceru Cary. Sau cu mușchi tari. Oricare variantă e la fel de bună.

Gideon se uită la mine, întrebător.

– Infirmiera privată, am zâmbit eu, cu gura până la urechi.

– A!

– Dacă e femeie, continuă Cary, ai putea s-o pui să poarte un costum din ăla de infirmieră cu fermoar în față, de sus până jos.

– Nici nu vreau să mă gândesc la delirul în care o să fie mass-media în procesul de hărțuire sexuală, remarcă Gideon rece. Ce-ai zice să-ți aduc mai degrabă o colecție de filme porno cu infirmiere obraznice?

– Tipule, ești tare, zâmbi Cary, redevenind el însuși pentru o clipă.

Gideon se uită la mine.

– Eva!

M-am ridicat și l-am sărutat pe Cary pe obraz, spunându-i:

– Mă întorc imediat.

După care am ieșit amândoi pe hol, unde am zărit-o pe mama care vorbea cu doctorul, vizibil impresionat de ea.

– Am vorbit azi-dimineață cu Garrity, mă informă Gideon, referindu-se la Mark, șeful meu. Așa că n-ai de ce să-ți faci griji în privința asta.

Nici nu-mi făcusem, pentru că el îmi zisese că o să se ocupe.

– Mulțumesc. O să trebuiască că mă duc mâine. Mă duc să văd dacă pot să dau de Trey, iubitul lui Cary. Poate trece el pe aici cât timp sunt eu la serviciu.

– Să-mi spui dacă te pot ajuta cu ceva în privința asta, zise Gideon, după care aruncă o privire spre ceas. Vrei să rămâi aici și noaptea asta?

– Da, dacă e posibil. Până când îl aducem acasă.

El îmi prinse fața în palme și-și apăsă buzele pe ale mele.

– În regulă. Eu am rămas în urmă cu o mulțime de lucruri. Să-ți încarci telefonul, ca să pot să te sun.

Începuse să se audă un bâzâit surd. Gideon se dădu înapoi și-și scoase telefonul din buzunarul interior al costumului. Se uită cine îl sună și-mi zise:

– Trebuie să răspund la apelul ăsta. Vorbim mai încolo.

După care se îndepărtă cu pași la fel de rapizi ca și atunci când venise.

– O să se însoare cu tine, remarcă mama, care venise lângă mine. Știi, nu?

Nu, nu știam. Încă mă simțeam recunoscătoare în fiecare dimineață, la trezire, când îmi dădeam seama că suntem tot împreună.

– Ce te face să spui asta?

Mama mă măsură cu ochii ei albaștri, ca de păpușă. Asta era una dintre puținele trăsături fizice pe care nu le moștenisem de la ea.

– Te-a luat cu totul în grija lui și și-a asumat controlul în toate privințele.

– Așa e el.

– Așa sunt toți bărbații puternici, preciză ea, încercând să-mi aranjeze coada dezordonată pe care mi-o făcusem. Și o să-ți facă pe plac, pentru că a făcut o investiție în tine. Ești o posesiune valoroasă pentru el. Ești frumoasă, cu o creștere aleasă, ai legături sociale și ești independentă, pentru că ai averea ta. Îl și iubești,

iar el nu-și poate lua ochii de la tine. Pun pariu că nici mâinile nu și le poate lua.

– Mamă, te rog! N-aveam dispoziția necesară ca să suport încă una dintre lecțiile ei despre trucurile cu care poți să prinzi în cursă și să te căsătorești cu un bărbat bogat.

– Eva Lauren, se răsti ea, proțăpindu-se în fața mea. Nu-mi pasă dacă mă asculți pentru că sunt mama ta și n-ai încotro sau pentru că îl iubești și nu vrei să-l pierzi, dar o să mă asculți.

– De parcă aș avea de ales, am mormăit eu.

– Acum ești o posesiune valoroasă, repetă ea. Ai grijă ca alegerile pe care le faci în viață să nu te facă o povară!

– Vorbești despre Cary? am replicat cu un glas tăios din cauza furiei.

– Vorbesc despre vânătaia de pe falca lui Gideon! Spune-mi că n-are nici o legătură cu tine.

La vorbele acestea, m-am făcut roșie ca racul. Ea scoase un sunet de nemulțumire.

– Știu. Da, e iubitul tău și poți să vezi o parte intimă a lui pe care puțini i-o pot vedea, dar să nu uiți niciodată că el e Gideon Cross. Ai tot ce-ți trebuie ca să fii soția perfectă a unui bărbat de talia lui, însă tot poți să fii înlocuită, Eva. Ceea ce a construit el, însă, nu. Dacă-i pui imperiul în pericol, o să te părăsească.

– Ai terminat? am întrerupt-o, cu dinții încleștați.

Mama mă mângâie ușor pe frunte, privindu-mă evaluativ. Știam că în minte îmi punea puțin machiaj pe față, gândindu-se cum să îmbunătățească ceea ce îmi dăduse la naștere.

– Tu crezi că sunt o vânătoare de averi lipsită de inimă, dar sunt îngrijorată pentru tine ca mamă,

indiferent ce crezi tu sau nu. Îmi doresc cu disperare să fii cu un bărbat care posedă banii și mijloacele necesare ca să te apere cu tot ce are, pentru că așa voi ști că ești în siguranță. Și vreau să fii cu un bărbat pe care să-l iubești.

– L-am găsit.

– Și nici nu pot să-i spun cât sunt de încântată! Sunt încântată că e tânăr și încă e dispus să-și asume riscuri, așa că e mai iertător și înțelegător cu... capriciile tale. Și *știe*, adăugă ea în șoaptă, cu ochii îmblânziți și uzi de lacrimi. Numai să ai grijă! Asta încerc să-ți spun. Nu-i da nici un motiv să se îndepărteze de tine!

– Dacă ar face-o, atunci asta n-ar fi dragoste.

Ea zâmbi ironic si mă sărută pe frunte.

– Ei, hai! Doar ești fata mea. Nu poți să fii atât de naivă!

– Eva!

M-am întors, la auzul numelui meu, și m-am simțit brusc ușurată, căci cel care mă strigase era Trey, care se îndrepta grăbit spre mine. Era potrivit de înălțime, nu prea musculos, avea părul blond cârlionțat, ochi căprui și nasul puțin strâmb, care-mi spunea că îl avusese rupt cândva. Avea pe el niște blugi decolorați și un tricou, iar eu eram uluită că nu era genul de tip bătător la ochi care-i plăcea lui Cary. După câte se părea, de data aceasta atracția trecuse dincolo de aparență.

– Abia am aflat, zise el, într-un suflet. Detectivii au venit la mine la serviciu acum de dimineață și mi-au pus câteva întrebări. Nu-mi vine să cred că s-a întâmplat vineri, iar eu aflu abia acum.

Nu-i puteam purta pică pentru tonul ușor acuzator cu care-mi vorbise.

– Și eu am aflat abia azi-noapte. Am fost plecată din oraș până acum.

După ce i-am făcut cunoștință mamei mele cu Trey, ea se scuză, ca să se ducă la Cary, lăsându-mă să disec informațiile pe care le obținuse Trey de la detectivi.

El își trecu mâinile prin păr, ciufulindu-l și mai tare.

– Asta nu s-ar fi întâmplat dacă l-aș fi luat cu mine când am plecat.

– Nu poți să te învinovățești pentru cele întâmplate.

– Pe cine altcineva să dau vina, dacă și-o trage cu iubita altuia? exclamă el, frecându-se la ceafă. Eu nu sunt de ajuns pentru el. E excitat ca un adolescent în care urlă hormonii, iar eu sunt toată ziua la școală sau la lucru.

Uf! Prea multe informații de care chiar n-aveam nevoie. Cu greu m-am stăpânit să nu tresar, dar mi-am dat seama că, după câte se părea, Trey nu avea pe nimeni cu care să se simtă în largul lui vorbind despre Cary.

– E bisexual, Trey, i-am zis, mângâindu-l consolator pe braț. Asta nu înseamnă că tu nu ești lângă el.

– Nu știu cum să trăiesc cu asta.

– Ce-ar fi să mergeți la consiliere? Amândoi, evident.

El mă privi, parcă fără să mă vadă, un timp îndelungat, după care umerii îi căzură.

– Nu știu. Cred că trebuie să hotărăsc dacă pot să mă împac cu ideea că mă înșală. Tu ai putea, Eva? Ai putea să stai acasă și să-ți aștepți iubitul, știind că el și-o vâră pe altundeva?

– Nu, am răspuns fără șovăială, căci numai la auzul acestor cuvinte, și mă străbătuse un fior de gheață. Nu, n-aș putea.

– Și nu știu nici măcar dacă și Cary ar fi de acord să mergem la consiliere. El mă tot respinge. Ba mă vrea, ba nu mă mai vrea. Când e implicat, când nu mai e. Vreau să se deschidă față de mine, Eva, așa cum s-a deschis față de tine, însă el mă tot ține departe.

– Mie mi-a trebuit mult timp până să ajung la sufletul lui. Încerca să mă respingă prin sex, se dădea mereu la mine, mă hărțuia. Cred că ai luat hotărârea corectă vineri când ai decis să rămâneți într-o zonă platonică. Cary se valorizează pe sine pornind de la felul în care arată și de la sex. Trebuie să-i arăți că nu te mulțumești doar cu trupul lui.

Oftând, Trey își încrucișă brațele la piept.

– Așa v-ați apropiat voi doi? Pentru că n-ai vrut să te culci cu el?

– În parte. Dar în primul rând pentru că și eu sunt distrusă. Acum nu mai e la fel de vizibil cum era când ne-am cunoscut, dar el știe că nu sunt perfectă.

– Nici eu nu sunt? Cine e așa?

– El crede că ești mai bun decât el, că meriți ceva mai bun. Ei bine, am zâmbit, în ceea ce mă privește pot să pun pariu că o parte din el crede că eu îl merit. Că ne merităm unul pe altul.

– Prostul naibii, mormăi Trey.

– Chiar așa, i-am dat eu dreptate. Dar de asta îl și iubim, nu-i așa? Vrei să intri să-l vezi? Sau vrei să te duci acasă și să te gândești la ce-am vorbit?

– Nu, vreau să-l văd, declară Trey, îndreptându-și umerii și ridicându-și bărbia. Nu-mi pasă ce l-a adus în halul ăsta. Vreau să fiu cu el în timp ce trece prin încercarea asta.

– Mă bucur să aud asta.

Așa că l-am luat de mână și l-am condus în rezerva lui Gideon. Când am intrat, mama râdea zglobiu, ca o fetiță. Stătea pe marginea patului, iar Cary o privea cu un surâs plin de adorație. Avea pentru el aceleași sentimente materne pe care le avea și pentru mine, iar el o iubea enorm pentru asta. Propria-i mamă îl urâse, abuzase de el și le îngăduise și altora să abuzeze de el.

El își ridică privirea și ne zări. Emoțiile care se citeau pe chip în acel moment m-au făcut să mi se strângă inima. Lângă mine, l-am auzit pe Trey ținându-și răsuflarea, văzând în ce stare era Cary, și m-au apucat nervii pe mine, pentru că nu-mi trecuse prin cap să-l avertizez dinainte să nu facă greșeala de a izbucni în plâns, cum făcusem eu.

Trey își drese vocea.

– Măi, dramaticule! i se adresă, cu o afecțiune morocănoasă. Dacă voiai flori, trebuia pur și simplu să-mi ceri. Asta e prea de tot.

– Și, după cât se pare, și ineficient, îi ținu Cary isonul, încercând, în mod evident, să nu-și piardă cumpătul. Nu văd nici o floare.

– Eu văd tone, replică Trey, aruncând o scurtă privire prin cameră, după care ochii i se întoarseră la Cary. Voiam doar să văd cu ce mă măsor, ca să fac praf concurența.

Era imposibil să nu-ți dai seama de faptul că afirmația asta era una cu două înțelesuri. Mama se ridică de pe pat și-l sărută pe Cary pe obraz.

– Vezi că mă duc cu Eva să luăm micul dejun. Ne întoarcem cam într-o oră.

– Numai o secundă, băieți, am zis, trecând repede pe lângă pat, și dispar din calea voastră.

Mi-am scos telefonul și încărcătorul din geantă și l-am băgat într-o priză de lângă fereastră. Imediat ce ecranul se trezi la viață, am trimis în grabă un mesaj de grup tatii și lui Shawna, în care am spus doar: „Sun mai târziu", după care am pus telefonul pe silențios și l-am lăsat pe pervazul ferestrei.

– Gata? m-a întrebat mama.

– Absolut.

Capitolul 13

Marți dimineață a trebuit să mă trezesc înainte să se lumineze de ziuă. I-am lăsat un bilet lui Cary, punându-l în așa fel încât să-l vadă imediat ce se trezește, după care am căutat un taxi ca să mă duc acasă. Am făcut un duș, m-am îmbrăcat, mi-am făcut o cafea și am încercat să-mi scot din cap senzația că e ceva în neregulă. Eram stresată și sufeream din cauza lipsei de somn, care mă făcea întotdeauna puțin depresivă.

Mi-am zis că asta n-are nici o legătură cu Gideon, dar ghemul pe care-l aveam în stomac îmi spunea cu totul altceva.

M-am uitat la ceas și am văzut că trecuse cu puțin de ora opt. Trebuia să plec cât mai repede pentru că Gideon nu mă sunase și nici nu-mi dăduse vreun mesaj că vine să mă ia cu mașina. Trecuseră aproape douăzeci și patru de ore de când îl văzusem și stătusem cu adevărat de vorbă cu el pentru ultima oară. Îl sunasem la nouă, în seara trecută, însă aproape că nu vorbiserăm.

Era foarte ocupat cu ceva și abia dacă îmi zisese bună seara și noapte bună.

Știam că avea foarte mult de lucru. Știam că nu trebuie să-i port pică pentru că plătește cu ore în plus de muncă pentru timpul petrecut cu mine. Făcuse enorm cu Cary, mai mult decât s-ar fi așteptat oricine. Era treaba mea să mă descurc cu felul în care mă simțeam în legătură cu asta.

După ce am terminat cafeaua, am spălat cana, mi-am luat poșeta și geanta și am ieșit. Strada mea, umbrită de copaci, era tăcută, dar New Yorkul era de mult treaz, pulsând de energie cu o forță pe care o simțeam în vene. Femei în haine elegante de birou și bărbați în costum încercau să oprească taxiurile care treceau pe lângă ei, înainte să se resemneze și să se înghesuie în autobuzele aglomerate ori să intre la metrou. Florăriile străluceau în mii și mii de culori, iar vederea lor avea întotdeauna darul de a mă înveseli dimineața, așa cum făceau și sunetele și aromele ce veneau de la brutăria din vecinătate, supraaglomerată la acea oră.

Ajunsesem în apropiere de Broadway când telefonul meu a început să sune și, la vederea numelui lui Gideon pe ecran, m-a străbătut un fior care m-a făcut să grăbesc pasul.

—Salut, străine!

—Unde naiba ești? s-a răstit el.

—Pe drum, spre serviciu, am răspuns, neliniștită, simțindu-mă ca și cum aș fi fost aruncată brusc sub un duș rece.

—De ce? Se întrerupse ca să vorbească cu cineva pe o altă linie, după care continuă: Ești într-un taxi?

—Merg pe jos. Dumnezeule! Ce-ai, te-ai trezit cu fața la cearșaf?

– Trebuia să aștepți să vină mașina după tine

– Nu știam nimic de tine și nu voiam să întârzii, după ce că ieri nu m-am dus la slujbă.

– Trebuia să mă suni, nu să pleci pur și simplu.

Vorbea încet, pe un ton furios, iar replica lui m-a enervat și pe mine.

– Ultima dată când te-am sunat, erai prea ocupat ca să-mi acorzi mai mult de un minut din timpul tău.

– Am avut destule pe cap, Eva. Mai lasă-mă!

– Bună idee! Ce-ar fi să te las acum?

Și am închis telefonul, azvârlindu-l în poșetă, fierbând de furie. Începu, însă, din nou să sune, dar l-am ignorat. Iar după câteva minute, când Bentley-ul a oprit lângă mine, nici măcar nu m-am oprit din mers. Mașina m-a urmat, iar geamul de la ușa din dreapta s-a lăsat și Angus s-a aplecat spre mine.

– Domnișoară Tramell, te rog!

În momentul acela m-am oprit și m-am uitat pe el.

– Ești singur?

– Da.

Oftând, m-am urcat în mașină. Telefonul îmi suna fără încetare, așa că l-am luat și am închis sonorul. Peste un minut, am auzit vocea lui Gideon în boxele mașinii.

– Ai luat-o?

– Da, domnule, răspunse Angus.

Și cu asta se termină convorbirea.

– Ce șarpe veninos l-a mușcat azi? am întrebat, uitându-mă la Angus în oglinda retrovizoare.

– A avut multe pe cap.

Indiferent ce avusese, sigur nu eram eu de vină. Nu-mi venea să cred cât fusese de ticălos. Și seara trecută, la telefon, fusese laconic, dar nu necioplit.

Abia ajunsesem de câteva minute, când Mark a venit la mine în birou.

– Îmi pare rău de colegul tău de apartament, începu el, punându-mi o cană cu cafea proaspăt făcută pe masă. O să se însănătoșească, nu?

– Da, în cele din urmă. Cary e tare, o să tragă tare.

Mi-am pus lucrurile în sertarul de jos al biroului și am luat recunoscătoare cana aburindă.

– Îți mulțumesc. Și mulțumesc și pentru ieri.

În ochii lui negri se citea îngrijorarea.

– Eu sunt uimit că ai venit azi.

– Am nevoie să lucrez, am zâmbit eu, în ciuda faptului că mă simțeam dată peste cap și supărată. Nimic nu mergea cum trebuie pentru mine când relația mea cu Gideon nu mergea ca unsă. Pune-mă la curent cu ce am pierdut!

Dimineața a trecut repede ca fulgerul. Aveam o listă întreagă de sarcini care așteptau de săptămâna trecută, iar Mark avea un termen limită la unsprezece și jumătate să întocmească o cerere de ofertă pentru un producător de materiale promoționale. Când am trimis cererea de ofertă, îmi revenisem destul și eram cât se poate de dornică să trec peste toanele pe care le avusese Gideon de dimineață. Mă întrebam dacă nu cumva avusese iar un coșmar și nu putuse să se odihnească, așa că mă hotărâsem să-l sun în jurul prânzului, să văd ce face.

După care mi-am verificat e-mailul.

Alerta pe care o pusesem pe Google, referitoare la site-urile unde apărea numele lui Gideon, mă aștepta deja. Am deschis e-mailul, sperând că poate o să-mi fac o idee despre proiectele la care lucra. Însă titlurile

în care se lăfăiau cuvintele „fosta logodnică“ m-au luat de gât, iar ghemul pe care-l avusesem în stomac la începutul dimineții se strânse iar, și mai puternic decât înainte.

Am apăsat pe primul link, care m-a trimis la un blog de bârfe în care erau afișate fotografii ale lui Gideon cu Corinne, luând masa la restaurantul Tableau One. Stăteau foarte aproape unul de altul, iar mâna ei se odihnea pe umărul lui, într-un gest intim. El era îmbrăcat în costumul pe care îl purtase la spital în ziua de dinainte, însă m-am uitat la dată, dorindu-mi cu disperare ca fotografiile să fie vechi. Nu erau.

Începuseră să-mi asude palmele. M-am chinuit singură, scotocind prin toate link-urile, cufundându-mă în studiul tuturor fotografiilor pe care le-am găsit. În câteva dintre ele zâmbea, părând remarcabil de mulțumit pentru un om a cărui iubită se afla la spital, îngrijindu-l pe prietenul ei care fusese bătut până ajunsese pe jumătate mort. Simțeam că-mi vine că vomit. Ori că o să încep să țip. Ori că o să mă năpustesc în biroul lui Gideon, ca să-l întreb ce dracu' se petrece.

În seara trecută, când îl sunasem, mă expediase ca să se ducă să ia cina cu fosta iubită.

Telefonul de pe birou începu să sune brusc, făcându-mă să tresar. L-am luat și am recitat ca un robot:

– Biroul lui Mark Garrity, Eva Tramell la telefon.

– Eva! am auzit glasul lui Megumi, vesel ca de obicei. Este un tip jos care întrebă de tine, un anume Brett Kline.

Am rămas tăcută câteva clipe, încercând să procesez informația cu mintea-mi înfiebântată. După care i-am

redirecționat lui Gideon alerta Google, astfel încât să vadă că știu, și am spus:

–Cobor imediat.

L-am zărit pe Brett în hol încă din clipa când am trecut de turnicheții de securitate. Purta niște blugi negri și un tricou inscripționat cu Six-Ninths. Ochii îi erau ascunși în spatele unor ochelari de soare, însă părul țepos, cu șuvițe mai decolorate, atrăgea privirile, ca și trupul lui. Brett era înalt și musculos, mai musculos decât Gideon, care era puternic, fără să aibă însă mușchi proeminenți.

La vederea mea, Brett își scoase mâinile din buzunare, îndreptându-și spatele.

–Hei! Ce bine arăți!

Am aruncat o privire spre rochia cu mâneci foarte scurte, împodobită cu volănașe, pe care o purtam și mi-am dat seama că el nu mă văzuse niciodată îmbrăcată elegant.

–Mă mir că n-ai plecat încă din oraș.

Eram și mai mirată că dăduse de mine, însă n-am mai zis și asta. Mă bucuram că o făcuse, pentru că fusesem îngrijorată din cauza lui.

–Am vândut toate biletele la concertul de pe Jones Beach, iar aseară am cântat la Meadowlands. I-am fentat pe băieți, pentru că voiam să te văd înainte s-o luăm spre sud. Te-am căutat pe net, am aflat unde lucrezi și am venit.

Drăguțul de Google, m-am gândit, nefericită, apoi am zis:

–Mă bucur foarte mult că-ți merge bine acum. Ai timp să iei prânzul?

–Da.

Răspunsese fără să se gândească, plin de încântare, iar asta m-a pus un pic în gardă. Eram plină de nervi, foarte jignită și plină de dorința de a i-o plăti lui Gideon, însă nu voiam să-l fac pe Brett să creadă ce nu era cazul. Cu toate acestea, n-am putut rezista să-l duc la restaurantul unde fusesem cândva fotografiată împreună cu Cary, sperând să fiu văzută iar de paparazzi. I-ar fi prins bine lui Gideon să vadă cum este să simtă așa ceva.

În taxiul care ne ducea la restaurant, Brett se interesă de Cary, fără să se arate mirat când i-am spus că și el venise împreună cu mine.

– Voi doi erați mereu de nedespărțit, remarcă el. Mă rog, cu excepția momentelor în care și-o trăgea cu cineva. Transmite-i salutări din partea mea!

– Cum să nu!

N-am suflat o vorbă despre faptul că prietenul meu era acum în spital, pentru că era un lucru mult prea personal ca să i-l împărtășesc și lui.

Abia la restaurant, după ce ne-am așezat, Brett și-a scos ochelarii și am putut să văd vânătaia care pornea de la sprânceana dreaptă și i se întindea de-a lungul obrazului.

– O, Doamne! am exclamat, tresărind. Îmi pare rău.

El ridică din umeri.

– Pe scenă nu se vede, pentru că îl acopăr cu machiaj. Și m-ai văzut și mai rău de-atât. În plus, am dat și eu zdravăn de câteva ori, nu-i așa?

Mi-am amintit de vânătăile pe care le avea Gideon pe falcă și pe spate și am dat din cap.

– Într-adevăr.

– Așa, deci... începu el. Se opri o clipă, deoarece chelnerul venise să ne aducă două pahare și o sticlă de apă rece, apoi continuă: Acum ești cu Gideon Cross.

Nu m-am putut împiedica să mă întreb de ce întrebarea asta ieșea la lumina zilei de fiecare dată când nu mai eram sigură că relația noastră avea să continue fie și un singur minut.

– Da, ne vedem.

– E ceva serios?

– Uneori așa s-ar zice, am răspuns, fără să mă ascund. Tu ai pe cineva?

– În momentul ăsta, nu.

Am avut nevoie de câteva minute ca să citim meniul și să comandăm. Restaurantul era aglomerat și zgomotos, iar muzica din fundal abia dacă se auzea, înăbușită de zgomotul conversațiilor și de zăngănitul farfuriilor care venea dinspre bucătăria aflată lângă noi. Ne uitam unul la altul peste masă, studiindu-ne. Simțeam că între noi se crease un vârtej de atracție. Brett își umezi buzele cu limba și, astfel, mi-am dat seama că și el e conștient de acest lucru.

– De ce ai scris *Fata de aur*? l-am întrebat dintr-odată, fără să-mi mai pot ține în frâu curiozitatea.

Și cu Gideon, și cu Cary mă prefăcusem că nu era mare scofală, dar, de fapt, mă rodea teribil curiozitatea. Brett se lăsă pe spetează.

– Pentru că mă gândesc foarte mult la tine. De fapt, nu mă pot împiedica să nu mă gândesc încontinuu la tine.

– Nu pricep de ce.

– Eva, am fost cu tine timp de șase luni! E cea mai lungă perioadă în care am avut o relație cu cineva.

– Dar noi n-am fost împreună, am exclamat, după care am continuat, cu voce mai joasă: În afară de partea sexuală.

– Înțeleg ce-am fost pentru tine, replică el, cu un mic zâmbet, dar asta nu înseamnă că n-am fost rănit.

Câteva minute, nu mi-am putut întoarce privirea de la el, cu inima bătându-mi mult prea tare în piept.

– Am senzația că dai cu pietre în mine. Eu îmi aduc aminte că ne-o trăgeam după spectacole, după care tu te duceai la ale tale. Și, dacă eu nu eram prin preajmă, își găseai alta fără probleme.

El se aplecă spre mine.

– Rahat! Încercam să te fac să rămâi. Tot timpul îți ceream să rămâi cu mine.

Am avut nevoie să respir adânc de câteva ori ca să mă liniștesc. Pur și simplu, nu-mi venea să cred că acum, cu o întârziere de patru ani, Brett Kline îmi spunea exact ce-mi dorisem cândva să aud. Eram împreună în public, luând masa, aproape ca la o întâlnire. Mă simțeam ametită, mai ales că eram deja confuză și sfâșiată de cele întâmplate cu Gideon.

– Eram îndrăgostită până peste cap de tine, Brett. Îți scriam numele înconjurat de inimioare ca o puștoaică amorezată. Îmi doream cu disperare să fiu iubita ta.

– Îți bați joc de mine? exclamă el, prinzându-mă de mână. Și atunci, ce dracu' s-a întâmplat?

M-am uitat cum se juca absent cu inelul pe care mi-l dăduse Gideon.

– Îți aduci aminte când ne-am dus la piscină?

– O, da! Cum aș putea să uit?

El își mușcă buza, amintindu-și, fără îndoială, cum făcusem sex cu el ca o nebună pe bancheta din spate a mașinii lui, hotărâtă să fiu cea mai bună femeie pe care

o avusese vreodată, astfel încât să nu i se mai scurgă ochii după altele.

—Am crezut atunci că ajunsesem la punctul în care aveam să fim împreună cu adevărat, dar tu mi-ai dat cu piciorul imediat ce am intrat la piscină.

—M-am dus la baie, am zis încet, amintindu-mi durerea și stânjeneala simțite, ca și când totul s-ar fi întâmplat doar cu o zi înainte, iar când m-am întors, tu și Darrin tocmai schimbați la automat niște mărunțiș pentru mese. Erai cu spatele la mine, așa că nu m-ai văzut. V-am auzit vorbind... și râzând.

Am oftat și mi-am tras mâna din mâna lui. Spre onoarea lui, Brett începu să se foiască, în mod clar încurcat.

—Nu-i aduc aminte prea bine ce am spus, dar... la dracu', Eva! Aveam doar douăzeci și unu de ani. Trupa noastră abia începuse să aibă succes, iar tipele săreau pe noi din toate părțile.

—Știu, am răspuns cu răceală. Doar eram una dintre ele.

—Mai fusesem deja cu tine de câteva ori și până atunci. Faptul că te luasem cu mine la piscină era o declarație pentru băieți, că între noi lucrurile încep să fie serioase, replică el, frecându-și fruntea într-un gest pe care i-l știam prea bine. N-aveam destul curaj să fiu deschis și să-ți arăt ce simt pentru tine. Mă prefăceam că nu e decât sex între noi, dar nu era adevărat.

Am ridicat paharul și l-am dus la gură, ca să înghit nodul din gât. El își lăsă mâna pe brațul scaunului.

—Prin urmare, am dat-o în bară cu tine din cauza gurii mele mari. De asta mi-ai dat cu piciorul în seara aia. De asta n-ai mai venit niciodată cu mine undeva.

– Eram disperată, Brett, am recunoscut, dar nu voiam s-o arăt.

Chelnerul ne aduse mâncarea, iar eu m-am întrebat de ce oare mai comandasem ceva, pentru că eram mult prea agitată ca să pot mânca. Brett începuse să-și taie friptura, repezindu-se literalmente asupra ei. Deodată însă, lăsă jos cuțitul și furculița.

– Atunci am dat-o în bară, dar în momentul ăsta toată lumea știe ce-aveam atunci în cap. *Fata de aur* e cel mai mare hit al nostru. Datorită lui am semnat cu Vidal.

Felul în care se încheiase totul îmi smulse un zâmbet.

– E un cântec foarte frumos și vocea ta sună excelent când îl cânți. Mă bucur foarte mult că ai venit și ne-am întâlnit înainte să pleci. Pentru mine, înseamnă foarte mult că am vorbit despre asta.

– Și dacă nu vreau să plec și să merg mai departe? zise el brusc, trăgând aer în piept, după care continuă dintr-o suflare: Eva, în ultimii ani, tu ai fost muza mea. Datorită ție, am scris cele mai bune cântece pe care le-a avut trupa.

– Asta e foarte măgulitor... , am început.

– Când eram împreună, ieșeau scântei. Încă se mai întâmplă asta. Știu ce simți. Felul cum m-ai sărutat în noaptea aia...

– A fost o greșeală.

Pe sub masă, îmi încleștasem mâinile. Nu mai puteam suporta încă o dramă. Nu mai puteam să trec prin încă o noapte cum fusese cea de vineri.

– Și trebuie să te gândești și la faptul că Gideon deține controlul asupra mărcii voastre. Nu-ți poți permite tensiuni în zona asta.

– Dă-o dracu'! Și ce-o să facă? exclamă el, bătând darabana pe masă. Vreau să am încă o șansă cu tine.

Am scuturat din cap, în timp ce-mi luam geanta.

– Imposibil. Chiar dacă n-aș avea nici un iubit, nu sunt potrivită pentru stilul tău de viață, Brett. Am standarde foarte înalte.

– Îmi amintesc, făcu el, cu voce răgușită. O, da, și cum îmi mai amintesc...

– Nu la asta m-am referit, am precizat eu, roșie ca focul la față.

– Și nici nu vreau doar atât. Pot să fiu aici pentru tine. Uită-te la mine acum! Băieții au plecat, dar noi doi suntem aici, împreună. Pot să-mi fac timp. Vreau să-mi fac timp.

– Nu-i așa de ușor.

Am scos banii din portofel și i-am lăsat pe masă, continuând:

– Nu mă cunoști. Habar n-ai ce înseamnă să ai o relație cu mine, cât de mult e de furcă.

– Pune-mă la încercare! se oferi el.

– Sunt disperată după afecțiune, mă agăț de oameni și sunt bolnavă de gelozie. Te-aș scoate din minți într-o săptămână.

– Întotdeauna m-ai scos din minți. Îmi place asta, zise el, după care zâmbetul îi pieri de pe față. Nu mai fugi, Eva! Dă-mi o șansă!

L-am privit în ochi, susținându-i privirea.

– Sunt îndrăgostită de Gideon.

El ridică din sprâncene, uimit. În ciuda vânătăilor, chipul lui îți tăia respirația.

– Nu te cred.

– Îmi pare rău, trebuie să plec, am zis și m-am ridicat, trecând pe lângă el.

Brett mă prinse de cot.

– Eva...

– Te rog să nu faci o scenă, am șoptit, regretându-mi decizia lipsită de minte care mă făcuse să mă duc la un restaurant foarte căutat.

– N-ai mâncat nimic.

– Nu pot. Trebuie să plec.

– Bine. Dar să știi că nu renunț, zise el, chiar când îmi dădea drumul. Fac greșeli, dar învăț din ele.

M-am aplecat ușor spre ele și i-am spus, pe un ton ferm:

– Nu ai nici o șansă. Nici una.

– Dovedește-o! mă provocă Brett, în timp ce-și înfigea furculița într-o bucată de friptură.

Când am ieșit din restaurant, Bentley-ul mă aștepta la intrare. Angus ieși și îmi deschise portiera.

– De unde ai știut unde sunt? L-am întrebat, uluită de apariția neașteptată.

În loc de răspuns, el îmi zâmbi blând și-și atinse șapca de șofer.

– Asta e culmea demenței, Angus, m-am plâns, în timp ce mă urcam.

– Nu te contrazic, domnișoară Tramell. Eu doar îmi fac slujba.

În timp ce ne îndreptam spre clădirea Crossfire, i-am trimis un SMS lui Cary: „Am luat prânzul cu Brett. Vrea să-i mai dau o șansă".

Cary îmi răspunse de îndată: „Deja este coadă la ușa ta".

„Toată ziua e dată peste cap", i-am scris. „Vreau s-o încep din nou."

Telefonul meu începu să sune. Era Cary.

– Fetițo, zise el, cu o voce trăgănată. Vreau să-ți plâng de milă, pe bune, dar triunghiul amoros e mult prea delicios. Starul rock plin de hotărâre și miliardarul cel posesiv. Uau!

– O, Doamne! Acum îți închid.

– Vii diseară?

– Da. Te rog să nu mă faci să regret.

Am închis în timp ce râdea, încântată că părea atât de fericit. Probabil că vizita lui Trey făcuse minuni.

Angus mă lăsă în fața clădirii Crossfire, iar eu m-am grăbit să scap de caniculă și să intru în holul răcoros. Am reușit să mă strecor într-un lift chiar înainte să se închidă ușile. Înăuntru erau vreo șase oameni, strânși în două grupuri și stând de vorbă. Eu rămăsesem în față, într-un colț, încercând să-mi scot din minte viața personală. Nu puteam să lucrez dacă mă gândeam la ale mele.

– Hai, a trecut de etajul nostru, exclamă brusc fata de lângă mine.

Am aruncat o privire la acul de deasupra ușii.

Tipul care stătea lângă butoane se apucă să apese pe toate numerele, dar nu se aprindea nici unul... cu excepția celui de la ultimul etaj.

– Butoanele nu funcționează.

Mie începuse să-mi bată inima tot mai tare.

– Folosiți telefonul de urgență, propuse altă fată.

Liftul gonea tot mai sus și, cu fiecare etaj pe lângă care treceam, fluturașii din stomac se făceau tot mai mulți. În sfârșit, se opri brusc și ușile se deschiseră.

Gideon stătea în fața liftului, iar chipul lui minunat era o mască impasibilă. Ochii îi erau de un albastru strălucitor... și reci ca gheața. Numai văzându-l, și am simțit că aerul mi se scurge din piept.

Nimeni dintre cei din lift nu scoase o vorbă. Eu nu m-am clintit, rugându-mă ca ușile să se închidă mai repede, însă Gideon m-a prins de cot și m-a făcut să ies afară în grabă, în ciuda faptului că mă zbăteam prea furioasă ca să vreau să-l văd. Ușile se închiseră în spatele meu și el îmi dădu drumul.

– Felul în care te-ai purtat azi a fost scandalos, mârâi el.

– Cum m-am purtat *eu?* Și de purtarea ta ce-ai de zis? am replicat, ducându-mă spre butoane și apăsându-le ca să chem liftul. Nu se aprindea însă nici unul.

– Eva, vorbesc cu tine.

Am aruncat o privire spre ușile de securitate de la Cross Industries și am observat, ușurată, că recepționera roșcată nu era la postul ei.

– Chiar așa? M-am întors cu fața spre el, furioasă că încă mi se părea atât de irezistibil de atrăgător, deși fusese atât de urâcios. Ce ciudat totuși că asta nu mă ajută să aflu nimic... de pildă, că ai ieșit aseară cu Corinne.

– N-ar trebui să scotocești pe internet după mine, se răsti el. Cauți în mod deliberat să găsești ceva care să te enerveze.

– Deci nu acțiunile tale sunt problema? am replicat, simțind deja cum lacrimile mi se adună în gât. Numai faptul că aflu de ele?

El își încrucișă brațele.

– Trebuie să ai încredere în mine, Eva.

– Dar tu faci ca asta să fie imposibil! De ce nu mi-ai spus că urma să iei cina cu Corinne?

– Pentru că știam că n-avea să-ți convină.

– Dar tot ai făcut-o.

Iar asta mă duruse. După cât vorbiserăm în weekend... după ce spusese că înțelege cum mă simt...

– Iar tu ai ieșit în oraș cu Brett Kline, știind că *mie* n-o să-mi convină.

– Ce ți-am spus? Stabilești precedente pentru atitudinea față de foștii mei iubiți.

– Ochi pentru ochi? Ce demonstrație de maturitate!

M-am clătinat și m-am îndepărtat de el. În bărbatul din fața mea nu mai rămăsese nici urmă din acel Gideon pe care îl cunoșteam. Aveam impresia că omul pe care îl iubeam dispăruse, iar ființa din fața mea era un străin care-i furase trupul lui Gideon.

– Mă faci să te urăsc, am șoptit. Oprește-te!

Pe chipul lui trecu rapid ceva, dar, înainte să-mi pot da seama ce însemna, dispăruse deja. M-am luat atunci după limbajul trupului său. Stătea în picioare, departe de mine, bățos, cu dinții strânși.

Mă durea inima. Mi-am plecat ochii.

– Nu pot sta cu tine acum. Lasă-mă să plec!

Gideon se îndreptă spre celălalt rând de lifturi și apăsă pe buton. Rămase cu spatele la mine, privind săgeata indicatoare, în timp ce-mi spunea:

– Angus o să vină să te ia în fiecare dimineață. Așteaptă-l! Și prefer să iei prânzul la tine la birou. Este cel mai bun lucru să nu te fâțâi de colo-colo acum.

– De ce nu?

– Am o mulțime de lucruri pe cap zilele astea...

– Cum ar fi să iei cina cu Corinne?

– ... și nu-mi pot permite să-mi fac griji pentru tine, continuă el, de parcă nici nu m-ar fi auzit. Nu cred că-ți cer prea mult.

Se întâmpla ceva ciudat.

– Gideon, de ce nu vrei să vorbești cu mine?

Am întins mâna și l-am atins pe umăr, însă el a tresărit, ca și cum l-aș fi ars. Faptul că-mi respinsese mângâierea m-a rănit mai mult decât orice altceva pe lume.

– Spune-mi, te rog, ce se întâmplă! Dacă este vreo problemă...

– Problema e că, jumătate din timp, habar n-am pe unde umbli! se răsti el, întorcându-se spre mine și privindu-mă încruntat, în clipa când ușile liftului se deschiseră. Colegul tău de apartament e în spital. Tatăl tău vine în vizită. Tu concentrează-te doar pe asta!

Am intrat în lift; mă ardeau ochii. În afară de momentul când mă trăsese afară din lift, Gideon nu mă atinsese. Nu-și trecuse degetele prin părul meu, nu încercase deloc să mă sărute. Și nu făcuse nici o iluzie la faptul că ar vrea să mă vadă mai târziu, sărind peste tot restul zilei, doar ca să mă anunțe că Angus urma să mă aștepte dimineața.

În viața mea nu fusesem atât de confuză. Nu puteam să pricep ce se întâmpla, de ce se căscase dintr-odată acest abis între noi, de ce Gideon era atât de tensionat, de furios, de ce părea că nici nu-i pasă că luasem prânzul cu Brett.

De ce nu părea să-i pese de absolut nimic.

Ușile începuseră să se închidă.

Ai încredere în mine, Eva!

Oare șoptise cuvintele acelea în chiar clipa când se închiseseră ușile? Sau poate doar îmi dorisem să le rostească?

În clipa în care am intrat în rezerva lui Cary, el și-a dat seama că funcționam pe pilot automat. Făcusem o ședință serioasă de Krav Maga cu Parker, după care trecusem pe acasă numai cât să fac un duș și să înghit

o supă cremă instant, fără nici un gust. Șocul provocat corpului meu de sare și de carbohidrați, după o zi fără mâncare, fusese mai mult decât suficient ca să mă epuizeze complet.

– Arăți ca dracu', remarcă el uimit, dând televizorul pe mut.

– Uite cine vorbește, am replicat, simțindu-mă mult prea terminată ca să mai suport vreo critică.

– Eu am luat niște bâte de baseball. Tu ce scuză ai?

Mi-am aranjat pe patul meu perna și pătura aspră, după care i-am povestit ce zi avusesem, de la început până la sfârșit.

– Și încă n-am nici o veste de la Gideon, am încheiat, stoarsă de puteri. Până și Brett m-a căutat după prânz. Mi-a lăsat la recepție un plic cu numărul lui de telefon.

Și, bineînțeles, adăugase și banii pe care-i lăsasem eu la restaurant.

– O să-l suni? se interesă Cary.

– Nu vreau să mă gândesc la Brett! am zis, prăbușindu-mă pe spate în pat, cu mâinile ridicate. Vreau să știu ce se întâmplă cu Gideon. A făcut un transplant total de personalitate în ultimele treizeci și șase de ore.

– Poate o fi din cauza asta.

Am ridicat capul de pe pernă și am văzut că-mi indica spre ceva aflat pe masa de lângă patul lui. Am sărit în picioare și m-am uitat să văd ce-mi arăta. Era un ziar local pentru homosexuali.

– Trey l-a adus azi, îmi explică Cary.

Fotografia lui Cary se lăfăia pe prima pagină, în care era un articol despre atacul căruia îi fusese victimă, asezonat cu speculații privitoare la faptul că ar fi putut fi o crimă izvorâtă din homofobie. Se menționa și că locuia

împreună cu mine și se făcea aluzie la relația mea cu Gideon Cross, fără alt motiv decât pentru a condimenta cu amănunte lubrice totul.

– A apărut și pe website-ul lor, adăugă el, încet. Bănuiesc că a ciripit cineva de la agenție, iar vestea s-a răspândit și s-a transformat în porcăria politică a cine știe cui. Acum, pe bune, nu-mi prea vine să cred că lui Cross i-ar păsa de...

– De orientarea ta sexuală? Absolut deloc. Nu este genul.

– Numai că oamenii lui de la PR ar putea fi de altă părere. Probabil de asta vrea să te țină pe tine la cutie. Și dacă e îngrijorat că cineva ar vrea să te urmărească pe tine, ca să ajungă la mine, asta ar explica de ce vrea să te țină sub lacăt, departe de ochiul străzii.

Eu am lăsat jos ziarul.

– Atunci, de ce nu mi-ar spune? De ce s-a îndepărtat în halul ăsta? Totul a mers minunat cât timp am fost plecați. El a fost minunat. Credeam că am trecut într-o altă etapă. Mă tot gândeam că nu mai era deloc ca bărbatul pe care l-am cunoscut la început, însă acum e mult mai rău. E ceva... nu știu. Acum e la un milion de kilometri de mine, și nu pricep de ce.

– Nu pe mine trebuie să mă întrebi, Eva, spuse Cary, luându-mă de mână. El e cel cu răspunsurile.

– Ai dreptate. Mă întorc imediat, l-am anunțat, luându-mi telefonul din geantă.

M-am dus la un balcon închis, din zona pentru vizitatori, și l-am sunat pe Gideon. Telefonul sună o vreme îndelungată și, în cele in urmă, intră căsuța vocală. Am încercat atunci pe telefonul de acasă. Gideon a răspuns la al treilea apel.

– Cross, zise el, laconic.

– Bună!

A urmat un scurt moment de tăcere, după care l-am auzit:

– Așteaptă puțin!

Am auzit o ușă care se deschidea, iar sunetul din telefon s-a schimbat. Probabil ieșise din camera unde stătuse până atunci.

– E totul în regulă? mă întrebă.

– Nu, am răspuns, frecându-mi ochii obosiți. Mi-e dor de tine.

– Eu... Nu pot vorbi acum, Eva, oftă el.

– De ce nu? Nu pricep de ce te porți atât de rece cu mine. Am făcut ceva rău?

În timp ce vorbeam, am auzit murmurul unor voci și mi-am dat seama că acoperise receptorul, ca să se adreseze cuiva. Un oribil sentiment de trădare se cuibări în mine, tăindu-mi respirația.

– Gideon! Cine e acasă la tine?

– Trebuie să plec.

– Spune-mi cu cine ești!

– Angus o să fie la spital la șapte. Du-te și te culcă, îngeraș!

Și convorbirea se întrerupse.

Iar eu am rămas cu privirea ațintită pe telefon, ca și cum ar fi putut să mă facă să înțeleg ce dracu' se întâmplase.

M-am întors la Cary, simțindu-mă distrusă, în culmea nefericirii. El se uită la mine și oftă:

– Fetițo, arăți de parcă ți-a murit cățelul.

Zidul de apărare mi s-a prăbușit și am izbucnit într-un plâns cu hohote.

Capitolul 14

Aproape că n-am pus geană pe geană, toată noaptea. Mă suceam, mă zvârcoleam, zbâtându-mă între somn și trezie. Vizitele frecvente ale asistentei la patul lui Cary mă trezeau și ele. Tomografiile cerebrale și analizele de laborator erau în regulă și nu era nimic de care să fiu îngrijorată, însă nu mă aflasem lângă el după ce fusese rănit. Așa că simțeam că trebuie să stau cu el, indiferent dacă reușeam să adorm sau nu.

Chiar înainte să se facă șase dimineața, am renunțat și m-am dat jos din pat.

Mi-am luat tableta și tastatura wireless și m-am dus la cafenea, să beau o cafea. M-am așezat la o masă și m-am pregătit să-i scriu o scrisoare lui Gideon. În timpul foarte scurt în care îi putusem vorbi în ultimele două zile, nu reușisem să-i spun ce mă frământa. Dacă scriam totul, avea să fie cel mai bun mod de a transmite ce aveam de zis. Dacă voiam să rezistăm ca pereche, singurul mod ca s-o facem era să menținem permanent deschisă comunicarea între noi.

M-am apucat, așadar, de scris, luând câte o gură de cafea. Am început cu mulțumirile pentru weekendul departe de lume, spunându-i cât de mult însemnase pentru mine. I-am spus că aveam impresia că relația noastră făcuse un imens pas înainte în timpul călătoriei, iar asta făcea și mai greu de suportat săptămâna care îi urmase...

– Eva! Ce surpriză plăcută!

Am întors capul și l-am văzut pe doctorul Terrence Lucas în picioare lângă masa mea, în mână cu o cafea într-un pahar de unică folosință, identic cu cel pe care-l aveam și eu. Era îmbrăcat de serviciu, în pantaloni de stofă, cu cravată și cu un halat alb de laborator pe deasupra.

– Bună! l-am salutat, sperând să-mi pot ascunde șovăiala.

– Te deranjează dacă stau cu tine?

– Nu, deloc.

L-am privit în timp ce se așeza lângă mine, profitând ca să-mi amintesc cum arăta. Avea părul în întregime alb, fără nici un fir negru, însă chipul frumos nu era brăzdat de riduri. Ochii, de un verde ciudat, străluceau de inteligență. Avea un zâmbet calm și fermecător. Bănuiam că era iubit de pacienți – și de mamele lor.

– Probabil ai un motiv special, începu el, dacă ești în spital cu mult înaintea începerii orelor de vizită.

– Colegul meu de apartament e internat aici.

Nu i-am dat mai multe informații, dar el a ghicit despre ce era vorba.

– Prin urmare, Gideon Cross a aruncat cu bani în stânga și-n dreapta și ți-a făcut câteva aranjamente, remarcă el, clătinând din cap, după care luă o gură

de cafea. Și tu îi ești recunoscătoare. Dar cât o să te coste asta?

M-am lăsat pe spate, jignită în numele lui Gideon de faptul că generozitatea lui fusese redusă la un interes ulterior.

– De ce nu vă înghițiți deloc?

Ochii lui își pierdură blândețea.

– A rănit o persoană care mi-e foarte dragă.

– Pe soția ta. Mi-a spus.

Eram sigură că afirmația mea îl făcuse să tresară.

– Numai că ăsta n-a fost începutul, nu? A fost rezultatul.

– Știi ce a făcut, și tot mai ești cu el? Lucas se sprijini cu coatele pe masă. Și ție îți face același lucru. Pari epuizată și deprimată. La el, asta face parte din joc, să știi. Se pricepe de minune să venereze o femeie, de parcă i-ar fi mai necesară ca aerul, după care pur și simplu nu mai poate suporta s-o vadă în ochi.

Afirmația asta se potrivea ca o mănușă pe ceea ce se întâmpla în prezent între mine și Gideon. Am simțit că pulsul mi se întețește.

Lucas aruncă o privire spre gâtul meu, iar apoi mă privi în față.

– Ai trecut prin lucrurile despre care vorbesc. O să continue să se joace cu tine, până când o să ajungi dependentă de starea lui de spirit, ca să te armonizezi cu el. După care o să se plictisească și o să te lase baltă.

– Ce s-a întâmplat între voi doi? am repetat întrebarea, căci îmi dădeam seama că acolo era cheia.

– Gideon Cross este un sociopat narcisist, continuă el, de parcă n-aș fi zis nimic. Cred că e, de fapt, misogin. Se folosește de banii lui ca să seducă femeile, după care le disprețuiește pentru că au fost destul

de superficiale ca să se lase amețite de bogăția lui. Se folosește de sex ca să dețină controlul și nu știi niciodată în ce dispoziție o să fie. Asta face parte din vârtej – când te întărești neîncetat, pregătindu-te pentru tot ce-i mai rău, aștepți, de fapt, să simți valul de ușurare atunci când el e în toane foarte bune.

– Nu-l cunoști deloc, am zis calmă, refuzând să mușc momeala. Și nici soția ta nu-l cunoaște.

– Dar nici tu, replică el, lăsându-se pe spate și sorbind din cafea cu un aer la fel de netulburat pe cât îmi doream eu să afișez. Nimeni nu-l cunoaște. Este un manipulator și un mincinos de primă clasă. Să nu-l subestimezi! E un om ciudat și periculos, care este în stare de orice.

– Faptul că nu-mi explici de ce e atât de încrâncenat împotriva ta mă face să cred că tu ești de vină.

– N-ar trebui să faci presupuneri fără acoperire. Există unele lucruri despre care nu am libertatea să vorbesc.

– Foarte convenabil.

– Nu-ți sunt adversar, Eva, oftă el, iar Cross nu are nevoie de nimeni care să-i poarte bătăliile. Nu trebuie să mă crezi. Pe bune, acum, sunt atât de plin de amărăciune, încât nici eu nu m-aș crede dacă aș fi în locul tău. Tu însă ești o tânără frumoasă și inteligentă.

Nu prea fusesem așa în ultimul timp, însă era responsabilitatea mea să rezolv problema asta.

– Dacă te detașezi un pic, continuă el, și vezi ce-ți face, dacă vezi cum te simți de când ești cu el și dacă te întrebi dacă te simți împlinită de relația voastră, o să ajungi la aceleași concluzii ca mine.

Se auzi un bip și își scoase telefonul din buzunar.

– A, cel mai nou pacient al meu tocmai a ajuns pe lume.

Se ridică în picioare, uitându-se la mine, cu o mână pe umărul meu.

– Tu să fii cea care o să plece. Mă bucur.

L-am urmărit cu privirea în timp ce ieșea cu pași repezi din cafenea, după care, în clipa când a dispărut din raza mea vizuală, m-am prăbușit în scaun, toropită de epuizare și de confuzie. Mi-am ațintit privirea spre ecranul tabletei mele rămas în adormire. Nu aveam energia necesară să-mi termin scrisoarea.

Mi-am strâns lucrurile și m-am dus să mă pregătesc pentru sosirea lui Angus.

– Ai chef de mâncare chinezească?

Am ridicat privirea de la proiectul pentru reclama la cafeaua cu aromă de afine aflat pe birou, uitându-mă în ochii căprui ai șefului meu. Mi-am dat seama că era miercuri, ziua în care ieșeam de obicei să luăm masa împreună cu Steven.

O clipă, m-am gândit să mă conformez și să mănânc la birou, pentru că voiam să-l fac fericit pe Gideon. Numai că în aceeași clipă mi-am dat seama că urma să-i port pică dacă făceam asta. Încă-mi construiam o nouă viață în New York, iar asta însemna să-mi fac prieteni și să am planuri care existau și dincolo de viața mea împreună cu el.

– Întotdeauna am chef de mâncare chinezească, am răspuns.

Prima mea masă împreună cu Mark și cu Steven fusese mâncare chinezească, chiar la birou, într-o seară când lucrasem mult după ora șapte, iar Steven venise să ne hrănească.

Împreună cu Mark, am ieșit la ora 12, iar eu am refuzat să mă simt vinovată în legătură cu ceva ce-mi făcea atât de mare plăcere. Steven ne aștepta deja la restaurant, la o masă rotundă, cu un disc rotativ lăcuit în mijloc.

– Hei, salut! mă întâmpină el, strângându-mă cu putere în brațe, după care îmi ține scaunul să mă așez și mă studie cu atenție. Pari obosită.

Bănuiam că probabil arătam înfiorător, din moment ce toată lumea îmi spunea același lucru.

– Da, până acum, săptămâna numai ușoară n-a fost.

Chelnerița venise, așa că Steven comandă un dim sum, ca să ne deschidă pofta de mâncare, iar pe urmă aceleași feluri pe care le mâncaserăm la prima noastră cină în trei, adică pui gung bao și vită cu broccoli. După ce am rămas din nou singuri, Steven începu:

– Nu știam că ai un coleg de apartament gay. Ne spuseseși deja?

– E bisexual, de fapt, am precizat, dându-mi seama că Steven sau vreunul dintre cunoscuții lui văzuse, probabil, ziarul pe care mi-l arătase Cary. Nu cred că am avut ocazia să vă zic.

– Cum se simte? mă întrebă Mark, care chiar părea îngrijorat.

– Mai bine. S-ar putea să fie externat azi.

Iar faptul ăsta mă rosese toată dimineața, pentru că Gideon nu mă sunase ca să-mi dea vreo veste, indiferent ce s-ar fi hotărât.

– Să ne spui dacă ai nevoie de ajutor, zise Steven, care nu mai avea nici o urmă de frivolitate în ton. Suntem alături de tine.

– Mulțumesc. N-a fost o faptă cu motivație homofobă, am ținut să clarific. Habar n-am de unde a scos-o

reporterul ăla. Pe vremuri, îi respectam pe ziariști. Acum, foarte puțini își mai fac temele și încă și mai puțini sunt în stare să scrie obiectiv.

–Sunt sigur că e greu să trăiești în lumina proiectată de mass-media, afirmă Steven, strângându-mi mâna peste masă.

Era un tip de gașcă, plin de poante, dar sub aparența amuzantă se ascundea un om pe care puteai să te bazezi, un om cu o inimă de aur.

–Cred însă că te cam așteptai la asta, când te învârți printre staruri rock și miliardari.

–Steven! îl certă Mark, încruntându-se la el.

–Uf! am făcut eu o grimasă. Ți-a spus Shawna.

–Evident că mi-a spus, recunoscu Steven. Măcar atâta putea să facă, după ce că nu m-a invitat la concert. Dar nu-ți face griji, că nu e genul care să poarte vorba. N-o să-i spună nimănui altcuiva.

Am dat din cap, căci eram absolut liniștită în privința asta; Shawna era o fată de treabă. Dar tot nu mă simțeam în largul meu că șeful meu aflase că sărutasem un bărbat, în timp ce eram cu altul.

–Nu că ar fi chiar ceva rău să primească și Cross o linguriță din propriul medicament, mormăi Steven.

Am ridicat din sprâncene, fără să înțeleg. Am văzut privirea plină de înțelegere a lui Mark și atunci mi-am dat seama. Nu citiseră numai ziarul pentru comunitatea gay. Probabil că văzuseră și ei fotografiile cu Gideon și cu Corinne. Simțeam că-mi arde fața de rușine.

–O să-l guste, cum să nu! am șoptit. Chiar dacă va trebui să i-l vâr cu forța pe gât.

Steven ridică din sprâncene, după care începu să râdă și mă bătu ușor pe mână.

–Așa să faci, fata mea!

*

Nici nu ajunsesem bine înapoi la birou, că telefonul și începu să sune.

– Biroul lui Mark Garrity, Eva...

– De ce ți-e atât de afurisit de greu să respecți ordinele? se răsti Gideon, pe un ton aspru.

Eu am rămas tăcută, cu privirea pierdută la colajul de fotografii pe care mi-l dăduse, la pozele în care eram înlănțuiți, îndrăgostiți.

– Eva?

– Ce vrei de la mine, Gideon? am întrebat calmă.

Urmă un moment de tăcere, după care el oftă, audibil.

– Cary va fi adus acasă în după-amiaza asta, sub supravegherea doctorului său și a unei asistente private. Probabil o să fie acolo când ajungi tu acasă.

– Mulțumesc.

Câteva clipe, nici unul dintre noi nu mai scoase o vorbă, dar el tot nu închidea. În cele din urmă, am întrebat:

– Deci am terminat?

Întrebarea avea un dublu înțeles, și nu m-am putut opri să mă gândesc dacă îl prinsese ori dacă îi păsase în vreun fel.

– Angus o să te ducă acasă.

Eu mi-am încleștat mâna pe receptor:

– La revedere, Gideon.

Și cu asta am închis și m-am întors la treabă.

Imediat ce am intrat în casă, m-am dus direct la Cary. Patul lui fusese dat la o parte și proptit, în picioare, de un perete, ca să facă loc unui pat de spital, pe care putea să și-l aranjeze după cum voia. Când

am intrat, el dormea, vegheat de asistenta care stătea într-un fotoliu nou și citea dintr-un e-book. Era aceeași asistentă pe care o văzusem în prima noapte la spital, fata drăguță, cu un aspect exotic, care nu mai putea să-și ia ochii de la Gideon. M-am întrebat dacă vorbise cu ea – dacă o făcuse chiar el sau dacă trimisese pe cineva să discute – și dacă ea acceptase slujba pentru bani sau pentru Gideon, ori pentru amândouă.

Faptul că eram mult prea obosită ca să-mi pese era o dovadă concludentă a halului de epuizare în care eram. Poate că existau oameni a căror dragoste putea trece peste orice, însă iubirea mea era prea fragilă. Avea nevoie de multă îngrijire, ca să poată crește și înflori.

Am făcut un duș lung și fierbinte, după care m-am prăbușit în pat, mi-am luat tableta și am continuat scrisoarea pe care începusem să i-o scriu lui Gideon. Voiam să-mi exprim gândurile și rezervele într-un mod cât mai matur și mai concludent. Voiam să-i fie cât mai ușor să priceapă reacțiile mele față de unele dintre lucrurile pe care le spusese ori le făcuse, astfel încât să vadă totul din punctul meu de vedere.

Dar, în cele din urmă, toată energia mă părăsise.

Nu mai șlefuiesc nimic, am scris, *pentru că dacă o mai țin tot așa, o să ajung să te implor. Și dacă nu mă cunoști îndeajuns de bine încât să nu-ți dai seama că mă rănești, atunci o simplă scrisoare n-o să ne rezolve problemele.*

Sunt disperată după tine. Sunt total nefericită fără tine. Mă tot gândesc la weekend, la orele pe care le-am petrecut împreună, și nu-mi vine în minte nici un lucru pe care să nu-l fac, numai să fii la fel

ca atunci. Tu însă îți petreci timpul cu EA, deși eu sunt singură, în a patra noapte fără tine.

Și chiar dacă știu că ai fost cu ea, vreau să-ți cad în genunchi și să te implor să-mi arunci câteva firimituri. Măcar o atingere. Un sărut. Un cuvânt bun. În halul ăsta m-ai făcut de slabă.

Și mă urăsc că sunt așa. Urăsc faptul că tânjesc în halul ăsta după tine. Urăsc faptul că sunt atât de obsedată de tine.

Urăsc faptul că te iubesc.

Eva

Am atașat scrisoarea într-un e-mail cu subiectul „Gândurile mele – necenzurat" și am trimis-o.

– Nu-ți fie frică!

La auzul acestor cuvinte, m-am trezit într-un întuneric total. Salteaua se afundase sub greutatea lui Gideon, care stătea lângă mine și mă cuprinsese în brațe cu pături cu tot, ca într-un cocon, creând astfel o barieră care-mi permitea să mă trezesc fără să fiu cuprinsă de frică. Mireasma delicioasă și inconfundabilă a săpunului și a șamponului său se amesteca cu parfumul pielii lui, făcându-mă să mă liniștesc la fel de mult ca și glasul lui.

– Îngeraș!

Îmi cuprinse gura, cu buzele puse oblic peste ale mele.

I-am atins pieptul cu degetele, simțindu-l că este gol. El gemu la atingere, aplecându-se peste mine, ca să nu-mi dea drumul gurii, în timp ce se descotorosea de păturile dintre noi.

Apoi se lăsă greu peste mine, gol și fierbinte. Gura pătimașă începu să o ia în jos pe gâtul meu, în timp ce mâinile lui îmi ridicau cămașa de noapte, ca să ajungă la sâni. În sfârșit, buzele lui îmi prinseră un sfârc și începură să-l sugă. Se sprijinea într-un cot pe pat, iar mâna cealaltă își făcea loc între picioarele mele.

Îmi prinse sexul în palmă ca într-o cupă, apoi degetele îi alunecară pe satinul lenjeriei, până spre locul unde păsărica mea se deschidea. Limba lui flutură rapid pe sfârc, întărindu-mi-l, apoi mușcă ușor carnea tare.

– Gideon!

Lacrimile îmi curgeau spre tâmple, căci nepăsarea în care mă înfășurasem până atunci ca să mă apăr fusese, în sfârșit, risipită, lăsându-mă foarte expusă. Fusesem arsă de dor fără el, lumea înconjurătoare își pierduse vibrația, trupul mă duruse cumplit din cauza separării de el. Acum, că era cu mine... că mă atingea... aveam senzația că se revarsă ploaia, după o perioadă de secetă. Sufletul meu își dezvăluia dorința pentru el, deschizându-se larg, ca să-l atragă înăuntru.

Îl iubeam îngrozitor de mult.

Părul lui mă gâdila în timp ce gura deschisă îi aluneca peste decolteul meu, umplându-se de mirosul meu, frecându-se de mine, cufundându-se în parfumul meu. Se năpusti apoi asupra celuilalt sfârc, luându-l în stăpânire, sugându-l cu putere. Plăcerea mă străbătea ca un curent electric, iar sexul începu să-mi zvâcnească dornic sub mâna lui.

Acum cobora, lingându-mă, dezmierdându-mă, croindu-și astfel cale pe trupul meu, tot mai jos, până când îmi depărtă picioarele cu umerii-i largi, pârjolindu-mi sexul cu răsuflarea lui. Mă adulmecă, împingându-și

nasul în mine, prin satinul alb al chiloților mei, sorbindu-mi mireasma, gemând:

–Eva! Mi-a fost foame de tine.

Apoi, cu degete ce ardeau de nerăbdare, îmi dădu chiloțeii în lături și își lipi gura de mine, desfăcându-mă cu degetele mari, lingându-mi clitorisul ce pulsa. M-am arcuit țipând, cu toate simțurile excitate la maximum, în ciuda faptului că nu vedeam nimic. Dând din cap, el pătrunse cu limba în despicătura mea fierbinte, trăgându-mi-o ritmic, amăgindu-mi pofta cu aceste plonjări superficiale.

–O, Doamne! Am început să mă zvârcolesc de plăcere, căci lăuntrurile îmi zvâcneau sălbatic, cuprinse de primele vibrații ale orgasmului.

Mi-am dat drumul tremurând violent, scăldată în sudoare, lacomă după aerul pe care plămânii nu puteau să mi-l ofere. El nu-și dezlipise buzele de labiile caremi zvâcneau, sugându-le, explorându-mi lăuntrurile cu limba. Mă devora de-a dreptul, cu o intensitate împotriva căreia mi-era cu neputință să lupt. Mă udasem toată, eram pe culmile excitării, total lipsită de apărare în fața poftei lui vorace. În numai câteva clipe, am ajuns iar la orgasm, înfigându-mi unghiile în cearșafuri.

Aveam ochii larg deschiși, dar nu puteam să văd nimic, când, brusc, mi-a rupt chiloțeii, târându-se deasupra mea. Am simțit capul imens al mădularului său la intrarea în păsărica mea, după care s-a repezit, pătrunzându-mă până în străfunduri, cu un geamăt animalic. Nu mi-am putut stăpâni un țipăt, șocată și excitată de acest atac.

Imediat, Gideon se retrase puțin, sprijinindu-se pe călcâie, ținându-mi coapsele lipite de ale lui. Apoi mă prinse de șolduri, ridicându-le, până am ajuns în poziția

pe care și-o dorea. Începu să-și miște șoldurile, rotindu-și mădularul în mine, trăgându-mă tot mai înspre el, până când am icnit de durere, la cât de profund mă pătrunsese. Labiile mele îi încercuiseră rădăcina bărbăției, larg desfăcute, ca s-o cuprindă pe toată. Era tot în mine, până la ultimul milimetru, mă umpluse toată și îmi plăcea la nebunie senzația. Prea multe zile fusesem golită de el, atât de singură, încât mă durea.

Gemându-mi numele, începu să ejaculeze, în jeturi fierbinți și groase, sămânța lui arzătoare și cremoasă răspândindu-se de-a lungul penisului său, căci în mine nu mai era loc. Se cutremură violent, scăldându-mă în sudoarea lui.

– Pentru tine, Eva, icni. Totul e pentru tine.

Apoi se smulse brusc din mine, mă întoarse pe burtă și-mi ridică șoldurile. M-am apucat de tăblia patului, cu fața umedă ascunsă în pernă. Îl așteptam să se înfigă iar în mine, așa că m-am înfiorat când i-am simțit răsuflarea pe fese, după care am tresărit violent, căci începuse să-mi dezmierde cu limba despicătura feselor. Mă lingea cu vârful limbii, stimulându-mi pliurile rozetei.

Nu mi-am putut ascunde un geamăt.

Nu joc jocuri anale, Eva.

În clipa în care mi-am amintit aceste cuvinte ale lui, inelul strâmt al mușchiului meu anal s-a relaxat, reacționând fără putință de împotrivire la mângâierile lui delicate. În patul nostru nu eram decât noi. Și nimic nu ne putea atinge atunci când ne atingeam unul pe altul.

Gideon îmi prinsese fesele în palme, țintuindu-mă în puterea lui. Eram cu totul și cu totul deschisă pentru

el, complet în voia sărutului său întunecat, care îmi biciuia dorința.

Am gemut, încordându-mă toată. Limba lui pătrunsese în mine, penetrându-mă, iar eu am început să tremur din tot corpul, cu degetele de la picioare încovrigate, abia mai putând să respir, în timp ce el mă poseda fără urmă de rușine, fără nici o rezervă.

–Ah... Doamne!

Am început să mă unduiesc deasupra gurii sale, dându-mă lui cu totul. Legătura dintre noi era brutală, necizelată, aproape insuportabilă. Simțeam că dorința lui mă pârjolește, pielea îmi ardea de febră și pieptul mi-era plin de suspine pe care nu le puteam opri.

Gideon își furișă podul palmei spre clitorisul meu sensibili și începu să-l dezmierde și să-l maseze, în timp ce limba lui mă adusese într-o stare vecină cu nebunia. Orgasmul care clocotea în lăuntrurile mele era sporit și de înțelegerea faptului că, de-acum înainte, corpul meu n-avea să mai aibă nici o graniță pentru el. Putea să facă orice voia cu el: să-l posede, să-l folosească, să-l aducă pe culmile plăcerii. Mi-am îngropat fața în pernă și am țipat înăbușit în clipa extazului, atât de puternic, încât mi s-au tăiat picioarele și m-am prăbușit pe saltea.

Atunci, Gideon se așeză deasupra mea, depărtându-mi picioarele cu genunchiul, acoperindu-mă cu trupul lui alunecos de transpirație. Mă luă în stăpânire, implântându-și mădularul în mine, împletindu-și degetele cu ale mele și țintuindu-mi mâinile de pat. Eram toată udă de sudoarea lui, iar el începu să se miște în mine, într-un du-te vino necontenit.

–Sunt disperat după tine, șopti el, răgușit. Sunt în culmea nefericirii când nu sunt cu tine.

– Nu-ți bate joc de mine, am replicat, crispându-mă.

– Am nevoie disperată de tine, continuă el, sărutându-mă pe păr, în timp ce făcea dragoste cu mine încet, plin de tandrețe. Chiar atât sunt de obsedat. De ce nu ai încredere în mine?

Eu am închis ochii strâns și lacrimi fierbinți au început să mi se rostogolească din ei.

– Nu te înțeleg. Mă sfâșii în bucăți.

El întoarse capul și-mi înfipse dinții în umăr, cu un geamăt adânc ce-i scăpa din piept, și atunci am simțit cum mădularul îi zvâcnește, în timp ce mă umplea de sămânța-i fierbinte.

Strânsoarea dinților lui slăbi, eliberându-mă. Gâfâia și tremurul orgasmului încă nu-l părăsise.

– Scrisoarea ta m-a devastat.

– Nu voiai să vorbești cu mine... nu voiai să mă asculți...

– Nu pot, gemu el, cuprinzându-mă atât de strâns în brațe, că eram întru totul în voia lui. Doar că... așa trebuie să fie.

– Eu nu pot să trăiesc așa, Gideon.

– Și eu sunt rănit, Eva. Și pe mine mă ucide asta, nu-ți dai seama?

– Nu.

Plângeam atât de tare, că perna era udă de lacrimile mele.

– Atunci nu te mai gândi atât de mult și *simte!* Simte-*mă!*

Restul nopții trecu ca în vis. L-am chinuit, cu mâini și dinți lacomi, înfigându-mi unghiile în pielea-i și mușchii lunecoși de atâta sudoare, până când l-am făcut să geamă de plăcere și durere.

Era plin de o dorință nebună, de nepotolit, iar în nevoia lui de mine simțeam o disperare care mă înspăimânta, deoarece aveam impresia că era lipsită de speranță. Simțeam că parcă își lua adio de la mine.

– Am nevoie de iubirea ta, mi-a șoptit iar și iar, dezmierdându-mă. Am nevoie de tine.

Nici o părticică a trupului meu nu rămăsese neatinsă. Era încontinuu în mine, dacă nu cu penisul, atunci penetrându-mă cu degetele sau cu limba.

Îmi simțeam sfârcurile pârjolite, aproape dureroase de cât mi le supsese. Sexul îmi zvâcnea, îndurerat de cât de tare, cât de sălbatic mă posedase. Îmi zgâria pielea cu barba care începuse să-i crească. Mă durea maxilarul de cât de mult îi supsesem mădularul. Și ultimul lucru pe care mi-l aminteam era că mă cuprinsese pe la spate, cu mâna trecută pe după mijlocul meu, în timp ce mă penetra, amândoi epuizați, îndurerați și incapabili să ne oprim.

– Nu pleca, l-am implorat, după ce-mi jurasem că n-aveam s-o fac.

Când m-am trezit, în sunetul alarmei de la ceas, dispăruse.

Capitolul 15

Joi dimineață, înainte să plec la serviciu, m-am oprit în fața camerei lui Cary. Am deschis încetișor ușa, ca să arunc o privire înăuntru, dar la vederea chipului său adormit, am ieșit ușor.

– Hei, șopti el, clipind.

– Bună! l-am salutat și am intrat. Cum te simți?

– Mă bucur că am ajuns acasă, zise el, frecându-se la ochi. La tine e totul bine?

– Da... Voiam doar să văd cum ești, înainte s-o pornesc spre birou. Mă întorc pe la ora opt. O să cumpăr ceva pentru cină în drum spre casă, așa că așteaptă să-ți trimit un SMS pe la șapte, ca să-mi spui ce ai avea chef...

Un căscat mi-a întrerupt vorba.

– Cu ce vitamine se îndoapă Cross?

– Ce?

– Eu nu sunt niciodată lipsit de chef de sex, dar nici măcar eu nu pot s-o țin întruna o noapte întreagă.

Mă tot gândeam: „De-acum, o fi terminat și el". Dar nu, o lua din nou de al capăt.

M-am înroșit, foindu-mă. El izbucni în râs.

– O fi întuneric aici, dar știu că te-ai făcut ca racul.

– Ar fi trebuit să-ți pui căștile, am mormăit eu.

– Nu-ți face probleme! Mi-a prins bine să văd că încă nu mi s-a stricat echipamentul. Nu mi se mai sculase de dinainte de atac.

– Îhhh... Cary, e scârbos! am replicat, dând să ies din cameră. Tata vine în noaptea asta. Mâine, de fapt. Avionul lui aterizează la cinci dimineața.

– Te duci să-l iei?

– Evident!

Lui îi dispăru zâmbetul de pe față.

– În ritmul ăsta, o să te sinucizi. N-ai dormit toată săptămâna.

– O să recuperez. Am plecat, pa!

– Hei! mă opri el. Noaptea asta a însemnat că tu și cu Gideon sunteți iar OK?

Eu am oftat, sprijinindu-mă de tocul ușii.

– Ceva nu e-n regulă, și el nu vrea să stea de vorbă cu mine despre asta. I-am scris o scrisoare, în care mi-am revărsat toată nesiguranța, toată nevroza.

– Să nu mai spui *niciodată* în scris chestiile astea, fetițo!

– Da, bine... și nu m-am ales decât cu o partidă de sex care m-a lăsat pe jumătate moartă, fără să am cea mai vagă idee despre ce se întâmplă! Mi-a spus doar că așa trebuie să fie. Și nici măcar nu pricep ce înseamnă asta.

El dădu din cap.

– Ai reacționat de parcă tu ai pricepe, i-am zis.

– Cred că am priceput cum a fost cu sexul.

Cuvintele lui m-au înfiorat de-a dreptul.

– Sex de genul fă-o-și-scapă-de-obsesie?

– Se poate, recunoscu el.

Am închis ochii, digerând informația, după care mi-am îndreptat spatele.

– Trebuie să fug. Vorbim mai încolo.

Problema cu coșmarurile este că nu poți niciodată să fii pregătit pentru ele. Se strecoară și te atacă atunci când ești cel mai vulnerabil, devastându-te, terminându-te psihic când ai rămas fără nici o apărare.

Și nu se năpustesc asupra ta numai când dormi.

Stăteam împietrită de uluire și de durere în timp ce Mark și domnul Waters analizau detaliile reclamelor la votca Kingsman, chinuită de vederea lui Gideon în capul mesei, îmbrăcat într-un costum negru, cu cămașă albă și cravată.

Mă ignora în mod voit și o făcuse încă de când intrasem în sala de conferințe de la Cross Industries. Îmi strânsese doar mâna, grăbit, atunci când domnul Waters ne poftise înăuntru. Contactul scurt dintre pielea noastră mă înfiorase toată, căci trupul meu îl recunoscuse de îndată pe al lui, trupul care îi oferise plăcere toată noaptea. Gideon nici măcar nu păruse să-și dea seama că a avut loc un contact între noi, iar privirea lui se ațintise undeva deasupra capului meu în timp ce mă saluta, numindu-mă „domnișoară Tramell".

Nu putea exista un contrast mai mare față de ultima dată când ne aflaserăm în acea încăpere. Atunci nu-și putuse lua ochii de la mine. Mă sorbise din priviri, fără să se ascundă, iar când plecasem, mă anunțase că vrea să facă sex cu mine și că avea să se debaraseze de orice i-ar fi stat în cale, împiedicându-l.

De data asta, la terminarea întâlnirii, s-a ridicat imediat în picioare, a dat mâna cu Mark și cu domnul Waters și a ieșit, aruncându-mi doar o privire scurtă, în care n-am putut citi nimic. Cele două directoare ale lui, două brunete atrăgătoare, s-au grăbit de îndată să-l urmeze.

Mark îmi aruncă o privire întrebătoare, din partea cealaltă a mesei. Am clătinat din cap, a neștiință.

Am reușit să mă întorc la birou și am muncit cu încrâncenare până la sfârșitul zilei. În pauza de prânz, nu am ieșit, gândindu-mă ce program să fac împreună cu tata. M-am hotărât pentru trei posibilități: Empire State Building, Statuia Libertății și o piesă pe Broadway, rezervând vizita la Statuia Libertății numai pentru cazul în care chiar dorea să meargă s-o vadă. Altfel, mă gândeam că am putea renunța la călătoria cu feribotul și să ne mulțumim s-o privim de pe țărm. Nu stătea mult timp în oraș, iar eu nu voiam să-l supraaglomerez cu o mulțime de drumuri încoace și încolo.

În timpul ultimei pauze din zi, am sunat la biroul lui Gideon.

– Bună, Scott! l-am salutat pe asistentul lui Gideon. Crezi că pot vorbi cu șeful tău, foarte scurt?

– Așteaptă un minut, să văd!

Eram pe jumătate convinsă că n-o să-mi preia apelul, însă, după vreo două minute, Scott mi-a făcut legătura.

– Da, Eva!

Am tăcut o clipă, ca să mă bucur de dulceața glasului său.

– Îmi pare rău că te deranjez. Probabil e o întrebare prostească, dacă mă gândesc... vii mâine la cină, ca să-l cunoști pe tata?

– O să vin, răspunse el, pe un ton morocănos.

– O iei și pe Ireland? am continuat, uimită că nu se simțea nici un tremur în vocea mea, la cât de copleșită de ușurare mă simțeam.

Urmă o pauză, după care veni și răspunsul:

– Da.

– În regulă.

– În seara asta am o întâlnire până mai târziu, așa că o să ne vedem direct la doctorul Petersen. Te duce Angus. Eu o să iau un taxi.

M-am cufundat în scaun, simțind o scânteiere de speranță. Faptul că mergea în continuare la terapie și că avea să-l cunoască pe tata nu putea fi văzut decât ca un lucru pozitiv. Ei și Gideon ne luptam din greu, însă el nu renunțase încă.

– În regulă. Ne vedem atunci.

Angus m-a lăsat la doctorul Petersen la șase fără un sfert. Am intrat, și doctorul mi-a făcut un semn prietenesc de la biroul la care stătea, ridicându-se ca să-mi strângă mâna.

– Ce mai faci, Eva?

– Am avut și zile mai bune.

– Pari obosită, remarcă el, studiindu-mă.

– Așa îmi spun toți, am răspuns scurt.

Doctorul se uită peste umărul meu.

– Unde e Gideon?

– Are o întâlnire târzie, așa că vine singur.

– În regulă, răspunse doctorul și-mi arătă sofaua. Atunci înseamnă că noi doi avem o bună ocazie să stăm de vorbă singuri. Vrei să discuți despre ceva anume până ajunge el?

M-am așezat pe canapea și am vărsat tot ce aveam pe suflet. I-am povestit despre călătoria extraordinară pe care o făcuserăm în weekend și despre săptămâna bizară și absolut inexplicabilă pe care o avusesem după aceea.

– Pur și simplu nu pricep. Simt că are probleme, însă nu reușesc să ajung la el, să-l fac să se deschidă față de mine. A tăiat total legătura emoțională dintre noi. Sincer, încep să mă simt de parcă mă biciuiește. Și sunt îngrijorată că această schimbare în comportamentul lui este provocată de Corinne. De fiecare dată când ne-am lovit de astfel de ziduri, a fost din cauza ei.

Rămăsesem cu privirea ațintită la degetele pe care mi le încleștasem. Îmi aduceau aminte de obiceiul pe care îl avea mama de a mototoli batistele, așa că m-am forțat să-mi relaxez mâinile.

– Aproape că-mi vine să cred că ea îl are cu ceva la mână și el nu se poate elibera, indiferent ce-ar simți pentru mine.

Doctorul Petersen își ridică ochii din tableta la care scria, cercetându-mă.

– Ți-a spus că nu avea să ajungă la ședința de marți?

– Nu. Vestea asta mă lovise puternic. N-a pomenit nimic de asta.

– Nici mie nu mi-a spus. Eu n-aș zice că așa se poartă de obicei, nu-i așa?

Am încuviințat din cap, drept răspuns. Doctorul Petersen își încrucișă mâinile în poală.

– Uneori, e posibil ca unul dintre voi sau poate chiar amândoi să faceți câțiva pași înapoi. E de așteptat, dacă ne gândim la natura relației voastre, căci nu lucrați

numai la existența voastră ca și cuplu, ci și la existența voastră ca indivizi, astfel încât să formați un cuplu.

– Totuși, nu pot să suport asta, am zis, trăgând aer în piept, înainte să continui: Nu pot să trec prin aceste stări diferite, ca și cum aș fi o minge de ping-pong. Simt că-mi pierd mințile. Scrisoarea pe care i-am trimis-o... a fost îngrozitoare. Cât se poate de adevărată, dar îngrozitoare. Am avut niște momente minunate împreună. El mi-a spus niște...

Am fost nevoită să mă opresc, pentru câteva minute, până să pot continua, cu glasul întretăiat.

– Mi-a spus niște lucruri m.. minunate. Nu vreau ca amintirile astea să se piardă într-o grămadă de urâțenii. Mă tot gândesc dacă n-ar trebui să renunț cât încă mai am putere, însă rămân pentru că i-am promis lui – și mie – că n-am să mai fug. Că o să-mi înfig picioarele în pământ și o să lupt pentru noi.

– Și lucrezi la asta?

– Da, evident. Și nu mi-e ușor. Din cauza unora dintre lucrurile pe care le spune... reacționez în moduri pe care am învățat să le evit. Pentru sănătatea mea mintală! La un moment dat, trebuie să recunoști că ai făcut tot ce ți-a stat în putință, însă n-a mers. Nu-i așa?

Doctorul Petersen își înclinase capul într-o parte.

– Și dacă nu faci așa, care e cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla?

– Vrei să știi părerea mea?

– Da. Care e scenariul cel mai pesimist?

– Ei bine... am început, întinzându-mi degetele. Gideon va continua să se îndepărteze de mine, ceea ce mă va face să devin și mai dependentă de el și să-mi pierd orice simț al propriei valori. Și, în cele din urmă, se va întoarce la viața pe care a dus-o înainte de mine,

în timp ce eu o să mă întorc la terapie, încercând să-mi limpezesc iar mințile.

Doctorul continua să mă privească, tăcut, și ceva din atenția lui răbdătoare mă împingea să continui să vorbesc.

—Mă tem că n-o să mă respingă când va veni timpul, iar eu n-o să-mi dau seama. Că o să rămân pe nava care se scufundă și o să mă duc la fund împreună cu ea. Îmi doresc doar să am încredere că el o să-i pună capăt, dacă vom ajunge la un sfârșit.

—Crezi că e nevoie ca așa ceva să se întâmple?

—Nu știu. Poate. Am aruncat o privire spre ceasul de pe perete și am continuat: Însă, din moment ce e aproape șapte și el ne-a tras clapa amândurora în seara asta, pare foarte probabil.

Era o adevărată nebunie că n-am simțit nici o mirare la vederea Bentley-ului care aștepta la intrarea în clădirea unde locuiam, la cinci fără un sfert dimineața. Nu-l cunoșteam pe șoferul care îmi veni în întâmpinare când am ieșit. Era mult mai tânăr decât Angus, probabil n-avea mai mult de vreo treizeci de ani. Părul și ochii negri și tenul ca de caramel m-au făcut să mă gândesc că probabil e de undeva de prin America Latină.

—Mulțumesc, i-am zis, pe când se îndrepta să-mi deschidă portiera, însă o să iau un taxi.

Auzindu-mă, paznicul de noapte de la blocul meu ieși în stradă ca să-mi cheme unul.

—Domnul Cross mi-a spus că eu vă voi duce la aeroportul La Guardia, replică șoferul.

—Poți să-i spui domnului Cross că nu voi mai avea nevoie de transportul lui, nici acum, nici în viitor.

M-am îndreptat spre taxiul pe care mi-l chemase paznicul, însă, deodată, m-am oprit și m-am întors spre șofer, adăugând:

– Și spune-i să și-o tragă singur de acum înainte.

Apoi m-am urcat în taxi și m-am lăsat pe spate, în timp ce mașina intra în trafic.

Recunosc că sunt un pic părtinitoare când spun că tata se remarcă în mulțime, însă asta nu înseamnă că n-ar fi adevărat.

Victor Reyes, care tocmai ieșea din zona de securitate, atrăgea atenția tuturor. Avea cam 1,80 m, era bine clădit, zvelt și avea aerul impunător al unei persoane care se ocupă de apărarea legii. Acum cerceta cu privirea locul în care se afla, purtându-se ca un polițist chiar fără să fie de serviciu. Avea un rucsac milităresc aruncat pe un umăr și era îmbrăcat în niște blugi albaștri și o cămașă neagră, cu nasturi. Părul îi era negru și ondulat, iar ochii plini de pasiune și cenușii, la fel ca ai mei. Era un bărbat foarte atrăgător, într-un mod întunecat și primejdios. Pe scurt, era genul de băiat rău. Am încercat să mi-l închipui lângă silueta fragilă, dar mândră a mamei. Nu-i văzusem niciodată împreună, nici măcar în fotografii, și chiar îmi doream acest lucru. Fie și măcar pentru o singură dată.

– Tati! am strigat, făcându-i cu mâna.

La vederea mea, chipul i se lumină și un zâmbet larg i se ivi pe buze.

– Fetița mea! exclamă, îmbrățișându-mă atât de tare, că mă ridică de jos. Mi-a fost tare, tare dor de tine.

În clipa aceea am început să plâng. Pur și simplu nu mă puteam abține. Faptul că mă aflam iar lângă tata era picătura care umpluse paharul.

–Hei! Ce-i cu lacrimile astea? întrebă el, legănându-mă în brațe.

Eu l-am cuprins și mai tare cu mâinile pe după gât, plină de recunoștință că e din nou cu mine, știind că toate problemele din viața mea vor intra într-un con de umbră cât timp se va afla el acolo.

–Și mie mi-a fost tare dor de tine, am zis, trăgându-mi nasul.

Am luat un taxi până acasă. Pe drum, tata mi-a pus aceleași întrebări de interogatoriu despre atacul căruia îi căzuse victimă Cary ca detectivii care veniseră la spital. Când am ajuns în fața blocului meu, am încercat să-i distrag atenția de la discuția asta, însă fără succes.

Ochii de vultur ai tatălui meu cercetară intrarea modernă din sticlă a clădirii, care fusese atașată la fațada de cărămidă. Îl privi cu atenție pe Paul, portarul, care își duse mâna la șapcă și ne deschise ușa. Studie cu atenție zona de recepție, legănându-se pe călcâie, în timp ce așteptam liftul.

Nu scotea un cuvânt, cu o mină impasibilă, dar știam că se gândea cât trebuie să coste chiria într-un oraș ca New Yorkul. Când am intrat în apartamentul meu, a măsurat din priviri dimensiunile locuinței. Ferestrele imense ofereau o priveliște uimitoare a orașului, iar televizorul cu ecran plat, fixat pe perete, era unul dintre numeroasele piese electronice de ultimă generație din încăpere.

Tata știa că nu-mi pot permite din salariu o asemenea locuință. Știa că soțul mamei mele îmi acoperea cheltuielile, într-un fel de care el n-avea să fie niciodată în stare. Și mă întrebam dacă se gândește și la mama, la faptul că nevoile ei erau peste puterile lui.

– Paza e foarte bună aici, i-am spus, în chip de explicație. Nu poți să treci de recepție dacă nu ești pe listă și cineva care locuiește aici nu poate fi contactat, ca să fii lăsat înăuntru.

– Asta e bine, răsuflă tata ușurat.

– Da. Altfel, cred că mama n-ar fi în stare să doarmă noaptea.

La auzul vorbelor mele, păru că se relaxează puțin.

– Vino să-ți arăt camera ta!

Avea baie proprie și un minibar cu frigider. Am văzut că nu i-au scăpat detaliile astea, înainte să-și arunce rucsacul pe patul dublu.

– Ești obosit?

– Tu sigur ești, răspunse tata, uitându-se la mine. Și azi trebuie să mergi la slujbă, nu-i așa? Ce-ar fi să tragem un pui de somn, până se face vremea să te scoli?

Am încuviințat din cap, înăbușindu-mi un căscat, căci știam că mi-ar fi prins bine încă două ore cu ochii închiși.

– Bună idee!

– Trezește-mă și pe mine când te scoli, zise el, rotindu-și umerii ca să se dezmorțească. O să-ți fac o cafea în timp ce te pregătești de lucru.

– Super!

Glasul îmi era aproape înăbușit de lacrimile cărora nu voiam să le dau frâu liber. Când petreceam nopțile împreună, Gideon mă așteptase aproape întotdeauna cu cafeaua gata făcută, pentru că se trezea înaintea mea. Îmi era dor de acest mic ritual al nostru.

Nu știam cum, însă trebuia să învăț să trăiesc fără asta.

M-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat pe obraz.

– Mă bucur enorm că ești aici, tati!

Am închis ochii și m-am ghemuit la pieptul lui când m-a strâns în brațe.

Când am ieșit din magazin, cu brațele pline de legume pentru cină, m-am încruntat la vederea lui Angus, care aștepta lângă trotuar. Refuzasem să fiu luată cu mașina de dimineață, îl refuzasem și când plecasem de la serviciu, însă el tot mă urmărea ca o umbră. Era ridicol. Nu puteam să nu mă întreb dacă nu cumva Gideon nu mă mai voia ca iubită, însă pofta lui nevrotică de mine îl făcea să nu accepte să mă aibă nimeni altcineva – și în special Brett.

În timp ce mă îndreptam spre casă, am început să-mi închipui cum ar fi să-l invit pe Brett la cină. Îmi închipuiam cum va fi nevoit Angus să-l sune pe Gideon, văzându-l pe Brett cum se îndreaptă cu pași mari spre apartamentul meu. Era doar o micuță fantezie de răzbunare, dat fiind că nu i-aș fi făcut asta lui Brett și, oricum, el era în Florida, însă a avut efect. Pașii mi-au devenit mai ușori și, când am intrat în casă, eram în toane bune, pentru prima dată de câteva zile.

Am lăsat cumpărăturile în bucătărie și m-am dus să-l caut pe tata. Era la Cary în cameră și jucau amândoi un joc video. Cary manevra o consolă cu o singură mână, pentru că cealaltă îi era în ghips.

– Uau! exclamă tata. Te-am bătut la fund.

– Ar trebui să-ți fie rușine, se bosumflă Cary, că profiți de pe urma unui invalid.

– Cum să nu, îmi curg lacrimi de crocodil.

Cary își ridică încet privirea spre mine, făcându-mi cu ochiul. În clipa aceea, îl iubeam atât de mult,

că nu m-am putut stăpâni să mă duc drept la el și să-l sărut pe frunte.

–Mulțumesc, i-am șoptit.

–Mulțumește-mi cu cina! Sunt lihnit de foame.

–Am adus tot ce trebuie ca să facem enchiladas, am anunțat.

Tata se uita la mine, zâmbind, căci știa că o să am nevoie de ajutorul lui.

–Serios?

–Ne apucăm când vrei, i-am zis. Eu mă duc să fac un duș.

După trei sferturi de oră, eu și tata eram în bucătărie și înfășuram brânza și puiul rotisat pe care îl cumpărasem de la magazin – păcăleala mea, ca să câștig timp – în tortilla de porumb, tapetată cu slănină. În living, CD-playerul trecu la următorul disc și vocea sentimentală a lui Van Morrison începu să se reverse din boxe.

–O, da! exclamă tata, luându-mă de mână și trăgându-mă de lângă blat. „Hum-de-rum, hum-de-rum, moondance", începuse el să fredoneze, cu glasul lui frumos de bariton, în timp ce mă rotea prin casă.

Eu am început să râd, în culmea încântării.

Tata mă ținea cu dosul mâinii, ca să nu mă mânjească de grăsime, și mă rotea în dans în jurul bucătăriei. Amândoi cântam și râdeam. Ajunsesem la a doua rotire prin cameră, când am observat cele două persoane care stăteau lângă bar. Mie mi-a înghețat zâmbetul pe față și m-am împiedicat, făcându-l pe tata să mă prindă, ca să nu cad.

–Ce-ai pățit, ți-au crescut două picioare stângi? mă tachină el.

– Eva dansează minunat, interveni Gideon, cu chipul împietrit în acea mască implacabilă pe care o uram din suflet.

Tata se întoarse, la rândul său, și zâmbetul îi dispăru și lui de pe chip.

Gideon dădu ocol barului și intră în bucătărie. Pentru ocazia asta, își pusese niște blugi și un tricou cu Yankees. Era o alegere foarte potrivită, și putea să ajute și la începerea unei conversații, pentru că tata era fan înrăit al celor de la Padres.

– Dar n-am știut că e și o cântăreață la fel de bună. Sunt Gideon Cross, se prezentă el, întinzând mâna.

– Victor Reyes, zise tata, fluturându-și degetele ce străluceau de grăsime. Sunt cam murdar.

– Nu-i nici o problemă.

Tata ridică din umeri și-i întinse mâna, la rândul lui.

Eu le-am aruncat niște prosoape de bucătărie și m-am dus la Ireland, care radia, de-a dreptul. Ochii albaștri îi erau strălucitori și se făcuse roșie în obraji de încântare.

– Mă bucur tare mult că ai venit! i-am zis și am îmbrățișat-o cu grijă. Arăți extraordinar!

– Și tu!

Era o minciună, dar totuși i-am fost recunoscătoare. Nu mă machiasem și nici nu-mi aranjasem părul după duș, pentru că știam că lui tata nu-i pasă de asta și nu mă așteptam ca Gideon să-și facă apariția. La urma urmelor, ultima oară când vorbisem cu el fusese atunci când îmi spusese că ne întâlnim la cabinetul doctorului Petersen.

Ireland aruncă o privire spre blatul pe care erau întinse toate.

– Pot să te ajut?

– Evident! Numai să nu te apuci să calculezi caloriile în minte, că o să-ți explodeze capul.

I-am prezentat-o tatii, care a întâmpinat-o cu mult mai multă căldură decât pe Gideon, după care am dus-o la chiuvetă, ca să se spele pe mâini.

Imediat după asta, am ajutat-o să ruleze ultimele enchiladas, în timp ce tata punea în frigider berea Dos Equis pe care o adusese Gideon și care era deja rece. Nici măcar nu mi-am bătut capul să mă întreb de unde știa Gideon că o să gătesc mâncare mexicană pentru cină. Mă întrebam doar de ce investise timp ca să afle, din moment ce era foarte clar că avea alte lucruri de făcut – de exemplu, să nu se prezinte la întâlnirile programate.

Când tata s-a dus în camera lui, ca să se spele, Gideon m-a cuprins în brațe pe la spate, dezmierdându-mi tâmplele cu buzele.

– Eva!

M-am întărit, ca să rezist dorinței aproape de neoprit de a mă cuibări în brațele lui.

– Nu! i-am șoptit. Ar fi cazul să nu ne prefacem.

El oftă atât de puternic, că făcu să-mi adie părul, în timp ce strânsoarea degetelor lui pe șoldurile mele se făcu mai puternică, frământându-le o clipă. În clipa următoare, am simțit cum îi vibrează telefonul, ceea ce îl făcu să-mi dea drumul, ca să se uite la ecran.

– Scuză-mă! spuse pe un ton morocănos și ieși din bucătărie, înainte să răspundă.

Ireland se îndreptă spre mine, timidă, și murmură:

– Îți mulțumesc. Știu că tu l-ai convins să mă ia și pe mine.

– Nimeni nu-l poate convinge pe Gideon să facă ceva ce nu vrea să facă, i-am zâmbit eu.

– Dar tu poți, replică ea, dându-și pe spate părul negru, care îi ajungea până în talie. Nu l-ai văzut cum se uita la tine când dansai cu tatăl tău. Avea o asemenea strălucire în ochi, încât am crezut că o să înceapă să plângă. Și, în timp ce urcam cu liftul, a încercat să pară calm, dar se vedea de la o poștă că are mari emoții.

Eu rămăsesem cu privirea ațintită spre conserva de sos de enchilada pe care o țineam în mână; simțeam că mi se rupe și mai tare inima.

– Ești supărată rău pe el, nu-i așa?

– Unii oameni sunt mai buni ca prieteni, am răspuns, dregându-mi vocea.

– Dar ai spus că-l iubești.

– Asta nu e mereu de ajuns.

M-am întors ca să iau desfăcătorul de conserve și în clipa aceea l-am văzut pe Gideon care stătea în picioare în partea opusă a blatului bucătăriei, țintuindu-mă cu privirea. Am înghețat. Pe maxilarul lui tresări un mușchi, înainte să-și poată desclești dinții.

– Vrei o bere? mă întrebă, pe un ton aspru.

Am dat din cap în semn că da. Mi-ar fi prins bine o duș că. Sau poate chiar mai multe.

– Vrei un pahar?

– Nu.

El își îndreptă atunci privirea spre Ireland.

– Ți-e sete? Poți să bei apă minerală, apă, lapte...

– Ce-ar fi să-mi dai și mie o bere? răspunse ea, cu un zâmbet adorabil.

– Bună încercare, se strâmbă el.

Mă uitam la Ireland și vedeam cum se aprinde de încântare când Gideon îi acorda atenție. Nu-mi venea

să cred că el nu-și dădea seama cât de mult îl iubea sora lui. Poate că în momentul acesta iubirea ei se baza pe niște lucruri superficiale, însă chiar îl iubea și, cu puțină încurajare, avea să-l iubească tot mai mult. Speram ca el să facă niște eforturi în acest scop.

Gideon mi-a întins berea, mângâindu-mă ușor când mi-a dat-o. Rămase câteva clipe cu mâna pe mâna mea, privindu-mă în ochi, și mi-am dat seama că se gândea la noaptea trecută.

Acum mi se părea că fusese doar un vis, ca și cum nu s-ar fi petrecut niciodată nimic. Aproape că-mi venea să cred că eu inventasem totul, aiurând disperată, pentru că eram atât de flămândă după atingerea lui, după iubirea lui, încât nu mai puteam suporta să rezist nici o secundă fără să-mi liniștesc mintea din nebunia dorinței, a dorului de el. Dacă n-ar fi fost durerea care încă nu-mi părăsise trupul cu totul, n-aș fi putut deosebi realitatea de speranțele mele deșarte.

Am luat berea din mâna lui și m-am îndepărtat. Nu voiam să spun că totul se terminase între noi, însă acum era sigur că aveam nevoie să facem o pauză, să ne îndepărtăm un timp unul de altul. Gideon avea nevoie să-și dea seama ce face, ce caută și dacă eu aveam vreun loc cu adevărat important în viața lui. Pentru că vârtejul acesta de montaigne-russe în care intraserăm avea să mă distrugă și nu puteam permite să se întâmple una ca asta. N-aveam s-o fac.

– Pot să te ajut cu ceva? întrebă el.

I-am răspuns fără să-l privesc, pentru că era mult prea dureros pentru mine să fac asta.

– Poți să vezi dacă îl putem aduce pe Cary aici? Are un scaun cu rotile.

–În regulă, zise el și ieși din cameră, iar eu am putut să trag din nou aer în piept.

Ireland se apropie grăbită de mine.

–Ce-a pățit Cary?

–Îți povestesc în timp ce punem masa.

Eram uimită că pot să mănânc. Cred că eram mult prea fascinată de confruntarea tăcută dintre tata și Gideon ca să-mi dau seama că duceam mâncarea la gură. La un capăt al mesei, Cary o fermeca pe Ireland, făcând-o să râdă cu hohote, iar asta îmi aducea și mie zâmbetul pe față. La celălalt capăt, tata stătea în capul mesei, Gideon la stânga lui, iar eu la dreapta.

Stăteau de vorbă. Așa cum mă așteptasem, începuseră să discute mai întâi despre baseball, după care trecuseră la golf. La o privire superficială, păreau relaxați, dar simțeam tensiunea puternică dintre ei. Observasem că Gideon nu avea la mână ceasul lui foarte scump. Se pregătise cu grijă, ca să pară cât mai „normal“ cu putință.

Numai că nimic din ceea ce făcea Gideon la suprafață nu putea schimba cine era cu adevărat. Era imposibil să ascundă ce era – un bărbat dominator, un conducător al industriei, un om privilegiat. Asta se vedea în cel mai mic gest pe care îl făcea, în fiecare vorbă pe care o rostea, în fiecare privire a lui.

Prin urmare, el și tata se înfruntau, ca să afle cine avea să fie masculul alfa, și bănuiam că eu atârnam greu în balanță. Ca și cum oricine ar fi putut pune stăpânire pe viața mea, oricine, însă nu și eu.

Cu toate astea, înțelegeam că tata putuse să fie cu adevărat tată numai în ultimii patru ani și nu avea de gând să renunțe la asta. În schimb, Gideon intrase

în cursă pentru o poziție pe care eu nu mai eram pregătită să i-o ofer.

Însă el purta inelul pe care i-l dăruisem. Încercam să nu fac nici o presupunere pornind de la asta, însă voiam să sper. Voiam să cred.

Abia terminaserăm primul fel și eu mă ridicam în picioare ca să debarasez masa pentru desert, când a început să sune interfonul. Am răspuns.

– Eva? Te caută detectivii Graves și Michna, de la Poliția New York, mă anunță fata de la recepție.

I-am aruncat o privire lui Cary, întrebându-mă dacă detectivii aflaseră cine îl atacase. I-am spus fetei să-i lase să urce și m-am întors repede la masă. Cary mă privi întrebător.

– Sunt detectivii, i-am explicat. Poate au vești pentru noi.

Tata deveni brusc mai concentrat, mai atent.

– Le deschid eu.

Ireland m-a ajutat să strâng masa, și, abia pusesem paharele în chiuvetă, când se auzi soneria de la ușă. M-am șters pe mâini cu un prosop de vase și m-am întors în living.

Cei doi detectivi care intraseră, un bărbat și o femeie, nu erau cei pe care îi așteptam, pentru că nu ei îl interogaseră pe Cary luni, la spital.

Gideon apăru din capătul holului, băgându-și telefonul în buzunar. Mă întrebam cine oare putuse să-l sune seara.

– Eva Tramell, mi se adresă femeia, intrând repede în apartament.

Era slabă, cu un chip sever, iar ochii albaștri, care sclipeau de inteligență, erau cea mai frumoasă parte a trăsăturilor sale. Avea părul șaten, ondulat și nu era

machiată. Purta pantaloni și pantofi negri fără toc, o bluză din poplin și un sacou subțire, care lăsa la vedere insigna și pistolul agățat la centură.

– Sunt detectiv Shelley Graves de la Poliția New York. El e colegul meu, detectivul Richard Michna. Ne pare rău că vă deranjăm într-o seară de vineri.

Michna era mai în vârstă, mai înalt decât ea și destul de masiv. Părul îi era înspicat cu alb pe la tâmple și începuse să se rărească în creștet, însă chipul îi era dur, iar ochii lui negri cercetau încăperea, în timp ce Graves se uita la mine.

– Bună seara, i-am salutat eu.

Tata închise ușa în urma lor și ceva din felul în care se mișca ori se purta îi atrase atenția lui Michna.

– Lucrăm în aceeași branșă?

– În California, confirmă tata. Am venit în vizită la Eva, fiica mea. Despre ce e vorba?

– Am dori numai să vă punem câteva întrebări, domnișoară Tramell, răspunse Graves. Și dumneavoastră, domnule Cross.

– E ceva legat de atacul căruia i-a fost victimă Cary? m-am interesat eu.

Ea aruncă o privire către prietenul meu și propuse:

– Ce-ar fi să ne așezăm?

Ne-am îndreptat cu toții spre living, însă numai eu și Ireland și ne-am așezat. Toți ceilalți au rămas în picioare, în vreme ce tata împingea scaunul cu rotile al lui Cary.

– Aveți o casă frumoasă, remarcă Michna.

– Mulțumesc.

Am aruncat o privire spre Cary, întrebându-mă ce naiba se petrece.

– Cât timp rămâneți în oraș? îl întrebă detectivul pe tata.

– Doar weekendul ăsta.

Graves îmi zâmbi.

– Mergeți des în California, să vă vedeți tatăl?

– Abia m-am mutat de acolo, acum vreo două luni.

– Am fost și eu odată la Disneyland, în copilărie, zise ea. Evident, e mult de-atunci. Mi-am pus în minte să mai merg cândva acolo.

Eu mă încruntasem, nelămurită, fără să înțeleg de ce îi arde de conversație.

– Avem nevoie doar să vă punem câteva întrebări, începu Michna, care scosese un carnețel dintr-un buzunar interior. Nu vrem să vă reținem mai mult decât este cazul.

Graves dădu din cap, fără să mă scape din ochi.

– Domnișoară Tramell, puteți să ne spuneți dacă îl cunoașteți pe un anume Nathan Barker?

Brusc, încăperea începu să se învârtească în jurul meu. Cary trase o înjurătură și se ridică nesigur în picioare, făcând cu greu câțiva pași, ca să se așeze lângă mine, prinzându-mă de mână.

– Domnișoară Tramell? repetă Graves, așezându-se și ea la capătul celălalt al canapelei.

– E fostul ei frate vitreg, se răsti Cary. Despre ce e vorba?

– Când l-ați văzut ultima dată pe Barker? întrebă Michna.

Într-un tribunal…

Am încercat să înghit, însă gura mi se uscase și parcă aveam rumeguș în ea.

– Acum opt ani, am murmurat, cu glas răgușit.

– Știți că se afla aici, în New York?

O, Doamne!

Am scuturat violent din cap.

– Unde vreți să ajungeți? interveni tata.

M-am uitat neajutorată la Cary, iar apoi la Gideon. Tata nu știa nimic despre Nathan. Nu dorisem să afle.

Cary m-a strâns de mână. Gideon nici măcar nu mă privea.

– Domnule Cross, zise Graves. Dar dumneavoastră?

– Ce-i cu mine?

– Îl cunoașteți pe Nathan Barker?

Îl imploram din priviri pe Gideon să nu spună nimic de față cu tata, însă el nu se uitase nici măcar o dată în direcția mea.

– Nu mi-ați pune întrebarea asta, răspunse el, dacă n-ați ști deja răspunsul.

Stomacul mi s-a strâns și am fost scuturată de un tremur violent. Gideon, însă, tot nu se uita la mine. Mintea mea încerca să proceseze ce se petrecea... ce însemnau toate astea... ce urma să se întâmple...

– Aveți vreun motiv pentru care puneți aceste întrebări? interveni tata.

Sângele îmi bubuia în urechi. Inima îmi bătea nebunește, pradă unui soi de panică. Numai gândul că Nathan se afla atât de aproape de mine, și era de ajuns ca să mă umple de teroare. Începusem să gâfâi. Încăperea făcea valuri în fața ochilor mei. Credeam că o să leșin.

Graves mă urmărea ca un vultur.

– Domnișoară Tramell, puteți să ne spuneți unde ați fost ieri?

– Unde am fost? am repetat. Ieri?

–Nu răspunde la întrebarea asta, îmi ordonă tata. Această întrevedere nu va merge mai departe dacă nu ne spuneți despre ce e vorba.

Michna dădu din cap, ca și cum s-ar fi așteptat la această întrerupere.

–Nathan Barker a fost găsit mort în această dimineață.

Capitolul 16

Imediat ce detectivul Michna își încheie propoziția, tata opri interogatoriul.

– Am terminat, spuse el pe un ton morocănos. Dacă aveți și alte întrebări, puteți să stabiliți o întâlnire cu fiica mea și va veni însoțită de un avocat.

– Dar dumneavoastră, domnule Cross? Michna se uita acum la Gideon. Ați avea amabilitatea să ne spuneți unde ați fost ieri?

Din spatele canapelei, unde stătuse până atunci, Gideon se îndreptă spre ei.

– Ce-ar fi să vorbim în timp ce vă conduc?

Eu mă holbam la el, însă tot nu-mi arunca nici o privire. Oare ce mai era și nu voia să știu? Cât de multe îmi ascundea?

Ireland mă luă de mână. Cary stătea într-o parte a mea, iar Ireland în cealaltă, în timp ce omul pe care îl iubeam rămăsese la câțiva metri de mine și, de aproape o jumătate de oră, nu mă privise nici măcar o dată.

Mă simțeam de parcă mi-ar fi pus cineva un bolovan de gheață în stomac.

Detectivii îmi notară numerele de telefon, după care ieșiră, însoțiți de Gideon. I-am privit pe toți trei cum pleacă, observând că tata îl studia atent și bănuitor pe Gideon.

– Poate că s-a dus să-ți cumpere un inel de logodnă, șopti Ireland, și nu vrea să strice surpriza.

I-am strâns mâna, pentru că era atât de dulce și gândea atât de frumos despre fratele ei. Speram ca el să n-o dezamăgească niciodată, să nu-i distrugă vreodată iluziile. Așa cum eram dezamăgită *eu* acum. Eu și Gideon nu eram nimic – nu aveam nimic împreună – dacă el nu putea fi cinstit cu mine.

De ce nu-mi spusese despre Nathan?

M-am ridicat de lângă Cary și Ireland și m-am îndreptat spre bucătărie. Tata a venit după mine.

– Vrei să mă pui și pe mine la curent cu ce se petrece? mă întrebă el.

– Habar n-am. Am fost luată ca din oală.

El se rezemă de blat, studiindu-mă.

– Care-i treaba cu tine și cu Nathan Barker? Când i-ai auzit numele, aș fi zis că mai ai puțin și-o să leșini.

Eu am început să curăț vasele și să le pun în mașina de spălat.

– Era un tâmpit, tată, asta-i tot. Nu i-a convenit că tatăl lui s-a recăsătorit și, mai ales, nu i-a convenit că noua lui mamă vitregă avea și ea un copil.

– Ce treabă ar putea să aibă Gideon cu el?

– Asta chiar că e o întrebare bună.

M-am agățat de marginea chiuvetei, mi-am lăsat capul în jos și am închis ochii. Asta crease prăpastia între mine și Gideon – *Nathan*. Știam eu.

– Eva? Te simți bine?

Tata mă cuprinse pe după umeri și începu să-mi maseze mușchii tensionați, care mă dureau.

– Sunt... sunt obosită. N-am dormit bine.

Am închis apa și am lăsat restul farfuriilor unde se aflau. M-am dus la dulapul unde țineam vitaminele și medicamentele și am luat două sedative. Doream să dorm adânc, fără vise. Aveam nevoie de asta, pentru ca, la trezire, să fiu în stare să-mi dau seama ce trebuie să fac. M-am uitat la tata.

– Poți să te ocupi tu de Cary și de Ireland, până când se întoarce Gideon?

– Cum să nu! zise el, sărutându-mă pe frunte. Vorbim mâine-dimineață.

Înainte să mă duc la Ireland, ea venise la mine.

– Te simți bine? mă întrebă, intrând în bucătărie.

– Mă duc să mă întind, dacă nu te superi. Știu că sunt tare nepoliticoasă.

– Nu, e-n regulă.

– Îmi cer scuze, sincer, i-am zis, îmbrățișând-o. O să ne mai vedem. Ce zici, poate petrecem o zi împreună, între fete? Mergem la spa sau la cumpărături?

– Sigur! O să mă suni?

– Clar.

M-am despărțit de ea și am trecut prin living, ca să ajung în hol.

În clipa aceea, ușa de la intrare s-a deschis, iar Gideon a intrat. Ne-am încrucișat privirile, privindu-ne drept în ochi. Într-ai lui n-am putut să citesc nimic, așa că, în cele din urmă, mi-am desprins privirea, m-am dus în camera mea și am încuiat ușa.

*

Se făcuse ora nouă când m-am trezit, a doua zi dimineața, simțindu-mă amețită și morocănoasă, dar măcar nu mai eram epuizată de oboseală. Știam că trebuie să-i sun pe Stanton și pe mama, dar mai întâi aveam nevoie de cafeină.

M-am spălat pe față și pe dinți și am ieșit cu pași șovăitori din camera mea. Aproape ajunsesem în bucătărie, de unde venea o aromă îmbietoare de cafea, când a sunat cineva la ușă. Mi-a sărit inima din loc, căci nu-mi putusem stăpâni reacția instinctivă pe care o aveam când mă gândeam la Gideon, care era una dintre cele trei persoane aflate pe lista celor acceptați să nu mai treacă pe la recepție.

Însă, când am deschis ușa, în prag stătea mama. Speram că n-o să par prea dezamăgită, dar cred că, oricum, ea nici n-a observat. A trecut pe lângă mine, îmbrăcată într-o rochie verde, în nuanța spumei mării, care-i venea ca turnată, reușind, nu știu cum, așa cum puține femei știu s-o facă, să pară sexy, elegantă și potrivită cu vârsta ei. Evident, părea destul de tânără încât să fim luate drept surori.

Ea aruncă o privire absentă spre ținuta mea, compusă din niște pantaloni de trening, foarte confortabili, și o cămașă, după care începu:

–Eva! O, Doamne! N-ai idee...

–Nathan e mort.

Am închis ușa, agitată, uitându-mă spre coridor, spre camera de oaspeți, rugându-mă ca tata să funcționeze încă după fusul orar de pe Coasta de Vest și să nu se fi trezit încă.

–O!

Mama se întoarse cu fața la mine și atunci am putut să-i văd chipul pentru prima dată. Buzele îi erau strânse de îngrijorare, iar în ochii albaștri se citea panica.

– Poliția a fost deja aici? Abia au plecat de la noi.

– Au fost aici aseară, am lămurit-o, în timp ce mă duceam spre cafetiera din bucătărie.

– De ce nu ne-ai sunat? Ar fi trebuit să fim cu tine. Ar fi trebuit să fii însoțită de un avocat, cel puțin.

– Mamă, a fost o vizită absolut neașteptată. Vrei și tu? am întrebat-o, arătându-i carafa de cafea.

– Nu, mulțumesc. N-ar trebui să bei așa de multă. Nu-ți face bine.

Am lăsat carafa jos și am deschis frigiderul.

– Dumnezeule, Eva, exclamă mama, care se uita să vadă ce fac, tu îți dai seama câte calorii sunt într-un amestec de lapte cu frișcă?

I-am pus o sticlă de apă în față și m-am dus înapoi, să-mi torn amestecul în cafea.

– Au stat vreo jumătate de oră, după care au plecat. N-au scos nimic de la mine, în afară de faptul că Nathan mi-a fost cândva frate vitreg și că nu l-am mai văzut de opt ani.

– Slavă Domnului că n-ai spus mai multe! zise ea, ușurată, și-și deschise sticla de apă.

Eu mi-am luat cana.

– Hai să mergem în salon!

– Ce? De ce? Tu nu stai niciodată acolo.

Avea dreptate, însă, dacă mergeam acolo, aș fi putut să împiedic o întâlnire neașteptată între părinții mei.

– Dar ție îți place, i-am răspuns.

Așa că am intrat în salon trecând prin dormitorul meu și am închis ușa, oftând ușurată.

– Chiar că-mi place, zise mama, răsucindu-se ca să privească în jurul ei.

Normal că-i plăcea, că doar ea îl amenajase. Și mie îmi plăcea, însă nu-i prea găseam rostul. Mă gândisem să-l transform într-un dormitor auxiliar pentru Gideon, însă acum totul ar fi putut să se schimbe. El se îndepărtase de mine, îmi ascunsese că îl cunoaște pe Nathan și că luase cina cu Corinne. Voiam să-mi dea o explicație și, în funcție de asta, aveam să ne întărim angajamentul de a merge mai departe ori să facem pașii dureroși ai despărțirii.

Mama se așeză plină de grație, privindu-mă blând.

– Eva, trebuie să fii foarte atentă cu poliția. Dacă vor să vorbească din nou cu tine, anunță-l pe Richard, ca să-și trimită avocații la tine.

– De ce? Nu înțeleg de ce ar trebui să fiu îngrijorată în legătură cu ce spun sau nu. N-am făcut nimic rău. Nici măcar n-am știut că e în oraș.

Mama își întoarse brusc privirea de la mine, făcându-mă să devin prudentă.

– Ce se petrece, mamă?

Ea luă o gură de apă, înainte să-mi răspundă.

– Săptămâna trecută, Nathan a venit la Richard la birou. Voia două milioane și jumătate de dolari.

– Ce spui? am întrebat, simțind brusc că-mi vâjâie urechile.

– Voia bani, repetă ea, cu greu. Mulți bani.

– Și de ce dracu' se gândea că o să primească ceva?

– Are – avea – fotografii, Eva, spuse mama, cu buza de jos tremurând. Și filmări video. Cu tine.

– O, Doamne! Mi-am pus cafeaua jos, cu mâini tremurânde, prinzându-mi capul între genunchi. Îmi vine să vomit.

Iar Gideon se întâlnise cu Nathan – făcuse o mărturisire mai mult decât clară când răspunsese la întrebările polițiștilor. Dacă văzuse pozele... fusese scârbit de ele... asta putea să explice de ce mă îndepărtase. De ce păruse așa de chinuit când venise în patul meu. Probabil că încă mă mai dorea, însă n-avea cum să suporte imaginile care îl bântuiau acum.

Așa trebuie să fie, îmi spusese.

Mi-a scăpat un geamăt animalic. Nici măcar nu puteam să-mi imaginez cum mă fotografiase Nathan. Nu voiam s-o fac.

Nu-i de mirare că Gideon nu putea să suporte să mă mai privească. Ultima dată când făcuse dragoste cu mine, fuseserăm cufundați în beznă, iar el putea să mă audă, să mă adulmece și să mă simtă, dar nu și să mă vadă.

Mi-am mușcat mâna, ca să-mi înăbuș un țipăt de durere.

– Fetița mea, nu! Mama se prăbuși în genunchi lângă mine, trăgându-mă jos, pe podea, ca să mă prindă în brațe și să mă legene. Șșș! Gata, s-a terminat. E mort.

M-am ghemuit în poala ei, plângând în hohote, căci îmi dădeam seama că, într-adevăr, se terminase – îl pierdusem pe Gideon. Poate că el se ura că se îndepărtase de mine, dar înțelegeam de ce n-avea cum să nu o facă. Dacă vederea mea îi amintea de propriul lui trecut înfiorător, cum ar fi putut suporta asta? Cum aș fi putut suporta eu?

Mama mă mângâia pe păr; o simțeam că plânge împreună cu mine.

– Șșșt, mă liniștea, cu glas tremurător. Șșșt, fetița mea, ești cu mine, are mama grijă de tine.

În cele din urmă, nu-mi mai rămăseseră lacrimi ca să plâng. Mă simțeam golită, însă odată cu asta, mi se limpeziseră și gândurile. Nu puteam să schimb ceea ce se întâmplase, însă puteam să fac tot ceea ce era necesar ca să fiu sigură că nici o ființă pe care o iubeam n-avea să mai sufere din cauza asta.

M-am ridicat și mi-am șters ochii.

–N-ar trebui să faci asta, mă certă mama. Dacă te freci așa la ochi, o să faci riduri.

Cine știe de ce, mi se păru că grija ei pentru ridurile laba-gâștii care aveau să-mi apară cândva era de-un umor de-a dreptul isteric. Am încercat să mă abțin, însă n-am reușit să-mi înăbuș un chicotit.

–Eva Lauren!

Mie mi se părea că și indignarea ei era amuzantă. Am mai tras un chicotit, după care, odată pornită, n-am mai reușit să mă opresc și am râs până au început să mă doară coastele și m-am prăbușit pe-o parte.

–Oprește-te! mă scutura mama de umeri. Nu-i nimic amuzant!

Dar am continuat să râd până mi-au dat lacrimile.

–Eva, serios!

Dar și ea începuse să zâmbească.

Am tot râs, până când râsul mi s-a preschimbat iar în hohote tăcute, fără lacrimi. Am auzit-o pe mama cum chicotea, iar asta se potrivea, într-un fel ciudat, cu durerea care mă sfâșia. Nu puteam să-mi explic de ce, însă, la cât de înfiorător mă simțeam, cât de deprimată, prezența mamei – asezonată cu toate micile ei ciudățenii și observații care mă scoteau din minți de nervi – era exact lucrul de care aveam nevoie

Ținându-mă cu mâinile de burta care mă durea, am tras adânc aer în piept, ca să mă liniștesc.

– El a aranjat? am întrebat încet.

Mamei i se șterse zâmbetul de pe față.

– Cine? Richard? Ce să aranjeze? Cu bani? O...

Eu așteptam.

– Nu! protestă ea. Nu voia să facă asta. Mintea lui nu funcționează așa.

– În regulă. Trebuia să știu.

Dar nici nu puteam să mi-l închipui pe Stanton comandând un asasinat. Însă pe Gideon...

Coșmarurile lui mă învățaseră că dorința de răzbunare care mocnea în el era plină de violență. Și îl văzusem când se bătuse cu Brett. Amintirea asta era adânc înfiptă în mintea mea. Gideon era în stare s-o facă, iar cu trecutul lui... Am inspirat adânc, după care am scos tot aerul din piept.

– Cât de multe știe poliția?

– Totul, răspunse mama, cu ochi umezi și plini de vinovăție. Dosarul lui Nathan a fost desecretizat când a murit.

– Și cum a murit?

– Nu ne-au spus.

– Cred că nu e important. Noi aveam un motiv, am remarcat, trecându-mi mâna prin păr. Probabil că nu contează dacă n-am avut personal ocazia. Tu ai martori pentru felul cum ți-ai petrecut timpul? Dar Stanton?

– Da. Și tu?

– Da.

Nu știam însă nimic despre Gideon. Nu că ar fi contat. Nu se aștepta nimeni ca persoane de talia lui Gideon ori Stanton să-și murdărească mâinile ca să scape de un gunoi precum Nathan.

Noi aveam mai mult de un singur motiv – șantajul și răzbunarea pentru ceea ce-mi făcuse mie – și aveam și mijloacele, ceea ce ne oferise ocazia s-o facem.

M-am pieptănat din nou și mi-am dat cu apă pe față, tot gândindu-mă cum să fac s-o scot pe mama din casă pe neobservate. Am găsit-o scotocindu-mi prin șifonierul din dormitor, preocupată, ca întotdeauna, de stilul și felul în care arăt, și în momentul acela mi-am dat seama ce să fac.

– Mai știi fusta pe care mi-am luat-o de la Macy's? am întrebat-o. Cea verde?

– Da. E foarte frumoasă.

– N-am putut s-o port, pentru că nu-mi trece deloc prin minte cu ce s-o port. Poți să mă ajuți să caut ceva?

– Eva! făcu ea, exasperată. Ar fi trebuit să ai un stil personal până acum, iar asta nu înseamnă pantaloni de trening!

– Ajută-mă, mamă! Vin imediat, am zis, luându-mi cana de cafea, ca să am un pretext că ies din cameră. Să nu pleci nicăieri!

– Unde aș putea să mă duc? replică ea, cu vocea înăbușită, pentru că scotocea și mai adânc prin dressingul meu.

Am dat repede o raită prin living și prin bucătărie. Tata nu era de găsit pe nicăieri și ușa de la dormitorul lui era închisă, ca și cea a lui Cary, așa că m-am întors în grabă în camera mea.

– Cum ți se pare? mă întrebă mama, ridicând o bluză de mătase, în nuanța șampaniei. Combinația era excelentă și foarte elegantă.

—Îmi place la nebunie! Chiar că ești tare! Mulțumesc. Dar sunt sigură că trebui să pleci, nu? Nu vreau să te țin din treburi.

—Nu mă grăbesc, replică mama, ridicând din sprâncene, mirată.

—Și cu Stanton cum rămâne? Probabil că toată povestea asta îi stă pe creier. În plus, e și sâmbătă, iar el își petrece mereu weekendul împreună cu tine. Are nevoie să-și petreacă timpul cu tine.

Și, doamne, mă simțeam îngrozitor pentru că îi provocasem acest stres. De mai bine de patru ani, de când se căsătorise cu mama, Stanton cheltuise o grămadă de timp și de bani ca să rezolve probleme care aveau legătură cu mine și cu Nathan. Asta era prea mult pentru oricine, dar el se ocupase de toate de dragul nostru. Aveam să-i fiu recunoscătoare toată viața pentru că o iubea atât de mult pe mama.

—Asta te afectează și pe tine, răspunse mama. Vreau să fiu aici pentru tine. Vreau să-ți fiu de ajutor.

Mi s-a strâns inima, înțelegând că încerca să compenseze ceea ce mi se întâmplase, pentru că nu putea să și-o ierte.

—E în regulă, am zis, cu glas răgușit. O să fiu bine. Și, serios, mă simt groaznic că te țin departe de Stanton, după tot ce-a făcut pentru noi. Tu ești răsplata lui, o bucățică de rai, după o săptămână istovitoare de lucru.

—Ce lucru frumos ai spus! exclamă mama, cu chipul luminat de un surâs încântător.

Așa gândisem și eu, în momentele în care Gideon îmi spusese ceva asemănător. Mi se părea imposibil că, în urmă cu numai o săptămână, fuseserăm împreună la casa de pe plajă, îndrăgostiți nebunește și înaintând cu pași fermi în relația noastră.

Acum însă, legătura dintre noi fusese ruptă și știam și de ce. Eram furioasă și jignită că Gideon îmi ascunsese ceva atât de important cum era faptul că Nathan se afla în New York. Eram furioasă că nu vorbise cu mine despre ceea ce gândea ori simțea. Dar îl și înțelegeam. Era un bărbat care evitase ani de zile să discute despre probleme personale, iar noi doi nu eram împreună de atât de mult timp încât să-și schimbe acest obicei, pe care îl avusese toată viața. Nu puteam să-l condamn pentru că era cine era, tot așa cum nu puteam să-l condamn că nu putea să suporte felul în care eram eu.

M-am dus la mama, oftând, și am îmbrățișat-o.

– Mami, faptul că ești aici e tot ce-mi trebuie. Faptul că am plâns, am râs, că pur și simplu am stat cu tine. Nimic n-ar putea fi mai bine. Îți mulțumesc.

– Serios? Mă îmbrățișă strâns. O simțeam atât de mică și de delicată în brațele mele, deși aveam aceeași greutate și ea părea mai înaltă, din cauza tocurilor. Credeam c-o s-o iei razna.

M-am dat înapoi, zâmbind.

– Cred că am și luat-o, puțin, dar tu m-ai ajutat să-mi revin. Iar Stanton e un om bun. Îi sunt recunoscătoare pentru tot ce-a făcut pentru noi. Te rog să-i transmiți asta.

I-am luat poșeta de pe pat și am luat-o de braț, conducând-o spre ușă. Ea mă îmbrățișă din nou, mângâindu-mă pe spate.

– Sună-mă în seara asta și mâine! Vreau să fiu sigură că ți-e bine.

– În regulă.

Mă privi cu ochi cercetători.

– Și hai să punem la cale o zi de spa, săptămâna viitoare! Dacă doctorul nu e de acord să vină și Cary,

o să aducem aici spa-ul. Cred că avem cu toții nevoie acum de ceva răsfăț și aranjare.

– Ăsta chiar că e un mod drăguț de a-mi spune că arăt ca dracu'!

Amândouă fuseserăm pe punctul să ne pierdem cumpătul, deși ea ascunsese asta mult mai bine decât mine. Umbra lui Nathan plana încă deasupra noastră ca un nor negru, încă era în stare să ne ruineze viețile, să ne distrugă pacea. Numai că noi ne prefăceam că suntem într-o stare mai bună decât eram de fapt. Așa făceam noi.

– Totuși, ai dreptate – o să ne prindă bine și o să-l facă pe Cary să se simtă mult mai bine, chiar dacă nu-și poate face decât manichiura și pedichiura.

– Mă ocup eu să organizez totul. Abia aștept! exclamă mama, oferindu-mi zâmbetul ei de un milion de wați...

... care l-a izbit în plin pe tata când am deschis ușa de la intrare. Stătea în prag, în mână cu cheia lui Cary, pe care tocmai se pregătea să o bage în yală, când deschisesem. Purta niște pantaloni scurți, de jogging, și adidași, iar tricoul ud de transpirație îl agățase neglijent pe umăr. Așa, cu pielea bronzată și mușchii puternici scăldați în sudoare, respirând încă ușor grăbit, Victor Reyes era un bărbat incredibil de arătos.

Și se holba la mama într-un mod absolut indecent.

Mi-am smuls cu greu privirea de la tata, din care ieșeau de-a dreptul aburi, ca să mă uit la minunata mea mamă și am fost de-a dreptul șocată văzând că și ea se uita la tata exact la fel cum o privea el.

Și tocmai în acest moment, am înțeles și eu că părinții mei erau îndrăgostiți unul de altul. Bine, bănuisem de mult că tata rămăsese cu inima frântă după

mama, însă crezusem că ea se simțea jenată în privința lui, de parcă ar fi fost o greșeală imensă, o eroare de judecată din trecutul ei.

–Monica! Glasul tatălui meu era mai jos și mai profund decât îl auzisem vreodată și în el se simțea mai clar un accent latin.

–Victor, șopti mama, cu respirația tăiată. Ce faci aici?

El ridică o sprânceană.

–Am venit în vizită la fiica noastră.

–Iar mama trebuie să plece acum, am intervenit, sfâșiată între noutatea de a-mi vedea părinții împreună și loialitatea față de Stanton, care era exact ce-i trebuia mamei. Te sun mai târziu, mami.

Tata rămase nemișcat o clipă, măsurând-o pe mama din cap până în picioare și înapoi, după care trase cu putere aer în piept și se dădu într-o parte. Mama ieși pe hol și se îndreptă spre lift, dar în ultimul moment se întoarse. Își puse mâna pe inima tatii și se ridică pe vârfuri, sărutându-l mai întâi pe un obraz, apoi pe celălalt.

–La revedere! murmură ea.

Am urmărit-o din priviri cum intră cu pași nesiguri în lift și apasă pe buton, întoarsă cu spatele spre noi. Tata nu și-a luat ochii de la ea până când ușile liftului nu s-au închis. Eu am expirat cu putere, intrând înapoi în apartament, și am închis ușa.

–Cum se face că n-am știut că voi doi sunteți îndrăgostiți nebunește unul de altul?

Era dureros să-i văd expresia din priviri, agonia din ei, ca o rană deschisă.

–Pentru că nu înseamnă nimic.

–Nu te cred. Dragostea înseamnă totul.

– Nu învinge orice, știi cum se spune, replică el. Poți s-o vezi pe mama ta pe post de nevastă de polițist?

Am tresărit.

– Corect, făcu el sec, ștergându-și fruntea cu tricoul. Uneori, dragostea nu e de ajuns. Și, dacă nu e de ajuns, la ce e bună?

Cunoșteam mult prea bine, din proprie experiență, amărăciunea din glasul lui. Am trecut pe lângă el și m-am dus în bucătărie, iar tata a venit după mine.

– Ești îndrăgostită de Gideon Cross?

– Nu se vede?

– El e îndrăgostit de tine?

Cum rămăsesem fără pic de energie, mi-am pus cana în chiuvetă și am scos alte două căni, pentru mine și pentru tata.

– Nu știu. Știu că mă dorește și că uneori are nevoie de mine. Cred că ar face orice pentru mine, dacă i-aș cere, pentru că i-am intrat un pic pe sub piele.

Însă nu putea să-mi spună că mă iubește. Nu voia să-mi vorbească despre trecutul lui. Și, după cât se părea, nu putea trăi cu dovada trecutului meu.

– Ai un cap zdravăn pe umeri.

Am scos cafeaua boabe din frigider, ca să prepar una proaspătă.

– Asta e foarte discutabil, tată.

– Ești cinstită cu tine. Asta e o bună calitate, zise el, zâmbindu-mi ușor, când m-am întors să-l privesc peste umăr. Ți-am luat tableta mai devreme, ca să-mi verific e-mailul. Era pe măsuța de cafea. Sper că nu te deranjează.

Eu am scuturat din cap.

– Nici o problemă, folosește-o liniștit!

– Dacă tot eram acolo, m-am uitat un pic pe internet. Voiam să văd ce informații apar despre Cross.

Am simțit cum mi se strânge un pic inima.

– Nu-ți place de el.

– Nu vreau să mă pronunț, răspunse tata. Vocea i se estompă, întrucât se dusese în living, după care se făcu din nou puternică, în timp ce se întorcea cu tableta mea în mână.

În timp ce râșneam cafeaua, el scoase husa tabletei și începu să tasteze pe ecran.

– Mi-a fost foarte greu azi-noapte să găsesc ceva referitor la el. Voiam doar câteva informații în plus. Am găsit câteva fotografii ale voastre, împreună, care păreau promițătoare, mă informă el, cu ochii în ecran. După aceea, am dat peste altceva. Și întoarse tableta spre mine. Poți să-mi explici asta? Este o altă soră de-a lui?

Am oprit râșnița de cafea și m-am dus mai aproape, fără să scap din priviri articolul pe care tata îl găsise în *Page Six*. Era o fotografie a lui Gideon cu Corinne la un cocktail. El îi înconjurase mijlocul cu brațul, amândoi fiind într-o postură familiară, intimă. Stătea atât de aproape cu ea, încât aproape că-i atingea tâmpla cu buzele. Ea avea un pahar în mână și râdea.

Am luat tableta și am citit legenda fotografiei: *Gideon Cross, președintele Cross Industries, și Corinne Giroux la evenimentul publicitar pentru votca Kingsman.*

Îmi tremurau mâinile în timp ce derulam pagina în jos, ca să citesc articol scurt, în căutare de mai multe informații. Am înghețat când am văzut că evenimentul fusese joi, de la șase la nouă seara, la una dintre proprietățile lui Gideon, pe care o cunoșteam mult prea bine. Mi-o trăsese acolo, mie și multor altor femei.

Gideon mă lăsase ca proasta să-l aștept la întâlnirea noastră cu doctorul Petersen, ca s-o ducă pe Corinne la hotelul unde și-o trăgea cu toate.

Asta avusese să le spună detectivilor și nu dorise să aud și eu. Alibiul lui era o seară – poate chiar o noapte întreagă – în compania altei femei.

Am lăsat jos tableta, cu mai multă grijă decât era cazul, și mi-am permis să respir, căci îmi ținusem prea mult respirația.

– Nu e sora lui.

– Așa m-am gândit și eu.

M-am uitat la tata.

– Poți să faci ceva pentru mine și să termini de făcut cafeaua? Trebuie să dau un telefon.

– Cum să nu! După care o să fac un duș.

Spunând astea, tata își puse mâna peste a mea.

– Hai să ieșim și să ștergem cu buretele toată dimineața asta! Sună bine?

– Sună de-a dreptul perfect.

Am luat telefonul fix și m-am dus în dormitor. Am apăsat butonul de apelare rapidă pentru numărul lui Gideon și am așteptat să răspundă. După trei apeluri, i-am auzit vocea.

– Cross, spuse, deși cu siguranță, văzuse pe ecran că eu sunt. Chiar nu pot vorbi acum.

– Atunci doar ascultă! O să mă cronometrez. Doar un minut. Un afurisit de minut din timpul tău. Poți să mi-l acorzi?

– Chiar...

– Nathan a venit la tine cu fotografii d-ale mele?

– Asta nu e...

– A venit? m-am răstit eu.

– Da, răspunse el, tot răstit.

– Te-ai uitat la ele?

Urmă o pauză lungă, până să aud:

– Da.

Eu am oftat din greu.

– În regulă. Cred că ești un mare nemernic pentru că m-ai lăsat să mă duc la doctorul Petersen, deși știai că tu n-aveai să vii, pentru că ieșeai cu o altă femeie. Asta e chiar o fază de nemernicie perfectă, Gideon. Și, mai rău decât atât, era și un eveniment pentru votca Kingsman, lucru care ar fi trebuit să aibă vreo valoare sentimentală pentru tine, având în vedere că...

În clipa aceea, am auzit un zgomot puternic, ca și cum un scaun ar fi fost dat violent la o parte. Am început să vorbesc mai repede, disperat să spun ce aveam de zis înainte să închidă.

– Cred că ești un laș pentru că n-ai avut curajul să vii și să-mi spui în față că s-a terminat, mai ales înainte să începi să ți-o tragi cu alta.

– Eva! La dracu'!

– Dar vreau să știi că, deși felul în care te-ai purtat e de rahat și deși mi-ai sfărâmat inima într-un milion de bucățele, făcându-mă să pierd orice urmă de respect pentru tine, nu te condamn, totuși, pentru ceea ce simți după ce-ai văzut acele fotografii. Pot să înțeleg.

– Oprește-te!

Glasul lui nu mai era decât o șoaptă abia auzită, ceea ce mă făcea să mă întreb dacă nu cumva Corinne era cu el chiar în clipa aceea.

– Nu vreau să te condamni singur, bine? După toate prin care am trecut amândoi – nu că aș ști prin ce-ai trecut tu, pentru că nu mi-ai spus niciodată –, dar oricum...

M-am întrerupt ca să oftez și am tresărit, observând cât de cutremurată eram. Mai mult decât atât, când am deschis din nou gura, cuvintele mi-au ieșit înecate în lacrimi.

– Nu te condamna singur! Eu n-o fac. Voiam doar să știi asta.

– Dumnezeule! exclamă el. Te rog, oprește-te, Eva!

– Am terminat. Sper să găsești... Mâna mi se încleștase în poală. Nu contează. Cu bine!

Am închis și am aruncat telefonul pe pat. Mi-am dat jos hainele, în drum spre duș, și am pus pe blatul chiuvetei inelul pe care mi-l dăduse Gideon. Am deschis apa, cât mai fierbinte cu putință, și m-am lăsat în jos, nemișcată, în duș.

Nu mai aveam nimic.

Capitolul 17

Restul sâmbetei și duminică, am hoinărit cu tata prin tot orașul. M-am asigurat că gustă din felurile specifice de mâncare, ducându-l la Junior's pentru prăjiturile cu brânză, la Gray's Papaya pentru hotdogi și la John's pentru pizza, pe care am luat-o acasă, ca s-o mâncăm împreună cu Cary. Ne-am urcat pe Empire State Building, bifând astfel și partea cu Statuia Libertății, cel puțin în ceea ce-l privea pe tata. Am fost la un matineu pe Broadway. Ne-am plimbat prin Times Square, unde era înfiorător de cald și de aglomerat și puțea oribil, dar tot am întâlnit câțiva actori de stradă interesanți – și pe jumătate dezbrăcați. Le-am făcut poze cu telefonul și i le-am trimis lui Cary, ca să aibă și el de ce să râdă.

Tata a fost impresionat de stațiile pentru situații de urgență și i-a plăcut vederea polițiștilor călare tot atât de mult cât și mie. Am făcut un tur prin Central Park într-o trăsurică trasă de cai și ne-am avântat împreună în metrou. L-am dus la Centrul Rockefeller, la Macy's și la Crossfire, despre care a recunoscut că e o clădire

impunătoare, meritându-și cu prisosință locul printre alte clădiri impresionante. Dar, în majoritatea timpului, ne-am plimbat, am stat de vorbă, am petrecut pur și simplu timpul împreună.

Și am aflat și eu, în sfârșit, cum o cunoscuse pe mama. Micuța ei mașină de sport făcuse o pană, iar ea intrase în magazinul de piese auto unde lucra el. Povestea lor mi-a adus aminte de *Uptown Girl,* vechiul hit a lui Billy Joel, și i-am și spus asta. Tata a început să râdă și mi-a zis că e unul dintre cântecele lui preferate. Mi-a mărturisit că încă o mai vede ieșind de la volanul mașinuței ei foarte scumpe și dându-i peste cap universul. Era cel mai minunat lucru pe care-l văzuse până atunci și de atunci încolo... până la apariția mea.

– Îi porți pică, tati?

– I-am purtat, recunoscu el, prinzându-mă pe după umeri. N-o s-o iert niciodată pentru că nu ți-a dat numele meu când te-ai născut. Dar nu mai sunt supărat în privința banilor. N-am fost niciodată capabil s-o fac fericită pe termen lung, iar ea se cunoștea prea bine ca să-și dea seama de asta.

Am dat din cap a înțelegere, plină de tristețe pentru noi toți.

– Și, pe bune – oftă el, lăsându-și capul o clipă pe creștetul meu –, oricât de mult mi-aș dori să-ți ofer toate lucrurile pe care și le pot permite soții ei, pur și simplu mă bucur că le ai. Nu sunt atât de mândru, încât să nu apreciez faptul că tu duci o viață mai bună, datorită alegerilor ei. Și nu sunt supărat pe soarta mea. Am o viață bună, care mă face fericit, și o fată de care sunt incredibil de mândru. Mă consider un om bogat, pentru că nu-i nimic pe lume care să-mi doresc și să nu am deja.

Eu m-am oprit din mers și m-am cuibărit în brațele lui.

– Te iubesc, tati. Sunt tare fericită că ești aici.

El mă cuprinse în brațe și m-am gândit că, până la urmă, poate că o să supraviețuiesc. Atât tata, cât și mama aveau o viață împlinită, fără persoana iubită.

Puteam să fac și eu la fel.

După plecarea tatii, m-am cufundat în depresie. Zilele se târau în ritm de melc. În fiecare dimineață îmi spuneam că nu mă aștept la nici un contact cu Gideon, însă noaptea, când mă prăbușeam în pat, plângeam până adormeam, pentru că mai trecuse o zi fără nici o veste despre el.

Cei din jurul meu erau îngrijorați. Steven și cu Mark se purtaseră excesiv de atent cu mine miercuri, la prânz. Ne duseserăm la restaurantul mexican unde lucra Shawna și toți trei făcuseră eforturi supraomenești să mă facă să râd, să mă înveselească. Așa am și făcut, pentru că îmi plăcea compania lor foarte mult și uram să le văd îngrijorarea din ochi, dar în mine se căscase o prăpastie pe care nimic n-o putea umple și gândul la investigațiile legate de moartea lui Nathan nu-mi dădea pace.

Mama mă suna în fiecare zi, ca să mă întrebe dacă m-au mai căutat cei de la poliție – n-o făcuseră – și ținându-mă la curent dacă poliția îi contactase pe ea sau pe Stanton în timpul zilei.

Eram îngrijorată că se tot învârt în jurul lui Stanton, dar trebuia să cred că, din moment ce tatăl meu vitreg era, în mod evident, nevinovat, nici n-aveau ce să găsească. Cu siguranță, fusese vorba de o crimă, altfel n-ar fi avut motive să investigheze. Din moment

ce Nathan se stabilise de curând în oraș, pe cine cunoștea, care ar fi vrut să-l ucidă?

Undeva, într-un colțișor ascuns al minții mele, nu mă puteam împiedica să gândesc că Gideon pusese totul la cale. Iar asta făcea să-mi fie și mai greu să mă desprind de el, pentru că în mine era o parte – fetița de altădată – care de mult îi dorise moartea lui Nathan. Care voia ca și el să fie rănit tot atât de tare cât mă rănise și el, timp de ani întregi. Îmi pierdusem inocența din cauza lui, odată cu virginitatea. Îmi pierdusem stima și respectul de sine. Și, în cele din urmă, pierdusem un copil, într-o sarcină care aproape că mă omorâse, cu toate că nici eu nu eram decât un copil.

Mă târam prin fiecare zi, minut cu minut. Mi-am impus să mă duc la Parker pentru lecția de Krav Maga, să mă uit la televizor, să zâmbesc și să râd când mi se părea necesar – și să mă trezesc în fiecare dimineață ca să înfrunt o nouă zi. Încercam să ignor cât de moartă mă simțeam pe dinăuntru. Nu mai rămăsese nimic viu în mine, cu excepția durerii care-mi pulsa în suflet, ca o arsură neîncetată. Slăbisem și dormeam foarte mult, dar nu mă trezeam odihnită.

Joi, în a șasea zi fără Gideon, runda a doua, i-am lăsat un mesaj recepționerei doctorului Petersen, informând-o că eu și Gideon n-aveam să mai venim la ședințe. În aceeași seară, l-am pus pe Clancy să mă ducă la clădirea în care locuia Gideon și am lăsat la recepție, într-un plic închis, inelul pe care mi-l dăduse și cheia de la apartamentul lui. N-am lăsat nici un bilet pentru că spusesem tot ce aveam de spus.

Vineri, pentru unul dintre ceilalți directori de cont noi a fost angajat un asistent, iar Mark m-a întrebat dacă îl pot ajuta să se instaleze. Se numea Will,

și mi-a plăcut de el de cum l-am văzut. Avea părul negru și ondulat, dar îl purta tuns scurt. Avea favoriți lungi și ochelari cu rame pătrate, care îi veneau foarte bine. Bea apă minerală, nu cafea, și era tot cu iubita lui din timpul liceului.

Mi-am petrecut o mare parte a dimineții prezentându-i birourile.

– Îți place aici, remarcă el.

– Îmi place la nebunie, am zâmbit.

El îmi întoarse zâmbetul.

– Mă bucur. La început n-am fost sigur. Nu păreai deloc prea entuziastă, chiar când spuneai lucruri interesante.

– E vina mea. Trec printr-o despărțire urâtă, am zis, încercând totuși s-o minimalizez. În perioada asta, mi-e greu să mă simt încântată de ceva, fie chiar și de lucrurile care îmi plac la nebunie. Iar slujba asta chiar e unul dintre ele.

– Îmi pare rău pentru despărțire, mă consolă el, plin de simpatie.

– Da. Și mie.

Sâmbătă, Cary arăta și se simțea mai bine. Încă mai avea coastele bandajate, iar mâna urma să-i mai rămână o vreme în ghips, dar se mișca singur și nu mai avea nevoie de infirmieră.

Mama a adus o întreagă echipă de specialiste în frumusețe la noi acasă – șase fete în halate albe, care au pus stăpânire pe camera mea. Cary era în al nouălea cer. N-avea nici un fel de griji care să-l împiedice să se bucure de ziua de spa. Mama părea obosită, fapt total neobișnuit pentru ea. Știam că e îngrijorată pentru Stanton, și probabil că se gândea și la tata. Mi se părea imposibil să nu facă asta, după ce îl revăzuse după

aproape douăzeci și cinci de ani. Faptul că el tânjea după ea fusese de domeniul evidenței pentru mine; nu-mi puteam închipui, însă, ce simțise ea.

În ce mă privea, era excelent să fiu împreună cu două ființe care mă iubeau și care mă cunoșteau îndeajuns de bine, încât să nu aducă vorba despre Gideon ori să-mi facă reproșuri că sunt morocănoasă cu cei din jur. Mama îmi adusese o cutie cu trufe Knipschildt, favoritele mele, pe care le-am savurat încetul cu încetul. Era o plăcere în legătură cu care nu mă certa niciodată. Până și ea era de acord că o femeie are dreptul la ciocolată.

—Ce-ai de gând să faci? mă întrebă Cary, uitându-se la mine din spatele unui strat de mâzgă neagră care-i fusese întins pe față. Părul îi fusese aranjat în felul obișnuit, foarte sexy, iar unghiile de la picioare îi fuseseră deja tăiate și aranjate în pătrate perfecte.

Mi-am lins ciocolata de pe degete, în timp ce mă gândeam ce să răspund. Ultima dată când mersesem la spa, tocmai fusesem de acord să încep o relație cu Gideon. Urma să avem prima întâlnire și știam că o să facem sex. Atunci alesesem un pachet având ca scop seducția, făcându-mi pielea catifelată și parfumând-o cu arome despre care se spunea că au proprietăți afrodiziace.

Acum, nimic nu mai era ca atunci. Într-un fel, mi se dădea încă o șansă ca să fac lucrurile cum trebuie. Investigațiile legate de moartea lui Nathan ne preocupau pe toți, însă faptul că dispăruse pentru totdeauna din viața mea mă elibera într-un fel de care nu-mi dădusem seama că am nevoie. Probabil că undeva, într-un colț al minții mele, teama pândise din umbră. Întotdeauna,

cât timp trăise, existase posibilitatea să-l reîntâlnesc într-o zi. Acum, eram liberă.

Mi se oferea și o nouă șansă de a mă bucura de viața în New York așa cum n-o făcusem până atunci. Nu trebuia să dau socoteală nimănui. Puteam să mă duc oriunde, cu oricine. Puteam să fiu oricine. Cine era Eva Tramell, care locuia în Manhattan și avea slujba visurilor ei la o agenție de publicitate? Încă nu știam. Până acum, fusesem o ființă transplantată din San Diego, care fusese atrasă pe orbita unui bărbat incredibil de puternic. Acea Eva, aflată în A Opta Zi după Gideon: Runda a Doua, stătea chircită într-un colț, lingându-și rănile, și avea să rămână foarte mult timp acolo. Poate chiar pentru totdeauna, pentru că nu-mi puteam închipui că aveam să mă mai îndrăgostesc vreodată de cineva atât de tare ca de Gideon. La bine și la rău, el era sufletul meu pereche. Cealaltă jumătate a mea. Într-o mulțime de feluri, era oglinda mea – avusesem, în sfârșit, această revelație.

– Eva? mă îmboldi Cary, care mă privea cercetător.

– Vreau să fac totul, am anunțat, hotărâtă. Vreau o nouă tunsoare. Ceva scurt, cochet și foarte șic. Vreau să-mi vopsesc unghiile într-un roșu-aprins – și la mâini, și la picioare. Vreau să fiu o nouă Eva.

Cary ridică din sprâncene.

– Unghiile, da. Părul, poate. N-ar trebui să iei hotărâri la mânie, când ai dat-o în bară cu un bărbat, pentru că o să se întoarcă asupra ta.

Am ridicat bărbia, sfidător.

– Ba așa o să fac, Cary, iar tu ai de ales: ori îmi ești de ajutor, ori taci din gură și te uiți.

– Eva! aproape că țipă mama. O să arăți nemaipomenit! Știu perfect ce să faci cu părul. O să-ți placă la nebunie!

Cary zâmbi într-un colț al gurii.

– În regulă atunci, fetițo. Hai să vedem cum arată acum noua Eva!

Noua Eva s-a dovedit a fi o femeie modernă, plină de sex-appeal și ușor țâfnoasă. Părul meu, până atunci lung și drept, fusese tuns acum până la umăr, în șuvițe lungi, multe dintre ele platinate, care-mi încadrau fața. Mă și machiasem, ca să văd ce look ar trebui să combin cu noua tunsoare, și mi-am dat seama că cenușiul pentru pleoape și un ruj roz pal se potriveau foarte bine.

Până la urmă, am renunțat la oja roșie, alegând una ciocolatie. Chiar îmi plăcea foarte mult. Cel puțin deocamdată. Eram dispusă să recunosc că trec printr-o fază mai ciudată.

– OK, îmi retrag cuvintele, zise Cary, fluierând admirativ. E clar că-ți priesc despărțirile.

– Vezi? făcu mama, radiind de încântare. Ți-am spus eu! Acum arăți ca o tipă urbană și foarte sofisticată.

– Așa zici tu?

Mi-am studiat cu atenție imaginea în oglindă, uluită de transformarea petrecută. Păream puțin mai în vârstă. Cu siguranță mai elegantă. Fără discuție mai sexy. Mi s-a ridicat moralul văzând cum din oglindă îmi întoarce privirea o altă persoană decât tânăra cu ochi pustii pe care o tot zăream de vreo două săptămâni. Nu știu cum, dar fața mea trasă și ochii triști se potriveau cu acest stil îndrăzneț.

Mama a insistat să ieșim să ieșim undeva pentru cină, din moment ce arătam cu toții atât de bine.

L-a sunat pe Stanton, anunțându-l să se pregătească pentru o seară în oraș și, după felul în care se termină conversația lor, mi-am dat seama că ea îi făcuse lui o mare plăcere cu încântarea-i copilărească. După terminarea convorbirii cu Stanton, mama se ocupă să aleagă locul și să facă rezervările, după care continuă să mă pregătească, alegându-mi din dressing o rochie neagră. În timp ce mi-o puneam, ea scoase una dintre rochiile mele ivorii de cocktail.

– Pune-o! am îndemnat-o, căci mi se părea amuzant și de-a dreptul uluitor că mama putea să poarte hainele unei persoane care era cu aproape douăzeci de ani mai tânără decât ea.

După că ne-am îmbrăcat, s-a dus în camera lui Cary, ca să-l ajute să se pregătească.

Eu mă uitam din prag cum se rotea în jurul lui, sporovăind neîncetat, în felul acela tipic pentru ea, care nu cerea nici un răspuns. Cary stătea în picioare, cu un zâmbet dulce pe chip, urmărind-o din priviri cu o expresie ce vădea bucurie. Mama îi perie cu mâna umerii largi, îi netezi cutele de pe cămașă, după care îi înnodă cu o mână de expert cravata și se dădu înapoi, ca să-și admire opera. Mâneca de la brațul în ghips nu era închisă la nasturi și fusese rulată până sus, iar pe chip încă se vedeau umbre galbene și vinețiii, însă nimic nu putea atenua efectul copleșitor al lui Cary Taylor îmbrăcat într-un costum elegant, pentru o ieșire în oraș.

Zâmbetul mamei lumina încăperea.

– Uluitor, Cary! Pur și simplu uluitor.

– Mulțumesc.

Ea se îndreptă spre el și-l sărută pe obraz.

– Ești aproape la fel de frumos pe dinafară pe cât ești pe dinăuntru.

L-am văzut cum clipește și-și îndreaptă ochii verzi spre mine, nedumerit, așa că m-am sprijinit de canatul ușii, spunându-i:

– Unii dintre noi putem să vedem drept prin tine, Cary Taylor. Felul extraordinar în care arăți nu ne păcălește. Știm că ai o inimă mare și frumoasă.

– Haideți! ne grăbi mama, luându-ne pe amândoi de mână și trăgându-ne după ea pe hol.

Când am ajuns în holul de intrare al blocului, am găsit limuzina lui Stanton, care ne aștepta. Tatăl meu vitreg ieși din mașină și o cuprinse pe mama în brațe, sărutând-o ușor pe obraz, pentru că știa că ea nu vrea să-și strice rujul. Stanton era un bărbat atrăgător, cu părul alb ca zăpada și ochi de un albastru-închis. Pe chipul lui se citeau deja urmele lăsate de ani, însă continua să fie un bărbat frumos, care își păstra condiția fizică și era foarte activ.

– Eva! Mă îmbrățișă și pe mine și mă sărută pe obraz. Ești răpitoare!

Am zâmbit, fără să-mi dau seama dacă „răpitoare" însemna că arătam de parcă voiam să răpesc pe cineva ori de parcă a fi așteptat să fiu răpită.

Stanton îi strânse mâna lui Cary și-l bătu ușor pe umăr.

– Mă bucur că te văd iar pe picioare, tinere. Știu că ne-ai speriat zdravăn.

– Îți mulțumesc. Pentru tot.

– Nu-i nevoie de mulțumiri, se apără Stanton, dând din mână. Niciodată.

Mama trase adânc aer în piept, după care îi dădu drumul, într-un oftat. Îl privea pe Stanton cu ochi strălucitori. Surprinzându-mi privirea, îmi zâmbi, iar surâsul ei era împăcat.

Ne-am dus la un club privat, unde cânta o formație întreagă, cu doi soliști excelenți – un bărbat și o femeie. S-au schimbat frecvent unul pe altul de-a lungul serii, acompaniind perfect cina la lumina lumânărilor, servită la o masă cu canapele înalte, ieșită parcă direct dintr-o fotografie clasică a înaltei societăți din Manhattan. Eu nu-mi puteam ține în frâu încântarea.

În timp ce așteptam desertul, Cary m-a invitat la dans. Amândoi urmaserăm cursuri de dans, la insistențele mamei, însă acum a trebuit s-o luăm ușor, din cauza rănilor lui Cary. Așa că doar ne-am mulțumit să ne balansăm pe loc, bucurându-ne de mulțumirea produsă de faptul că ne încheiam o zi frumoasă cu mâncare bună, în compania celor dragi.

– Uită-te la ei, mă îndemnă Cary privind cum dansa Stanton, conducând-o pe mama ca un profesionist pe ringul de dans. E nebun după ea.

– Da. Și ea e foarte bună pentru el. Și își oferă unul altuia ceea ce își doresc.

El își îndreptă privirea spre mine.

– Te gândești la tatăl tău?

– Puțin, am recunoscut, în timp ce-mi treceam degetele prin părul lui, cu gândul la alte șuvițe, mai lungi și mai negre, care păreau de mătase. Niciodată n-am considerat că sunt o persoană romantică. Adică îmi plac poveștile de iubire, gesturile mari și senzația aceea de amețeală pe care o ai când ești îndrăgostit până peste cap de cineva. Însă faza cu Făt-Frumos și cu faptul că te căsătorești cu iubirea vieții tale pur și simplu n-a fost genul meu.

– Fetițo, noi doi suntem mult prea frânți. Vrem doar să avem parte de o partidă disperată de sex cu cineva

care știe că suntem distruși și ne acceptă exact așa cum suntem.

Eu am făcut o grimasă.

–Undeva, de-a lungul relației noastre, m-am îmbătat cu iluzia că eu și Gideon am putea să avem totul. Că faptul că ne iubeam era absolut de ajuns. Probabil pentru că nu mi-a trecut niciodată prin minte că aș putea să iubesc atât de tare și din pricina mitului că, atunci când te îndrăgostești, ar trebui să trăiești fericit până la adânci bătrânețe.

Cary mă sărută pe frunte.

–Îmi pare rău, Eva. Știu că te doare. Aș vrea să pot să-ți fiu de ajutor.

–Nu știu de ce nu mi-a trecut niciodată prin cap să caut pe cineva cu care aș putea fi fericită.

–Ce păcat că noi doi nu vrem să ne-o tragem! Ne-am înțelege perfect.

Am început să râd și mi-am lăsat capul pe pieptul său.

La sfârșitul cântecului, ne îndreptam spre masa noastră, când am simțit cum mă prind niște degete de încheietură. Am întors capul...

.... și m-am trezit față în față cu Christopher Vidal Jr., fratele vitreg al lui Gideon.

–Aș dori să-mi acorzi următorul dans, mi se adresă el, zâmbindu-mi strengărește. Nu se zărea nici urmă din omul răutăcios pe care îl văzusem în filmarea video făcută în secret de Cary la petrecerea din grădina casei familiei Vidal.

Cary făcu un pas înainte, cerându-mi din ochi instrucțiuni. Primul instinct a fost să-l refuz, dar pe urmă m-am uitat în jur.

–Ești singur aici?

– Are vreo importanță? replică el, îmbrățișându-mă. Cu tine vreau să dansez. Mă ocup eu de ea, i se adresă lui Cary, trăgându-mă de lângă el.

Așa ne și cunoscuserăm, când el mă invitase la dans. Era prima mea întâlnire cu Gideon și, încă din acel moment, totul începuse să se prăbușească.

– Arăți fantastic, Eva. Îmi place foarte mult cum te-ai tuns.

– Mulțumesc, am zâmbit eu slab.

– Relaxează-te, te tog! Ești foarte încordată. N-o să te mușc.

– Îmi pare rău. Vreau doar să fiu sigură că nu jignesc persoanele cu care ai venit aici.

– Sunt doar cu părinții mei și cu managerul unui cântăreț care ar dori să semneze un contract cu Vidal Records.

– A!

Zâmbetul mi se făcu mai larg și mai sincer. Era exact ceea ce speram să aud.

În timp ce dansam, am tot căutat cu privirea prin încăpere și am luat ca pe un semn faptul că, atunci când muzica s-a oprit, Elizabeth Vidal s-a ridicat în picioare și am văzut-o. Ea își ceru scuze de la comeseni, iar eu am făcut același lucru cu Christopher, smulgându-i astfel câteva proteste.

– Trebuie să merg să mă aranjez, i-am zis.

– Bine, dar insist să-ți ofer ceva de băut când te întorci.

M-am dus după mama lui, neștiind dacă să mă întorc pur și simplu și să-i spun lui Christopher că îl consider o lichea de primă clasă. Nu știam dacă Magdalene îi vorbise de filmarea noastră, însă, dacă n-o făcuse, îmi închipuiam că are un bun motiv pentru asta.

Am așteptat-o pe Elizabeth chiar la ieșirea din toaletă. Când s-a întors, m-a văzut pe hol și mi-a zâmbit. Mama lui Gideon era o femeie frumoasă, cu părul negru și drept și cu aceeași ochi albaștri uluitori pe care îi moșteniseră fiul ei și Ireland. Numai uitându-mă la ea, și mă durea sufletul. Îmi era un dor nebun de Gideon. În fiecare ceas de când nu mai eram împreună mă luptasem cu mine însămi ca să nu-l caut și să mă mulțumesc cu orice mi-ar fi oferit.

– Eva! mă salută ea, sărutându-mă formal pe obraji. A zis Christopher că tu ești. La început nu te-am recunoscut. Arăți foarte diferit, cu părul tuns așa. Ești încântătoare.

– Mulțumesc. Am ceva de vorbit cu tine. Doar între patru ochi.

– Da? se încruntă ea, nelămurită. S-a întâmplat ceva? Are legătură cu Gideon?

– Vino! I-am arătat cu mâna spre capătul mai îndepărtat al coridorului, spre ieșirea de urgență.

– Despre ce e vorba?

După ce ne-am îndepărtat de toalete, am început:

– Îți aduci aminte când Gideon era copil, că ți-a spus că a fost abuzat sau violat?

– Ți-a vorbit despre asta? întrebă ea, palidă.

– Nu. Însă am fost martoră la coșmarurile lui. Are coșmaruri oribile, urâte, înfiorătoare, în care strigă după îndurare. Era datoria ta să-l aperi!

Vorbeam încet, dar cu glasul plin de furie. Era singurul lucru pe care puteam să-l fac ca să-mi țin mâinile în frâu, văzând-o cum stă acolo, stânjenită și în defensivă.

Își ridică bărbia.

– Nu știi...

– Nimeni nu te poate învinovăți pentru ceea ce s-a întâmplat înainte să afli, i-am aruncat, simțindu-mă satisfăcută când am văzut-o că face un pas înapoi. Însă tot ceea ce s-a întâmplat *după* ce ți-a spus este întru totul din vina ta.

– Du-te dracu'! mă înjură ea. Habar n-ai despre ce vorbești. Cum îndrăznești să vii la mine și să-mi spui astfel de lucruri, când n-ai nici o idee!

– Ei bine, îndrăznesc. Fiul tău este foarte distrus de ceea ce i s-a întâmplat, iar faptul că tu ai refuzat să-l crezi a înrăutățit lucrurile de un milion de ori.

– Crezi că aș fi tolerat ca propriul copil să fie abuzat? exclamă ea, roșie la față de mânie și cu ochii mult prea strălucitori. L-am dus pe Gideon la doi pediatri diferiți ca să fie examinat pentru orice urmă de... traumă. Am făcut tot ce trebuia să fac.

– În afară de a-l crede. Ceea ce ar fi trebuit să faci, în calitatea ta de mamă.

– Sunt și mama lui Christopher, iar el era acolo. Jură că nu s-a întâmplat nimic. Pe cine trebuia să cred, din moment ce nu exista nici o dovadă? Nimeni n-a putut găsi nimic care să vină în sprijinul afirmațiilor lui Gideon.

– N-ar fi trebuit să-ți dea dovezi. Era un copil! Trebuia să-i ții partea, orice s-ar fi întâmplat.

Tremuram de-a dreptul, din cauza furiei care mă cuprinsese. Îmi țineam pumnii încleștați, luptând împotriva dorinței de a lovi. Nu numai din cauza a ceea ce pierduse Gideon, ci din cauza a ceea ce pierduserăm împreună.

– Gideon era un băiat cu probleme, care se străduia să treacă peste moartea tatălui său cu ajutorul terapiei,

și era disperat să i se acorde atenție. Nu știi cum era pe atunci.

– Știu cum e acum. E distrus și rănit și nu crede că merită să fie iubit de cineva. Iar tu l-ai ajutat să ajungă în halul ăsta.

– Du-te la dracu! replică ea, părăsindu-mă cu pași grăbiți.

– Am ajuns deja acolo, i-am strigat. Și tot acolo e și fiul tău.

Toată ziua de duminică am fost vechea Eva.

Trey avea o zi liberă și îl dusese pe Cary în oraș, să ia prânzul și să meargă la film. Eram încântată că-i văd împreună, tare bucuroasă că amândoi fac eforturi. Cary nu invitase în vizită pe nici unul dintre cei care-l sunaseră, iar eu mă întrebam dacă nu cumva își reevaluează prietenii. Bănuiam că mulți dintre ei erau doar umbrele de vreme bună – numai buni pentru distracție, dar superficiali.

Apartamentul rămăsese în întregime la dispoziția mea, așa că am plâns prea mult, am băgat în mine numai porcării și nici nu mi-a trecut prin cap să-mi dau jos pijamaua. Am plâns după Gideon în camera mea, cu ochii ațintiți pe colajul de fotografii pe care îl ținusem pe birou, la serviciu. Îmi lipsea greutatea inelului său pe deget și mi-era dor să-i aud glasul. Mi-era dor să-i simt mâinile și buzele pe mine, mi-era dor de felul posesiv și tandru în care avea grijă de mine.

În dimineața zilei de luni, am ieșit din casă ca noua Eva. Fardată cu cenușiu la ochi, cu buzele date cu ruj roz și cu tunsoarea în straturi, simțeam că pot să mă prefac că sunt altcineva în timpul zilei. Cineva care

nu avea inima frântă, care nu se simțea pierdută și plină de furie.

Când am ieșit din clădire, am văzut Bentley-ul, dar Angus nu și-a mai dat osteneala să iasă din mașină, căci știa că n-aveam să accept să mă ducă la serviciu. Nu pricepeam deloc de ce îl mai punea Gideon să piardă timpul, pentru cazul în care aș fi avut nevoie să mă ducă undeva. N-avea nici un sens, doar dacă nu cumva Gideon se simțea vinovat. Eu uram sentimentul de vină, uram faptul că acest sentiment apăsa greu asupra atâtor oameni din viața mea. Aș fi vrut ca pur și simplu să-l arunce și să plece mai departe. Așa cum încercam să fac eu.

Dimineața trecu în grabă la Waters Field & Leaman, pentru că trebuia să-l ajut pe Will, noul asistent, și să mă ocup de treburile mele obișnuite. Mă bucuram că nu se teme să pună o mulțime de întrebări, pentru că în felul acesta mă ținea mult prea ocupată ca să mai număr secundele, minutele și orele care trecuseră de ultima dată când îl văzusem pe Gideon.

—Arăți bine, Eva, remarcă Mark când ne-am întâlnit, în biroul lui. Te descurci?

—Nu chiar. Dar o să ajung eu și la asta.

El se aplecă spre mine, sprijinindu-se cu cotul de masă.

—Eu și Steven ne-am despărțit la un moment dat, la vreun an și jumătate după ce ne cuplaserăm. Avuseserăm vreo două săptămâni foarte grele și hotărâserăm că e mai ușor dacă ne separăm. Mi-a fost înfiorător de greu, continuă el, pe un ton vehement. Am urât orice secundă care trecea. Faptul că mă trezeam dimineața era o reușită monumentală, iar el era în același hal. Așa că, în orice caz... dacă ai nevoie de ceva...

– Îți mulțumesc. Cel mai bun lucru pe care îl poți face acum pentru mine e să-mi dai încontinuu de lucru. Vreau să nu mă pot gândi decât la ce am de muncă.

– Așa o să fac.

La ora prânzului, eu și Will am luat-o pe Megumi și ne-am dus la o pizzerie din apropiere. Megumi mi-a povestit că lucrurile mergeau tot mai bine în relația cu tipul pe care îl cunoscuse la întâlnirea aranjată, iar Will ne-a relatat aventurile sale la IKEA, pentru că el și prietena lui își băteau capul cum să-și mobileze micuțul apartament cu mobilă pe care și-o montau singuri. Eu am fost bucuroasă că puteam să vorbesc despre ziua mea de spa.

– În weekendul ăsta mergem la Hamptons, anunță Megumi, în timp ce ne întorceam la Crossfire. Părinții prietenului meu au o casă acolo. Cât poate fi de tare!

– Foarte tare, am confirmat, trecând împreună cu ea de turnicheți. Sunt geloasă că o să poți fugi de canicula asta.

– Da, știu.

– Sigur e mai bine decât să asamblezi mobila, mormăi Will, în timp ce intram în lift, în urma unui grup mai mare. Abia aștept să terminăm o dată.

Ușile începură să se închidă, dar se deschiseră din nou, pe neașteptate. Iar Gideon intră în lift în urma noastră. Energia atât de cunoscută, aproape palpabilă, care umpluse întotdeauna spațiul dintre noi mă izbi acum cu furie. Eram atât de conștientă de prezența lui, că mi se făcuse pielea de găină pe șira spinării, răspândindu-se apoi pe tot corpul, făcându-mă să mă înfior de furnicăturile de electricitate. Mi se ridicase părul pe ceafă.

Megumi mi-a aruncat o privire, dar eu am scuturat din cap. În nici un caz n-aveam să mă uit direct la el. Nu puteam să fiu sigură că n-aveam să fac ceva nesăbuit sau disperat. Tânjeam îngrozitor după el și trecuse atâta timp de când nu mă mai ținuse în brațe. Avusesem cândva dreptul să-l ating, să-l iau de mână, să mă sprijin de el, să-mi trec degetele prin părul lui. Și mă simțeam sfâșiată de durere că nu mi se mai permitea nimic din toate acestea. La un moment dat, am fost nevoită să-mi mușc buzele, ca să-mi înăbuș un geamăt de agonie, pentru că era din nou atât de aproape de mine.

Am lăsat capul în jos, dar simțeam privirea lui Gideon ațintită asupra mea. Am continuat să vorbesc cu colegii, străduindu-mă din răsputeri să fiu atentă la discuția despre mobilă și despre compromisurile necesare ca să locuiești împreună cu cineva de sex opus.

Liftul continua să urce, oprindu-se foarte des, iar numărul de persoane se tot micșora. Simțeam cu o imensă acuitate unde se afla Gideon, știind prea bine că nu ia niciodată lifturi atât de aglomerate, bănuind, sperând și rugându-mă ca el să fi dorit doar să mă vadă, să fie cu mine, chiar și numai în acest mod înfiorător de impersonal.

Când am ajuns la etajul douăzeci, am tras adânc aer în piept și m-am pregătit să cobor, plină de disperare că mă despart de unica ființă din lume care mă făcea să mă simt vie cu adevărat.

Ușile s-au deschis.

– Așteaptă!

Am închis ochii, țintuită locului de comanda lui rostită cu o voce răgușită, dar blândă. Știam că ar fi trebuit să continui să merg, ca și cum nu l-aș fi auzit.

Știam că urma să mă doară infinit dacă aveam să-i mai dau cea mai mică părticică din mine, cel mai mic minut din viața mea. Dar cum aș fi putut să rezist? Nu fusesem niciodată în stare de asta, atunci când Gideon mă chema.

M-am dat în lături, lăsându-i pe colegii mei să iasă. Will se încruntă, văzând că nu vin cu ei, însă Megumi îl trase după ea. Pe urmă, ușile se închiseră.

M-am refugiat într-un colț, cu inima bătându-mi nebunește în piept. Gideon stătea în colțul opus, și valuri de așteptare și comandă mă învăluiau dinspre el. În timp ce urcam spre ultimul etaj, trupul meu reacționa la dorința lui aproape tangibilă. Sânii mi se umflaseră și deveniseră tot mai grei, iar sexul mi se udase și se făcuse alunecos. Îl doream cu lăcomie. Disperată. Respirația îmi devenea tot mai sacadată.

Nici măcar nu mă atinsese, și aproape că icneam de dorință copleșitoare.

La un moment dat, liftul încetini. Gideon își scoase cheia din buzunar și o introduse în panou, oprindu-l, după care se îndreptă spre mine.

Numai câțiva centimetri mă mai despărțeau de el. Îmi țineam capul în jos, cu încăpățânare, și mă holbam la pantofii săi bine lustruiți. L-am auzit respirând, la fel de profund și de rapid ca mine. I-am simțit mireasma pielii, atât de subtil bărbătească, iar pulsul mi-a luat-o razna.

–Întoarce-te, Eva!

La auzul tonului său autoritar, atât de familiar și de iubit, mă străbătu un fior. Am închis ochii și m-am întors, icnind, căci el se lipi imediat de spatele meu, strivindu-mă de peretele liftului. Își împleti degetele cu ale mele, ridicându-mi mâinile la nivelul umerilor.

– Ești atât de frumoasă, murmură, cu chipul îngropat în părul meu. Mă doare să te privesc.

– Gideon, ce faci?

Îi simțeam patima scurgându-se din el învăluindu-mă. Trupul său puternic era tare ca piatra și fierbinte, vibrând de tensiune. Era excitat, iar mădularul lui gros se împingea în mine, făcându-mă să nu rezist impulsului de a mă freca de el. Îl doream. Voiam să fie în mine, să mă umple. Să mă completeze. Fusesem înfiorător de goală pe dinăuntru fără el.

El trase adânc aer în piept, cu respirația întretăiată. Degetele i se mișcau neîncetat între degetele mele, ca și cum ar fi vrut să mă atingă în altă parte, dar se înfrâna.

Am simțit cum inelul pe care i-l dăruisem îmi taie carnea. Am întors capul să-l privesc și m-am încordat la vederea sa, rămânând perplexă, în ghearele agoniei.

– De ce? am șoptit. Ce vrei de la mine? Un orgasm? Vrei să mi-o tragi, Gideon? Asta e? Să-ți descarci sperma în mine?

La auzul vorbelor dure pe care i le aruncam în față, respirația îi deveni șuierătoare.

– Oprește-te!

– Să mă opresc, să nu spun lucrurilor pe nume? am replicat, închizând ochii. Bine, Fă-o și gata! Numai nu-ți mai pune inelul ăla, nu te purta ca și cum ar exista ceva ce nu e.

– Nu-l scot niciodată. N-o să-l scot niciodată.

Mâna lui dreaptă mi-o eliberă pe a mea și se strecură în buzunar. L-am privit cum îmi pune înapoi pe deget inelul pe care mi-l dăruise el, după care îmi duse mâna la gură și mi-o sărută. Apoi își apăsă buzele – rapid, cu putere și cu furie – pe tâmpla mea.

– Așteaptă! îmi aruncă, scurt.

Și plecă. Liftul începu să coboare. Mi-am strâns mâna dreaptă în pumn și m-am îndepărtat de perete, respirând cu greu.

Să aștept. Ce?

Capitolul 18

La etajul douăzeci, când am coborât din lift, aveam ochii uscați și eram hotărâtă. Megumi îmi dădu drumul să intru și se ridică în picioare.

– S-a întâmplat ceva?

M-am oprit lângă biroul ei.

– N-am nici cea mai mică idee. Omul ăsta e total nebun.

Ea ridică din sprâncene.

– Pune-mă la curent!

– Aș putea să scriu o carte, am mormăit, în timp ce mă îndreptam spre biroul meu, întrebându-mă de ce naiba toată lumea era așa de interesată de viața mea amoroasă.

Când am ajuns la birou, mi-am pus geanta în sertar și m-am așezat, ca să-l sun pe Cary.

– Salut, i-am zis, când a răspuns, dacă te plictiseai cumva...

– Dacă? pufni el.

– Îți aduci aminte de dosarul ăla cu informații pe care mi l-ai făcut despre Gideon? Poți să-mi faci unul și despre doctorul Terrence Lucas?

– În regulă. Eu îl cunosc pe tipul ăsta?

– Nu. E pediatru.

Urmă o pauză, apoi:

– Ești gravidă?

– Nu! Dumnezeule! Iar dacă aș fi, mi-ar trebui un obstetrician.

– Uf! În regulă. Spune-mi, te rog, numele pe litere!

I-am dat lui Cary tot ce avea nevoie, după care am căutat cabinetul doctorului Lucas și mi-am făcut o programare ca să-l văd.

– N-am nevoie să completez o fișă pentru un pacient nou, i-am spus secretarei lui. Vreau doar o consultație rapidă.

După asta, am sunat la Vidal Records și i-am lăsat un mesaj lui Christopher Vidal, rugându-l să mă caute.

Când Mark s-a întors de la prânz, m-am dus la biroul lui și am ciocănit la ușa deschisă.

– Salut! Am nevoie de o oră liberă dimineața, pentru o programare. E în regulă dacă vin la zece și stau până la șase?

– De la zece la cinci e în regulă, Eva, mă asigură el, privindu-mă cu atenție. Totul e-n regulă?

– Pe zi ce trece tot mai bine.

– Bine, zâmbi el. Mă bucur enorm să aud asta.

Apoi, ne-am cufundat din nou în muncă, însă gândul la Gideon nu-mi dădea deloc pace. Mă trezeam că mă holbez la inelul meu, amintindu-mi ce-mi spusese când mi-l dăruise prima dată: *X-urile sunt eu, care pun stăpânire pe tine*.

Să aștept? Pe el? Să se întoarcă la mine? De ce? Nu puteam să pricep de ce îmi dăduse cu piciorul în modul în care o făcuse, ca după aceea să se aștepte să mă întorc la el. Mai ales cu Corinne amestecată în toată povestea asta.

Tot restul după-amiezii mi l-am petrecut făcând o recapitulare a ultimelor săptămâni, amintindu-mi de discuțiile pe care le avusesem cu Gideon, de lucrurile pe care le spusese ori le făcuse, căutând răspunsuri. La sfârșitul zilei, când am ieșit din clădirea Crossfire, am văzut Bentley-ul care mă aștepta în față și i-am făcut cu mâna lui Angus, care mi-a zâmbit. Aveam probleme cu șeful lui, însă Angus nu era vinovat cu nimic.

Afară era cald și înăbușitor. Oribil. M-am îndreptat spre un magazin aflat după colț, ca să-mi iau o sticlă de apă pentru drumul spre casă și o pungă de miniciocolate cu care să mă răsplătesc după ora de Krav Maga. Când am ieșit din magazin, Angus stătea pe trotuar, chiar în fața ușii. Pe când o luam după colț înapoi către Crossfire, ca să mă îndrept spre casă, l-am văzut pe Gideon ieșind din clădire împreună cu Corinne. Îi ținea mâna pe talie, conducând-o către un Mercedes sedan negru și lucios pe care l-am recunoscut, căci era una dintre mașinile lui. Ea zâmbea. Pe chipul lui era o expresie de nepătruns.

Eram atât de îngrozită, că nu mai puteam să mă mișc ori să-mi întorc privirea. Rămăsesem acolo, pironită în mijlocul trotuarului aglomerat, cu stomacul zvârcolindu-se de durere și de mânie, plină de sentimentul înfiorător, cumplit, că fusesem trădată.

El ridică privirea și în clipa aceea m-a zărit, rămânând țintuit locului, exact ca mine. Șoferul cu aer hispanic pe care îl văzusem în ziua când venise tata

deschise ușa din spate, iar Corinne dispăru în mașină. Gideon, însă, nu se mișcă din loc, cu privirea pironită într-a mea.

Așa că n-avea cum să nu vadă când am ridicat mâna și i-am arătat degetul mijlociu.

Deodată, m-a lovit un gând. I-am întors spatele lui Gideon și m-am dat într-o parte, scotocind în geantă, ca să-mi găsesc telefonul. Imediat ce l-am găsit, am sunat-o pe mama, iar când mi-a răspuns, i-am zis:

– În ziua în care am luat prânzul împreună cu Megumi, te-ai speriat îngrozitor de ceva pe trotuar, în fața clădirii Crossfire. L-ai văzut, nu-i așa? Pe Nathan. L-ai văzut pe Nathan la Crossfire.

– Da, recunoscu ea. De aceea, Richard a hotărât că ar fi cel mai bine să-i plătim cât ne cerea. Nathan spusese că va sta departe de tine, dacă are bani să plece din țară. De ce întrebi?

– Abia acum mi-am dat seama că din cauza lui Nathan ai reacționat în halul ăla, am zis, întorcându-mă și reluându-mi mersul pe trotuar. Mercedesul plecase, dar eu mă înfuriam tot mai tare. Trebuie să închid, mamă, te sun mai târziu.

– E totul în ordine? se interesă ea, temătoare.

– Nu încă, dar mă străduiesc.

– Sunt aici pentru tine, dacă ai nevoie de mine.

– Știu, am oftat eu. Sunt în regulă. Te iubesc.

Când am ajuns acasă, l-am găsit pe Cary pe canapea, cu laptopul în brațe și picioarele goale rezemate de măsuța de cafea.

– Bună, mă salută el, fără să-și ridice ochii din ecran.

Mi-am lăsat lucrurile pe jos și mi-am aruncat pantofii din picioare.

– Știi ce?

El îmi aruncă o privire pe sub părul care îi cădea neglijent în ochi.

– Ce?

– Am crezut că Gideon a luat-o la sănătoasa din cauza lui Nathan. Totul mergea bine și dintr-odată n-a mai mers și, la puțin timp după aceea, am aflat despre Nathan de la polițiști. Eu mi-am închipuit că aceste două lucruri erau legate unu de altul.

– Are logică, răspunse el, încruntându-se. Cred.

– Însă Nathan a fost la Crossfire în lunea de dinainte ca tu să fii atacat. Știu că s-a dus acolo ca să-l întâlnească pe Gideon. Știu. Nathan nu s-ar fi dus acolo ca să mă caute pe mine. Nu într-un loc ca ăla, cu atâtea echipe de pază și oameni în jurul nostru.

Cary se lăsă pe spate.

– OK. Prin urmare, ce vrea să însemne asta?

– Înseamnă că Gideon n-a avut nici o problemă după întâlnirea cu Nathan, am explicat, dând din mâini a lehamite. A fost în regulă toată săptămâna. A fost mai mult decât minunat în timpul weekendului pe care l-am petrecut împreună. La fel a fost și luni dimineață, după ce ne-am întors. Pe urmă – bang! – și-a scrântit mintea aia nenorocită și a luat-o razna cu mine luni noapte.

– Te ascult.

– Prin urmare, ce s-a întâmplat luni?

– Pe mine mă întrebi? ridică mirat Cary din sprâncene.

– Uff! Mi-am înfipt mâinile în păr. Întreb tot universul ăsta nenorocit. Pe Dumnezeu. Pe oricine. Ce dracu' s-a întâmplat cu iubitul meu?

– Credeam că ne-am înțeles să-l întrebi pe el.

– De la el am primit două răspunsuri: „Ai încredere în mine“ și „Așteaptă“. Azi mi-a dat înapoi inelul, i-am arătat eu mâna. Și încă nu și l-a scos pe cel pe care i l-am dăruit eu. Îți dai seama, măcar puțin, în ce hal mă amețește asta? Nu sunt doar niște inele, sunt promisiuni. Sunt simboluri ale posesiunii și ale credinței. De ce îl mai poartă pe-al lui? De ce e așa de important pentru el ca eu să-l port pe-al meu? Oare chiar are impresia că o să-l aștept, în timp ce el și-o trage cu Corinne?

– Asta crezi tu că face? Serios?

Am închis ochii și mi-am lăsat capul pe spate.

– Nu. Și nu pot să-mi dau seama dacă asta face din mine o naivă sau o nebună care se îmbată singură cu apă rece.

– Tipul ăsta, doctorul Lucas, are vreo legătură cu toate astea?

– Nu. Mi-am îndreptat spatele și m-am așezat lângă el pe canapea. Ai găsit ceva?

– E destul de greu, fetițo, când nu știu ce caut.

– E doar o bănuială, am zis, uitându-mă la ecran. Ce e asta?

– Transcrierea unui interviu cu Brett, luat ieri la un post de radio din Florida.

– Da? Și de ce îl citeai?

– Ascultam *Fata de aur* și mi-am zis să caut un pic ceva despre el, iar asta mi-a ieșit în față.

Am încercat să citesc, însă n-aveam un unghi bun.

– Ce zice?

– A fost întrebat dacă chiar există o Eva și el a răspuns că da, că a luat de curând iar legătura cu ea și speră că a doua oară relația va merge.

– Ce? Nu se poate!

– Ba da! zâmbi Cary, cu gura până la urechi. Prin urmare, îl ai pe fostul iubit pocăit care stă la coadă, în caz că, până la urmă, Cross nu-și bagă mințile în capul ăla tâmpit.

Eu m-am ridicat în picioare.

– Cum zici tu. Mi-e foame. Vrei ceva?

– Dacă ți-a revenit pofta de mâncare, ăsta chiar e un semn bun.

– Totul se întoarce, am răspuns. Cu vârf și îndesat.

În dimineața următoare, l-am așteptat pe Angus lângă trotuar. El a oprit, iar Paul, portarul de la clădirea unde locuiam, mi-a deschis ușa din spate.

– Bună dimineața, Angus! l-am salutat eu

– Bună dimineața, domnișoară Tramell!

Privirile ni se întâlniră în oglinda retrovizoare, iar el îmi zâmbi. În timp ce intra din nou în trafic, m-am aplecat între cele două scaune din față.

– Știi unde locuiește Corinne Giroux?

– Da, răspunse el, aruncându-mi o privire.

Eu m-am așezat la loc pe banchetă.

– Acolo vreau să merg.

Corinne locuia la colțul străzii lui Gideon. Cu siguranță, asta nu era o coincidență.

M-am dus la recepție și am așteptat timp de douăzeci de minute până să primesc permisiunea de a urca la etajul zece. Am sunat la apartamentul ei, iar când ușa s-a deschis, în prag a apărut chiar Corinne, roșie la față și cu părul ciufulit, înfășurată într-un halat de mătase, care ajungea până la pământ. Era incredibil de atrăgătoare, cu părul negru ca de mătase și ochii de un albastru-ultramarin, și avea în mișcări o grație

pe care o admiram. Eu mă blindasem în rochia mea preferată, cenușie și fără mâneci, și mă bucuram enorm că o făcusem, deoarece Corinne mă făcea să mă simt pur și simplu ca o gospodină.

–Eva, spuse ea, rămânând cu gura căscată. Ce surpriză plăcută!

–Îmi cer scuze că năvălesc la tine fără să fiu invitată. Vreau doar să te întreb ceva, în mare grabă.

–Da? Ea ținea ușa întredeschisă, sprijinindu-se de canat.

–Pot să intru? am întrebat, sec.

–Păi... aruncă ea o privire peste umăr. E cel mai bine dacă n-o faci.

–Nu mă deranjează dacă ai companie și îți promit că n-o să-ți răpesc decât un minut.

–Eva, își mușcă ea buzele. Cum să-ți spun...?

Îmi tremurau mâinile și stomacul mi se transformase într-un ghem de durere, în timp ce în creier îmi năvăleau imagini peste imagini ale lui Gideon gol în spatele ei, pentru că partida de sex de dimineață le fusese întreruptă de fosta iubită, care n-avea nici o bănuială. Cunoșteam prea bine cât de mult îi plăcea să facă sex dimineața.

De fapt, îl cunoșteam prea bine și punct. Îl cunoșteam destul de bine, încât să spun:

–Lasă prostiile, Corinne!

Ea mă privi cu ochi mari. I-am zâmbit batjocoritor.

–Gideon mă iubește pe mine. Nu și-o trage cu tine.

Ea își reveni de îndată.

–Dar nu și-o trage nici cu tine. Ar fi cazul să știu, din moment ce își petrece tot timpul liber cu mine.

– Bine, aveam să vorbim despre asta pe holul blocului.

– Îl cunosc. Nu-l înțeleg mereu, dar asta e o altă poveste. Știu că ți-ar fi spus verde în față că tu și cu el nu aveți nici o șansă, pentru că nu vrea să te păcălească. Te-a rănit în trecut, dar n-o s-o mai facă din nou.

– E foarte fascinant ce-mi spui. El știe că ești aici?

– Nu, dar o să-i spui tu. Și e-n regulă. Vreau doar să știu ce făceai în clădirea Crossfire în ziua când ai plecat de acolo arătând ca și cum abia făcuseși sex, exact la fel ca acum.

Zâmbetul ei era ca o lamă de cuțit.

– Tu ce crezi că făceam?

– Nu cu Gideon, am zis, convinsă, deși în sinea mea mă rugam ca afirmația asta să nu facă din mine o idioată perfectă. M-ai văzut, nu-i așa? Din hol aveai vedere direct în stradă și m-ai văzut că vin. La cina de la Waldorf, Gideon ți-a spus că sunt o tipă geloasă. Ai pus-o de una mică, la prânz, cu cineva dintr-un alt birou? Sau poate că te-ai mânjit singură, înainte să ieși afară?

Am văzut răspunsul pe chipul ei. Expresia i se șterse repede ca fulgerul, însă apucasem s-o văd.

– Ambele sugestii sunt absurde, îmi zise.

Am dat din cap, bucurându-mă de clipa de ușurare și de profundă satisfacție.

– Ascultă-mă! N-o să-l ai niciodată așa cum vrei. Și știu cât te doare asta. Prin asta am trecut eu în ultimele două săptămâni. Îmi pare rău pentru tine, cu adevărat.

– Du-te la dracu', cu mila ta, cu tot, se răsti ea. Ține-o pentru tine! Eu sunt cea cu care își petrece timpul.

– Iar asta e calitatea care te salvează, Corinne. Dacă ai fi atentă, ți-ai da seama că în acest moment el suferă. Fii prietena lui! M-am îndreptat spre lifturi și i-am aruncat peste umăr: Să ai o zi bună!

Ea trânti ușa în spatele meu.

Când am intrat înapoi în Bentley, i-am cerut lui Angus să mă ducă la cabinetul doctorului Terrence Lucas. Angus, care tocmai îmi închide ușa, se opri o clipă să mă privească.

– Gideon o să fie tare furios, Eva.

Eu am dat din cap, în semn că i-am înțeles perfect avertismentul.

– O să mă ocup de asta când va veni timpul.

Clădirea în care doctorul Lucas avea cabinetul particular nu ieșea cu nimic în evidență, însă interiorul era cald și te îmbia să intri. Sala de așteptare avea lambriuri din lemn închis la culoare, iar pe pereți atârnau o mulțime de poze cu bebeluși și copii. Pe mese tronau reviste pentru părinți, frumos aranjate în teancuri, în timp ce locul de joacă era curat și ținut sub supraveghere.

Mi-am anunțat prezența și am luat loc, dar nici nu mă așezasem bine, când am fost chemată de asistentă. Aceasta m-a condus la biroul doctorului Lucas, nu în cabinetul unde examina pacienții, iar el s-a ridicat de pe scaun la vederea mea, ocolind în grabă biroul.

– Eva! Îmi întinse mâna, iar eu i-am strâns-o cu blândețe. Nu era nevoie să-ți faci o programare.

Eu i-am zâmbit de complezență.

– Nu știam cum altfel să ajung la tine.

– Stai jos!

Am luat loc, însă el a rămas în picioare, sprijinit de birou, cu mâinile pe marginea acestuia. Se plasase

într-o poziție de putere, făcându-mă să mă întreb de ce simțea nevoia să o adopte cu mine.

–Cu ce pot să te ajut? se interesă el. Avea un aer calm și încrezător, iar zâmbetul îi era larg și deschis. La cât de bine arăta și la ce maniere plăcute avea, puteam să jur că orice mamă ar fi avut încredere în priceperea și integritatea lui.

–Gideon Cross ți-a fost pacient, nu-i așa?

Zâmbetul i se șterse imediat de pe față și se ridică în picioare.

–Nu am libertatea să discut despre pacienții mei.

–La spital, când mi-ai spus că „nu ai libertatea să discuți", nu mi-am dat seama, deși ar fi fost cazul, am replicat, bătând darabana cu degetele în brațul fotoliului. Ai mințit-o pe mama lui. De ce?

Doctorul Lucas se îndreptă spre partea cealaltă a biroului său, astfel încât acesta stătea acum între noi.

–Ți-a spus el asta?

–Nu. Mi-am dat seama pe parcurs. Cu titlul de ipoteză, de ce-ai mințit în legătură cu rezultatele unei examinări?

–N-aș minți. Trebuie să pleci.

–Ei, hai! am făcut, lăsându-mă pe spate și punând picior peste picior. Mă aștept la ceva mai mult de la tine. Unde au dispărut afirmațiile că Gideon este un monstru lipsit de suflet, care și-a pus în cap să corupă toate femeile din lume?

–Mi-am dat osteneala și te-am avertizat, răspunse el, privindu-mă cu ochi întunecați, cu buzele curbate într-un rictus; dintr-odată, nu mai era așa de atrăgător. Dacă vei continua să-ți bați joc de viața ta, eu nu pot să fac nimic.

– O să mă descurc. Trebuia doar să văd ce față o să faci. Trebuia să-mi dau seama dacă am dreptate.

– Nu ai. Cross n-a fost niciodată pacientul meu.

– Asta ține de semantică: mama lui te-a consultat. Și, dacă tot îți petreci zilele otrăvit de faptul că soția ta s-a îndrăgostit de el, gândește-te la ce i-ai făcut tu unui copilaș care avea nevoie de ajutor.

Glasul meu deveni mai tăios, pe măsură ce mă furia mă cuprindea. Nu mă puteam gândi la ce i se întâmplase lui Gideon fără să mă simt cuprinsă de gânduri violente față de toți cei care contribuiseră la chinul său. M-am ridicat în picioare.

– Ceea ce s-a întâmplat între el și soția ta a fost între doi adulți care au consimțit în mod liber. Ceea ce i s-a întâmplat lui, în copilărie, a fost o crimă, iar felul în care ai contribuit tu la asta este de-a dreptul o batjocură.

– Ieși afară!

– Cu plăcere.

Am deschis ușa cu furie și aproape că m-am izbit de Gideon, care se sprijinea de zid, chiar în fața biroului. El mă prinse de braț, însă îl țintuia pe doctorul Lucas cu o privire înghețată plină de furie și de ură.

– Stai departe de ea, îi zise el, aspru.

Zâmbetul lui Lucas era plin de maliție:

– Ea a venit la mine.

Gideon zâmbi și el, făcându-mă să mă cutremur:

– Dacă o vezi că se apropie, îți sugerez să o iei la goană în direcția opusă.

– Ce ciudat! Exact asta am sfătuit-o eu, dar în legătură cu tine.

Eu i-am arătat doctorului degetul mijlociu. Gideon pufni, prinzându-mi mâna, și mă trase după el pe culoar.

– Ce te-a apucat de le toți arăți oamenilor degetul?

– De ce? E un gest clasic.

– Nu puteți să dați buzna aici! se răsti fata de la recepție la noi, când am trecut pe lângă biroul ei.

El îi aruncă o privire.

– Poți să anulezi apelul către echipa de securitate, că noi plecăm.

Și am ieșit în hol.

– M-a pârât Angus? am mormăit, încercând să-mi eliberez brațul.

– Nu. Nu te mai zvârcoli! Toate mașinile au dispozitive GPS de urmărire.

– Ești un maniac al controlului. Știai?

El apăsă pe butonul liftului și mă privi încruntat.

– Serios? Și tu cum ești? Te-ai dus peste tot. La mama. La Corinne. La blestematul de Lucas. Ce dracu' faci, Eva?

– Nu e treaba ta, l-am sfidat. Ne-am despărțit, ții minte?

El își încleștă maxilarul. Stătea în fața mea, îmbrăcat în costum, arătând atât de elegant și de civilizat și, în același timp, radiind de o energie sălbatică și febrilă. Contrastul între ceea ce vedeam când mă uitam la el și ceea ce simțeam îmi ațâța foamea de el. Îmi plăcea la nebunie că acest bărbat fusese al meu. Fiecare centimetru delicios și de nestăpânit din ființa lui.

Liftul ajunsese și am pășit înăuntru. Simțeam că, de atâta excitare, scot scântei. Gideon venise după mine, iar asta mă înnebunea de dorință. El introduse

o cheie în panoul de comandă al liftului, făcându-mă să pufnesc.

–A mai rămas ceva care să nu fie al tău în New York?

În clipa următoare, se repezi la mine, înfigându-mi o mână în păr și cealaltă pe fese, astupându-mi gura cu a lui, într-un sărut violent. Nu pierdu timpul, îndepărtându-mi buzele cu limba și băgându-mi-o în gură adânc și cu putere. Am gemut și m-am agățat de mijlocul lui, ridicându-mă pe vârfuri ca să fac acest contact și mai profund între noi. El își înfipse dinții în buza mea de jos, atât de puternic, încât durerea mă săgetă.

–Crezi că e de ajuns să spui câteva cuvinte, ca s-o sfârșești? Nu s-a terminat nimic, Eva.

Mă înghesuise la peretele liftului. Eram țintuită de un bărbat de 1, 85 m, cuprins de o excitație violentă.

–Mi-e dor de tine, am șoptit, apucându-l la rândul meu de fese și trăgându-l și mai aproape.

–Îngeraș, gemu Gideon.

Mă săruta atât de profund, de lipsit de rușine și cu disperare.

–Ce faci? șopti el, cu răsuflarea întretăiată. Te învârți peste tot, răscolești totul.

–Am avut timp la dispoziție, am replicat, respirând la fel de agitată ca și el, din moment ce i-am dat cu piciorul iubitului meu idiot.

El gemu, cuprins de o patimă sălbatică, și mă trase de păr atât de tare, că începuse să mă doară.

–Nu poți să repari asta cu un sărut sau cu o partidă de sex, Gideon. Nu și de data asta.

Îmi era îngrozitor de greu să-i dau drumul; aproape imposibil, după săptămânile în care nu avusesem nici dreptul, nici ocazia să-l ating. Aveam nevoie de el.

El își lipi fruntea de a mea.

– Trebuie să ai încredere în mine.

Mi-am proptit mâinile în pieptul lui și l-am împins, iar el îmi dădu drumul, cercetându-mă cu privirea.

– Nu am dacă nu vorbești cu mine, am continuat, ducându-mă la panoul de control și scoțând cheia din el ca să i-o întind lui Gideon, astfel că liftul își reluă coborârea. M-ai făcut să trec prin chinurile iadului, înadins. M-ai făcu să sufăr. Și nu se întrevede nici un capăt. Nu știu ce dracu' faci, campionule, dar nu mă prind în jocul ăsta de rahat de-a Dr. Jekyll și Mr. Hyde.

El își vârî mâna în buzunar, cu mișcările relaxate și controlate pe care le avea atunci când era cel mai periculos.

– Ești total de nestăpânit.

– Când am hainele pe mine. Obișnuiește-te cu asta!

Ușile liftului s-au deschis și am ieșit. El îmi puse mâna pe mijloc, făcându-mă să mă înfior. Această atingere inofensivă, prin straturile de material, mă adusese în culmea excitației încă de la bun început.

– Dacă îți mai pui mâna pe mijlocul lui Corinne în felul ăsta, o să-ți rup degetele.

– Știi că nu vreau pe nimeni altcineva, murmură el. Nu pot. Patima după tine mă consumă.

Atât Bentley-ul, cât și Mercedesul erau parcate lângă trotuar. Cât timp fusesem înăuntru, cerul se întunecase, ca și cum ar fi vrut să fie în ton cu bărbatul de lângă mine. Aerul era plin de o tensiune apăsătoare, un prim semn că se apropia o furtună de vară.

M-am oprit sub copertina de la intrare și m-am uitat la Gideon.

– Spune-le să meargă ei împreună! Noi doi avem de vorbit.

– Ăsta era și planul.

Angus și duse mâna la șapcă și se așeză la volan, iar celălalt șofer se îndreptă spre Gideon ca să-i înmâneze cheile mașinii.

– Domnișoară Tramell, zise el, în chip de salut.

– Eva, el este Raúl.

– Ne întâlnim din nou, am răspuns eu. Ai transmis mesajul meu, data trecută?

– L-a transmis, interveni Gideon, strângându-mă ușor de mijloc.

– Mulțumesc, Raúl, i-am zâmbit eu, radioasă.

Raúl se îndreptă spre locul din față al Bentley-ului, în timp ce Gideon mă conducea la Mercedes, deschizându-mi portiera. M-a străbătut un ușor fior când s-a urcat la volan și și-a aranjat scaunul, ca să-i încapă picioarele lungi. A pornit motorul și a intrat în trafic, conducând mașina puternică ca un profesionist, plin de nonșalanță, prin nebunia străzilor newyorkeze.

– Când mă uit cum conduci, simt că te doresc, i-am zis, observând cum își încleștează mâinile pe volan la auzul acestor cuvinte.

– Dumnezeule! Îmi aruncă rapid o privire. Ai un fetiș legat de mijloacele de transport.

– Am un fetiș numit Gideon, am rostit încet. Au trecut atâtea săptămâni.

– Și urăsc fiecare secundă care s-a dus. Este un chin groaznic și pentru mine, Eva. Nu pot să mă concentrez. Nu pot să dorm. Îmi pierd cumpătul de nervi la cea mai mică problemă care apare. Sunt în iad fără tine.

Nu voiam cu nici un preț să sufere, însă aș fi mințit dacă n-aș fi recunoscut că propria suferință mi se părea mai greu de suportat, știind că și lui îi e la fel de dor ca și mie. M-am răsucit, întorcându-mă spre el.

– De ce ne faci una ca asta?

– Am avut o ocazie favorabilă și am profitat de ea, răspunse el, strângând din dinți. Separarea dintre noi e prețul pe care trebuie să-l plătesc. N-o să țină o veșnicie. Am nevoie să ai răbdare.

Am scuturat din cap.

– Nu, Gideon. Nu pot. Nu mai pot.

– Nu mă părăsești. N-o să te las.

– Te-am părăsit deja. Nu vezi? Îmi trăiesc viața și tu nu faci parte din ea.

– Ba fac parte, în toate felurile în care pot acum.

– Punându-l pe Angus să mă urmărească? Ei, hai! Asta nu este o relație, am pufnit, lăsându-mi ușor obrazul pe spătarul scaunului. Sau, în orice caz, nu e relația pe care mi-o doresc.

– Eva! oftă el adânc. Tăcerea mea este cel mai mic lucru dintre două rele. Simt că, indiferent dacă o să-ți explic sau nu, o să te îndepărtez de mine, însă dacă îți explic, riscurile sunt cele mai mari. Crezi că vrei să știi, însă, dacă îți spun, o să regreți. Ai încredere când îți spun că există unele laturi ale mele pe care nu vrei să le vezi.

– Trebuie să-mi dai ceva cu care să pot supraviețui. Acum nu am nimic. Sunt golită.

I-am pus mâna pe coapsă și am simțit cum mușchii îi tresar la atingerea mea. El își așează mână peste a mea.

– Tu ai încredere în mine. În ciuda faptului că vezi contrariul, ai ajuns să te încrezi în ceea ce știi. Iar asta e ceva imens, Eva. Pentru amândoi. Pentru noi, și gata.

– Nu există noi.

– Nu mai spune asta!

– Ai vrut să am încredere oarbă în tine și am, însă nu-ți pot da mai mult de atât. Îmi ofereai atât de puțin

din tine, dar am rezistat, pentru că te aveam pe tine. Iar acum nu mai...

– Ba mă ai, protestă el.

– Nu în felul în care am nevoie de tine. Am ridicat dintr-un umăr, stângaci. Mi-ai dat trupul tău și am fost lacomă cu el, pentru că numai așa te deschizi față de mine. Acum, însă, nu-l mai am și, când văd cu ce am rămas, constat că sunt doar promisiuni. Nu sunt de ajuns pentru mine. În absența ta, nu am decât o grămadă de lucruri pe care mi le ascunzi.

El rămăsese cu privirea ațintită drept înainte, rigid. Mi-am tras mâna dintr-a lui și m-am întors în partea cealaltă, întorcându-i spatele, uitându-mă pe geam la orașul care trepida.

– Eva, dacă te pierd, rupse el tăcerea, cu glas răgușit, rămân fără nimic. Tot ceea ce am făcut a fost ca să nu te pierd.

Mi-am lăsat capul pe geam.

– Am nevoie de mai mult. Dacă nu pot să am exteriorul tău, atunci am nevoie de sufletul tău, însă tu nu m-ai lăsat niciodată să pătrund în el.

El conducea tăcut, târându-se în traficul dimineții. O picătură enormă de ploaie se izbi de parbriz, urmată de încă una.

– După moartea tatălui meu, spuse el, încet, mi-a fost foarte greu să mă adaptez la schimbările apărute. Îmi amintesc că oamenilor le plăcea de el, erau încântați să fie pe lângă el. Doar îi îmbogățea pe toți, nu? Și, dintr-odată, lumea s-a întors cu fundul în sus și toți au fost cuprinși de ură împotriva lui. Mama, care până atunci fusese fericirea întruchipată, plângea fără încetare. Și se certa în fiecare zi cu tata. Asta îmi amintesc cel mai bine – țipetele și certurile continue.

M-am uitat la el, cercetându-i profilul ca tăiat în piatră, fără să scot însă nici un cuvânt, de teamă ca această clipă să nu dispară.

– Ea s-a recăsătorit imediat. Ne-am mutat din oraș. A rămas însărcinată. Nu știam niciodată când mai dau peste încă un om ruinat de tata și am înghițit multe mizerii pentru asta de la ceilalți copii. De la părinții lor. De la profesori. Asta era o schimbare imensă. Chiar și în ziua de azi, oamenii încă mai vorbesc despre tata și despre ce a făcut. Eram îngrozitor de furios, pe toată lumea. Făceam încontinuu crize. Spărgeam lucruri.

Se opri la un semafor, respirând sacadat.

– După ce s-a născut Christopher, am început să fac și mai urât, iar pe la cinci ani, el începuse să mă imite, făcând crize la cină și azvârlindu-și farfuria pe masă ori pe jos. Pe atunci, mama era însărcinată cu Ireland, așa că ea și Vidal au hotărât că e timpul să încep o terapie.

Lacrimile îmi brăzdau fața, imaginându-mi copilul care fusese cândva – speriat, rănit și simțindu-se ca un străin în noua viață a mamei lui.

– Au venit la noi acasă – o femeie psiholog și un doctorand al ei. Totul a început bine. Amândoi erau drăguți, atrăgători și răbdători. Curând, însă, psihologul a început să-i acorde tot mai mult timp mamei, ca s-o consilieze, pentru că avea o sarcină dificilă, pe lângă cei doi băieți pe care nu-i putea stăpâni. Eu eram lăsat tot mai des singur cu doctorandul.

Gideon trase pe dreapta și opri mașina. Strângea volanul cu atâta putere, că degetele i se albiseră, și înghițea încontinuu în sec. Răpăiala ploii se mai potolise, lăsându-ne singuri cu adevărurile noastre dureroase.

—Nu trebuie să-mi povestești în continuare, am șoptit, desfăcându-mi centura, ca să mă apropii de el. I-am atins chipul cu degete ude de lacrimile mele.

Nările îi fremătau sub povara respirației grele.

—Mă aducea la orgasm. De fiecare dată, nu se oprea până când n-ajungeam la orgasm, ca să poată să spună că-mi place.

Mi-am scos pantofii și i-am desprins mâna de pe volan, ca să mă așez în poala lui și să-l iau în brațe. El mă prinse atât de strâns, că abia mai puteam respira, însă n-am zis nimic. Ne aflam pe o stradă incredibil de aglomerată, pe care râuri nesfârșite de mașini se scurgeau într-o parte și mulțimi de pietoni în alta, însă nici unuia dintre noi nu-i păsa. Gideon tremura violent, ca și cum ar fi suspinat incontrolabil, însă nu scotea nici un sunet și nici o lacrimă nu-i curgea din ochi.

Cerul plângea pentru el, căci ploaia se prăvălea peste noi cu mânie, făcând ca pământul să scoată aburi.

I-am prins capul în mâini și mi-am lipit fața udă de a lui.

—Șșș, iubitule! Înțeleg. Știu cum te simți, știu privirea plină de satisfacție cu care se uită la tine după aia. Și rușinea, tulburarea și vina pe care le simți. Nu e vina ta. Tu n-ai vrut. Nu ai găsit nici o plăcere.

—La început, eu l-am lăsat să mă atingă, șopti el. El zicea că e din cauza vârstei... hormonii... că trebuie să mă masturbez, ca să mă calmez. Să nu mai fiu tot timpul așa de furios. M-a atins, spunându-mi că o să-mi arate cum s-o fac cum trebuie. Că n-o făceam bine...

—Gideon, nu!

M-am dat în spate, ca să-l privesc, imaginându-mi ce turnură luaseră lucrurile din acel moment, ce cuvinte

trebuie să fi fost spuse, astfel încât să pară că Gideon fusese instigatorul propriului său viol.

– Erai un copil, dominat de un adult care cunoștea toate butoanele pe care să apese. Vor să te facă să pară că e vina ta, astfel încât să n-aibă nici un sentiment de culpabilitate în crima pe care au comis-o, dar nu e adevărat.

Ochii lui erau imenși și întunecați, iar chipul îi era palid. Mi-am apăsat ușor buzele de ale lui, simțind gustul lacrimilor mele.

– Te iubesc. Și te cred. Nimic din ce s-a întâmplat nu a fost vina ta.

Gideon își îngropase mâinile în părul meu, ținându-mă strâns, în timp ce-mi devora gura cu sărutări disperate.

– Nu mă părăsi!

– Să te părăsesc? O să mă mărit cu tine.

Inspiră adânc, după care mă trase mai aproape de el, mâinile lui neliniștite și aspre alunecând peste trupul meu.

Un ciocănit nerăbdător în geam mă făcu să tresar. Un polițist îmbrăcat într-o pelerină de ploaie ne privea prin parbrizul care nu era fumuriu, încruntându-se de sub cozorocul șepcii.

– Aveți treizeci de secunde la dispoziție ca s-o ștergeți de aici, altfel o să vă acuz de comportament indecent în public.

Stânjenită, cu fața în flăcări, m-am întors în scaunul meu, prăbușindu-mă în el cu o mișcare lipsită de orice grație. Gideon așteptă până când mi-am pus centura, după care porni mașina. Își duse mâna la frunte, în semn de salut către polițist, iar apoi reintră în trafic.

Mă luă de mână, o duse la buze și îmi sărută degetele, șoptind:

– Te iubesc.

Eu am încremenit, cu inima cât pe-aci să-mi sară din piept.

Își împleti degetele cu ale mele, punându-și-le pe picior. Ștergătoarele se mișcau ritmic, tempoul lor ordonat bătându-și joc de pulsul meu care o luase razna.

Am înghițit în sec și am șoptit:

– Mai spune o dată!

Gideon se opri la un semafor și-și întoarse capul spre mine. Părea epuizat, ca și cum și-ar fi cheltuit toată energia imensă pe care o avea de obicei și acum ar fi trăit doar din rămășițele ei. Însă ochii îi erau blânzi și strălucitori și buzele îi erau arcuite într-un zâmbet iubitor și plin de speranță.

– Te iubesc. Tot nu e cel mai bun cuvânt, dar știu că vrei să auzi asta.

– Am nevoie să aud, am încuviințat încetișor.

– Dar e cazul să pricepi diferența, continuă el, în timp ce semaforul se făcea verde și plecam din nou. Oamenii trec peste dragoste. Pot să trăiască fără ea, pot să se desprindă. Iubirea poate să fie pierdută și regăsită. Asta, însă, nu mi se va întâmpla mie. N-o să-ți supraviețuiesc, Eva.

În clipa în care am văzut privirea pe care mi-o aruncă, mi s-a tăiat respirația.

– Sunt obsedat de tine, îngeraș. Sunt dependent de tine. Ești tot ce-am vrut, tot ce mi-am dorit, tot ce-am visat. Ești totul. Trăiesc și respir prin tine. Pentru tine.

Mi-am pus și mâna cealaltă peste mâinile noastre unite.

– Sunt atâtea lucruri pe lume care te așteaptă. Doar că nu știi încă.

– N-am nevoie de nimic altceva. În fiecare dimineață, pot să mă trezesc și să înfrunt lumea pentru că tu ești în ea.

Coti la colțul străzii și se opri în fața clădirii Crossfire, în spatele Bentley-ului. Opri motorul, își scoase centura și respiră adânc, înainte să continue:

– Datorită ție, lumea are sens pentru mine, cum n-a mai avut până acum. Acum, cu tine, am și eu un loc în ea.

Brusc, am înțeles de ce muncea cu atâta încrâncenare, de ce avea un succes atât de nebunesc la o vârstă atât de tânără. Fusese mânat de dorința să-și găsească locul în lume, să nu mai fie un proscris.

Își trecu delicat degetele peste obrazul meu. Îmi fusese atât de dor de această atingere, că-mi sângera inima acum, că o simțeam din nou.

– Când te întorci la mine? am întrebat blând.

– De îndată ce voi putea. Și, aplecându-se spre mine, își lipi buzele de ale mele. Așteaptă!

Capitolul 19

Când am ajuns la birou, am găsit un mesaj de la Christopher. Am stat în cumpănă câteva clipe, neștiind dacă să-mi continui căutarea după adevăr. Christopher nu era un om pe care să-l vreau mai aproape de mine.

Eram însă bântuită de expresia de pe chipul lui Gideon când îmi vorbise despre trecutul lui, de sunetul glasului său, atât de răgușit de rușinea și de chinul care-i erau vii în minte.

Îi simțeam durerea ca și cum ar fi fost a mea.

În cele din urmă, nu-mi mai rămăsese altă opțiune. L-am sunat înapoi pe Christopher și i-am propus să luăm prânzul împreună.

– Să iau prânzul cu o femeie frumoasă? răspunse el, cu un zâmbet în glas. Absolut!

– Săptămâna asta, în orice zi, ar fi excelent.

– Ce zici de azi? sugeră el. Mă apucă uneori pofta de delicatesele din locul ăla unde m-ai dus.

– E-n regulă. La douăsprezece?

Abia stabilisem ora și închisesem, când Will se opri în fața biroului meu, privindu-mă cu ochi rugători, de cățel.

– Ajutor!

– Acum! i-am zâmbit eu.

Cele două ore s-au scurs în grabă. La ora douăsprezece, am coborât și l-am găsit pe Christopher în hol, așteptându-mă. Părul lui șaten-închis era o încâlceală de bucle scurte și cârlionțate, iar ochii verzi-cenușii îi scânteiau. În pantaloni negri, cu o cămașă cu mânecile suflecate, avea un aer atrăgător și plin de încredere. Mă întâmpină cu zâmbetul lui strengăresc, iar în acel moment m-a izbit: nu puteam să-l întreb ce-i spusese mamei lui cu atât de mult timp în urmă. Și el era tot un copil, care trăia într-un cămin disfuncțional.

– M-ai zgândărit, cu telefonul tău, mi se adresă el. Dar trebuie să recunosc că sunt curios de ce-ai făcut-o. Mă întreb dacă are vreo legătură cu faptul că Gideon s-a întors la Corinne.

Asta m-a durut. Îngrozitor. Am fost nevoită să trag adânc aer în piept, după care să expir, ca să mă eliberez de tensiune. Eu știam mai bine ce se petrece. N-aveam îndoieli. Însă eram destul de cinstită, încât să recunosc că voiam să fiu proprietara lui Gideon. Voiam să strig că e al meu, să intru în posesia lui, să le spun tuturor că e al meu.

– De ce îl urăști atât de tare? am întrebat, luând-o înaintea lui prin ușile rotative. În depărtare, încă se mai auzea bubuitul tunetelor, însă ploaia caldă și puternică încetase, lăsând străzile pline de bălți murdare.

El mă ajunse din urmă pe trotuar și îmi puse mâna pe mijloc. La această atingere am simțit cum mă străbate un fior de repulsie.

– De ce? Vrei să facem schimb de notițe?

– Sigur! De ce nu?

Până la sfârșitul prânzului, îmi făcusem o idee destul de clară despre motivele care-i provocaseră ura lui Christopher. Lui nu-i păsa decât de bărbatul pe care îl vedea în oglindă. Gideon era mai frumos, mai bogat, mai puternic, mai încrezător... pur și simplu *mai*. Iar Christopher era, în mod clar, ros de gelozie. Amintirile lui despre Gideon erau influențate de impresia lui că, în copilărie, Gideon avusese parte de toată atenția, fapt care putea fi adevărat, dacă mă gândeam la cât fusese de tulburat. Mai rău decât atât, rivalitatea dintre frați se extinsese și în viața lor profesională, când Cross Industries ajunsese acționar majoritar la Vidal Records. Mi-am pus în minte să-l întreb pe Gideon de ce făcuse asta.

În fața clădirii Crossfire, ne-am oprit, ca să ne luăm rămas-bun. Un taxi care trecea cu viteză intră într-o baltă enormă, trimițând spre mine un val de apă. M-am ferit înjurând, cât pe-aci să cad peste Christopher.

– Mi-ar plăcea să mai ieșim împreună, Eva. Ce zici de-o invitație la cină?

– Ținem legătura, am zis, evaziv. Colegul meu de apartament e bolnav acum și trebuie să stau cu el cât mai mult cu putință.

– Ai numărul meu de telefon, zâmbi el, sărutându-mi mâna, cu un gest care cu siguranță i se părea atrăgător. Și o să țin legătura.

Am trecut de ușile rotative de la Crossfire și m-am îndreptat spre turnicheți. Unul dintre paznicii în costume negre de la biroul de securitate mă opri.

– Domnișoară Tramell, zâmbi el, puteți veni cu mine, vă rog?

L-am urmat la biroul de securitate de unde îmi luasem ecusonul când fusesem angajată. El îmi deschise ușa, iar înăuntru mă aștepta Gideon.

Se sprijinea de un birou, cu brațele încrucișate, arătând înfiorător de frumos, bun de făcut amor și ușor amuzat. După ce ușa se închise în urma mea, el oftă, clătinând din cap.

– Mai sunt și alți oameni în viața mea pe care ți-ai pus în cap să-i hărțuiești cu întrebări despre mine? intră el direct în subiect.

– Iar mă spionezi?

– Stau cu un ochi protector pe tine.

Am ridicat o sprânceană:

– Și de unde știi dacă l-am hărțuit sau nu?

Zâmbetul care-i fusese aproape invizibil i se mări pe față:

– Pentru că te cunosc.

– Ei bine, nu l-am hărțuit deloc. Pe bune, deloc, am adăugat, văzându-l că mă privește neîncrezător. Așa aveam de gând, dar m-am răzgândit. Și de ce stăm în camera asta?

– Îngeraș, ai pornit cumva într-o cruciadă?

Amândoi vorbeam cu ocolișuri și nu prea înțelegeam de ce. Nu-mi păsa însă, pentru că îmi dădusem seama de un lucru mult mai important.

– Realizezi că ai reacționat foarte calm la faptul că am luat prânzul cu Christopher? Și că la fel am reacționat și eu față de faptul că tu îți petreci timpul cu Corinne? Amândoi reacționăm cât se poate de diferit față de cum făceam acum o lună.

El se schimbase. Zâmbea, și în felul plin de căldură în care o făcea era ceva absolut unic.

– Avem încredere unul în celălalt, Eva. Este bine așa, nu?

– Faptul că am încredere în tine nu înseamnă că am închis ochii la ce se petrece între noi. De ce ne ascundem în acest birou?

– Dezmințire plauzibilă.

Gideon se ridică și veni spre mine, îmi luă fața în palme, dându-mi capul pe spate, și mă sărută blând.

– Te iubesc.

– Începi să te pricepi s-o spui.

El își trecu degetele prin noile mele șuvițe.

– Îți amintești de noaptea aceea când ai avut coșmar și eu eram plecat? M-ai întrebat unde am fost.

– Și încă mă întreb.

– M-am dus la hotel, ca să eliberez camera aia. Cuibușorul meu de nebunii, cum i-ai zis tu. Nu mi s-a părut momentul potrivit să-ți explic asta, când tu abia vomitaseși toată fierea din tine.

Am oftat profund. Era o mare ușurare să aflu unde fusese. Și o ușurare și mai mare să aflu că acel cuibușor de nebunii nu mai exista.

El mă privi cu blândețe.

– Uitasem total de el, până la ședința cu doctorul Petersen. Știm amândoi că n-o să-l mai folosesc niciodată. Iubita mea preferă mijloacele de transport, în locul paturilor.

Și, cu un zâmbet, Gideon ieși din încăpere, lăsându-mă să privesc lung în urma lui.

În locul său, în ușă se ivi silueta omului de la serviciul de pază, iar eu mi-am îngrămădit într-un colț al minții gândurile care se învârtejeau în cap, ca să le pot rumega mai târziu, când urma să am timp să cercetez cu adevărat direcția înspre care mă duceau.

*

În drum spre casă, am luat o sticlă de suc acidulat de mere, pe post de șampanie. Din când în când zăream Bentley-ul care mă urma, gata oricând să oprească și să mă ia. Până acum, lucrul acesta mă enervase, pentru că legătura încă neruptă dintre noi pe care o simboliza îmi mărea și mai tare tulburarea provocată de despărțirea de Gideon. Acum însă, vederea lui mă făcea să zâmbesc.

Doctorul Petersen avusese dreptate. Abstinența și libertatea îmi limpeziseră mintea. Într-un fel, distanța dintre mine și Gideon ne făcuse mai puternici, ne ajutase să ne apreciem mai mult unul pe altul și ne făcuse să nu mai considerăm că ni se cuvine chiar totul. Acum îl iubeam mai mult ca oricând și simțeam asta în timp ce plănuiam să petrec seara cu colegul meu de apartament, fără să am deloc habar pe unde umblă Gideon sau cu cine o fi. N-avea importanță. Știam că eram în gândurile lui, în inima lui.

Deodată, telefonul începu să sune, așa că l-am scos din geantă. Am zărit numele mamei pe ecran și am răspuns.

– Bună, mamă!

– Nu înțeleg ce tot caută! se plânse ea, cu un glas care părea furios și înecat în lacrimi. Nu-l lasă în pace pe Richard. Azi s-au dus la el la birou și au luat copii ale înregistrărilor camerelor de luat vederi.

– Detectivii?

– Da. Sunt neobosiți. Ce tot vor?

Am cotit și am intrat pe strada mea.

– Să prindă un criminal. Probabil că vor să-l vadă pe Nathan intrând și ieșind. Să verifice ora sau ceva de genul ăsta.

– E ridicol!

– Da, dar e doar ce cred eu. Nu-ți face griji! Nu pot să găsească nimic, pentru că Stanton e nevinovat. Totul o să fie în regulă.

– A fost tare bun în privința asta, Eva, spuse ea încetișor. E atât de bun cu mine!

Am oftat, la auzul notei rugătoare din glasul ei.

– Știu, mamă. Înțeleg. Și tata înțelege. Ești acolo unde trebuie să fii. Nimeni nu te judecă. Toți suntem bucuroși.

Am reușit s-o liniștesc abia când am ajuns la ușa apartamentului meu. În tot acest timp m-am întrebat ce-ar fi putut să vadă detectivii dacă ar fi luat și înregistrările de la Crossfire. Povestea relației mele cu Gideon putea să fie monitorizată datorită momentelor în care mă aflasem în holul de intrare de la Cross Industries împreună cu el. Acolo îmi făcuse prima propunere, aruncându-mi dur în față dorința lui. Acolo mă țintuise de perete, imediat după ce fusesem de acord să fac sex doar cu el. Și tot acolo îmi respinsese atingerea în ziua aceea oribilă când începuse să se îndepărteze de mine. Detectivii urmau să vadă totul dacă aveau să caute destul de mult înapoi în timp, aveau să vadă acele momente private și personale.

– Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, am zis, în timp ce-mi lăsam sacoșa și geanta pe blatul pentru micul dejun. În seara asta stau acasă.

După ce am închis, am observat un pardesiu necunoscut, aruncat pe unul dintre scaunele de bar. Am strigat spre Cary:

– Dragule, m-am întors!

Am pus sucul de mere în frigider și m-am îndreptat spre camera mea, ca să fac un duș. Tocmai ajunsesem

în prag, când ușa camerei lui Cary s-a deschis și dinăuntru a ieșit Tatiana. Am holbat ochii la vederea costumului ei de asistentă obraznică, asortat cu jartiere și ciorapi cu plasă.

–Salut, drăguțo, zise ea, cu un aer îngâmfat. Ai grijă de el pentru mine!

Era atât de înaltă pe tocuri, că trebuia să-mi înalț privirea ca să-i văd chipul. Tatiana Cherlin, care era un model de succes, avea genul de chip și de corp care puteau opri traficul în loc.

Am clipit, urmărind-o din priviri pe blonda zveltă care dispărea în living. Peste câteva clipe, am auzit cum se închide ușa de la intrare.

Apoi se ivi și Cary în ușa camerei lui, ciufulit, aprins la față, numai în boxeri; se rezemă de tocul ușii, zâmbindu-mi leneș și plin de satisfacție.

–Salut!

–Salut și ție! S-ar zice că ai avut o zi bună.

–Ei, da!

Asta îmi smulse un zâmbet.

–Să știi că nu te judec, dar credeam că ai terminat cu Tatiana.

–Nu mi-a trecut niciodată prin cap că am fi început ceva, replică el, trecându-și o mână prin păr și ciufulindu-l și mai tare. Dar azi și-a făcut apariția, îngrijorată, neștiind cum să-și mai ceară scuze. A fost la Praga și abia azi-dimineață a auzit ce mi s-a întâmplat. Așa că a venit în grabă aici, îmbrăcată cum ai văzut-o, de parcă mi-ar fi citit gândurile perverse.

M-am rezemat și eu de tocul ușii.

–Cred că te cunoaște.

– Da, așa cred, dădu el din umeri. O să vedem cum merge. Știe că îl am pe Trey și că sper să rămână în viața mea. Dar Trey... știu că lui n-o să-i placă.

Îmi părea foarte rău pentru ei doi. Trebuiau să facă o mulțime de compromisuri, pentru ca relația lor să funcționeze.

– Ce-ar fi să uităm de iubiții noștri o seară și să punem de-un maraton de filme de acțiune? Am cumpărat niște șampanie fără alcool.

El ridică o sprânceană.

– Și unde-i distracția aici?

– Nu poți să combini medicamentele cu alcoolul, i-am amintit, sec.

– Azi nu te duci la Krav Maga?

– Recuperez mâine. Am chef să mă relaxez împreună cu tine. Vreau să stau tolănită pe canapea, să mănânc pizza cu bețișoarele și mâncare chinezească direct cu degetele.

– Ești o rebelă, fetițo, zâmbi el încântat. Și tocmai te-ai ales cu o întâlnire.

Parker se izbi de saltea cu o bufnitură și eu am scos un strigăt, încântată de propriu-mi succes.

– Da! am exclamat, ridicând pumnul.

Nu fusese deloc ușor să învăț cum să arunc la pământ un tip greu ca Parker. Cred că îmi luase mai mult timp decât ar fi fost nevoie ca să găsesc echilibrul corect de care aveam nevoie pentru balans, pentru că în ultimele două săptămâni îmi fusese tare greu să mă concentrez.

Viața mea era complet lipsită de echilibru când relația mea cu Gideon era dezechilibrată.

Parker îmi întinse mâna râzând. L-am prins de antebraț și l-am tras în picioare.

– Bine. Foarte bine, mă lăudă el. În seara asta ți-ai turat motoarele la maximum.

– Mersi. Vrei să încerci din nou?

– Fă o pauză de zece minute și hidratează-te! Am ceva de discutat cu Jeremy, înainte să plece.

Jeremy era unul dintre instructorii lui Parker, un uriaș cu care cursanții ajungeau târziu să lupte. La nivelul la care eram, nu-mi puteam închipui că aș putea vreodată să-i țin piept unui atacator de mărimea lui, însă văzusem deja câteva tipe cu adevărat mignone din clasa mea care luptau cu el.

Mi-am luat prosopul și apa și m-am îndreptat spre gradenele de aluminiu, de lângă pereți. Deodată, era cât pe ce să mă împiedic când am văzut-o pe tipa de la poliție care venise la mine acasă. Totuși, detectivul Shelley Graves nu era îmbrăcată de lucru. Purta o bluză sport și pantaloni asortați, era încălțată în pantofi de sport și își strânsese părul negru și cârlionțat într-o coadă de cal.

Abia intrase în clădire și ușa era chiar lângă gradene, așa că m-am trezit că mă îndrept spre ea. M-am străduit din greu să par nepăsătoare, deși eram departe de a mă simți așa.

– Domnișoară Tramell, mă salută ea. Ce ciudat să te găsesc aici. Lucrezi de mult cu Parker?

– De vreo lună. Mă bucur să te văd, doamnă detectiv.

– Nu, nu te bucuri, făcu ea o grimasă. Sau nu crezi asta. Nu încă. Și poate n-o să crezi nici după ce o să ne terminăm discuția.

M-am încruntat, nedumerită de cuvintele ei cu două înțelesuri. Cu toate acestea, un lucru mi-era clar.

– Nu pot vorbi dacă nu e prezent și avocatul meu.

Ea își desfăcu brațele.

–Nu sunt în timpul serviciului. Dar, oricum, nu trebuie să spui nimic. O să vorbesc doar eu.

Și făcu un semn către gradene. M-am așezat fără tragere de inimă. Aveam niște motive foarte bune să fiu precaută.

–Ce-ar fi să mergem puțin mai sus? propuse ea, urcând câteva trepte.

M-am ridicat și am urmat-o. După ce ne-am așezat, ea se sprijini cu antebrațele pe genunchi, uitându-se la cursanții de jos.

–Noaptea e altfel aici. De obicei, eu vin în timpul zilei. Mi-am spus că, în eventualitatea puțin probabilă că o să dau de tine într-o zi, când nu sunt în timpul serviciului, o să-ți vorbesc. Mă gândeam însă că șansele mele sunt nule. Ei, și, pe neașteptate, iată-te aici! Cred că o fi un semn.

Nu mă aburea cu explicația asta.

–Nu mi s-a părut că ai fi genul de om care crede în semne.

–M-ai prins, dar în cazul ăsta o să fac o excepție.

O clipă, își țuguie buzele, ca și când s-ar fi gândit concentrată la ceva, după care își îndreptă privirea drept spre mine.

–Cred că iubitul tău l-a ucis pe Nathan Barker.

Eu am înțepenit, răsuflând greu.

–N-o s-o pot dovedi niciodată, continuă ea, pe un ton mohorât. Este prea deștept. Prea meticulos. Totul a fost premeditat cu mare atenție. În clipa în care Gideon Cross și-a pus în minte să-l omoare pe Nathan Barker, a organizat totul cu precizie de ceasornic.

Eu nu știam dacă să rămân ori să plec, ce consecințe ar fi putut avea oricare dintre aceste decizii. Și, profitând de nehotărârea mea, ea continuă să vorbească.

– Cred că totul a început în lunea de după atacul asupra colegului tău de apartament. Când am cercetat camera de hotel unde a fost descoperit corpul lui Barker, am găsit fotografii. Erau multe fotografii ale tale, însă cele de care vorbesc erau ale colegului tău de apartament.

– Cary?

– Dacă ar fi să prezint aceste probe la parchet, pentru un mandat de arestare, aș zice că Nathan Barker l-a atacat pe Cary Taylor, ca un mod de a-l intimida și a-l amenința pe Gideon Cross. Bănuiala mea e că, de fapt, Cross nu se lăsa șantajat de Barker.

Strângeam cu furie prosopul. Nu puteam suporta gândul că, în cele din urmă, Cary suferise doar din cauza mea.

Graves mă studie cu o privire scrutătoare, în care nu se citea nimic. Cu ochi de polițist. La fel ca ai tatii.

– În momentul acela, cred că Cross a considerat că ești în pericol de moarte. Și știi ce? Avea dreptate. Am văzut probele pe care le-am ridicat din camera lui Barker – fotografii, note detaliate ale programului tău zilnic, tăieturi din ziare... chiar și câte ceva din gunoiul pe care îl aruncai tu. De obicei, când găsim astfel de lucruri, e prea târziu.

– Nathan mă urmărea? Numai gândul ăsta era deajuns să mă facă să tremur incontrolabil.

– Te pândea. Șantajul pe care a încercat să-l folosească cu tatăl tău vitreg și cu Cross era un mod de a face pânda mai strânsă. Mă gândesc că Gideon Cross ajunsese mult prea aproape de tine, iar Barker se simțea

amenințat de relația voastră. Cred că spera că, dacă afla despre trecutul tău, Cross avea să se îndepărteze de tine.

Mi-am acoperit gura cu prosopul, în caz că urma să vomit, atât îmi era de rău.

–Prin urmare, uite cum cred eu că s-au petrecut lucrurile.

Graves bătea darabana cu degetele, părând că este atentă la exercițiile dure care se desfășurau mai jos de noi.

–Cross ți-a dat papucii și a reînnodat relația cu o iubită mai veche. În felul acesta, împușca doi iepuri dintr-un foc: îl făcea pe Barker să se relaxeze și făcea să dispară motivul crimei în ceea ce-l privea pe el. De ce-ar omorî un bărbat pentru o femeie pe care a părăsit-o? Și a pus totul la cale tare bine, căci ție nu ți-a spus nimic. Iar tu ai întărit minciuna, cu reacția cinstită pe care ai avut-o.

Începuse acum să bată ritmic din picior, trupul ei zvelt radiind o energie nestăpânită.

–Cross nu angajează pe nimeni ca să-i facă treaba. Ar fi o tâmpenie. Nu vrea să fie urmăriți banii și nici să angajeze un tip care să-l dea de gol. În plus, e ceva personal. *Tu* ești ceva personal. Vrea ca amenințarea să dispară fără nici cea mai mică urmă de dubiu. Așa că pune la cale în ultimul moment o petrecere la una dintre proprietățile lui, pentru o companie producătoare de votcă pe care o deține tot el. Acum, a făcut rost de un alibi tare ca piatra. Până și presa e acolo, ca să facă fotografii. Iar el știe cu precizie unde ești, știe că și alibiul tău e la fel de solid.

Îmi înfipsesem mâinile în prosop. *Dumnezeule...*

Bufniturile corpurilor care se prăbușeau pe saltele, zgomotul instrucțiunilor care erau date și strigătele de triumf ale cursanților, toate păliseră, preschimbându-se într-un zumzet inform în urechile mele. În fața mea era o activitate plină de agitație, însă creierul meu nu putea să proceseze ce vedea. Aveam impresia că străbat cu spatele un tunel nesfârșit, până când lumea mea se redusese la un punct mititel.

Graves își deschise sticla de apă și bău cu sete, după care se șterse la gură cu dosul palmei.

– Trebuie să recunosc că petrecerea m-a cam pus pe jar. Cum să distrugi un alibi ca ăsta? A trebuit să mă duc de trei ori la hotel, până când am aflat că în seara aceea fusese un incendiu la bucătărie. N-a fost nimic grav, însă tot hotelul a fost evacuat timp de vreo oră și toți clienții au rămas pe trotuar. Cross intra și ieșea din hotel, făcând tot ce ar face un proprietar într-o asemenea situație. Am discutat cu vreo șase angajați de-ai lui care l-au văzut ori au vorbit cu el, însă nici unul n-a putut să-mi spună pe la ce oră l-a văzut. Toți au relatat același lucru: era un haos total. Cum să dai de urma unui om în balamucul ăla?

M-am surprins clătinând din cap, ca și cum mie mi-ar fi adresat întrebarea.

Ea își îndreptă umerii, rotindu-i.

– Am cronometrat drumul de la intrarea de serviciu – unde Cross fusese văzut stând de vorbă cu pompierii – până la hotelul lui Barker, aflat la câteva clădiri mai departe. Un sfert de oră în fiecare direcție. Barker a fost ucis dintr-o singură lovitură de cuțit, drept în inimă. Totul n-a durat mai mult de un minut. Cadavrul n-avea răni defensive și a fost găsit chiar în fața ușii. Știi ce cred eu? I-a deschis ușa lui Cross și a fost ucis

înainte să clipească. Și fii atentă... Hotelul acela e în proprietatea unei subsidiare a Cross Industries. În plus, camerele de luat vederi din clădire nu mergeau, pentru că se făcea o îmbunătățire programată de câteva luni.

–Coincidență, am zis, cu glas răgușit.

Inima îmi bubuia în piept. Undeva, într-un colțișor al creierului, am observat că, la doar câțiva metri de noi, se aflau câteva zeci de oameni, care-și vedeau de viețile lor fără să aibă habar că o altă ființă umană se confrunta, în aceeași încăpere cu ei, cu un eveniment catastrofic.

–Sigur! De ce nu?

Graves ridică din umeri. Ochii însă o trădară. *Știa*. Nu putea s-o dovedească, dar știa.

–Prin urmare, uite care-i treaba: aș putea să sap în continuare și să-mi pierd timpul cu cazul ăsta, deși mă așteaptă altele pe birou. La ce bun, însă? Cross nu este un pericol pentru public. Partenerul meu ți-ar spune că niciodată nu e bine să iei legea în propriile mâini. Și, în majoritatea cazurilor, sunt de acord cu el. Dar Nathan Barker urma să te omoare. Poate nu săptămâna viitoare. Poate nu anul viitor. Dar, într-o zi, cu siguranță.

Se ridică în picioare, aranjându-și pantalonii, și își luă apa și prosopul, făcându-se că nu-mi observă suspinele necontrolate.

Gideon... Îmi apăsam prosopul pe față, copleșită.

–Mi-am ars notițele, continuă ea. Partenerul meu e de acord cu mine că am ajuns într-o fundătură. Nimănui nu-i pasă nici cât negru sub unghie că Nathan Barker nu ne mai consumă aerul. Până și tatăl lui mi-a spus că, pentru el, fiul său a murit cu mulți ani în urmă.

Eu mi-am ridicat privirea către ea, clipind, ca să reușesc să văd ceva prin perdeaua lacrimilor.

– Nu știu ce să spun.

– Te-ai despărțit de el în sâmbăta de după seara în care v-am întrerupt cina, nu-i așa?

Am dat din cap, a încuviințare, și la fel a făcut și ea.

– Atunci se afla la secție, dădea o declarație. A ieșit din încăpere, însă l-am văzut prin geamul ușii. Singurele clipe în care văd așa o durere pe chipul cuiva e când le anunț rudelor moartea cuiva. Și, ca să fiu cinstită, de asta ți-am spus ce ți-am spus: ca să te poți întoarce la el.

– Îți mulțumesc.

Niciodată până acum nu pusesem atât de multă suflet în aceste două cuvinte. Ea scutură din cap, o luă pe scări în jos, după care se opri și se întoarse să mă privească:

– Nu doar mie trebuie să-mi mulțumești.

Nu știu cum am ajuns la apartamentul lui Gideon.

Nu-mi amintesc să fi plecat de la sala lui Parker ori să-i fi spus lui Clancy unde să mă ducă. Nu-mi aduc aminte când am trecut pe la recepție, nici că am luat liftul. Când m-am trezit în holul particular din fața ușii lui Gideon, a trebuit să mă opresc o clipă, căci habar n-aveam cum ajunsesem acolo de la gradene.

Am sunat la ușă și am așteptat. Nu răspundea nimeni, așa că m-am prăbușit pe jos, cu spatele lipit de ușă.

Acolo m-a găsit Gideon. Ușile liftului s-au deschis și el a ieșit, încremenind în clipa în care m-a văzut. Era îmbrăcat în hainele de sport și încă avea părul

ud de sudoare. Nu fusese niciodată mai frumos. Se uita la mine, nemișcat, așa că i-am explicat:

–Nu mai am cheia.

Nu m-am ridicat, pentru că nu eram sigură că o să mă țină picioarele. El se lăsă jos lângă mine.

–Eva? Ce s-a întâmplat?

–M-am întâlnit din întâmplare cu detectivul Graves în seara asta, am zis, încercând să fac să dispară nodul din gât. Renunță la caz.

Lui îi scăpă un oftat adânc.

Și, la auzul acelui sunet, *am știut*.

Ochii minunați ai lui Gideon se încețoșaseră sub un văl întunecat de tristețe. Știa că știu. Adevărul apăsa greu în aerul dintre noi, aproape tangibil.

Aș ucide pentru tine, aș da tot ce am pentru tine… dar n-o să renunț niciodată la tine.

Gideon căzuse în genunchi pe marmura rece, cu capul plecat, în așteptare.

Mi-am schimbat și eu poziția, ajungând în genunchi, la fel ca el. I-am ridicat bărbia. Îi atingeam chipul cu mâinile, cu buzele. Și, plină de recunoștință pentru darul său, am murmurat:

–Mulțumesc… mulțumesc… mulțumesc…

El mă trase spre el, prinzându-mă strâns în brațe, cu fața îngropată în gâtul meu.

–Unde ne vom îndrepta, de acum înainte?

L-am îmbrățișat și eu:

–Oriunde va fi nevoie. Împreună.

Mulţumiri

Le sunt foarte recunoscătoare lui Cindy Hwang și Leslie Gelbman pentru susținere și încurajări și, mai important, pentru dragostea lor față de povestea lui Gideon și Eva. Este nevoie de pasiune pentru a scrie o carte și pentru a o vinde. Sunt foarte recunoscătoare că o au.

Aș putea scrie un roman despre motivele pentru care trebuie să-i mulțumesc agentei mele, Kimberly Whalen. Seria Crossfire reprezintă un efort imens, multinațional, în formate diferite, și ea ține totul sub observație. Din acest motiv, eu am libertatea să-mi concentrez atenția asupra părții care îmi revine din această colaborare – scrisul! – și o iubesc pentru asta.

În spatele lui Cindy, Leslie, Kim, Claire Pelly și Tom Weldon se află echipele dinamice de la Penguin și Trident Media Group. Aș vrea să pot să-i nominalizez pe toți, dar nu mi-ar ajunge paginile. Practic sunt zeci de oameni cărora ar trebui să le mulțumesc pentru munca asiduă și entuziasmul lor. Seria Crossfire este

îngrijită de Trident și de Penguin la nivel mondial și sunt foarte recunoscătoare pentru timpul pe care toți l-au dedicat cărților mele.

Cea mai profundă recunoștință redactorului meu Hilary Sares care are un rol esențial în transformarea seriei Crossfire în ceea ce este acum. Ea mă ține pe linia dreaptă.

Multe mulțumiri editorului meu, Gregg Sullivan, care îmi face viața mai ușoară în multe feluri.

Trebuie să le mulțumesc tuturor editurilor din întreaga lume care m-au publicat (peste 35 la momentul în care scriu asta) pentru că i-au primit pe Gideon și Eva în țările lor și le-au împărtășit aventurile cititorilor lor. Ați fost minunați și vă apreciez.

Și tuturor cititorilor din toată lumea care au fost încântați de povestea lui Gideon și Eva – vă mulțumesc! Când am scris *Atracția*, am fost convinsă că voi fi singura persoană căreia să-i placă atât de mult. Sunt încântată că și voi ați îndrăgit-o și că o să continuăm împreună călătoria alături de Eva și de Gideon. Drumurile încinse și dificile sunt mai ușor de străbătut alături de prieteni!